

Giới thiệu Truyện Kì Đông Vân

Thể loại: ngôn tình, sắc hiệp, tiên hiệp, đô thị xuyên không.

Truyện không có văn án cụ thể, muốn biết truyện như thế nào có thể xem giới thiệu về các nhân vật.

Một trích đoạn ngắn:

"Cả lớp chú ý, lớp chúng ta hôm nay có thêm một bạn học sinh mới vào học "

- Ôi, năm nay là cuối cấp rồi vậy mà còn có học sinh chuyển trường sao nhỉ, Không phải có sự tình tự là đầu óc có vấn đề rồi- Trương Phi người nói nhảm, thuần túy là có việc, bằng không ai hơi đầu mà...

-Lớp trật tự!

Khẽ quát đám học sinh ồn ào bên dưới, nữ giáo viên trẻ lại đưa mắt nhìn ra cửa lớp, trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ. Trên thế gian này sao lại có nam nhân tuyệt thế đến vậy cơ chứ? Hồ sơ có ghi năm nay hần mới mười tám, bề ngoài cũng trẻ trung phù hợp độ tuổi. Có điều gương mặt kia, là tuấn, là mỹ, còn hơn cả tuấn mỹ, đủ để làm nàng thân là giáo viên cũng phải say mê muốn nhìn nhiều hơn. Mà từ tên nam sinh kia, có một thứ khí chất thật đặc biệt. Có thể nàng không rõ ràng lắm khí chất của một người nên hình dung như thế nào, nhưng nếu là nói về hần, liền hình dung mấy chữ "phong vân bình đạm, cử trọng nhược khinh, quang minh lỗi lạc".

Suy nghĩ này của nữ giáo viên, đồng thời cũng là suy nghĩ của đám học sinh bên dưới. Có thể không đủ sâu sắc như nàng, bắt quá những câu cảm thán, càng có vẻ chân thực.

-Ta sát, nam nhân cũng có thể hấp dẫn như vậy sao? Lý bàn tử, người nói xem ta đang mơ đi?"

-Cắt! Đừng làm phiền lão tử nữa. Lão tử cảm giác mình thật thất bại. Đứng trước một nam nhân so lão tử còn soái hơn lại không dậy nổi một tia ghen ghét.

-Trời ạ, ta chỉ cảm thấy tự ti khi so với hần. Bởi vì ta sợ là không có nam nhân nào trên thế giới này đủ sức đánh đồng cùng hần a. Không đáng nổi một tia ghen ghét!

Nam nhân còn như vậy, huống hồ là nữ? Các tiểu muội muội cơ hồ chết đứng ngay lập tức, hai mắt to tròn không hề chớp lấy, chỉ sợ lãng phí mắt, dù chỉ là một khoảnh khắc của thân ảnh đang đứng trên kia.

-Tiểu Lan, người mắt kém, có muốn chuyển lên bàn trên không? Ta hướng lão sư giúp người? Một nữ sinh quay qua nói với nữ sinh cùng bàn.

-A, ta cũng đang cảm thấy nên ngồi chỗ khác, cảm ơn người. Để ta tự nói với lão sư vậy.

Các nữ sinh không hẹn bỗng dung chuẩn bị sẵn rất nhiều lí do để có cơ hội ngồi một mình. Ngồi một mình, cho đến khi nam thần kia ngồi bên cạnh.

Cao Đại mới đầu tư thêm cơ sở vật chất, bàn thừa có rất nhiều a!

-Trật tự!

Nhắc lại lớp lần nữa, nữ giáo viên quay qua nam sinh.

-Em có thể giới thiệu bản thân cho cả lớp.

Nghe tới đây, nam sinh bước chậm rãi lên bục, nhìn xuống dưới, không tỏ vẻ lạnh lùng, cũng không cố làm mặt tươi cười. Hần bình thản:

-Chào mọi người, tôi là Nhạc Đông Vân

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hần gọi Nhạc Đông Vân

Tiên Vân giới, Đông đại lục, Bạch Đế thành, đình viện Nhạc gia.

Mười tám năm về trước....

-Lão gia! Phu nhân cùng công tử, mẹ tròn con vuông.

Nữ tỳ hấp tấp chạy ra ngoài sương phòng, đối với nam nhân trung niên đã sớm đợi đến lòng dạ bồn chồn, báo tin mừng.

Mà nam nhân trung niên, nghe được tin này, vẻ vui sướng không giấu nổi trên gương mặt. Hắn lúc này, cái gì Nhạc gia, cái gì Tôn gia, tu luyện, ân oán,... Tất cả bỗng chốc hóa phù vân, chỉ muốn chạy ngay vào phòng thăm thể tử, cũng để trông cốt nhục của mình.

Phải! Là cốt nhục của hắn, của Nhạc Vân Lan này.

Nữ tỳ đứng cạnh bên, miệng nhỏ há hốc ra. Phải biết rằng tại Bạch Đế thành này, luận vũ lực, Nhạc gia cùng Tôn gia đều không phân cao thấp. Bất quá Nhạc gia, so với Tôn gia, càng thêm một phần hàm dưỡng, một phần khí độ. Mà Nhạc Vân Lan thân là gia chủ Nhạc gia, càng là phong thái đường hoàng, quang minh lỗi lạc. Biểu hiện lần này của gia chủ, năng ta coi như là mở mang tầm mắt.

“Ân! Ta phải vào thăm Nhượng Vân...”

Nhạc Vân Lan lăm bằm, vừa nói vừa định bước đi. Nữ tỳ thấy vậy giật mình, nhanh tay cản hắn lại.

-Lão gia, phu nhân bảo nô tì nhắn với ngài muốn thăm phu nhân cùng tiểu thiếu gia cũng được, nhưng trước đó cho phu nhân một cái tên để nàng vừa lòng.

Ấy!

Nhạc Vân Lan nghe thị nữ nói câu này, phút chốc ngớ người ra. Làm gia chủ Nhạc gia mà nói, hắn có thể nói là tài trí hơn người. Chỉ là chuyện đặt tên, luôn nghĩ không tốn bao nhiêu thời gian, thành thử không vội. Đến bây giờ, một câu nói của thị nữ, bỗng chốc trở nên khó khăn. Một cái tên, một cái tên, là để cho nhi tử của ta a, của Nhạc Vân Lan này. Hắn bỗng chốc trầm ngâm, ánh mắt chậm rãi nhìn lên trời xanh. Nhi tử hắn, sẽ là gia chủ Nhạc gia đời tiếp theo rồi.

-Nhi tử ta, há thể khí độ tầm thường?

-Nhi tử ta, gia chủ Nhạc gia, một đời so một đời, há có thể kém cạnh?

-Nhi tử ta, tục danh...há thể tầm thường?

Phút chốc lòng Nhạc Vân Lan hẫng, hào tình vạn trượng nổi lên. Phong nhi nhẹ nhàng phát qua hiên, mang mùi tươi mới. Chính là cảm giác này, hắn bỗng cảm giác được hương vị tân sinh phảng phất. Phút chốc, nụ cười bình thản hiện lên, quay đầu qua phân phó:

-Thu Y, mau dẫn đường! Nhi tử ta, hắn gọi Nhạc Đông Vân.

...

Mười tám năm sau, Đông đại lục, Thanh Trúc lâm.

Bảy hắc y nhân khỏe miệng học máu, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn thiếu niên trước mắt. Mà thiếu niên, một vẻ phong vân khinh đạm đứng đó, chỉ là ánh mắt có chút nghi hoặc:

“Các ngươi là người Tôn gia sao?”

-Hừ, Nhạc Đông Vân, không nghĩ ngươi mới mười tám đã tu luyện đến chân tiên một bước này. Lần này chúng ta tính sai, rơi vào tay ngươi kết quả bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Đừng hồng moi thêm được thông tin gì.

-Kể cả cái giá ta đưa ra là mạng sống các ngươi sao?

Nhạc Đông Vân hơi ngạc nhiên. Chẳng phải phụ thân từng nói “Sau lòng tự trọng, sinh mạng là thứ quý giá nhất sao?” Mà những người này, đánh lên hắn, hiển nhiên là chẳng có tí tự trọng nào. Như vậy càng phải đặt mạng sống lên hàng đầu mới đúng chứ?

“Ha ha ha”

Hắc y nhân phảng phất là nghe chuyện gì đó rất buồn cười vậy.

-Ngươi sẽ buông tha cho chúng ta sao, Nhạc công tử? Ba chữ sau cùng, tên thủ lĩnh Hắc y gần từng tiếng.

-A! Tất nhiên là không. Nhạc mỗ thân là người Nhạc gia, hành xử quang minh lỗi lạc, không xảo trá, không tính kế, không gạt người. Hôm nay dù thế nào, cũng phải tiêu diệt các ngươi. Đó là tính cách Nhạc mỗ, cũng là tính cách mà gia chủ Nhạc gia tương lai phải có. Về phần câu hỏi kia, cũng chỉ là hơi tò mò chút liền hỏi mà thôi, không liên quan.

-Quả nhiên! Hắc y nhân một bộ đã biết trước. Người Nhạc gia đều thế này, luôn nói thẳng, không chơi bất kì cái gì âm mưu quỷ kế. Ngươi có biết, nếu không phải có thực lực cường đại mà nói, gia tộc ngươi đã sớm bị tiêu diệt?

-Cái này tự nhiên là Nhạc mẫu biết, người Nhạc gia cũng biết, nên tất cả đều cố gắng tu luyện, chứng minh cho cả tu chân giới một đạo lý: Cây ngay không sợ chết đứng.

-Hay cho một câu cây ngay không sợ chết đứng. Cũng bởi vậy hàng năm tộc nhân Nhạc gia chết đi rất nhiều, không phải sao? Ha ha.

-Ngươi, đáng chết!

Một câu nói này của Hắc y nhân thực đã làm Nhạc Đông Vân tức giận, cũng gọi lên sự thương xót đối với gia tộc mình, cùng với trách nhiệm nặng nề.

-Ta sẽ không để chuyện này tiếp diễn, không bao giờ. Nhạc Đông Vân ta thề, sẽ làm cho Nhạc gia quang minh lỗi lạc mà đứng trên đỉnh tu chân giới này.

-Có chí khí nha. Đáng tiếc, ta khá chắc là Nhạc gia không có ngày đó đâu. Mao đầu tiểu tử, tu vi hơn chúng ta thì đã sao? Ha ha ha.

Điều cười âm u của hắc y nhân có chút quý dị. Cảm giác bất hảo chợt dâng lên trong lòng, Nhạc Đông Vân một kiếm quét qua:

-Khuyết Nguyệt.

Á!!!

Sáu hắc y nhân lập tức chết ngay tại chỗ. Mà tên thủ lĩnh, một tay ôm yết hầu, vẫn chưa tuyệt khí. Tay kia cầm một đồ vật hình thù kì lạ ném về phía Nhạc Đông Vân. Từ vật kia, luồng ánh sáng kì dị tỏa ra, lan tràn bao phủ lấy hắn. Nhạc Đông Vân trong lòng chợt dâng lên cảm giác vô lực. Tần Vân Lưu Quang bộ- một trong những niềm tự hào của Nhạc gia, hẳn dù đã thi triển đến cực hạn, vẫn vô pháp tránh thoát được trời buộc.

“Tôn gia đối ta cũng quá coi trọng rồi”

Nhạc Đông Vân trong lòng trầm nghĩ. Phải biết rằng Tần Vân Lưu Quang bộ là thân pháp tuyệt thế, là kì ngộ mà chính lão tổ Nhạc gia nhờ cơ duyên phúc hậu đạt được. Thế nhân biết có một môn thân pháp gọi là thần kĩ trên cõi đời này, lại cũng không biết Nhạc gia đã hoàn toàn sở hữu nó. Mà Nhạc Đông Vân thân là gia chủ tương lai, đã được luyện thân pháp này từ nhỏ, ngộ tính cùng kiên trì, sớm đã luyện đến viên mãn. Dù chân linh không đủ mạnh để có thể duy trì được lâu, bất quá khi hắn đã sử dụng, trong khoảnh khắc tựa như là na di vậy. Có điều...

-Luồng ánh sáng chết tiệt này!

Lễ giáo Nhạc gia từ nhỏ thấm nhuần vào tư tưởng, có điều lúc này đây hắn vẫn không nhịn được chửi một câu.

Sau đó...

Không có sau đó, ít nhất là ở Tiên Vân giới này.

Ý thức hắn tạm thời mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Không phải Đông đại lục, như cũ có tiên nhân. Không có Bạch Đế thành, vẫn còn đó nghĩa tình

Thế nhân đối với sinh tử, luôn có một loại cảm giác đối lập nhau. Nếu như sinh mệnh để con người ta điên cuồng bầu vú lấy, thì tử vong lại là nỗi sợ hãi thường trực. Chỉ là sinh tử hai đường, đâu thể tự do chọn lựa? Trong trí nhớ của mình, Nhạc Đông Vân nhớ phụ thân chưa bao giờ chia sẻ kinh nghiệm sinh tử bản thân cho mình. Người là dạy hắn thái độ khi đối mặt với chúng.

Như người tử vong, hết thảy hắn là buông tay sao?

Mà khi cảm nhận được tia nắng mặt trời ấm áp, tiếng chim rả rích buổi sớm mai, Nhạc Đông Vân bắt chợt mỉm cười tinh quái. Còn sống, là còn có hy vọng.

“Hừ, Nhạc mẫu tu đến chân tiên một bước này, vốn nghĩ yên lặng đem theo gia tộc phi thăng một đường. Tất cả ân oán phàm trần, liền một tiếng cười cho qua. Nào ngờ Tôn gia các người chấp mê bất ngộ, đã không linh tính, lại còn dám tìm người ra tay với ta. Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, lần này trở về, đừng trách Nhạc mẫu vô tình.”

Nhạc Đông Vân nghĩ xong, ngược đầu nhìn quanh, lòng thâm cảm thán Tiên Vân đại lục rộng lớn. Trước mắt hắn, dị vực phong tình quả nhiên khác lạ. Những gia viên ở đây rất nhỏ, hẳn chỉ bằng khu tiểu viện tại Nhạc gia của hắn, bất quá lại cao chọc trời. Con đường dưới chân không lát đá xanh như ở

Bạch Đế thành, mà phủ lên một lớp vật liệu kì lạ màu đen. Từ trong đầu lục lọi kí ức đã đọc được từ trong thư khó gia tộc, vẫn không tìm được nơi nào của Tiên Vân có phần giống nơi này.

Cổ nhân có câu: “Đi một ngày đàng học một sàng khôn”. Quả nhiên không sai. Thư khó gia tộc cũng không phải là toàn năng.

...

Hàn Huy vốn nổi tiếng là cuồng nhân trong công việc, bất quá hôm nay bản thân hấn lại tự tay hủy đi cuộc họp quan trọng ở công ty. Người ngoài có thể không biết, đối với Hàn Huy mà nói, nữ nhi của mình, so với công việc lại càng quan trọng. Hôm nay vốn chuẩn bị bắt tay làm việc, hấn bỗng nhận được điện thoại từ con gái mình. Nàng ta chỉ thều thào:

-Phụ thân, cứu Tuyết nhi...

Như vậy có thể không lo sao? Phải biết Hàn Huy thân là chủ tịch một chuỗi tập đoàn trong ngành thực phẩm, giá trị con người lên đến hơn chục ức. Mà gần đây, báo đài thường xuyên đưa tin về những kẻ lười biếng muốn phát lên chỉ trong một đêm bằng việc bắt cóc tổng tiền a. Người ta nói kiếp trước nữ nhi là nhân tình của ba ba. Do không thể cùng nhau song túc song tề trọn đời, kiếp này liền đầu thai ý ôi phụ thuộc. Mà Hàn Huy thê tử mất sớm, đối với nữ nhi có thể nói là cung chiều hết mực, nay lo đang lo lắng. Lòng như lửa đốt, bởi vậy khi nghe báo tiêu báo phía trước có người, liền gắt:

-Bấm còi!

Hấn tuy là chủ tịch tập đoàn lớn, thân phận không tầm thường, cũng không có ý thể hiếp người. Chỉ là lúc này gấp gấp, nghĩ đến đối phương đang trước nghe tiếng còi hấn sẽ tránh ra, mới nói vậy. Lùi lại một bước, cùng lắm thì đến gần phanh lại cũng vẫn kịp mà.

-Tin tin!

Nhạc Đông Vân mang tâm tình không tệ lắm, đang nhìn quanh, bỗng nghe đến âm thanh kì lạ. Không cần sử dụng thần thức, cũng đã thấy một pháp bảo đang phi đến chỗ bản thân, ách, chính xác là lấn đến. Xem chừng cũng không có ý dừng lại hoặc tránh qua một bên.

“Hừ, người dị vực thật không nói lí lẽ. Nhạc mỗ vốn đứng ở đây từ trước, cũng không động chạm đến ai, những kẻ này lại không biết điều lao tới. Là khinh ta sinh mạng rẻ rúng sao?”

Hai mắt hấn lóa hàn quang, trong tay hiện kiếm, dứt khoát quét qua:

-Khuyết nguyệt!

Hàn Huy chỉ thấy từ thanh niên ngang đường trước mắt, một luồng sáng chói lóa lóe lên. Liền sau đó, chiếc Porsche đắt tiền sinh sinh bị chém làm đôi.

Tên bảo tiêu cầm lái, tay vẫn cầm vô lăng, chỉ là bản thân hấn đã cứng đờ tại chỗ. Tên ngồi ghế phụ bên cạnh cũng không khá hơn, tay bấu vào nệm xe run lẩy bẩy. Hàn Huy là người từng trải, gặp tình huống này sắc mặt cũng trắng bệch, dù vậy vẫn cố nén sợ hãi bước ra.

Về phần Nhạc Đông Vân, không mấy may hiển lộ cảm xúc. Vừa rồi hấn ra tay, bất quá là cảnh cáo mà thôi. Những người này, nếu như không cho hấn một lời giải thích thỏa đáng, đừng nghĩ yên ổn rồi đi.

Hàn Huy vừa đến gần Nhạc Đông Vân, vừa bình ổn tâm tình. Nam nhân dáng dấp trẻ tuổi trước mặt, cho hấn một loại cảm giác đè nén áp bách, càng đến gần cảm giác này càng rõ ràng hơn, để cho hấn gần như không thờ nổi.

-Dì! Lại không hề có chút chân linh nào, cũng không hề có dấu hiệu tu luyện qua?

Ở xa còn không rõ, tưởng đối phương có đồ vật che dấu tu vi. Mà khi đến gần, Nhạc Đông Vân mới phát hiện mấy kẻ trước mặt nhưng là phạm nhân chân chính. Lại nhìn bọn hấn về mặt đồ bưng khổ sở, tâm niệm khê động, bèn tận lực thu hồi khí tức. Phải biết Nhạc Đông Vân thân là chân tiên, dù không có ý tỏa ra khí thế, bất quá người phạm há có thể chịu nổi? Hàn Huy có thể cố gắng đến gần đã là rất đáng khen.

-Hô!

Hàn Huy vội thở ra một ngụm trọc khí. Cảm giác áp bách chợt biến mất vô tung vô ảnh, lòng càng kinh hãi thủ đoạn của thanh niên trước mặt. Lại nghĩ kẻ tựa như thần linh trước mặt, ra tay cũng không phải là không lưu lại đường sống, hấn chỉ là bức mình với hành vi của bọn hấn lúc này mà thôi. Nội tâm chợt thả lỏng đi rất nhiều, lúc này đi đến trước Nhạc Đông Vân, hơi khom người:

-Vị tiểu huynh đệ này...

Nhạc Đông Vân cau mày:

-Gọi ta là Nhạc thiếu!

-Là, Nhạc thiếu. Vừa rồi chúng ta cũng không phải có ý thương tổn đến ngài. Chỉ là ta đang có việc gấp, gấp ngài đang đứng trên quan lộ, không thể không bấm còi ra hiệu để ngài tránh qua một bên. Ta nguyện ý xuất ra trăm vạn bồi thường cho sai lầm của mình ban này.

-Như vậy sao?

Nếu là bình thường mà nói, lí do qua loa như vậy Nhạc Đông Vân hẳn sao có thể chấp nhận? Có điều lần này nhìn đối phương không chút tu vi, hẳn cũng không muốn làm khó. Bản thân lại cũng đang cần người dẫn đường, chuyện này cứ thế cho qua.

-Chuyện tiền bạc, bỏ đi.

Nhạc Đông Vân lắc đầu. Chê cười! Hẳn thân là Nhạc gia thiếu gia chủ, còn cần chút tiền bồi thường của phạm nhân? Khẽ hắng giọng:

-Ta hiện đang cần người dẫn đường. Ngươi cũng coi như là hợp cách, hiện tại liền chỉ ta phương hướng Đông Đại lục đi.

Hàn Huy ban đầu nghe bảo phải dẫn đường, lòng thầm kêu khổ, hẳn còn đang gấp a. Bất quá khi nghe Nhạc Đông Vân nhắc đến Đông đại lục, liền ngạc nhiên nghĩ: “Khu vực Đông Á này, dù rất lớn, cũng không đến mức gọi là đại lục chứ?” Có điều hẳn cũng chỉ nghĩ là Nhạc Đông Vân dùng từ có chút lẫn lộn, bèn cẩn thận đáp lời:

-Nhạc thiếu, đây hẳn là Đông đại lục rồi?

-A, vậy sao?

Nhạc Đông Vân hơi ngạc nhiên. Đông đại lục hẳn cứ nghĩ là rõ như lòng bàn tay rồi, không ngờ cũng có nơi chưa nghe qua bao giờ như thế này. Xem ra bản thân kiến thức còn rất hạn hẹp, bèn hỏi lại:

-Vậy ngươi liền chỉ giúp ta hướng Bạch Đế thành, Nhạc mỗ sẽ hậu tạ.

-Hả?

Nếu như câu hỏi trước, Hàn Huy còn giải thích được phần nào, lần này hẳn thật là bó tay rồi.

-Nhạc thiếu, Bạch Đế thành mà ngài nói, ta chưa nghe qua bao giờ.

-Bạch Đế thành, nằm tại trung tâm Đông đại lục, được xưng Đông thiên đệ nhất thành. Ngoại nhân có thể không rõ lắm Đông đại lục, nhưng danh Bạch Đế thành chắc chắn nghe qua. Mà ngươi, đã biết nơi này là Đông đại lục, lại dám bảo chưa nghe qua Bạch Đế thành bao giờ.

Hai mắt Nhạc Đông Vân lóe lên:

-Khinh Nhạc mỗ là hài đồng ba tuổi sao? Rốt cuộc ngươi đang có mục đích gì?

Oan uổng a! Hàn Huy âm thầm kêu khổ. Nói hẳn có mục đích gì hiện tại thì hẳn chỉ muốn nhanh chóng về nhà thôi. Hồi tưởng lại những bộ phim võ vắn mà nữ nhi thường coi, lại nhìn thanh niên trước mặt. Vô luận là y phục, ngôn từ, cả thủ đoạn phi thường kia, hẳn mười phần khẳng định, một khẳng định kinh người:

-Kẻ này vốn không phải Địa cầu chi nhân.

Cẩn thận sắp xếp lại từ ngữ, Hàn Huy chậm rãi giải thích cho Nhạc Đông Vân biết nơi này cũng không có cái gì là Bạch Đế thành, sự tình Đông đại lục trước đó cũng là một hồi hiểu nhầm mà thôi. Nơi đây là Địa cầu, có năm châu bốn bể, mà chỗ mọi người đang đứng là Hạ quốc thuộc khu vực Đông Á.

...

-Là Địa Cầu

-Là Đông Á.

-Là Hạ quốc

Nhạc Đông Vân trước đó, có bao nhiêu tự tin, giờ khắc này phút chốc biến đi mất, chỉ còn nỗi thất lạc khôn cùng.

Đây, là một cái thế giới khác.

Không có Tiên Ván

Không có Đông đại lục

Không có Bạch Đế thành

Càng không có...một Nhạc gia của hẳn.

Cha mẹ, huynh đệ tỷ muội, từng cái gương mặt lần lượt hiện ra trong ký ức.

Bao nhiêu ân tình, bao nhiêu khát vọng, bao nhiêu nguyện ước, tất cả còn chưa có thực hiện.

Là cỡ nào nuôi tiếc, là cỡ nào đau đớn, là cỡ nào tuyệt vọng.

Ngày bé, phụ thân đã từng nói hần là đám mây trên trời cao kia, của Đông đại lục, của Nhạc gia, nên hần gọi Nhạc Đông Vân.

Hôm nay, Vân còn đó, lại không thuộc về chốn cũ nữa rồi!

Phụ thân dạy hần ngửa mặt lên trời, để cho nước mắt chảy ngược vào tim. Nam nhi phải mạnh mẽ, dùng nước mắt để trui rèn nội tâm. Hần bắt chợt nắm chặt tay, khóe mắt đã nhòe đi từ lúc nào không hay.

“Phụ thân, Vân nhi không làm được!”

Có những lúc, thừa nhận một kiện sự tình, so với cái chết càng đau khổ bội phần.

“Nhạc gia, ta cùng các ngươì, đời này kiếp này, vô duyên rồi!”

Nghĩ đến đây, Nhạc Đông Vân cả người chợt vô lực ngồi xuống, ánh mắt thần thờ không còn tiêu cự.

Hàn Huy dù là người ngoài, cũng cảm nhận được một cỗ tiếc nuối khôn cùng. Nhìn nam nhân trước mắt, hần phải là người chí nghĩa chí tình. Nay nhìn người ta như thế, không khỏi nổi lên đồng cảm, khê an ủi:

-Nơi này dù phải Đông đại lục, bất quá trong truyền thuyết vẫn có tiên nhân.

-Không có Bạch Đế thành, cũng còn đó nghĩa tình.

-Nhạc thiếu nếu không chê, tề xá luôn luôn chào đón.

Như trước đó, Nhạc Đông Vân cảm thấy dường như mất đi tất cả. Thì nay, nghe Hàn Huy nói vậy, nội tâm liền kiên cường trở lại. Bảo vật kia của Tôn gia, bất quá cũng chỉ là một loại sức mạnh mà thôi! Hần tự tin một khi hần mạnh mẽ hơn, nhất định.

“Nhạc gia! Chờ ta.”

Tự nhủ với lòng mình xong, đoạn quay qua Hàn Huy:

-Cho đến ngày tìm được đường về, ta tạm tá túc tại nhà người. Bất quá, Nhạc mỗ xưa nay không thiếu người nhân tình. Lúc trước bắt ngờ, tiên đan diệu dược không có chuẩn bị mang theo, càng đừng nói đến tiền bạc. Mà bảo vật, trừ Nguyệt Tuyền kiếm cùng Long Linh giới vật bất li thân luôn mang bên mình, không thể đem cho, ngoài ra cũng chẳng còn gì đáng giá. Như vậy Nhạc Đông Vân này thế, từ nay một cọng tóc người, không ai động được tới. Kê người muốn chết, dứt lời tất vọng.

Pháp bảo của người đã bị ta phá vỡ, Nhạc mỗ cũng phá lệ một lần để người cùng ngự Nguyệt Tuyền kiếm vậy!

Nói xong, lòng niệm khẩu quyết, Nguyệt Tuyền kiếm chợt trở nên biến lớn. Hàn Huy cùng hai gã bảo tiêu lần đầu tiên rốt cuộc biết được cảm giác đáng trân giá vũ là như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ta hà tất quan tâm!

Được! Chuyện này Nhạc mỗ đáp ứng với người.

-Như vậy đành ủy khuất Nhạc thiếu vậy!

-Bất quá là một danh tự ở thế giới này mà thôi, ta hà tất quan tâm.

Hàn Huy nghe vậy liền không nói thêm nữa. Chứng kiến thủ đoạn thần kì của Nhạc Đông Vân, lại nghe người ta nói muốn làm bảo tiêu cho mình, hần bèn đổi chủ ý.

Bản thân thì liền thôi đi, sống đến ngần này tuổi, nói là hồ ly thành tinh cũng không sai. Cả đời Hàn Huy hần, bao nhiêu nuôi tiếc với thê tử, đều dồn lại bù đắp cho nữ nhi. Bởi vậy lần này để cho Nhạc Đông Vân bảo vệ, cũng không phải Hàn Huy mà là nữ nhi hần.

-Tiểu thư đâu?

Ngự kiếm phi hành, một đường bay tới, chẳng mấy chốc đã tới nơi. Còn chưa đợi chạm đất, Hàn Huy đã vội nhảy xuống, đối với Vương mục còn đang ngỡ ngàng hồi hộp.

-Ách, lão gia! Tiểu thư hôm nay bất chợt sốt cao, không thể đi học. Nàng mới bảo ta đưa nàng điện thoại gọi ngài.

-Là như vậy sao?

Hàn Huy thở phào nhẹ nhõm. Mọi việc đơn giản hơn là hần nghĩ. Khẽ liếc qua Nhạc Đông Vân, và từ nay có lẽ là đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

-Đề ta nhìn con gái người một chút, nếu là chút tật bệnh thông thường thì không cần lo lắng.

-Đúng vậy. Vị này là Nhạc thiếu, từ nay sẽ đi theo bảo vệ an toàn cho tiểu thư. Vương mục, người mau đưa ta cùng Nhạc thiếu vào phòng nàng.

-Vâng lão gia.

Vương mục đối với sự xuất hiện của Nhạc Đông Vân cùng sự tín nhiệm của lão gia đối với hần có chút bất ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều đưa cả hai lên lầu.

-Tiểu thư ban nãy gọi cho lão gia xong, liền ngủ thiếp đi, người xem!

Vương mục vừa nói tay vừa chỉ vào thiếu nữ trên giường

-Được rồi người lui ra đi.

Hàn Huy nói với Vương mục xong, quay qua Nhạc Đông Vân lòng đầy chờ mong:

-Nhạc thiếu, người xem!

“Thanh linh như thủy, ưu mỹ như mộng”. Trong đầu Nhạc Đông Vân bất chợt hiện lên hai câu để nói về thiếu nữ này. Mà nàng hiện tại thiếp đi trên giường, càng khiến cho con người ta có cảm giác đau lòng.

-Khí huyết kém nên nhiễm lạnh mà thôi!

Nói rồi, hần đi đến bên cạnh Hàn Tuyết, thủ chương đặt lên trán nàng. Một cỗ khí tức thanh lương tỏa ra. Chẳng mấy chốc, hơi thở Hàn Tuyết đã đều đều, khuôn mặt hồng hào trở lại. Hàn Tuyết đang mê một bất chợt cảm thấy thật dễ chịu, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến đi mất. Và khi mà nàng ta mở mắt, hình ảnh đó vĩnh viễn không bao giờ quên được. Một nam nhân như từ trong mộng bước ra, tay áp vào trán giúp nàng trị bệnh. Giây phút ấy, Hàn Tuyết biết mình đã yêu hần mất rồi!

-Tuyết nhi, đừng nói gì cả. Mau nghỉ ngơi cho khỏe. Đây là Nhạc thiếu, từ nay sẽ bảo vệ an toàn cho con.

-Ừm!

Hàn Tuyết kêu khẽ. Bao nhiêu lời muốn hỏi, nghe phụ thân nói mấy câu chợt biến mất. Từ nay hần sẽ bảo vệ ta, không phải sao? Nàng lại nhắm mắt. Phải ngủ một giấc, để có thể sớm khỏe lại, sớm được đi bên cạnh hần. Hàn Tuyết đỏ mặt thầm nghĩ.

...

Vương mục đi trước dẫn đường, chỉ vào một căn phòng đối diện phòng của Hàn Tuyết:

-Nhạc thiếu, từ nay đây là phòng người.

- ừ.

Nhạc Đông Vân khẽ gật đầu.

...

Bởi vì bệnh tình của Hàn Tuyết đã được Nhạc Đông Vân chữa trị tốt, ngay buổi chiều đã có thể đi học lại. Mà Hàn Huy lại thầm cảm tạ trời đất, bởi Nhạc Đông Vân năm nay mới mười tám, hoàn toàn có thể ở bên cạnh bảo vệ nữ nhi bảo bối của hần lúc ở trường học, một cách danh chính ngôn thuận bằng việc làm đồng học. Người có tiền, chính là làm việc rất nhanh chóng.

-Các em chú ý, lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới.

-A! Không phải chứ? Lớp cuối cấp rồi cũng vẫn còn chuyển trường? Không phải có sự tình tuyện là đầu óc có vấn đề rồi!

-Trương Phi người nói nhầm, thuần túy là có việc, bằng không ai hơi đâu mà đi chuyển trường

-Lớp trật tự!

Khẽ quát đám học sinh ồn ào bên dưới, nữ giáo viên trẻ lại đưa mắt nhìn ra cửa lớp, trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ. Trên thế gian này sao lại có nam nhân tuyệt thế đến vậy cơ chứ? Hồ sơ có ghi năm nay hắn mới mười tám, bề ngoài cũng trẻ trung phù hợp độ tuổi. Có điều gương mặt kia, là tuấn, là mỹ, còn hơn cả tuấn mỹ, đủ để làm nàng thân là giáo viên cũng phải say mê muốn nhìn nhiều hơn. Mà từ tên nam sinh kia, có một thứ khí chất thật đặc biệt. Có thể nàng không rõ ràng lắm khí chất của một người nên hình dung như thế nào, nhưng nếu là nói về hắn, liền hình dung mấy chữ "phong vân bình đạm, cử trọng nhược khinh, quang minh lỗi lạc".

Suy nghĩ này của nữ giáo viên, đồng thời cũng là suy nghĩ của đám học sinh bên dưới. Có thể không đủ sâu sắc như nàng, bắt quá những câu cảm thán, càng có vẻ chân thực.

-Ta sát, nam nhân cũng có thể hấp dẫn như vậy sao? Lý bàn tử, ngươi nói xem ta đang mơ đi?

-Cắt! Đừng làm phiền lão tử nữa. Lão tử cảm giác mình thật thất bại. Đứng trước một nam nhân so lão tử còn soái hơn lại không dậy nổi một tia ghen ghét.

-Trời ạ, ta chỉ cảm thấy tự ti khi so với hắn. Bởi vì ta sợ là không có nam nhân nào trên thế giới này đủ sức đánh đồng cùng hắn a. Không dưng nổi một tia ghen ghét!

Nam nhân còn như vậy, huống hồ là nữ? Các tiểu muội muội cơ hồ chết đứng ngay lập tức, hai mắt to tròn không hề chớp lấy, chỉ sợ lãng phí mất, dù chỉ là một khoảnh khắc của thân ảnh đang đứng trên kia.

-Tiểu Lan, ngươi mắt kém, có muốn chuyển lên bàn trên không? Ta hướng lão sư giúp ngươi? Một nữ sinh quay qua nói với nữ sinh cùng bàn.

-A, ta cũng đang cảm thấy nên ngồi chỗ khác, cảm ơn ngươi. Để ta tự nói với lão sư vậy.

Các nữ sinh không hẹn bỗng đứng chuẩn bị sẵn rất nhiều lý do để có cơ hội ngồi một mình. Ngồi một mình, cho đến khi nam thần kia ngồi bên cạnh.

Cao Đại mới đầu tư thêm cơ sở vật chất, bàn thừa có rất nhiều a!

-Trật tự!

Nhắc lại lớp lần nữa, nữ giáo viên quay qua nam sinh.

-Em có thể giới thiệu bản thân cho cả lớp.

Nghe tới đây, nam sinh bước chậm rãi lên bục, nhìn xuống dưới, không tỏ vẻ lạnh lùng, cũng không cố làm mặt tươi cười. Hắn bình thản:

-Chào mọi người, tôi là Nhạc Đông Vân.

Hắn nói xong, đảo mắt quanh lớp một lượt. Giữa nhiều ánh mắt chờ mong của các tiểu MM (xiao mei mei), chợt bắt gặp vẻ mặt phụng phịu mắt húng của Hàn Tuyết, thầm cảm thấy tức cười. Rảo bước đi xuống, đối với cô gái nhỏ nói:

-Ta ngồi chỗ này có được không.

-A!

Hàn Tuyết bắt chợt đỏ mặt, giọng nói có hơi lắp bắp:

-Chỗ này...cũng chưa có người.

-Ừ, ta hiểu.

Hắn gật đầu, cũng không cho nàng ta nói gì thêm, ngồi xuống.

...

"Này, ngươi nghe gì chưa? Lớp 12A xuất hiện nam thần đó!"

"Giờ ngươi mới biết? Ta đã sớm nghe qua, bây giờ đang ra chơi định đi qua nhìn một chút."

"Chờ ta với."

Không chỉ có mỹ nhân, bạch mã hoàn từ cũng rất được người săn đón. Đừng quên một nửa thế giới nhưng là nữ nhân. Có câu "tiếng lành đồn xa", kết quả là lúc ra chơi, cửa lớp 12A của Hàn Tuyết lúc nhúc người.

-Trời, là hắn đó sao? So ta tưởng tượng còn hơn vạn lần

-Quá đẹp trai rồi

-So Trịnh Sáng còn soái hơn nhiều.

-Ta ngất! Trịnh Sáng cũng có thể so với hần? Đây là không cùng đẳng cấp.

-Ta lỡ yêu hần mất rồi. Bất kể gia cảnh hần thế nào, cùng lắm ta nuôi hần cả đời.

Một nữ sinh có chút si mê nói, ngay lập tức nhận được ánh mắt khinh bỉ từ những nữ sinh khác.

-Phi, cũng không nhìn xem hần ngồi bên cạnh ai.

-Hàn Tuyết không phải là xưa nay không ngồi cùng nam nhân khác sao?

-Đây là nói nữ thần cũng hoài xuân rồi, các người không có cửa đâu, như ta còn có một thành cơ hội...

-Phi!

Nhạc Đông Vân cau mày, hần không thích cảm giác bị coi như là một đồ vật, để người người thi nhau bình phẩm. Khẽ phất tay, ngay lập tức xung quanh liền yên tĩnh trở lại.

-A!

Hàn Tuyết đang ngồi cùng hần, miệng nhỏ khẽ há ra. Rút rè quay qua hỏi:

-Chuyện, chuyện gì đã xảy ra với mọi người vậy?

-Không có gì, ta chỉ thiết lập một kết giới quanh bản thân, bao gồm cả cô nữa, để không phải nghe ngoại nhân bàn tán.

-Như vậy mọi người sẽ không thấy chúng ta sao?

-Có thấy, bất quá thấy là ảo ảnh mà thôi. Không phải là chân thực.

Quả nhiên, y lời Nhạc Đông Vân nói, người ngoài chỉ thấy hần cùng Hàn Tuyết giữ yên tư thế nhìn lên bảng cho đến lúc vào tiết mới. Mà Nhạc Đông Vân cũng không biết bản thân có bao nhiêu hấp dẫn, bao gồm cả việc hấp dẫn sự ghen ghét.

“Trịnh thiếu, tên mới đến kia cũng thật ngông cuồng, dám ngồi cùng bàn với nữ nhân của ngài?” Một tên nam sinh dáng vẻ hèn mọn, đối với tên nam sinh ngồi bàn trên châm ngòi.

-Hừ! Trịnh Sáng đối với Hàn Tuyết yêu thích đã lâu, nay bỗng dưng bị kẻ khác chen ngang tất nhiên cực kì khó chịu. Hần trời sinh đã xuất thân hơn người, cha làm sở trưởng sở cảnh sát, mẹ nắm trong tay rất nhiều bất động sản. Ở nhà có thể nói là muốn gì được nấy, thành thử có tính cách coi trời bằng vung. Nay nghe tên kia châm ngòi, khó chịu.

-Tiết tiếp theo đưa hần lên sân thượng dạy dỗ chút. Nữ nhân của Trịnh Sáng này cũng dám nhúng chàm. Làm tốt ta tất có thưởng.

Nam nhân hèn mọn chính chờ câu nói này, vội nhanh miệng đáp ứng:

“Trịnh công tử yên tâm. Tên kia chắc chắn sẽ bị dạy dỗ cẩn thận.”)

Quả nhiên, giờ ra chơi tiếp theo, Nhạc Đông Vân còn đang định tạo kết giới, đã có một nam sinh dáng vẻ kiêu căng đi đến trước mặt hần:

-Nhạc Đông Vân, Trịnh công tử có chuyện muốn nói với người trên sân thượng.

Trịnh công tử ba chữ này vừa cất lên, mọi người xung quanh đang ồn ào chọc yên tĩnh một cách quỷ dị. Xem ra nam thần mới tới sẽ không được yên ổn rồi! Nhạc Đông Vân cau mày, cũng không để ý dị trạng xung quanh, chỉ là bình thần nói với tên nam nhân nọ:

-Muốn nói chuyện với Nhạc mỗ, liền tự thân đi đến đây. Nhược bằng không, ta hà tất quan tâm?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ai tới bắt Nhạc mỗ?

Phi! Người đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cho chút mặt mũi lại không biết điều. Hiện tại tuyển chọn đi hay không đi, sau đó tự

mình lãnh hậu quả.

Tên nam sinh kia hiển nhiên không nghĩ đến Nhạc Đông Vân kiêu ngạo như thế, hung ác nói ra.

“Là uy hiếp Nhạc mỗ sao?”

Nhạc Đông Vân nghĩ thầm. Hắn ngược lại cũng muốn xem những thứ này khi nam phụ nữ Nhị Thế tổ, tại Địa Cầu so với Tiên Vân đại lục có bao nhiêu khác biệt. Bèn không nói hai lời, đoạn đứng dậy. Ý tứ kia không nói cũng biết. Mà tên nam sinh đang đứng chờ về mặt hiện lên nét đắc ý. Bất quá là đẹp trai một ít, nhắc đến Trịnh công tử còn không phải cúi đầu?

Hàn Tuyết sắc mặt lo lắng, bàn tay nhỏ bé đánh bạo nắm lấy gấu áo Nhạc Đông Vân, nhìn hắn hơi lắc lắc đầu. Từ xưa đến nay dân không đầu lại quan. Cái đạo lý này, dù Hàn gia có tiền một điểm cũng không ngoại lệ. Nếu như là Nhạc Đông Vân xảy ra chút chuyện không may mà nói, nàng sẽ đau lòng. Nhược bằng Trịnh Sáng xảy ra chút vấn đề, e rằng nam nhân trước mắt sẽ gặp rất nhiều phiền toái, không phải sao? Hai trường hợp, Hàn Tuyết đều không muốn thấy qua. Cách xử lý tốt nhất hiện tại, hắn là trì hoãn sau đó lợi dụng sức ảnh hưởng của phụ thân từ từ giải quyết. Dù sao Cao Đại đột này đầu tư thêm vào cơ sở vật chất, Hàn gia nhà nàng tài trợ phần lớn kinh phí.

Nhạc Đông Vân nhìn Hàn Tuyết. Nắm lấy gấu áo hắn giật giật, hành động này muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu nha! Cũng tính là cô bé này có tâm đi. Khẽ lắc đầu, ý bảo mình không sao, sau đó liền đi theo tên nam sinh kia lên sân thượng.

-Ngươi hẳn là Nhạc Đông Vân sao?

Trịnh Sáng vừa nhìn thấy Nhạc Đông Vân, liền nổi lên một cổ chán ghét. Dù nói nữ nhân xinh đẹp so với một nữ nhân xinh đẹp hơn liền sẽ không ưa. Nam nhân đồng dạng cũng vậy a, nhất là Nhạc Đông Vân còn có một loại khí chất để cho Trịnh Sáng cảm thấy bản thân dường như thấp kém hơn rất nhiều, khiến hắn đặc biệt khó chịu.

-Chính thị Nhạc mỗ.

Nhạc Đông Vân nhìn quanh, cũng chẳng có gì đặc sắc. Tên ở giữa có chút tuấn tú, hẳn là cái gọi “Trịnh công tử”, mà xung quanh đích thị một ít a dua nịnh hót nam sinh.

-Phi, Nhạc mụ mụ ngươi. Đứng trước Trịnh công tử còn không biết điều Nhạc Nhạc cái gì, hiện tại mau quỳ xuống!

Một nam sinh bên cạnh nghe Nhạc Đông Vân xưng hô, nhất thời chửi bậy. Tên này cũng không biết hành động của hắn, tốt một chút để nói liền là biết nhìn mặt người, cơ trí hẳn tiếp, mà thẳng thắn ra, chính ngu xuẩn cực điểm. Tất nhiên, tốt với ai cùng ngu xuẩn với ai đều phải xem mặt mà hành động a!

Quả nhiên, nhìn tên tiểu đệ kia nhanh nhạy như thế, Trịnh Sáng thầm gật đầu. Hẳn là cần loại này, thay hắn ra oai phủ đầu, lại không làm mất phong phạm bản thân mình. Mà mấy cái nam sinh khác, thậm hồ đáng tiếc bỏ lỡ một cái cơ hội nịnh hót Trịnh công tử. Bọn chúng hẳn là cũng không biết bản thân mình có nhiều may mắn sao?

Nhạc Đông Vân lúc này, nét mặt phủ đầy sương giá. Nhạc gia một nhà tu chân gia tộc, đặt tại Tiên Vân đại lục chính là đỉnh đỉnh đại danh, chúng nhân kính ngưỡng, tên này ti tiện miệng lại dám xúc phạm như thế. Lui lại một bước mà nói, dù Nhạc Đông Vân gia tộc chỉ là một nhà bình thường, bọn này phạm nhân ti tiện có tư cách gì nói đến?

Nhạc Đông Vân từ trước đến nay đối với người thường sẽ không làm ra các loại ức hiếp gì đó, ấy là phong cách của hắn, cũng là đạo của Nhạc gia. Điều đó cũng giải thích vì sao từ lúc hắn đến Địa Cầu, đối Hàn Huy cùng mấy người đã gặp trước đó, dù tư thái hơi cao một chút, bất quá vẫn là bình phẩm đối đãi. Chỉ là những người này, hiện tại trong mắt hắn. Phải! Bất quá là phạm nhân ti tiện mà thôi. Tiên nhân một cái cau mày liền quyết định sinh tử. Con sâu cái kiến, chọc giận cường giả đều nhận cái chết như nhau. Nhạc gia chiếm giữ vị trí trọng yếu trong lòng hắn, sao để người tùy tiện lăng nhục?

Một nháy mắt, Nguyệt Tuyền kiểm hiện.

Nam sinh kia còn đang đắc ý bội phục bản thân mình nhanh trí lấy được hảo cảm của Trịnh công tử. Chỉ là, về đắc ý đó vĩnh viễn đọng lại trên gương mặt của hắn, theo thủ cấp rơi xuống sàn. Tại nơi đây sân thượng buổi hoàng hôn, tiên huyết cùng ánh mặt trời đỏ rực hòa cùng nhau, đặc biệt phá lệ chói mắt.

-Á!

Cơ hồ là cùng một lúc với tiếng thét từ phía cầu thang, những nam sinh kia về mặt tràn đầy khủng hoảng. Mà Trịnh Sáng cũng không ngoại lệ sắc mặt trắng bệch, tay bám vào lan can mới đứng vững, miệng liên tục lâm bâm một cách ngắt quãng:

-Ngươi...giết người...giết người rồi.

Hắn Trịnh Sáng tuy là loại này Nhị Thế tổ điển hình, khi nam phụ nữ. Bất quá loại sự tình giết người này còn chưa gặp bao giờ, nhất là một người sống sờ sờ trước mặt chớp mắt cái cơ nhiên bị chém cụt đầu, máu tươi từ đó phụt lên xối xả.

Nhạc Đông Vân cũng mặc mấy tên kia biểu tình, chậm rãi quay đầu lại nhìn về chủ nhân tiếng thét ban nãy.

Không phải Hàn Tuyết là ai?

Nha đầu này sợ hấn bị khi dễ, âm thầm chạy theo. Chỉ là còn chưa kịp nhìn bao nhiêu, đã thấy một màn máu tanh như vậy. Hiện tại phòng chừng dọa ngốc đi? Nhưng mà, có liên quan hấn sao? Nhạc Đông Vân hấn bảo hộ nàng ta, cũng không phải là bảo mẫu. Hấn sẽ không chủ động khi dễ thường nhân, bất quá Nhạc gia một danh từ thiêng liêng trong lòng, không ai được động đến. Không thể!

-Ngươi...đừng lại đây!

Trịnh Sáng thấy Nhạc Đông Vân cầm kiếm hơi chút tiến lại mình, ngay lập tức hoảng loạn hết lớn. Hấn hiện tại cỡ nào hối hận bản thân vì sao sẽ gặp tên điên này a. Phải, trong mắt Trịnh Sáng Nhạc Đông Vân chính là một tên điên, một kẻ sát nhân máu lạnh. Mang vũ khí vào trường học, không nói hai lời liền chém đầu. Thật sự là quá khủng bố.

-Nhạc Đông Vân, không được.

Hàn Tuyết dù đang bị dọa ngốc, nghe tiếng hét của Trịnh Sáng vậy mà cố nén nỗi sợ hãi chạy đến chỗ hấn. Nàng giữ lấy tay cầm kiếm của Nhạc Đông Vân, cố tỏ ra trấn tĩnh:

-Huynh giết người...sẽ bị bắt, thậm chí là tử hình.

Nói đến đây, nàng không khỏi rung mình một chút. Sát nhân, tội ác này nhà nước giống như xử lý rất nghiêm khắc. Từ chung thân phải nói là phúc phận kiếp trước mới có được, mà thông thường là...từ hình.

-Bắt? Tử hình? Ai tới bắt Nhạc mỗ?

Nhạc Đông Vân phảng phất nghe được chuyện gì đó buồn cười, không khỏi dừng lại nhìn Hàn Tuyết lâu hơn? Tiên Văn đại lục cũng có báo ứng loại từ này. Bất quá cái gọi là báo ứng kia chỉ là một cái thuyết pháp của thường nhân mà thôi. Trong mắt người tu chân mà nói, đơn giản là kẻ mạnh sẽ phải phục tùng ý chí của kẻ càng mạnh hơn mà thôi.

-Chính là công an...thậm chí quân đội.

-Ừm?

Nhạc Đông Vân nhìn Hàn Tuyết một bộ lấp bắp, dù sợ hãi vẫn cố gắng giải thích cho hấn, cảm thấy đặc biệt thú vị. Còn nhớ năm đó hấn lần đầu giết người, toàn thân run rẩy. Mà lần sau, lần sau đó nữa, dần dần quen thuộc, cũng không như cô bé này hiện tại.

-Nói tóm lại sẽ bị bắt, huynh hiểu chưa?

Hàn Tuyết dường như cũng cảm nhận được tiểu ý trên gương mặt Nhạc Đông Vân, có chút bức mình. Sợ hãi như cũ vẫn còn trong lòng, chỉ là so với lúc này đã không còn bộ dạng bị dọa kia.

-Nhạc mỗ hiểu ý cô! Bây giờ hấn là tránh qua một bên được rồi chứ?

-Ngươi rút cuộc có hiểu không vậy?

Trời ạ! Hàn Tuyết một mảng nội tâm gào thét. Người này miệng nói hiểu, mà hành động căn bản để cho nàng cảm thấy như mình còn chưa nói cái gì vậy. Còn Trịnh Sáng nghe đến Nhạc Đông Vân nói như vậy, đã sớm không còn chút đáng về gì nữa, vội quỳ xuống bám lấy chân Hàn Tuyết. Hấn biết hiện tại, chỉ có Hàn Tuyết mới có thể may mắn đem hấn sống sót. Nhục bång ôm đuôi nam nhân trước mắt, liền sợ nói cũng chưa nói đã đầu lìa khỏi cổ.

-Được rồi, mau tránh ra!

Nhạc Đông Vân nhướng mày. Hấn bắt đầu cảm thấy hơi phiền phức.

-Không được, trừ khi huynh đáp ứng ta không giết hấn. Bằng không...giết ta trước.

Hàn Tuyết đánh bạo nói ra lời này, có điều lòng cũng tràn đầy tự tin. Dù sao hấn sẽ không tổn thương mình, không phải sao? Hấn còn là bảo vệ ta đấy!

Chỉ là nàng cũng không biết với Nhạc Đông Vân mà nói, Hàn Tuyết là Hàn Tuyết, cùng đám phạm nhân này không liên quan. Kiếm hấn hạ xuống ai, không ai thay thế được.

Mà...thôi! Hấn khề lắc đầu, lần này coi như ngoại lệ đi. Nhìn bộ dáng cô bé này, nếu hấn nhất quyết giết đám rác rưởi kia, e là lưu lại bóng ma trong lòng nàng. Nhạc Đông Vân cũng không phải người cuồng sát. Bất quá tội chết bỏ qua, tội sống khó tha! Kiếm quang lần nữa lóe lên. Mấy tên kia cũng không biết lần này bọn chúng toàn mạng, bất quá chỉ thế mà thôi. Hậu đại bọn hấn...bọn hấn đã không còn có hậu đại nữa rồi!

-Đi thôi.

Nhạc Đông Vân ôm lấy Hàn Tuyết, mà Nguyệt Tuyền kiếm chẳng biết từ lúc nào đã bay xuống dưới chân. Hấn tâm niệm khề động, ngực kiếm biến mất trên trời cao, để lại mấy gia hỏa vẫn hồn nhiên có một cảm giác sống sót sau tai nạn mà không biết tương lai mình là cỡ nào bi ai.

-Trịnh thiếu...cái kia

Một tên nam sinh chỉ vào thân thể đã cụt đầu bên cạnh, sắc mặt vẫn chưa hết hoảng sợ.

-Ta...ta gọi cha ta.

Trịnh Sáng cũng lắp bắp đáp lại. Chỉ là hắn ngoại trừ vẻ sợ hãi vẫn còn lại điên cuồng đặc ý. Giết người, tên kia giết người. Nhạc Đông Vân người có biết bao ngu xuẩn a, hiện tại chuẩn bị đền mạng đi!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người muốn chết

Cảm giác được nam nhân mà mình thương thầm trộm nhớ ôm vào lòng, cùng nhau tựa như thần tiên quyến lữ đồng dạng, song tức song phi trên bầu trời cao là cỡ nào mê hoặc lòng người! Hàn Tuyết tâm đều trở nên lạc lối, hai má ửng hồng. Thoạt đầu coi như là e lệ giữa, rồi sau đó đã nằm yên trong lòng ngực Nhạc Đông Vân từ lúc nào không hay. Nàng thậm chí nghĩ đến mọi thứ cứ như vậy thật là tốt biết bao, quên đi tất cả. Mỗi tình đầu của thiếu nữ, luôn luôn là ngọt ngào như vậy. Nàng muốn có bao nhiêu lãng mạn cùng thơ mộng, Nhạc Đông Vân nam nhân này, dù là bất tri bất giác, dù vô tình hay hữu ý, cũng đều đã đáp ứng. Tất cả giống như một câu chuyện cổ tích mà ở trong đó, bạch mã hoàng tử sẽ vì công chúa làm hết tất cả.

Đáng tiếc! Bao nhiêu lãng mạn, mộng tưởng càng đẹp dễ với Hàn Tuyết bao nhiêu, lại càng kết thúc sớm bấy nhiêu. Khi mà Nhạc Đông Vân buông tay hẳn ra, Hàn Tuyết mới chợt nhận ra hai người đã về nhà từ lúc nào không hay. Hồi tưởng lại hồi ức kinh khủng ban nãy ở trường học, nét mặt nàng lại trở nên lo lắng gấp rút.

-Thoải mái hơn chưa?

Nhạc Đông Vân hỏi. Hắn còn tưởng nàng vẫn lưu lại ám ảnh khi thấy hắn sát nhân. Bồn ý là đưa nàng hóng gió để khuây khỏa phần nào. Có điều xem ra là không hiệu quả lắm.

-Không phải cái này.

Hàn Tuyết lo lắng sắp khóc. Xin nhò, nàng là lo lắng hắn sẽ phải vào tù có được không? Người này hiện tại vẫn còn như chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra vậy.

-n? Vậy sao nét mặt cô vẫn khó coi vậy? Cảm lạnh lúc sáng vẫn chưa hoàn toàn khỏi sao? Hắn không phải chứ? Chân linh của Nhạc mỗ đừng nói là mao bệnh bình thường, coi như chữa trị đơn giản trọng thương cũng còn được nữa là.

-Huynh sẽ bị bắt đấy. Sao huynh vẫn có thể bình thần như vậy cơ chứ?

Hàn Tuyết có chút hết lời để nói với Nhạc Đông Vân, quyết định bỏ mặc hắn chạy đến máy điện thoại bấm số. Hiện tại sớm chút gọi cho phụ thân, đề người có thể tìm luật sư tốt nhất bào chữa. Nàng thậm chí hy vọng hắn sẽ chỉ bị quản thúc tại gia mà thôi. Tội nghiệp tiểu cô nương bình thường ngoan ngoãn đáng yêu, hiện tại trót yêu nam nhân không tìm không phôi, liền phải lo lắng cho cả phần hắn nữa.

Chỉ là mọi chuyện cũng không như Hàn Tuyết dự liệu. Điện thoại còn chưa kịp thông, đã thấy Vương mục hốt hải chạy lên.

-Không tốt, tiểu thư. Dưới cổng có rất nhiều cảnh sát đứng chờ.

-Trời ạ.

Hàn Tuyết cuống cuồng. Bình thường tai nạn xe cộ, trộm cắp gì đó thì gọi mãi không thấy đâu. Hiện tại mấy người này, nàng đang gấp gấp lại như Trình Giảo Kim xuất hiện. Nàng thậm chí loáng thoáng nghe được tiếng phụ thân dưới nhà, lòng thầm than:"Không xong"

-Hàn tiên sinh, có phải có một nam nhân tên Nhạc Đông Vân hiện cư trú tại đây không?

Nhạc Băng đối mặt với Hàn Huy, đưa ra câu hỏi. Bình thường nàng thân là tổ trưởng tổ điều tra chuyên án, đối với các vụ án dân sự cũng không cần đích thân đi đến. Chỉ là hiện tại nhưng là đại án. Hung thủ cư nhiên can rờ cầm kiếm chém người. Nếu chém vào người năm, sáu nhất thì cũng không phải chưa thấy qua, nhưng dứt khoát cầm kiếm chém đầu nạn nhân thì quả thực... Nàng nhìn thì thể tên nam sinh kia đều cảm thấy ác tâm.

-A, đúng vậy. Hắn là bà con xa, hiện tại ở tạm lại đây.

Hàn Huy có chút ngạc nhiên, dù vậy vẫn theo nghĩa vụ một công dân trả lời. Về phần xuất thân của Nhạc Đông Vân, tùy tiện bịa ra vậy.

-Nhạc Đông Vân người này hiện tại liên quan đến một vụ án mạng hình sự, mang tính chất đặc biệt nghiêm trọng. Hi vọng Hàn tiên sinh hợp tác giao ra nghi phạm phối hợp điều tra.

-Không nhầm lẫn chứ?

Hàn Huy vốn còn đang hơi tò mò vì sao cảnh sát đến tìm Nhạc Đông Vân, nghe vậy chợt bừng mắt. Phải biết người này là sáng nay hắn mới đem về a, không nghĩ chiều tối lại vác theo cái tội trạng to đùng về nhà hắn. Phiên toái lớn rồi. Hàn Huy lòng thầm than.

-Qua điều tra hiện trường cùng nhân chứng, mười phần đã xác định hung thủ. Kính mong Hàn tiên sinh phối hợp.

Nhạc Băng có chút mất kiên nhẫn, tuy vậy giọng nói vẫn khách khí.

-Được...được rồi.

Hàn Huy vừa mở cổng, còn chưa kịp quay người, một âm thanh bình tĩnh đã cất lên sau lưng:

-Mấy người này là đến tìm Nhạc mỗ sao?

Nhạc Đông Vân đã bước xuống lầu, theo sau một chút là Hàn Tuyết với nét mặt lo lắng, bàn tay vẫn còn nắm lấy gấu áo hắn. Hàn Huy dường như cũng biết tình thế khó xoay chuyển, khẽ thở dài quay qua:

-Tuyết nhi, để Nhạc thiếu đi cùng bọn họ. Ta sẽ tận lực làm mọi thứ có thể.

Nhạc Đông Vân có chút tò mò nhìn mấy người trước mặt, hình như cô bé Hàn Tuyết kia gọi là cảnh sát. Hắn cũng không tin mấy người này đến đây để bắt hắn. Bất quá là sinh mạng một tên phạm nhân rác rưởi mà thôi, cũng không có gì to tát để làm bộ dáng hưng sư vấn tội như vậy chứ? Coi như là hắn giết người vô tội, thế gian vẫn còn những kẻ "lòng đầy chính nghĩa" thích xen vào chuyện kẻ khác như vậy sao? Ít nhất thì ở Tiên Vân đại lục, mấy tên như vậy sớm đã chết rồi.

-Nhạc Đông Vân, ngươi là nghi phạm hàng đầu của một vụ sát nhân mang tính chất đặc biệt nghiêm trọng. Hiện tại hi vọng theo chúng ta về đồn phối hợp điều tra.

-Các ngươi dường như đang bức bách Nhạc mỗ?

-Nói nhảm.

Một viên cảnh sát phía sau sớm đã không còn kiên nhẫn, cất lời.

-Không phải bức bách, mà là hiện tại mau theo chúng ta về đồn nhận tội. Sớm một chút ít ra còn nhận được khoan hồng, bằng không đừng trách chúng ta dùng biện pháp cưỡng chế.

-Chỉ bằng các ngươi cũng đòi mang Nhạc mỗ đi?

Đông thiên đệ nhất thành Bạch Đế thành, hai nhà Tôn, Nhạc đứng đầu vốn không phân cao thấp. Mà hắn này? Nhạc gia thiếu gia chủ, vốn từ khi sinh ra đã được vạn nhân chú mục. Lớn lên được toàn gia tiền hô hậu ủng, giống như là chúng tinh cùng nguyệt. Dù không giống mấy tên Nhị thế tử Tôn gia kia, bất quá nội tâm cũng là có bao nhiêu kiêu ngạo. Hiện tại nghe mấy người này nói, phảng phất như lần đầu nghe chuyện gì đó kì lạ vậy, hỏi lại.

-Mang đi được hay không, hiện tại sẽ biết. Tiểu Cao, còng tay áp giải về đồn.

Nhạc Băng cũng hết kiên nhẫn, trực tiếp ra lệnh. Phía sau một viên cảnh sát đã cầm lấy còng số tám đi đến trước người Nhạc Đông Vân.

-Cạch!

Âm thanh giòn tan vang lên. Viên cảnh sát gọi tiểu Cao quay mặt qua:

-Báo cáo. Đối tượng đã bị bắt, xin được áp giải về đồn.

Có điều, đáp lại hắn chỉ có sự yên tĩnh quỷ dị. Một viên cảnh sát tốt bụng ngập ngừng:

-Cái kia...ngươi còng lộn tay mình vào rồi. Hiện tại áp giải ai đây?

-Hơ!

Tiểu Cao cũng coi như là phản ứng nhanh nhạy, nhìn về mặt mọi người xung quanh, lại nghe viên đồng nghiệp kia nhắc nhở, vội cúi đầu xuống, sau đó liền triệt để choáng váng.

Cái này...con bà nó tà môn mà!

Hắn nhớ rõ rằng bản thân đã bấm còng vào tay tên kia a, hiện tại sao lại thế này?

-Các ngươi còn đứng đó làm gì, mau giúp ta mở khóa a.

-Được rồi, chìa khóa đâu?

-Nằm tại trong túi phải ta đây.

Viên cảnh sát đến giúp lục lại một hồi vẫn không thấy đâu, bắt đắ dĩ hỏi lại:

-Ngươi chắc là mình có cầm theo chìa khóa chứ?

-Ngươi nói nhầm cái gì đó?

Tiểu Cao bực mình hỏi lại, rồi sau đó bằng một động tác khó tưởng hai tay móc vào túi tìm tòi một hồi, quả thực vẫn không thấy chìa khóa đâu. Về mặt đều sắp khóc.

-Được rồi, chuyện của ngươi về đồn rồi sẽ giải quyết. Mấy người mau lấy còng tay áp giải nghi phạm đã.

Nhạc Băng gặp tình huống kì dị của viên cảnh sát tiểu Cao dù hơi bất ngờ, bất quá vẫn bình tĩnh phân phó mấy người còn lại.

-Cạch!

-Cạch!

-Cạch!

...

Trừ Nhạc Băng ra, lúc này về mặt của tất cả mấy người cảnh sát ở đây đều phá lệ khó coi. Một người còn nói là ngẫu nhiên, nhưng tất cả đều tự còng tay mình lại thì quả là có vấn đề. Mà Nhạc Băng lúc này, dù ngu ngốc đến mấy cũng nhận ra sự tình, hướng Nhạc Đông Vân trừng mắt:

-Ngươi đang giờ trò quỷ phải không?

Nhạc Đông Vân nghe vậy, nét mặt lộ rõ vẻ khó chịu. Bàn tay nắm lấy một đám chìa khóa quơ quơ trước mắt Nhạc Băng, kiêu ngạo:

-Nhạc mỗ làm người quang minh chính đại, đối với các ngươi càng hà tất làm ra sự tình giấu giếm gì? Chẳng qua là dạy dỗ mấy kẻ không biết tự lượng sức mình một bài học mà thôi. Nhược bằng ta thực sự tức giận,hậu quả các ngươi không gánh nổi.

-Ngươi!

Nhạc Băng tức giận. Nàng là lần đầu tiên thấy được một tên sát nhân kiêu ngạo như thế. Đã phạm tội còn ngang nhiên xuất hiện trước mặt cảnh sát, sau đó liền một bộ ta đây đại nhân đại lượng không chấp nhặt với các ngươi vậy, không kiềm chế nổi rút súng ra:

-Hiện tại mau theo chúng ta về đồn, bằng không đừng trách.

-À!

Nhạc Đông Vân tò mò nhìn khẩu súng trước mắt, đối với Nhạc Băng có chút bực mình:

-Cô đưa thứ này quay về phía ta để làm gì vậy? Dù không biết có tác dụng gì, bất quá Nhạc mỗ không thích. Bây giờ cất đi được rồi.

-Đoàng!

Nhạc Băng có thể nói là sức chịu đựng đã đến cực hạn, đối với Nhạc Đông Vân khiêu khích không chịu nổi, nòng súng hướng về bắp đùi hấn nổi một phát đạn.

-Á!

Theo sau tiếng súng chính là tiếng kêu đầy khả ái. Nhạc Đông Vân ngạc nhiên quay qua nhìn Hàn Tuyết xong, lại nhìn xuống phía dưới cau mày. Y phục hấn thoáng cái cư nhiên thủng một lỗ nhỏ. Đây cũng không phải là y phục hấn mang theo từ Tiên Vân đại lục, là bộ đồ nam sinh lúc chiều đi học vẫn còn chưa có thay, hơi lố đầu:

-Xem ra mấy thứ đồ ở Địa Cầu này vẫn không đáng tin. Ta quyết định từ nay không đổi y phục nữa.

-Ngươi...ngươi!

Nhạc Băng nét mặt đầy khủng hoảng. Kẻ này rốt cuộc còn là người không? Đạn bắn ở cự li gần như vậy, ngoài một lỗ nhỏ trên ống quần ra, hấn cư nhiên còn chưa có một cái nhấn mảy.

-Ngươi ngươi cái gì?

Nhạc Đông Vân lúc này cũng là hơi mất hứng, không nói thêm lời. Nhạc Băng chỉ thấy trước mặt mình lóe lên, sau đó cả thân hình đã nằm trong lòng tên nam nhân đáng ghét kia.

-Đét!

Âm thanh này, so với tiếng súng càng thập phần vang dội. Mà mấy viên cảnh sát đang bị còng tay cũng là ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, cổ nín cười. Đây! Tên này dù là tội phạm, có điều...sắc đảm bao thiên a. Nhạc Băng khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ, vừa giận dữ vừa xấu hổ. Đối với cấp dưới luôn nghiêm mặt, hiện tại cư nhiên trước mặt nhiều người thế này bị đánh...cái kia. Ánh mắt phun lửa:

-Ngươi muốn chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Sảnh cát, cô gọi là gì?

Thân là tổ trưởng tổ điều tra chuyên án hình sự thuộc cục công an thành phố, Nhạc Băng chính là danh cảnh hoa xứng đáng nhất trong tất cả hệ thống cảnh sát của thành phố. Chỉ là ai cũng biết, gai trên thân của đóa cảnh hoa này không phải sắc bén bình thường, đã có vô số người bị nàng "đâm" cho bể đầu chảy máu, nhưng cho dù là như vậy vẫn y nguyên có vô số nam nhân theo sau. "Tre già măng mọc", vọng tưởng muốn mang đóa danh hoa hình cảnh này về trong nhà để "nuôi dưỡng".

Họ Nhạc dù đối với Nhạc Đông Vân rất là cao quý, bất quá người ngoài nhìn vào cũng xem như bình thường. Còn như gọi là Băng, chỉ riêng cái danh tự này cũng đủ để khiến cho người khác cảm giác đến lạnh lạnh. Có điều trên đời này sự tình kỳ quái vốn xảy ra rất nhiều, nữ nhân càng lạnh lùng, ngược lại càng dễ kích phát dục vọng muốn chinh phục của nam nhân, càng không cần nói đến vóc người kia của Nhạc Băng cũng đủ để khiến bất kỳ một nam nhân nào đều phải điên cuồng. Đừng nói nàng chỉ gọi là Nhạc Băng, cho dù có thật là một khối băng đi chăng nữa, chỉ sợ cũng có vô số người lúc ngủ đều muốn ôm lấy nàng.

Thực ra trên đời này nữ nhân vừa đẹp vừa lạnh lùng không ít, nhưng như Nhạc Băng cũng không có nhiều. Mà lại có thể lực cường hãn như nàng thì đúng là có một không hai, vô số nam nhân có lai lịch không tầm thường nhưng đều đã bị Nhạc Băng cho ăn bạt tai, chính là bởi vì bọn họ đều dám đứng nhìn vào nàng. Hơn nữa, có tin đồn việc cường hãn nhất mà Nhạc Băng từng làm qua chính là tại trước mặt công chúng đã thẳng mặt bạt tai một vị phó thị trưởng nào đó của thành phố, sau đó bản thân lại vẫn bình an vô sự, không chỉ không bị người nào gây khó dễ, ngược lại là thăng chức lên làm tổ trưởng tổ điều tra chuyên án hình sự.

Rất nhiều người nói Nhạc Băng có được hậu đãi rất vững chắc, nhưng ai cũng không biết hậu đãi của nàng đến cùng là người nào. Trong tất cả các nhân vật đứng đầu thành phố dường như cũng không có ai họ Nhạc, nhưng vấn đề ở chỗ nếu như nàng không có hậu đãi thì làm sao gây ra việc lớn như vậy mà vẫn bình an vô sự? Mà rất nhiều người còn phát hiện, cho dù là cục trưởng cục công an thành phố trong ngày thường nhìn thấy Nhạc Băng cũng rất là khách khí.

Thực ra, ta nguyên bản cũng không hay dài dòng. Chỉ là nói về Nhạc Băng chi tiết như thế, chính để cho mọi người biết hành động đánh mông đóa cảnh hoa xinh đẹp này của Nhạc Đông Vân có bao nhiêu rung động

-Cạch!

Nhạc Băng lần này cũng coi như là nhanh trí, lợi dụng cơ hội bị hấn ôm vào lòng thành công còng tay tên tội phạm nguy hiểm này lại, sau đó nhanh chóng giãy ra, lạnh lạnh nhìn vào Nhạc Đông Vân, tâm lý rất sáng khoái. Thật tốt nha, để xem tên lưu manh nhà ngươi còn có thể chạy đi đâu!

-Theo ta về đồn

Nhạc Băng tự tay áp giải Nhạc Đông Vân về đồn. Nhạc Đông Vân ngược lại cũng không phản kháng, ngoan ngoãn đi theo, trong lòng lại có chút không cho là đúng. Nếu không nhìn cô bé Hàn Tuyết bên cạnh vẻ mặt gấp gáp như vậy hẳn mới sẽ không đi cùng mấy người này.

Nhìn Nhạc Đông Vân ngoan ngoãn đi theo, nữ cảnh sát cuối cùng đã thu súng lại, mà mấy viên cảnh sát xung quanh cũng thở dài một hơi.

- Ta dẫn hấn về cục trước, hai người ở lại đây cho mỗi cá nhân làm một phần ghi chép!

Nữ cảnh sát phân phó cấp dưới một câu, sau đó liền nắm chặt cánh tay của Nhạc Đông Vân đẩy về phía trước:

- Đi!

...

Phòng thẩm vấn.

Lãnh điểm nữ cảnh sát ngồi đối diện với Nhạc Đông Vân, rất lâu không có mở miệng. Mới vừa rồi nàng nhận được thông báo từ cấp dưới cung cấp thêm thông tin vụ án, mà nàng cũng biết được đây không phải án mạng thông thường. Gia hỏa này trước mắt chọc vào thể lực lớn. Dù hẳn ngay cả nàng cũng dám phi lễ, có điều Nhạc Băng hiện tại lại phát hiện, nếu so sánh những việc mà tên gia hỏa này đã làm trước đó thì việc phi lễ nàng cũng chỉ tính là chuyện nhỏ. Nàng làm sao cũng không đoán được, tên này lại dám thiếu chút nữa cũng định “xin tí huyết” con trai cục trưởng cục cảnh sát. Mà căn cứ tin tức từ bệnh viện bên kia thì Trịnh Sảng tên kia bị ảnh hưởng tâm lý không nhẹ. Chuyện này, cha hẳn Trịnh Tự Cường khẳng định sẽ nhúng tay vào.

- Lưu manh đáng ghét, quả này nguoi nhất định phải chết!

Trong lòng nữ cảnh có nhiều thêm mấy phần hứng thú khi nhìn thấy người gặp họa, cho dù nàng không truy cứu việc lưu manh phi lễ với nàng, thì Trịnh gia cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn, tên lưu manh này không vào tù ở tám đến mười năm thì cũng đừng có nghĩ ra được.

Đương nhiên, một khi vào đến trong tù thì tên gia hỏa này có thể sống được bao lâu nữa cũng rất khó nói, có lẽ đời này của hẳn cũng coi như xong.

- Tiểu Cao, chuẩn bị ghi chép.

Nghĩ đến tiểu lưu manh sắp xong đời, nữ cảnh dường như cũng đối với Nhạc Đông Vân không còn thống hận như trước, mà tâm lý của nàng hiện tại cũng bình tĩnh rất nhiều.

- Vâng, tổ trưởng.

Nam cảnh sát ngồi ở bên cạnh chuẩn bị làm ghi chép đáp một tiếng.

- Họ tên!

- Nhạc mỗ họ Nhạc, tự Đông Vân. Nhạc trong Nhạc gia, Đông trong Đông đại lục, Vân là mây.

Nhạc Đông Vân có phần tự hào trả lời, sau đó mơ hồ hỏi lại:

- Ân, cái gì nhỉ? Sảnh cát, cô gọi là gì?

- Im miệng, là ta hỏi nguoi, không phải nguoi hỏi ta!

Nữ cảnh có chút nổi cáu:

- Còn nữa, ta là cảnh sát, không phải sảnh cát.

- Ó... Không phải đọc cũng như nhau sao?

Nhạc Đông Vân mơ màng hỏi lại

- Nguoi có thể không nói nhảm nhiều như vậy được không?

Nữ cảnh lại muốn nổi giận.

Lo sợ hẳn lại muốn dài dòng lý luận, nữ cảnh lập tức hỏi tiếp:

- Giới tính!

- Nhạc mỗ đương nhiên là nam. Nhạc gia gia chủ cũng không thể là nữ a! Hơn nữa cô không có mắt sao?

Nhạc Đông Vân buồn bực nhìn vào nữ cảnh, sao người này xinh đẹp mà toàn hỏi những câu ngu ngốc như vậy chứ?

- Đúng rồi, sảnh cát cô vẫn chưa trả lời ta, cô tên gì?

- Im miệng!

Nữ cảnh cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, khuôn mặt xinh đẹp kia cũng vì tức giận mà đỏ bừng, lại hiện ra càng thêm mỹ lệ, bộ ngực phập phồng không ngừng, càng tôn thêm sự bảo mãn và cao ngất của cái bộ vị kia.

- Đội trưởng, những cái này... Những cái này đều phải ghi lại sao?

Tiểu Cao cẩn thận hỏi.

- Cậu nói đi?

Nữ cảnh quay đầu hung hăng trừng mắt với Tiểu Cao một cái.

Tiểu Cao co đầu rút cổ có chút sợ sệt, không dám tiếp tục hỏi.

- Nhạc Đông Vân, ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất ngươi nên thành thật một chút, không thì ngươi sẽ phải nếm mùi đau khổ đấy!

Nữ cảnh hung hăng trừng mắt:

- Ta hỏi cái gì thì ngươi đáp cái đó, bằng không đừng nói nhảm với ta!

Nhạc Đông Vân nhất thời ngậm miệng, một lời không nói thêm

- Địa chỉ nhà!

-....

- Địa chỉ nhà!

-....

- Ngươi câm à?

Nữ cảnh bỗng nhiên đứng lên vỗ bàn một cái, gây áp lực cho Nhạc Đông Vân bằng cách từ trên cao nhìn xuống.

- Cái đó... Sảnh cát, vừa mới rồi cô bảo ta không nói nhảm mà.

Nhạc Đông Vân cảm thấy mình rất vô tội.

- Ngươi!

Nữ cảnh thở gấp:

- Ngươi muốn dùng mảnh khố phải không?

- Nhạc mẫu trước nay khinh thường mấy cái gọi là mảnh khố gì đó, chẳng có gì đáng tự hào.

Nhạc Đông Vân có chút khinh bỉ.

Nữ cảnh giận đến cả người phát run:

- Được, ngươi không muốn nói chữ gì? Vậy ngươi cứ ở chỗ này chằm chằm suy nghĩ tiếp đi!

Nói xong lời này, nữ cảnh liền nổi giận dùng chìa khóa mở cửa đi ra.

Cảnh sát làm ghi chép gọi là Tiểu Cao cũng đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, Nhạc Đông Vân bèn gọi với lại:

- Đây, anh sảnh cát kia.

- Có việc gì?

Tiểu Cao nhìn Nhạc Đông Vân một chút, kỳ thực hắn có điểm bội phục tên tiểu tử này, lại dám đứng trước mặt mọi người phi lễ Nhạc mẫu nhân. Loại dũng khí này hắn tuyệt đối là không có.

- Anh sảnh cát, cô kia tên gọi là gì vậy, Nhạc mẫu hơi tò mò

- Ngươi sẽ không phải là muốn theo đuổi nàng đấy chứ?

Tiểu Cao nhin không nổi hỏi.

- Dù hiện tại Nhạc mẫu chẳng có chút cảm giác gì bất quá thế sự khó lường. Dù sao phụ thân cũng đã dạy rồi, trước cứ biết tên cái đã.

Nhạc Đông Vân đang hoang nói.

- Ta nói ngươi nên quên cái ý đó đi, đừng sắp ngồi tù mà còn muốn cưa cảnh hoa!

Tiểu Cao cười giễu một tiếng, lắc đầu đi ra ngoài.

Nhạc Đông Vân có chút buồn bực, hỏi lâu như vậy mà lại không thể nào biết tên của cô sảnh cát kia, thật là quá thất bại.

- Thôi... Nói cho ngươi biết vậy, tổ trưởng chúng ta họ cũng như ngươi. Danh tự có một chữ Băng.

Tiểu Cao đi tới cửa nhất thời nổi lòng tốt, cuối cùng quay đầu lại nói tên của nữ cảnh xinh đẹp kia.

Nhạc Băng?

-Tiểu lưu manh đáng chết, ngươi cứ đợi ở đó cho ta!

Lúc này Nhạc Băng chính đang thờ hồn hèn đi tới đi lui trong phòng làm việc, lăm bằm. Mà những cảnh sát khác trong phòng đều rất ăn ý với nhau một lời không nói, ai lúc này cũng không dám đứng ra chịu trận.

Chỉ là không khí trong phòng lúc này có chút ít trở lên là lạ, khiến cho người ta có loại cảm giác bị đè nén.

-Renggg!

Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, phá tan bầu không khí yên lặng của phòng làm việc.

-Nhạc Băng xin nghe!

Nàng vốn đang bực dọc, giọng nói cũng chẳng khá hơn. Bên đầu dây kia yên lặng một lúc, đáp lại:

-Tiểu tử kia, mức độ phạm tội của hấn đặc biệt nghiêm trọng. Đưa hấn kí vào biên bản nhận tội đi, mức hình đưa ra là tù chung thân, coi như khoan hồng của nhà nước.

Quả nhiên, Nhạc Băng trầm nghĩ trong lòng. Đầu dây bên kia không phải Trịnh Tự Cường thì ai? Dù biết tội của Nhạc Đông Văn rõ ràng rành, tuy vậy trong trường hợp không có chứng cứ cụ thể xác đáng nàng vẫn sẽ không làm bừa, không khách khí đáp lại:

-Chuyện này ta tự có chủ trương, không cần Trịnh cục lưu tâm.

-Hừ.

Đầu dây bên kia có vẻ bất mãn, không nói gì thêm cúp máy. Mà Trịnh Tự Cường quay sang nhìn từ bên cạnh:

-Dù sao tội trạng tên kia cũng không thể chối được, trì hoãn bất quá là kéo dài chút thời gian mà thôi. Không cần lo lắng.

-Cha, ta biết. Chỉ là nữ nhân kia cũng quá không nể mặt người rồi.

Trịnh Sáng một bên đối với cha hấn nói, mà lòng khi nghĩ đến thân hình đáng vóc Nhạc Băng lòng không khỏi nổi lên lửa nóng.

-Hừ, cho cô ta đặc ý tạm thời. Ta điều tra ra nếu như bối cảnh không đáng lưu tâm mà nói, lúc có cũng đừng trách.

Trịnh Tự Cường hừ lạnh, đối với nhi tử dạn dò:

-Đoạn thời gian này tạm thời nghỉ học tĩnh dưỡng lại tinh thần. Ngươi quậy phá vậy cũng đủ rồi.

-Vâng, hài nhi biết.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cao thủ kiếm đạo bị bệnh thần kinh

-Này Nhạc Băng, cái tên trú ngụ trong pháp bảo kia muốn gây khó dễ cho Nhạc mỗ à?

Nhạc Băng vừa gác máy điện thoại về vị trí, đã nghe một âm thanh tò mò sau lưng, quay đầu lại liền thấy choáng váng. Nhạc Đông Văn đã xuất hiện từ lúc nào sau lưng, mắt dán vào chiếc điện thoại bàn trên bàn làm việc của nàng.

-Lưu manh đáng chết, sao ngươi chạy ra được ngoài này?

Nhạc Băng thờ hồn hèn, tên gia hỏa này làm sao còn biết tên mình nữa chứ?

-Nhạc mỗ chân tại trên người, có gì không đi được?

Nhạc Đông Văn bĩu môi không cho là đúng đáp. Thực tế hấn ngay ngốc một mình cảm thấy không chút thú vị, thế là tự mình đi ra. Có điều ra khỏi

phòng thẩm vấn đầu dễ như vậy, chỉ là lúc này tiểu Cao bất cẩn cứ thế đi ra, mà Nhạc Băng tâm trạng không tốt cũng ảnh hưởng đến mọi người ngoài này, tự nhiên cũng không có ai đi quan tâm đến hắn, từ đó mới có kết quả như hiện tại, hắn thuận lợi đi đến sau lưng Nhạc Băng.

Không đợi Nhạc Băng nói chuyện, hắn đã một bộ bùng tình hiểu ra vấn đề:

-Thì ra là tên gia hỏa giấu đầu lòi đuôi trốn trong pháp bảo này âm thầm đứng sau gây khó dễ cho ta sao? Xem ra là Nhạc mỗ hiểu lầm cô rồi.

-Ngươi cảm miệng cho ta!

Nhạc Băng vô cùng tức giận, tên lưu manh chết tiệt này nói cái gì vậy?

Nhạc Đông Vân cũng không nghe lời Nhạc Băng nói, ánh mắt chăm chăm nhìn vào chiếc điện thoại bàn:

-Hào thủ đoạn, cư nhiên khiến cho Nhạc mỗ không cảm nhận được một tia chân linh nào. Nếu không phải tình cờ phát hiện, Nhạc mỗ hiện tại vẫn bị người âm thầm dắt mũi đi. Pháp bảo này có thể che giấu được thần thức chân tiên của ta, chắc chắn không phải phẩm vật, đứng sau có lẽ càng là một thế lực lớn hơn. Mà chuyện tình ta đến Địa Cầu, có lẽ cũng chỉ Tôn gia biết, vậy đích thực là Tôn gia rồi. Hừ! Nhạc mỗ hẳn là đoán không sai chứ?

Tên này điên rồi! Đây cơ hồ là phản ứng của mọi người xung quanh. Không điên sao có thể tự kỷ nói chuyện với một chiếc điện thoại bàn

Nhạc Đông Vân nói một hồi, vẫn không thấy “pháp bảo” kia có động tĩnh gì, hừ lạnh rút kiếm:

-Bất quá là che dấu khí tức một điểm mà thôi. Nhạc mỗ xem ngươi chịu được bao nhiêu kiếm.

Nói rồi cầm Nguyệt Tuyền kiếm chém xuống. Tội nghiệp chiếc máy điện thoại bàn cứ như vậy bị hắn chẻ làm đôi.

Nhạc Băng cảm giác mình sắp điên mất rồi. Tên bệnh thần kinh này là từ bệnh viện nào trốn ra vậy, hơn nữa còn có thể tránh khỏi lục soát của nàng mạng vũ khí lạnh vào đồn nữa chứ. Đầu năm nay thường nói người điên hay mạnh động, quả không sai.

Lúc này, điện thoại di động của nàng chợt rung lên. Hiện tại đình ninh trong lòng Nhạc Đông Vân là người điên, xem ra dù có đưa ra pháp luật người này cũng chẳng hề hấn gì, Nhạc Băng cũng lười để ý hắn, một bên rút điện thoại ra.

-Nhạc Băng, về vấn đề tên kia...

Trịnh Tự Cường sau cú điện thoại lúc này gọi cho tổ chuyên án, vẫn cảm thấy tù chung thân là quá nhẹ cho tiểu tử giết người kia, bèn gọi lại. Chỉ là số máy bàn cũng không thông bèn đổi sang số di động. Nhạc Băng còn chưa kịp mở lại, Nhạc Đông Vân thân ảnh đã lóe lên:

-Thì ra là trốn ở đây sao? Lần này Nhạc mỗ xem ngươi chạy đi đâu.

Kiểm quang chợt hiện, chiếc di động trên tay Nhạc Băng kết cục giống như máy điện thoại bàn kia bị chẻ làm hai. Đây cũng không nói, điều khiến mọi người kì quái là điện thoại còn đang được Nhạc Băng cầm trên tay, áp vào tai trong tư thế nghe, ấy vậy mà nàng hoàn toàn không tổn hao sợi tóc.

Đáng tiếc, một cao thủ dùng kiếm nhưng lại bị điên a! Tất cả cảnh sát có mặt tại đây cơ hồ trong đầu cùng nổi lên một suy nghĩ: “Đây là chấp nhất với kiếm trong truyền thuyết sao?”

-Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Sức chịu đựng của con người nhưng là có hạn, điện thoại di động mới mua của nàng. Nhạc Băng không chịu nổi rút súng nã vào Nhạc Đông Vân ba phát liên.

-Tổ trưởng bình tĩnh, chết người a.

Trừ mấy người ban nãy theo Nhạc Băng đến nhà Hàn Huy ra, còn lại những cảnh sát khác đều giật mình. Dù cảnh sát nhân dân được cấp súng nhưng cấp trên không có nói là được tùy tiện nổ súng a. Chỉ là mấy người kia sau đó cũng im bật lại, khi thấy Nhạc Đông Vân phẩy tay trên y phục, rũ từng viên đạn rơi xuống mặt sàn. Hắn nhìn Nhạc Băng bất mãn:

-Nữa, cô lại cản trở ta. Dù mấy thứ này ta không hiểu có gì hay ho bất quá đang làm việc mà cứ có người quấy rầy thì rất là khó chịu. Nhạc mỗ hy vọng không có lần sau, bằng không đừng trách.

Lại lâm bầm

-Đáng tiếc lại để tên kia trốn thoát. Hừ, bất quá là chó nhà có tang, để xem ngươi trốn được bao lâu.

-Ngươi rút, rút ngay cho ta.

Nhạc Băng coi như là trở nên tuyệt vọng, dùng giọng mất hết sức lực nói với hắn.

-Nga, vậy Nhạc mỗ rời đi vậy.

Nhạc Đông Vân đối với hành động thả bản thân ra của mấy người này cũng cảm thấy không có gì không đúng. Đến hiện tại hắn căn bản còn chưa giác ngộ ra mình đã phạm tội gì nữa, huống hồ coi như hắn biết mình phạm tội, lại có ai có thể bắt được chân tiên? Nhìn lại y phục nam sinh từ hồi chiều con chưa kịp thay, bên trên đã bị Nhạc Băng đ-c ra bốn lỗ, không khỏi mất hứng quay lại nói với thêm:

-Nhạc mỗ không chấp nhận chuyện này. Sảnh cát cô nên cảm tạ phúc phận tổ tiên kiếp trước đi.

Nói rồi, trong vẻ mặt trùng trùng khó tin của tất cả mọi người trong tổ chuyên án, ngự kiếm bay đi.

-Sặc! Cái gì kia? Ta không hoa mắt chứ?

-Nhất định ta gặp quỷ rồi

Không chỉ mọi người, nữ cảnh gặp phải hành động này của Nhạc Đông Vân cũng mở to mắt. Nếu không phải hắn đã bay đi mất hút, nàng thực sự có xúc động muốn hỏi một câu “Người biết bay sao?”

...

Sau khi Nhạc Đông Vân được đưa đi thì Hàn Tuyết và Hàn Huy được một cảnh sát giữ lại lấy bản ghi chép. Sau khi xong việc thì Hàn Tuyết rất lo lắng. Nàng rất muốn nhờ phụ thân ra mặt bảo lãnh đưa Nhạc Đông Vân ra khỏi đồn công an, nhưng tên cảnh sát kia dường như cũng biết ý nghĩ hai người liên thăng thần nói luôn là không được. Hắn cũng nghe phong phanh được vụ sát nhân này có liên quan tới quan chức phía trên, bèn nổi lòng tốt khuyên hai người đừng phí công vô ích.

Sau đó được một lúc càng đợi càng sốt ruột, Hàn Tuyết cũng không nhìn được phải đến cục công an một chuyến. Nàng không biết nàng vừa rời khỏi nhà nhà thì Nhạc Đông Vân đã ngự kiếm bay về. Mà đến nơi lại biết tin Nhạc Đông Vân đã được thả ra. Hàn Tuyết nhiều lần xác nhận thì cuối cùng cũng vui vẻ về nhà, rốt cuộc thấy hắn thơ thẩn đứng trong vườn.

Không sai, đó chính là Nhạc Đông Vân, mà lúc này hắn cũng đã đi đến chào hỏi nàng:

- Hàn Tuyết!

-Nhạc thiếu, làm sao ngài ra được khỏi đồn vậy?

Hàn Huy từ lúc nào cũng đã chạy đến hỏi. Mà Hàn Tuyết tuy là không nói gì bất quá cũng nhìn chăm chăm vào hắn, hiển nhiên đang đợi câu trả lời.

-Mấy người đó sao giữ chân được Nhạc mỗ?

Nhạc Đông Vân đưa ra câu trả lời có cùng như không.

-Sao lại không giữ chân được?

Hàn Tuyết mở lời, nàng cũng không tin tội giết người lại dễ dàng thả ra như thế.

-Nhưng rõ ràng là anh đã phạm tội mà?

-Không phải ta đã nói rồi sao?

Nhạc Đông Vân có chút buồn bực:

-Bất quá là sinh mạng một phạm nhân đáng chết mà thôi, mấy người đó sao dám tùy tiện giữ người?

-Lại là phạm nhân.

Hàn Tuyết bĩu môi:

-Nếu vậy chắc em chĩa súng vào Obama chắc cũng không sao.

-Obama là ai?

Nhạc Đông Vân tò mò hỏi lại

-Là người da màu

-Là man tộc à?

Trong trí nhớ của mình Nhạc Đông Vân cũng chỉ nghĩ đến man tộc của dị vực mới thường vẽ màu sắc lung tung lên trên da.

Hàn Tuyết có chút đau đầu, phụ thân tìm người nam nhân này ở chốn nào ra vậy, sao người nổi tiếng vậy cũng không biết?

-Nhạc thiếu đừng nghe lời Tuyết nhi

Hàn Huy bên cạnh cuối cùng là không nhận được:

-Obama là tổng thống Mỹ

-Tổng thống Mỹ là gì?

Nhạc Đông Vân có thật nhiều vấn đề.

-Là người đứng đầu một quốc gia

-Hắn thực lực rất mạnh à?

Nhạc Đông Vân vừa hỏi vừa trầm nghĩ trong lòng. Đứng đầu một quốc gia xem ra tu vi có vẻ rất trâu bò. Có cơ hội thử sức với cường giả Địa Cầu một chút.

-Cũng không phải. Tổng thống là thông qua vận động bầu cử, giành số phiếu áp đảo. À mà lên làm tổng thống cơ bản thì cũng mạnh thật, có điều không phải thực lực mạnh, à mà tóm lại là mạnh.

Hàn Tuyết lúc này cướp lời Hàn Huy giải thích, chỉ là nàng càng nói càng loạn, cuối cùng dứt khoát im lặng.

-Được rồi Tuyết nhi.

Hàn Huy quay qua con gái:

-Hôm nay cũng khá nhiều chuyện xảy ra. Tối rồi, mau tắm rửa chuẩn bị dùng bữa. Nhạc thiếu, phòng tắm hướng này.

Qua một phen giải thích nhiệt tình của Hàn Huy, Nhạc Đông Vân coi như là hiểu cách sử dụng vòi hoa sen, sau đó liền đi tắm.

Vương mục sớm đã dọn xong bữa tối, mà cha con Hàn Huy chờ mãi vẫn không thấy Nhạc Đông Vân đâu. Hàn Tuyết mất kiên nhẫn đứng dậy:

-Đề con đi gọi.

Hàn Tuyết đến trước cửa phòng Nhạc Đông Vân, gõ một hồi lâu vẫn không thấy mở cửa, đánh bạo tự ý đi vào. Từ trong nhà tắm có tiếng nước chảy, nàng nhẹ nhàng đi đến, đối với Nhạc Đông Vân gọi vào:

-Anh tắm nhanh còn đi ăn cơm!

-...

Không có tiếng đáp lại. Hàn Tuyết thầm kì quái trong lòng, cuối cùng quyết định mở cửa phòng tắm.

-A!

Một tiếng kêu nho nhỏ. Thực ra tình huống không có gì nhạy cảm cho lắm, chỉ thấy Nhạc Đông Vân đang khép mắt ngồi trong bồn tắm. Đây coi như là thói quen của hắn, lúc trước ở Nhạc gia cũng thường có thói quen ngâm mình như thế này. Chỉ là thói quen của hắn, Hàn Tuyết nhưng là không biết, cho là có người ngủ gật bên đi đến. Tay nhỏ vỗ vỗ vào vai:

-Này Nhạc Đông Vân, anh mau dậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hỏa tinh đụng Địa cầu, củi khô gặp liệt hỏa

Tiên Vân, Đông đại lục, Bạch Đế thành, Nhạc gia.

Trong một gian phòng, nam nhân trung niên đã đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần. Mà khi một bóng đen vừa mới đáp vào, hắn đã không dằn nổi hỏi ngay:

-Rốt cuộc đã điều tra ra tung tích nhi tử ta chưa?

Bóng đen vừa nảy nửa quỳ trên mặt đất, nét mặt cung kính:

-Bẩm báo gia chủ, thuộc hạ đã thám thính tin tức của Tôn gia, thậm chí không tiếc dùng Nguyên thần làm đại giới, sử dụng dẫn hồn đối với gia chủ bọn hần, nhưng như cũ vẫn không thể biết được tung tích thiếu gia.

-Được rồi, người lui ra đi.

Nhạc Vân Lan lòng có chút ê ẩm. Hần đối với thê tử chung tình, cùng với nàng cũng chỉ có duy nhất một đứa con trai này. Hiện tại nghe tin Nhạc Đông Vân mất tích, Nhạc Vân liền khóc lóc um sùm một hồi đòi hần tìm tung tích nhi tử. Nhạc Vân Lan hần lẽ nào không lo lắng sao? Có điều sống thấy người, chết phải thấy xác. Hần cũng không tin đứa con trai mà bản thân đặt nhiều kỳ vọng lại không làm nên chuyện.

Nhi tử hần, còn chưa có chết!

-Nhạc gia ta xưa nay vốn không gây thù chuốc oán với ai, mà các người Tôn gia, chỉ vì chút lợi ích gia tộc cũng dám đối nhĩ tử ta động tay chân, thật đáng chết vạn lần. Lại nói, bằng chút nội tình còn con con kia cũng dám đánh đồng với chúng ta? Nhạc mỗ cũng không cần vận dụng lực lượng gia tộc, hiện tại liền đi diệt các người. Để cho những kẻ đui mù kia biết được ánh sáng đem đón há đòi sánh cùng nhật nguyệt quang huy!

Nhạc Vân Lan nói xong, không hề che dấu khí tức. Một cỗ áp bách ngập trời tỏa ra khắp Tiên Vân thế giới, những lão quái lánh đời thi nhau giật mình kinh hãi. Mà nếu như Nhạc Đông Vân ở đây, hần sẽ nhận ra khí tức của phụ thân hần...vậy mà so hần còn mạnh hơn.

Đêm nay, tất cả võ giả đều biết có một tồn tại để cho bọn họ chỉ có thể ngẩng đầu kính ngưỡng tại Tiên Vân này. Mà Bạch Đế thành, từ nay đã không còn có Tôn gia.

...

Đáng tiếc, mấy chuyện kia Nhạc Đông Vân cũng không có biết. Mà nếu biết chỉ e hần càng cảm thấy bị đả kích hơn thôi. Vốn nghĩ là người đầu tiên của Nhạc gia đạt đến tu vi chân tiên, là cỡ nào vinh quang a! Không nghĩ đến phụ thân so hần càng mạnh hơn.

Được rồi, gác lại chuyện tu vi của phụ thân hần sang một bên được không? Xin nhờ, Nhạc Đông Vân hiện tại còn đang ngây ngốc ở Địa Cầu, về được Tiên Vân được nữa không cũng còn chưa biết nữa là. Huống hồ, hần hiện tại còn đang đau đầu về bữa ăn đây. Có một đạo lý như thế này, đó là những tên nhà giàu mới nổi sẽ luôn dùng những bữa ăn thịnh soạn nhất, luôn tỏ ra quý phái nhất có thể, dường như sợ kẻ khác không biết bản thân là kẻ lắm tiền vậy. Mà những người giàu sang chân chính, kì thực bữa ăn của họ so với người thường không khác biệt bao nhiêu, có chăng sự sang trọng chỉ là khi dịp lễ lạt hoặc tiếp khách mà thôi.

Mà Hàn Huy gia, hôm nay bởi vì là đêm đầu tiên Nhạc Đông Vân ở đây, bởi vậy bữa tối phá lệ sang trọng. Đồ sứ trắng tinh, dao nĩa sáng loáng. Trên bàn chính là một thực đơn đầy đủ gồm món khai vị, món chính, món tráng miệng cùng các loại đồ uống.

-Thịt bò này cũng không phải nhai cả tảng như thế, cắt ra miếng nhỏ mới được.

-Dao nĩa cầm tư thế ngược lại như vậy mới đúng

-Anh đừng dùng lực quá mạnh, hãy tận dụng sự mềm mại và linh hoạt của bản tay.

Hàn Tuyết giống như cô phục vụ viên nhỏ không ngừng hướng dẫn.

-Cạch!

Nhạc Đông Vân bỏ lại dụng cụ ăn trên mặt bàn, động tác có vẻ không được nhẹ nhàng lắm, về mặt đồng cảm quay qua Hàn Huy:

-Ở Địa Cầu các người khi ăn đều phải lao lực như thế này sao?

Hần vừa nói vừa như ảo thuật từ trong hư không lấy ra một đôi đĩa ngọc, một cái bát sứ trắng men ngọc bích cùng một vò rượu nhỏ, miệng lẩm bẩm:

“Cũng may trong Long linh giới luôn mang theo mấy thứ này, bằng không hiện tại phiền phức.”

Hàn Tuyết ở bên cạnh hai mắt lộ ra ánh sáng kì dị. Nữ nhân, luôn đối với những đồ vật xinh đẹp không có chút kháng cự nào. Ngặt một nỗi nàng ta bản tính vốn rụt rè, chỉ có thể dùng ánh mắt đáng thương đối với Nhạc Đông Vân. Không thể không nói, lực sát thương loại vũ khí này của nữ nhân vẫn là rất hữu hiệu. Nhạc Đông Vân không thể không lại từ Long linh giới lấy ra một cặp bát đĩa nữa, nội tâm cũng kì quái sao bản thân có thể mang theo nhiều đồ linh tinh như vậy.

Một bữa ăn này, hần ăn khá nhiều, chủ yếu là cảm thấy thức ăn Địa Cầu hương vị khá tốt.

-Được rồi, mọi chuyện cứ để Nhạc mỗ lo. Ta đi ngủ trước, có gì sáng mai trước khi đi nói sau.

Nhạc Đông Vân ngáp một cái, đối với Hàn Huy nói ra. Ngày mai Hàn Huy có việc phải đi công tác dài ngày, mà Vương mục nhân dịp này cũng đã xin về quê một thời gian, thành thử bên cạnh Hàn Tuyết cũng chỉ còn Nhạc Đông Vân. Hàn Huy còn định nói thêm gì đó, chỉ là nhìn bộ dạng Nhạc Đông Vân có vẻ không kiên nhẫn, lại nghĩ bằng thủ đoạn quý thân kinh hãi của vị đại nhân trước mắt này, làm sao có thể xảy ra chuyện bất trắc với nữ nhi được, liền thôi.

Nhạc Đông Vân đã là tu vi chân tiên, đối với ăn ngủ mấy thứ này kì thực cũng không cần thiết. Nhưng mà thói quen mười tám năm, đâu phải nói bỏ là bỏ được. Lại nói, ăn ngủ vốn chính là khoái lạc thường nhân, cũng là một loại hưởng thụ, trừ khi đầu hấn nhúng nước mới không làm. Hơn nữa, phụ thân đã từng nói làm gia chủ Nhạc gia phải dậy sớm, vừa tốt cho tinh thần lại vừa làm gương cho gia tộc. Mà muốn dậy sớm này? Dĩ nhiên là phải ngủ sớm. Hôm nay có nhiều chuyện thành thử ngủ hơi muộn, Nhạc Đông Vân đều lo mình không biết có phải là một gia chủ Nhạc gia tương lai hợp cách không.

Hàn Huy ở dưới nhà cùng Vương mục sửa soạn đồ đạc, mà tầng trên Hàn Tuyết nằm trần trọc mãi. Nghĩ đến nam nhân mình thích hiện tại cùng với bản thân sống chung một mái nhà, nàng tim nhỏ đập loạn xạ. Lăn đi lăn lại một hồi trên giường, cuối cùng bật dậy. Nàng nhìn vào phòng ngủ của Nhạc Đông Vân bây giờ cửa không khóa, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đi vào.

Nhạc Đông Vân đang nằm trên giường, cũng không nhúc nhích, quá trình hít thở rất khẽ, rõ ràng đã chìm vào giấc ngủ. Hàn Tuyết đứng bên mép giường, nàng nhìn gương mặt tuấn mỹ kia đến ngơ ngẩn xuất thần.

-Nhất kiến chung tình tôi trước giờ vốn không tin, chỉ là từ khi gặp anh rồi cuộc mình bạch. Nhạc Đông Vân, anh sẽ là bạch mã hoàng tử của đời tôi sao?

Trong lòng Hàn Tuyết chợt nổi lên ý nghĩ này, nàng ngồi xuống ở mép giường, sau đó lại nhịn không được mà duỗi bàn tay ngọc phủ lên gò má hấn.

Đột nhiên Hàn Tuyết cảm thấy eo thon bị xiết chặt, nàng lập tức ngã xuống giường.

- Á.....

Hàn Tuyết duyên dáng kêu lên một câu, nàng khẽ vùng vẫy:

-Nhạc Đông Vân anh còn chưa ngủ à? Buông tôi ra.

Nhưng Nhạc Đông Vân không có phản ứng, Hàn Tuyết nhìn kỹ lại, cuối cùng xác nhận đối phương vẫn còn đang ngủ, động tác vừa rồi chỉ là vô thức.

- May quá!

Hàn Tuyết khẽ thở ra một hơi, nàng lặng lẽ cầm tay hấn, cố gắng thoát khỏi l-ng ngực đối phương. Nhưng sau nhiều lần cố gắng thì đành phải bỏ cuộc, vì nàng phát hiện ra mình khó thể thoát khỏi.

Từng luồng khí tức mát lạnh từ trên người Nhạc Đông Vân tỏa ra, điều này làm cho Hàn Tuyết cảm thấy rất thoải mái. Cũng đã quá nửa đêm, nàng chợt cảm thấy buồn ngủ, mí mắt như đồ sụp xuống che hết cả trời đất, trong lúc vô tình Hàn Tuyết cứ nằm ngủ trong ngực Nhạc Đông Vân.

Từ khi Nhạc Đông Vân đạt chu vi chân tiên đến nay, hấn luôn mơ cùng một giấc mơ kì lạ. Nữ nhân kia, bóng hình yếu điệu mà mờ ảo, mỗi lần nhìn thấy hấn chỉ cảm thấy đau lòng. Nàng vẫn thường ở khoảnh khắc hấn đưa tay ra chợt biến mất, lúc đó Nhạc Đông Vân sẽ choàng tỉnh dậy sau đó nội tâm có biết bao nhiêu là thất lạc. Mà hiện tại, hấn rốt cuộc bắt lấy được nàng, cõi lòng chợt an nhiên chìm sâu vào giấc mộng.

Một giấc ngủ đến chín giờ sáng, lúc này Nhạc Đông Vân mới tỉnh lại.

- Ủa, cái gì đây? Mềm quá.....

Trong lúc mơ màng hấn cảm thấy trong tay đang nắm lấy một vật khá mềm mại, vì vậy mà hấn vô thức xoa nắn, độ co giãn rất tốt, vì vậy tiếp tục bóp nhẹ nhàng thêm hai lượt.....

- Á.....

Một tiếng kêu duyên dáng vang lên bên tai.

Âm thanh rất quen thuộc, hình như là của Hàn Tuyết, nhưng sao cô bé kia lại nằm bên cạnh hấn được?

-Nhạc Đông Vân, anh mau thả tôi ra.

Một âm thanh then thùng truyền vào tai Nhạc Đông Vân, cuối cùng hấn cũng tỉnh táo trở lại.

Hàn Tuyết quả thật ở ngay bên cạnh Nhạc Đông Vân, nói một cách chính xác thì nằm nghiêng trong lòng hấn. Mà lúc này hai tay của hấn đang giữ lấy hai vị trí cao ngất của Hàn Tuyết. Lúc này, vẻ mặt nàng đỏ bừng như sắp nhỏ máu. Hàn Tuyết từ nhỏ tới lớn đi ngủ vốn là muốn thoải mái nhất có thể. Đêm qua cũng chỉ mặc một váy liền thân mỏng tang, nội y dĩ nhiên không đeo. Vừa rồi hấn xoa bóp nàng, hai hạt đậu nhỏ sớm đã trở nên cứng ngắt tê rần. Mà phía dưới, một bộ vị khác cũng đã ướt át, khi mà thứ gì đó cứng ngắt không ngừng tỏa ra nhiệt khí ở khe mỏng nàng.

Điều này làm cho Nhạc Đông Vân cảm thấy có chút choáng váng, hấn vốn giữ lấy nữ nhân mờ ảo kia, sao bây giờ lại chuyển thành Hàn Tuyết?

Hàn Tuyết lúc này cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, cảm giác vừa ngứa vừa dễ chịu, nhưng nàng không dám cử động, vì chỉ cần nhúc nhích sẽ có thêm những tiếp xúc thân mật với đối phương. Bởi vậy nàng chỉ biết nằm ngoan ngoan chờ, chờ Nhạc Đông Vân sẽ buông ra.

-Cô đang bối rối à? Tim cô đập rất mạnh.

Hắn đột nhiên nói ra một câu.

Hàn Tuyết rất muốn quay mặt lại trừng mắt nhìn Nhạc Đông Vân, hai tay đối phương vẫn còn để trên ngực mình, ngón trỏ cùng ngón cái thậm chí còn kẹp lấy núm nhỏ ở giữa vân ve, chốc chốc xoa xoa lấy. Quá quái hơn là, khe mông nàng còn đang liên tục bị cọ xát bởi một vật nóng hừng hực. Như vậy tim không đập nhanh được mới là lạ.

-Anh...anh, hơn chín giờ rồi giờ học mất rồi.

Nàng khó khăn lắm mới nói ra một câu không đầu không đuôi.

Nhạc Đông Vân sinh ra và lớn lên tại Tiên Vân, quan hệ giữa nam nữ ở đây vốn rất nghiêm khắc. Từ một khắc ôm Hàn Tuyết thân mật ngủ một đêm như vậy, lòng hắn đã sớm nhận định nàng ta là dâu của Nhạc gia. Điều nói buổi sáng hóa khí nam nhân là vợ ông nhất, mà Nhạc Đông Vân thiếu niên khí huyết phương cương, bởi gia giáo nề nếp Nhạc gia từ nhỏ, đến nay mười tám tuổi đầu chưa hề biết đến nữ sắc là gì, nay nhất thời gặp tình cảnh kiều diễm như vậy sao có thể chịu nổi. Càng nguy hiểm hơn là, Hàn Tuyết nằm trong lòng Nhạc Đông Vân một lúc, cuối cùng không an phận giấy giữa. Phen này đích thị là Hòa tinh đ-ng Địa Cầu, cùi khô gặp liệt hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tuyệt thế kiều diễm

Một chương này toàn sắc tình, viết từ 6 giờ tối, đến hiện tại 12 giờ 13 phút đêm mới xong, hao tổn tinh thần trong lúc đó các người có thể hình dung. Như người không thích cảnh nóng hoàn toàn có thể bỏ qua; nhưng bằng đã đọc, nếu không để lại một nút like và thả tim, đừng trách Nhạc mỗ từ nay về sau vô tình viết sắc hời hợt. (Đùa chứ ta tốn công sức cho các người ảo tưởng như vậy, lẽ nào lại tiếc gì nút like đúng không?)

Trân trọng cảnh báo!

-Mau thả ta ra

-.....

-U! Không được.

-.....

-Uhm...

Nhạc Đông Vân mặc kệ Hàn Tuyết phản kháng, “chụt!” một tiếng hôn phớt lên môi nàng, lại cảm thấy không đủ hôn thêm lần nữa. Lần này môi liền môi vẫn chưa có tách rời, mà Hàn Tuyết miệng nhỏ kiên quyết ngậm chặt. Nhạc Đông Vân còn cần cố gắng nhiều, đầu lưỡi cố gắng đột phá khớp hàm nàng, một tia sơ hở nhỏ nhỏ của Hàn Tuyết cũng để hắn chớp lấy cơ hội tiến quân thần tốc, ở nàng trong miệng cuốn lấy đàn hương nước bọt.

Hai tay hắn thật chặt ôm lấy nàng, song chưởng đặt tại đầy đặn kiều đồn, mà trong ngực đồng thời không ngừng đè ép lấy cặp kia tuyết phong, để cho mảng lớn tuyết trắng đầy đặn hiện lộ ra ngoài vật áo.

Nụ hôn qua đi, lúc này Hàn Tuyết đã kiều thử hân hân, thở khí như lan. Trước ngực nàng nhũ phong đầy đặn phập phồng, sẽ nhẹ nhàng mát xa l-ng ngực Nhạc Đông Vân.

-Ta...huy nh...

Hàn Tuyết muốn nói chuyện, thế nhưng là lời nói chợt trở nên không mạch lạc. Nàng này một thanh tú đôi má lúm đồng tiền; mỹ như xuân hoa, kiều như thu nguyệt (Đẹp như hoa xuân, yêu kiều như trăng mùa thu), nguyệt mi tinh nhân (Hàng mi cong vút như vầng trăng khuyết, đôi mắt tựa vì sao) đối với Nhạc Đông Vân nhìn trộm.

-Thích không?

Nhạc Đông Vân tay nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng, mỉm cười hỏi.

-Không biết.

Hàn Tuyết thẹn đến muốn chui xuống đất, má phấn hồng nhuận, mị thái kiều diễm mê người, hai mắt ngập nước mơ màng phóng dăng xuân tâm, câu nhân tâm pháp.

-Nha, vậy để ta hôn lần nữa liền biết.

Nhạc Đông Vân thầm bội phục bản thân nhanh trí, lần nữa hôn lên môi hồng hơi mím lại của tiểu mỹ nhân trong ngực.

-Khôngggg!

E then không dứt Hàn Tuyết muốn giữ một điểm cốt khí, phản kháng lại

Chỉ nghe “Ba” một tiếng, bàn tay của hần nặng nề phát ở trên hông nàng. Nhạc Đông Vân phát hiện từ lần đầu đánh hông nữ cảnh sát Nhạc Băng kia sau đó, hần cũng rất hưởng thụ cảm giác đánh hông nữ nhân.

Mềm mại mà co dãn kiều đồn, bị Nhạc Đông Vân một nhịp nhất thời run rẩy.

-Ai...

Một nụ hôn so với một nụ hôn càng thêm nóng bỏng, Hàn Tuyết lúc này mặt đỏ bừng.

-Đủ, đủ rồi!

Nàng đem chân kéo lên trùm lấy quá cổ hai người. Nữ nhân bản năng đều sẽ khiến họ xấu hổ như vậy sao?

Nàng ngập ngừng:

-Lần đầu của ta...ta sợ. Nghe nói sẽ rất đau.

Nhạc Đông Vân nhất thời liền nở nụ cười:

-Ta còn chưa nghe qua người xử nữ nào ở lần đầu sẽ không đau đấy.

-Xuống địa ngục đi.

Hàn Tuyết mặt đỏ tới mang tai, bàn tay nhỏ bé tại trên ngực hần nghịch ngợm liên tục. Mà Nhạc Đông Vân hôn lên cặp mỹ mâu kia, mũi, môi mỗi một cái bộ phận, cảm giác như vậy thoải mái hơn nhiều. Tay phải hần đi xuống vuốt ve toàn bộ thân thể Hàn Tuyết, đầu lưỡi dừng lại ở cổ nàng nhẹ liếm mát lịm.

Thân thể Hàn Tuyết càng trở nên mềm mại hơn, như cá trong nước không ngừng uốn éo, bơi qua bơi lại. Rất nhanh sau đó, nàng cắn chặt môi, vẻ mặt không biết thống khổ hay vẫn là thư sướng, cả người khản trương run lên. Nàng đột nhiên hai tay vòng lấy ôm cổ hần, đầu lưỡi nhiệt tình cực lực cùng Nhạc Đông Vân quấn quýt lấy, sau đó “A” một tiếng toàn thân liền xụi lơ.

Nhạc Đông Vân cũng là lần đầu tiên, bất quá không dễ dàng đầu hàng như Hàn Tuyết. Môi ngậm lấy xương quai xanh gợi cảm chờ đợi nàng đắm chìm trong dư vị hoan ái chậm rãi khôi phục lại.

-Buông tha ta được không, anh không cảm thấy mệt mỏi sao?

Nhạc Đông Vân tay không ngừng du tấu trên người nàng, miệng không cho là đúng nói:

-Ta không có phiền a. Cũng còn chưa có thể nào, sao có thể mệt mỏi.

Nói xong cúi đầu ngậm lấy đầu vú nàng, nhẹ nhàng gặm cắn; thân thể cũng dùng sức ma sát lấy, dù cách một lớp áo mỏng như cũ đều phát nhiệt

Nàng nhẹ nhàng:

-Ngươi muốn sao?

Nhạc Đông Vân không trả lời, miệng khẽ hấp lấy một bên hồng nhật núm vú, đầu lưỡi đảo quanh nhũ vũng, lại hơi dùng sức kéo căng ra, lại thả. Hành động này coi như là đáp án đi. Hàn Tuyết phát hiện ra bọn họ trong lúc này, dù chỉ mới quen biết một ngày, đã giống như tình lữ thân mật. Cùng với nhau chung giường, trên người đắp chung một tấm chăn, những cảm giác này là ngọt ngào sao?

Lúc này, Nhạc Đông Vân dựa vào bên tai Hàn Tuyết, đối với nàng thổi khí nhẹ nhàng:

-Hiện tại ta giúp ngươi đem y phục cởi, có được hay không?

Hàn Tuyết ngượng ngùng gật đầu, cho dù nàng có chút không biết phải làm sao, nhưng vẫn tùy ý để hần lột váy xuống, lộ ra thon dài tuyết trắng chân. Một đôi hoàn mỹ căng tròn tuyết phong, không ngừng theo nàng nhịp hô hấp nhẹ nhàng đung đưa, hồng phốt anh đào nụ hoa, chỉ cần là nam nhân đều sẽ muốn hút một phen, kết hợp với thanh tú động nhân khuôn mặt thật sự là đẹp không sao tả xiết.

Nhạc Đông Vân tiếp theo liền đem Hàn Tuyết núm vú ngậm lấy, lần này cũng không như trước cách một tầng y phục mỏng chính là chân chính tiếp xúc da thịt. Mà nàng nhũ hoa tại hần trên chọc nhũ vũng đã nổi hạt nhỏ lấm tấm, nước bọt toàn bộ lưu lại tuyết phong.

Lúc này Hàn Tuyết đục hóa đã bị Nhạc Đông Vân khoi mào, hai chân không còn cố gắng khép lại như trước. Hắn không cần cố sức, đảo người đem nàng ép dưới thân, dùng hai chân đẩy ra nàng bấp bừa.

Hàn Tuyết nhụy hoa ướt đầm, vai bị Nhạc Đông Vân giữ lấy

-A!

Theo một tiếng kêu rên duyên dáng, thế giới này đã mất đi một xử nữ xinh đẹp.

Phân thân của hắn cũng chỉ mới vào được hơn phân nửa u cốc, cái kia hóa điểm nhiệt lượng đau đớn làm cho nàng lòng tựa như lửa đốt. Xử nữ lần đầu phá thân là đau đớn đấy, chỉ là dưới sự ôn nhu của Nhạc Đông Vân liền dần dần giảm bớt.

Tại u cốc phía bên trong, mật dịch chậm rãi tăng lên. Chặt hẹp địa đạo được khai thông, để cho nàng rốt cuộc bắt đầu hưởng thụ được khoái lạc.

-Ai...a...

Mềm nhũn thanh âm, Hàn Tuyết chỉ cảm thấy tim đập nhanh. Nàng cảm giác phía dưới dung nạp vào cự vật, như toàn bộ đâm sâu vào sẽ để bản thân đạt khoái cảm trước nay chưa từng có. Chỉ là nàng còn chưa có bất kỳ kinh nghiệm, cũng sẽ không lay động eo nhỏ nhắn, tách ra chân ngọc đi nghênh đón; nói gì đến mở miệng yêu cầu, chỉ vô lực mặc hắn nện hôn như mưa rơi xuống, một bộ mời quân chà đạp.

Nhạc Đông Vân chậm rãi rút ra, dường như rất sợ làm bị thương đến nàng, lại không biết nàng linh hồn nhỏ bé cũng sắp bị hút ra. Sâu bên trong u cốc đói khát, khiến Hàn Tuyết không nhịn được ôm sát hắn, nhẹ nhàng lắc lắc để cho tiểu huyết miệng siết lấy cự vật, nhẹ nhàng rên rỉ. Bên trong rỉ ra ái dịch, tựa như thói tình mê được, khiến Nhạc Đông Vân lòng đều tê dại thiếu chút nữa muốn nặng tay.

-Nha...không...không đau...

Thời khắc này Hàn Tuyết là đẹp đến tuyệt mỹ nhân gian, mị hoặc đôi mắt khiến người ta hơi chút thất thần hồn liền bị câu đi; nói gì đến mặt mày ngậm đầy xuân ý, vừa tràn đầy khát vọng phát tiết, lại hàm chứa nhu cầu chưa từng được thỏa mãn, để cho bất cứ nam nhân thần hồn mê đảo.

Nhạc Đông Vân thiếu chút nữa không thể khống chế, hắn miễn cưỡng nhịn xuống xung động chà đạp:

-Nàng như là đau mà nói, ta sẽ chậm rãi...

-Không có... không có đau... Ai...a...đừng chậm

Lúc này cảm giác trống rỗng trong cơ thể Hàn Tuyết càng cường liệt. Hắn cự vật tràn đầy lửa nóng, chưa tương giao còn có thể nhẫn nhịn nhưng bây giờ đều chen vào, nàng sao chịu được này?

Lời còn chưa dứt, Nhạc Đông Vân thất lung đình động, không giữ lại chút nào trực đảo hoàng long. Một trận đau đớn nhẹ truyền đến, Hàn Tuyết cảm nhận được cự vật đã tiến thật sâu vào cơ thể mình, phảng phất ngay cả miệng tử cung đều khai phóng, u cốc không có chỗ nào là không bị tương tác.

Chưa từng mở rộng ra như vậy, mật huyết tuy là có chút đau nhức, nhưng chút này cùng với thư sướng không cách nào đánh đồng, bản thân hoàn toàn đã đem hắn cự vật nuốt vào. Nàng quấn chặt lấy Nhạc Đông Vân, nhẹ nhàng cắn lấy cằm của hắn, thanh âm ní non tựa như muốn đem thiên ngôn vạn ngữ trong lòng đều nói ra.

-Ai...Có chút đau nhức...thế nhưng...thế nhưng là...thật sâu...Ồ...Thoải mái...

Bị Hàn Tuyết u cốc kẹp chặt, Nhạc Đông Vân cũng là cực kì thư sướng, cảm giác hấp lực lan tỏa khắp toàn thân, thật có xung động rong ruổi thỏa thích.

Hàn Tuyết uốn éo vùng eo nhỏ nhắn, có thể cảm thụ được u cốc bị cự vật chống đỡ đến tràn đầy, tuy nói mới phá thân để cho nàng động có chút đau đớn, nhưng cảm giác vui sướng lại càng thêm mãnh liệt. Nàng hít thở dồn dập như để điều chỉnh lấy khoái cảm dâng lên như thủy triều

-Nha....có thể...dùng lực hơi...chút mạnh lên...không...chịu nổi...

Nàng bị kích thích đục hóa, tuy là mặt đỏ bừng ửng, vẫn không cố kỵ nói ra. Nhạc Đông Vân hạ thân đình động, từng điểm từng điểm kích thích non mềm nhụy hoa, dùng thân thể đi khinh bạc của nàng da thịt non mềm, hai tay tại nàng trên hông bóp mạnh lấy hưởng thụ nữ nhân vị đạo.

Bị Nhạc Đông Vân hành hạ như vậy, Hàn Tuyết thiếu chút nữa hít thở không thông, khoái cảm càng thêm mãnh liệt. Cự vật mài lấy hoa bích, đâm đến nơi nào đó mà chính cô ta cũng không biết, mãi cảm giác đất rỉ nước liên tục, tuyệt vời trong đó khiến Hàn Tuyết thiếu chút nữa ảo giác mình bay lên.

Nàng như muốn hòa tan vào thân thể hắn, hít lấy mùi mồ hôi nam nhân sâu đậm, nỗ lực uốn éo hông ngọc, để cho giải đất mãi cảm càng thêm thân mật mà sát lấy cự vật giải ngứa. Hàn Tuyết không nghĩ đến bản thân vô dụng, nhanh như vậy đến đỉnh, nhụy hoa ép chặt lấy cự vật, nhịn không được rên rỉ ra:

-A...muốn tiết...U!

Nghe thanh âm ní non của Hàn Tuyết, Nhạc Đông Vân lòng đều ngửa ngáy, chỉ là hần mới vừa tiến toàn bộ vào cơ thể nàng, còn không có nhanh vậy sẽ xong. Hai tay ôm lấy thân thể yếu kiều, mặt chôn tại nàng tóc dài đã sớm ướt đầm mồ hôi, tham lam ngửi lấy mùi thơm cơ thể nàng.

Hàn Tuyết kiều thờ gấp gấp, tứ chi quẩn lấy Nhạc Đông Vân, chỉ cảm thấy âm đạo run run, một cổ âm tinh tiết ra ngoài, thư sướng để cho nàng chảy nước mắt; thân thể càng dính chặt lấy hần không buông, tiếng ní non trong miệng cũng yếu kiều mà vô lực.

-Aaaa! Hoa tâm...đều...bị người đâm xuyên...thực sự...

Ngọt ngào mà tê dại thanh âm, khiến cho Nhạc Đông Vân muốn dâng lên cảm giác tình quan thất thủ, vội hít lại một hơi ổn định tinh thần. Mà lúc này, đã tiết thân Hàn Tuyết cả người vô lực, nhụy hoa vốn ép chặt lấy cự vật cũng buông lỏng mềm nhũn rỉ nước.

Hần vuốt ve gò má nàng, lòng không khỏi nổi ý thương tiếc, lắng nghe nàng yếu ớt hơi thở như tùy thời có vẻ đập tắt, thật lâu mới mở miệng:

-Thoải mái sao?

- Ừn...

Nàng tuy là e thẹn, vẫn vô pháp phủ nhận. Chỉ cảm thấy theo câu trả lời của mình, cự vật trong âm đạo vốn đang nằm yên lại tiếp tục ma sát lấy. Nữ nhân thư sướng, tại trong hoan ái chính là sóng sau đè sóng trước, khoái cảm chồng chất.

Nàng non mềm mật huyết lần nữa co rút lấy, mông nhếch lên trên đưa hai người hạ thể dán sát cùng một chỗ dây dưa.

Nhạc Đông Vân hiện tại nhưng là thỏa thích rong ruổi, đem cự vật mài tại nhụy hoa sâu trong tử cung, nghiền nát hoa tâm. Mãnh liệt sáng khoái truyền khắp toàn thân, xuân thủy từ sâu trong âm đạo Hàn Tuyết bị hần liên tục kéo ra, chảy róc rách ra ngoài. U cốc coi như là dùng hết sức bao bọc chặt lấy cự vật, để cho cự vật mài đến thịt non bên trong như tan chảy. Hàn Tuyết cao triều không ngừng, con người mỹ lệ hiện ra một mảnh thủy quang trong suốt.

-A...không được...ta lại phải tiết...

Tại động tác đâm thọc không chút cổ kị của Nhạc Đông Vân, Hàn Tuyết rất nhanh tê dại. m đạo mút chặt lấy cự vật, mà hoa tâm không ngừng phun xuất âm tinh tưới lên phía trên. Cường liệt kích thích, Nhạc Đông Vân cũng không nhẫn nhịn, đâm sâu vào bên trong, để cho trong âm đạo nàng không chút kẽ hở. Cô tử cung Hàn Tuyết ngâm lấy qui đầu. Rốt cuộc chờ đã lâu, nóng rực chất lỏng chảy sâu tận miệng tử cung, tư nhuận ướt đầm tiểu huyết, để nàng co người co quắp

-Thư sướng...ta sắp chết...

Loại cảm giác này đục tiền đục tử, để cho cả hai như mất hết sức lực nằm yên đè lên nhau, da thịt tiếp xúc hưởng thụ lấy dư vị cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đừng trách Nhạc mỗ kiếm hạ vô tình

Hàn Tuyết còn đang ngủ, chợt cảm thấy toàn thân tê dại, cúi đầu xuống ngay lập tức bắt gặp Nhạc Đông Vân đang hăng say gặm lấy trái nho đỏ của nàng, mà một đỉnh núi bên kia cũng bị tay còn lại của hần vờ lấy. Hàn Tuyết một đôi con mắt sờ sờ động lòng người đáng thương nhìn hần:

-Thân ca ca, chúng ta nên dừng lại được không? Muộn rồi.

Nàng nũng nịu, giọng điệu lười biếng vô lực. Người đàn ông này thật sự quá si mê cơ thể của nàng, cũng không cho nàng nghỉ ngơi lấy. Mà loại lời nhắc nhở này, đã là lần thứ hai trong hôm nay nàng nhắc đến. Lần đầu chính là buổi sáng nay nhắc nhở hần muộn giờ đến trường, cũng bởi vậy mà bị ăn sạch. Sau khi thất thân cho Nhạc Đông Vân, mặc dù là có chút ngoài ý muốn, bất quá Hàn Tuyết cũng không có bao nhiêu hối hận mà chỉ cảm thấy càng ý lại hần hơn. Hai người bọn họ chín giờ sáng mới dậy, quẩn lấy nhau liên tục. Đến giờ đã là sẩm tối, thời gian đó nàng hầu như không ăn gì cả. Dĩ nhiên, nói hầu như có nghĩa là không phải hoàn toàn không ăn gì cả. Nhạc Đông Vân quần thảo Hàn Tuyết một hồi, sẽ lại như làm ảo thuật từ hư không lấy ra một trái táo. Khi nàng đói ăn táo thì hần sẽ ăn nho của nàng. Hồi tưởng lại những gì xảy ra cả ngày hôm nay, Hàn Tuyết chỉ có thể đỏ mặt dùng hai chữ HOANG ĐƯỜNG để hình dung.

-Gọi là phu quân.

Nhạc Đông Vân không còn vẻ bất cận nhân tình như lúc trước, đối với Hàn Tuyết chân thành uốn nắn. Sau đó, hần không khỏi hỏi một câu:

-Nàng ăn táo nữa không?

-Chán rồi.

Hàn Tuyết hờn dỗi:

-Phu quân ca ca, ta muốn ăn cơm nha. Ca ca từ sáng giờ cũng còn chưa ăn gì cả, nhịn đói là không tốt cho sức khỏe đấy.

Được rồi.

Nhạc Đông Vân tuy không tình nguyện nhưng cũng không thể để thê tử nhịn đói, hắn đành phải để nàng đi ăn cơm.

Nhạc Đông Vân nhìn Hàn Tuyết duyên dáng chui ra khỏi chăn, trong lòng vô tình bùng lên lửa nóng, không khỏi đối với nàng thương lượng:

-Một lần nữa nha?

Hàn Tuyết cực lực lắc đầu, kiều đồn theo đó cũng ngoe nguẩy trông rất gọi đồn, làm hấn lại có xung động đè nàng xuống. Có điều thê tử đã không muốn, hấn không thể ép nàng được.

Tình cảnh kiều diễm của Hàn Tuyết nhanh chóng được nàng phủ lên y phục che dấu lại. Nàng chính là có chút sợ hãi a! Ánh mắt của phu quân ca ca có lực sát thương quá lớn, chậm một chút e rằng sẽ lại phải như mèo nhỏ rên cho hấn nghe mất. Trong khi Hàn Tuyết vận vào y phục, Nhạc Đông Vân vẫn ráng nằm trên giường để hoài niệm hương vị của nàng một lúc, sau đó mới đứng dậy.

-Phu quân ca ca, ca ca cũng theo ta ra ngoài dùng cơm nhé, trong nhà không có thức ăn gì đâu.

Hàn Tuyết cũng không phải quá hoàn hảo. Ít nhất là nàng không biết nấu cơm, điểm ấy không cần nghi ngờ.

-À, còn y phục nữa.

Hàn Tuyết nhìn bộ dáng lúc này của Nhạc Đông Vân chợt nhớ đến

-Ca ca sẽ không định luôn mặc y phục đó chứ?

-Không tốt sao?

Nhạc Đông Vân cúi đầu nhìn lại toàn thân. Từ hôm qua bị Nhạc Băng đ-c vài lỗ trên bộ đồ nam sinh, hấn liền cảm thấy đồ dùng ở Địa Cầu không đáng tin, hơn nữa hấn cũng không quen thứ y phục cụt ngắn này. Y phục hiện tại của hấn vốn lấy từ Long lĩnh giới là một bộ lam y dẹt từ tơ của loài Băng tằm. Ưu điểm hàng đầu của nó chính là rất mềm mại, thoải mái, ngoài ra cũng sẽ không bị xuyên nhẹ một tí là thùng lỗ chỗ.

-Được rồi!

Hàn Tuyết thờ dài. Dù hấn không mặc y phục cổ trang đấy thì ra đường cũng đã rất thu hút ánh mắt rồi, mà những năm gần đây người có sở thích mặc y phục cổ trang cũng không phải là hiếm.

-Thê tử, chúng ta đi ăn cơm.

Nhạc Đông Vân ôm lấy eo Hàn Tuyết bóp nhẹ mấy cái, ở bên tai nàng nói ra.

-Vâng, phu quân.

Hàn Tuyết đối với cách xưng hô có phần cổ đại của Nhạc Đông Vân không có bao nhiêu ý kiến, thậm chí còn chiều theo cách gọi của hấn. Hấn trở nên khác biệt, không phải cũng bởi những thứ đó sao?

Trời chiều tối, nghe nói có gió mùa. Hàn Tuyết vô thức nép vào lòng Nhạc Đông Vân. Nguyên bản hấn muốn ngự kiếm phi hành nhưng rốt cuộc bỏ ý nghĩ đó đi, vì hấn cũng không biết bay đi đâu.

-Phu quân ca ca muốn ăn gì?

-Gọi phu quân là được rồi.

Nhạc Đông Vân cẩn thận sửa lại từ ngữ chính xác cho Hàn Tuyết, sau đó hấn tùy tiện:

-Gì cũng được, miễn ngon.

Hàn Tuyết thật hết chỗ nói, đồ ăn ngon sao có thể tùy tiện?

-Bây giờ trời có hơi lạnh, chúng ta đi ăn lẩu cay nhé?

-Là cái gì cay?

Hắn hỏi lại.

- Ăn rồi sẽ biết.

Hàn Tuyết coi như triệt để nhận thức. Phu quân của mình dường như người sao hòa, cái gì cũng không biết. Sau đó, Hàn Tuyết tìm được một quán lẩu, cũng gọi một nồi lẩu cay đúng tiêu chuẩn cho hai người cùng ăn.

- Ăn nhiều như thế mà lười vận động hình như sẽ bị mập thì phải? Tỉ nữa về nha phải cho nàng vận động một tí mới được.

Nhạc Đông Vân lẩm bẩm. Mà Hàn Tuyết đang ăn hăng say nghe vậy thiếu chút nữa đã bị nghẹn, nàng vội vàng uống vào miếng nước, ăn chậm lại, sau đó bức bối nhìn hắn:

- Phu quân nói linh tinh. Còn không phải do tại ca ca cả ngày đều bắt ta ăn tảo nha, mà khi ăn tảo cũng không được nghỉ ngơi nữa, làm hại thiếp thân mất thể lực nghiêm trọng.

- Phu quân sao có thể nói linh tinh?

Hắn nghiêm trang nói:

- Ta rất đáng tin đấy.

- Hừ!

Hàn Tuyết yêu kiều liếc mắt nhìn hắn. Phá thân sau đó, trên người nàng ngoài đáng vẻ thanh xuân xinh đẹp, càng có một tia phong tình vạn chủng hiếm thấy.

Nhạc Đông Vân ánh mắt mập mờ, đối với nàng nói khẽ:

- Đợi lát nữa về nhà thì ta sẽ đánh mông nàng.

Hàn Tuyết đỏ mặt, nàng dùng ánh mắt xấu hổ nhìn hắn, sau đó khẽ nói một câu:

- Đồ lưu manh.

Hai người liếc mắt đưa tình làm cho đám thực khách chung quanh liên tục ao ước. Coi như là trùng hợp, lúc này chiều tối hơi lạnh khiến cho nhiều người cùng có suy nghĩ ăn lẩu, khiến cho trong quán đầy người. Mà khi Nhạc Đông Vân cùng Hàn Tuyết bước vào đã thu hút rất nhiều ánh mắt, dĩ nhiên là nam nhìn nữ còn nữ nhìn nam. Vấn đề là ở chỗ, nếu như nữ nhân ngắm Nhạc Đông Vân mà nói, bọn họ sẽ chỉ ước ao xuyết xoa, cùng lắm là dùng ánh mắt ghen tỵ mà thôi. Còn đám nam nhân so sánh ra kém hội chị em nhiều lắm, không kiêng nể gì, giọng nói cũng hơi lớn một chút.

- Cô bé kia đúng là quá đẹp.

Hàn Tuyết chọn bàn ở vị trí gần trung tâm nhà hàng. Mà tại bàn cuối nhà hàng, một đám thanh niên tập trung ăn uống ở đó, một tên trong đó nhìn về bên này không nhịn được nói ra.

- Đúng vậy, thật muốn đi lên âu yếm một phen.

Một tên tiếp lời.

- Này, ý tưởng gì đó, dù có cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, đừng nên nói ra chứ?

Một tên thanh niên khác đeo kính cận có chút buồn bực nhắc hai người bạn của mình. Đáng tiếc, hảo ý của hắn không nhận được ủng hộ, mấy tên kia không cho là đúng, vẫn tiếp tục bàn tán.

Nhạc Đông Vân là ngũ quan linh mẫn bậc nào, sao có thể không nghe, đối với Hàn Tuyết nói ra:

- Thê tử à, có mấy tên phạm nhân lại dám nghị luận về nàng. Ta cho chúng một bài học nhé?

- Trời đánh còn tránh miếng ăn, kệ bọn họ đi được không?

Hàn Tuyết vẻ mặt cầu xin. Nàng cũng không biết đám người mà Nhạc Đông Vân nhắc đến bàn tán cái gì về nàng, nàng chỉ biết phu quân của mình mà dạy người một bài học thì e là hậu quả rất nghiêm trọng.

- Được rồi, ta tạm tha vậy.

Nhạc Đông Vân hiện tại khá nghe lời thê tử, gật đầu.

Đáng tiếc, bọn thanh niên ở bàn cuối nhà hàng còn không biết thức thời, lúc này dường như có chút quá chén, vậy mà có mấy tên bắt đầu đi lại.

-Tiểu muội muội, nhìn muội có vẻ rất quen mắt nha

Tên đầu tiên mở lời, dùng một phương pháp cũ rích.

-Phi, tôi không quen anh, cũng không có hứng thú biết anh, anh mau đi ra chỗ khác đi.

-Nhìn tiểu muội muội đây xinh đẹp, tôi cũng chỉ muốn xin số làm quen mà thôi, tuyệt không có ý gì khác.

Tên thanh niên kia dù nhìn có chút say, bắt quá câu nào ra câu nấy:

-Coi như là thêm một người bạn cũng tốt, không phải sao?

-Nhạc mỗ còn ngồi tại đây, mà mấy tên hèn mọn các ngươi cũng dám cả gan bắt kính sao?

Nhạc Đông Vân giọng nói không có vẻ dịu dàng như khi ở bên Hàn Tuyết, một bộ lạnh lùng cao cao tại thượng. Mấy tên thanh niên lúc này nhìn qua hắn một chút, bắt đầu cười cợt:

-Vị huynh đệ này là nghiện phim cổ trang đến mức nhầm lẫn rồi sao? Ngôn từ cũng cổ quái như vậy. Ta bắt quá là làm quen muội muội xinh đẹp đây một chút, làm người cũng không nên quá nhỏ mọn.

-Đúng vậy, chi bằng chúng ta cùng ngồi xuống làm quen một phen không được sao? Thời buổi hiện nay thêm một người bạn là thêm một cơ hội a.

Nhạc Đông Vân quyết định mặc kệ yêu cầu của Hàn Tuyết, đưa ra cảnh báo cuối cùng:

-Phạm nhân ti tiện, hiện tại ngay lập tức rút. Nếu không đừng trách Nhạc mỗ kiếm hạ vô tình.

Nếu không phải không muốn bữa ăn bị phá vỡ, hắn mới sẽ không nhiều lời như vậy đấy. Đáng tiếc sự đời rất nhiều kẻ không biết sống chết, mà đám thanh niên choai choai lại là đối tượng dễ manh động nhất, đặc biệt khi có tí men:

-Phạm nhân ti tiện à, lời này của anh bạn có chút quá phận rồi đó.

-Gọi anh bạn còn coi như tôn trọng một điểm, ngươi gọi chúng ta phạm nhân ti tiện thì ngươi tính là gì?

-...

Cả đám nhao nhao.

Nhạc Đông Vân lúc này bình thản hơn rất nhiều. Người sống mới có tư cách khiến hắn căt lời, nhục bằng đã chết, hà tất phí công? Hàn Tuyết từ khi mấy tên thanh niên kia đến đây đã trở nên lo lắng, mà nay thấy bộ dạng Nhạc Đông Vân như thế liền hoảng hốt đoán được một hai. Vội níu tay hắn thăm cầu xin:

-Đừng giết người như vậy được không?

Nhạc Đông Vân cao ngạo

-Nàng là con dâu Nhạc gia ta, bọn này phạm nhân cũng có gan trêu chọc, ta sao có thể buông tha?

Hàn Tuyết cũng bắt kẻ lý do của Nhạc Đông Vân là gì, nàng chỉ biết nếu lại như lần trước hắn dứt khoát một kiếm chém ra tất không ổn. Biết khó lay chuyển được suy nghĩ của hắn, đành phải đổi giọng:

-Như giết người...âm thầm được không?

Hàn Tuyết cô ta cơ hồ cũng không biết mình đang nói gì nữa. Khó mà tin được lại có ngày nàng trở thành đồng lõa của kẻ sát nhân, chỉ là...này đã không quan trọng nữa rồi

Nhạc Đông Vân không cho là đúng, một kiếm quét qua không phải càng nhanh gọn sao? Bắt quá cuối cùng vẫn nghe lời Hàn Tuyết, gạt đầu.

Mấy tên thanh niên còn đang một bộ hùng hổ dọa người nhìn Nhạc Đông Vân, vẻ mặt chợt trở nên đau đớn, miệng lại ú á ú á. Bọn hắn muốn bao nhiêu kinh hoàng liền có bấy nhiêu, sau đó thì ngã huych xuống bất tỉnh nhân sự

-A, có người ngất. Mau gọi xe cứu thương.

Gọi làm quái gì, đằng nào cũng sẽ chết. Nhạc Đông Vân lòng thầm khinh bỉ, lúc này hắn cũng mặc kệ đám người đang nhốn nháo cả lên, chờ Hàn Tuyết tính tiền rồi nắm tay nàng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ai gọi là anh bạn? Bằng phàm nhân người sao? Không có tư cách

Phu quân, chúng ta đi hát karaoke nhé?

Hàn Tuyết chờ mong nhìn Nhạc Đông Vân. Dù nàng là con nhà có tiền, bất quá cũng là gia giáo quân nghiêm, hay nói chính xác hơn là Hàn Huy sợ nàng bị nhiễm thói xấu, thành thử không cho nàng đi chơi đêm bao giờ. Mà hiện tại ba ba có việc phải đi công tác, lại có phu quân ở bên cạnh trông chừng, nàng có chút không nhịn được.

-Đi hát à?

Nhạc Đông Vân lần này ấy vậy mà nói đúng trọng tâm vấn đề.

-Ừa, phu quân từng đi hát karaoke rồi à?

Hàn Tuyết khá là ngạc nhiên, cũng rất khó hiểu. Phu quân này rõ ràng cái gì cũng không biết, sao lần này tự nhiên thông minh đột xuất vậy?

-“Ka” cái gì đó, tất nhiên là đi ca hát rồi, không phải sao?

-À, được rồi.

Nàng buồn bực phát hiện, thì ra cũng không phải hấn thực sự biết karaoke nghĩa là gì, chỉ là hay không bằng hên mà thôi.

Những năm gần đây, ngành dịch vụ phát triển nhanh chóng, kéo theo đó là một loạt các quán karaoke mọc lên như nấm ven đường. Tất nhiên nhiều mà nhanh thì chất lượng sẽ khó kiểm soát được. Mà quả thực báo đài cũng thường đưa tin về các tụ điểm quán karaoke kinh doanh bất hợp pháp, như tàng trữ ma túy, mại dâm chẳng hạn. Có điều Hàn Tuyết sẽ không ngốc đến độ tùy tiện vào một quán karaoke linh tinh. Đêm Giai Nhân là một quán karaoke nổi tiếng mà nàng nghe được từ mấy người bạn trong lớp, vì vậy quyết định đến đó.

Vừa bước vào cửa, Hàn Tuyết đã bị choáng ngợp bởi không khí nơi này, mà Nhạc Đông Vân thực ra không có bao nhiêu ngạc nhiên. Nói đùa! Hấn thân là Nhạc gia thiếu gia chủ, tròng diện lớn hơn thế này còn không mấy may nháy mắt, nói gì đến mấy thứ râu ria này? Hàn Tuyết rất nhanh cũng lấy lại tinh thần, đối với hai gã bảo tiêu canh cửa có chút khinh bỉ:

-Quán mở cửa buổi đêm còn đeo kính râm, đúng là đầu óc có vấn đề.

Nếu hai gã bảo tiêu ở cửa nghe được lời này của Hàn Tuyết hấn cũng sẽ rất buồn bực. Về đêm bọn hấn vác cặp kính râm trên mặt, khác gì chột còn bắt nheo mắt. Có điều ông chủ yêu cầu làm thế, vì miếng cơm manh áo bọn họ cũng cố căng mắt vậy.

Nói đến Đêm Giai Nhân, không thể không nhắc đến quy cách phục vụ ở đây. Nói đây là một quán karaoke đơn thuần, như vậy chắc chắn không thể nổi lên giữa biết bao đối thủ cạnh tranh như vậy. Đêm giai nhân thực ra là một hộp đêm tổng hợp rất nhiều hình thức giải trí, kể cả vũ trường, quán bar, vv... mà hình thức hát karaoke chỉ là một loại nhỏ trong số đó.

Hàn Tuyết nói đến đây hát karaoke, dĩ nhiên sẽ không muốn thử mấy thứ khác. Nàng nhanh chóng tìm được phục vụ sau đó thuê một phòng cách âm.

-Phu quân phu quân! Anh hát nhé?

Nàng đề nghị. Nhạc Đông Vân lắc đầu:

-Ta không hát tốt. Ta thối sáo cho nàng hát được không?

-Sao?

Hàn Tuyết ngạc nhiên, phu quân này biết thối sáo nữa à? Có điều đi hát karaoke mà thối sáo đệm nhạc thì cũng hơi kỳ, bởi vậy nàng lắc đầu:

-Thôi vậy, để em hát một mình. Phu quân cũng không cần đệm sáo đâu, ở đây có nhạc đệm rồi.

-Được.

Nhạc Đông Vân dứt khoát ngồi im. Hấn đối với thê tử khá là nghe lời.

Hàn Tuyết giọng rất ngọt, điều này Nhạc Đông Vân dĩ nhiên không nghi ngờ mà sẽ yên lặng lắng nghe. Đáng tiếc hành động của hấn lại bị Hàn Tuyết làm tưởng:

- Em hát không tốt sao?

- Giọng nàng rất ngọt, rất dễ nghe. Ta rất thích.

Nhạc Đông Vân không tiếc lời ca ngợi, dù lời hát đôi khi hần không rõ lắm. Hàn Tuyết tỏ ra không tin:

- Vậy sao anh không tỏ vẻ ngạc nhiên thích thú gì đó?

- Vì ta đã từng nghe nàng hát rồi.

- Bao giờ, ở đâu?

- Cả ngày hôm nay chứ đâu.

Nhạc Đông Vân dứt khoát đưa ra đáp án. Hàn Tuyết nghĩ nghĩ một lúc chợt đỏ bừng mang tai, đối với hần yêu kiều liếc mắt:

- Phì, lưu manh.

- Sao lại lưu manh?

Nhạc Đông Vân giang tay ra, hần cảm thấy mình quả thực rất vô tội:

- Ta chỉ khen nàng hát hay thôi mà?

Hàn Tuyết không nói nữa, chuyên tâm vào hát. Ai bảo người này treu ghẹo nàng, đã vậy còn ăn nói quá hùng hồn. Hát nhiều thì sẽ khát nước, mà sau khi uống nhiều nước xong sẽ cần phải xả ra. Hàn Tuyết khẽ nói với hần:

- Em đi vệ sinh một lát.

Nhạc Đông Vân dĩ nhiên sẽ không có ý kiến. Hần ngoan ngoãn ngồi chờ, cho đến mãi một lúc vẫn không thấy Hàn Tuyết đâu, bèn triển khai thần thức mới thấy nàng ta đang bị mấy tên nam nhân cản lại, bèn nhanh chóng đi ra.

- Đây, không phải tôi đã bảo lỡ tay rồi sao?

Hàn Tuyết thầm nghĩ lời phụ thân lúc trước chẳng sai. Cũng có chút hối hận vì không nghe lời, thành thử bây giờ mới có rắc rối này. Chuyện là lúc này nàng đi ra, vô tình đ-ng phải ly nước trên tay phục vụ bar, làm đổ xuống tên nam nhân ngồi gần đó. Chuyện này cũng chỉ là sơ ý, bình thường người bị hại sẽ không do bỏ qua. Có điều tên mặc áo vest kia thấy người làm ướt áo mình lại là một mỹ nhân, bởi vậy mới gây khó dễ.

- Không phải tôi không chấp nhận lời xin lỗi của cô, có điều xin lỗi suông thôi thì quả thực không có thành ý. Chi bằng cùng ngồi xuống uống với chúng tôi một ly, như thế nào?

- Đúng vậy, Cao thiếu gia đã đại lượng không để bụng, cô cũng nên nể mặt.

Mấy tên bên cạnh nhao nhao. Thời buổi này hơi chút có tiền một điểm, sẽ có lực lượng đàn em hùng hậu đi theo.

Hàn Tuyết đang có chút không biết làm sao, bỗng sau lưng vang lên âm thanh bất mãn:

- Thê tử, đám rác rưởi này dám làm nàng phiền lòng sao?

Cao Danh Dương đang dùng ánh mắt thương thức tư thái mỹ nhân, nghe vậy ánh mắt bỗng lóe hàn quang. Bằng hần gia thế tại thành phố Xương Giang này, lời như vậy còn chưa nghe qua ai nói bao giờ.

- Tiểu tử, mày nói cái gì?

- Đối mặt với Cao thiếu gia cũng dám vô lễ?

- ...

Nhạc Đông Vân phát tay một cái, cả đám người mồm mép kia văng mạnh ra ngoài. Tên thì đập vào tường, tên thì đ-ng tú kính, nói chung tại quán bar náo nhiệt này, phút chốc muốn bao nhiêu hỗn loạn liền có bấy nhiêu.

Chỉ là, đối với tình cảnh này hần cũng lười để ý. Dù mới đến Địa Cầu ngày hôm qua, có điều xem như hần nhận thức đôi chút. Bọn này cũng không biết điều tí nào, hà tất nói nhảm. Hàn Tuyết sớm đã chạy đến bên người hần, khẽ lắc đầu:

- Được rồi phu quân, cũng không cần phải náo loạn như vậy.

Lúc này, mấy tên bảo tiêu đi đến, nét mặt âm trầm:

- Anh bạn, đừng nghĩ biết chút công phu liền làm loạn. Như Cao thiếu gia đã muốn tiểu thư này bồi rượu, như vậy thức thời một điểm. Nhanh chóng quỳ xuống xin lỗi bồi thường rồi nhanh chóng một mình rút đi.

Nhạc Đông Vân không ra tay, cũng không ra chân, càng không đi-ng đến Nguyệt Tuyền kiếm. Hắn chợt nhận thấy như dùng mấy thứ đó đối với bọn rác rưởi này quả thực rất mất thân phận. Ánh mắt đảo qua chợt thấy một đồng chai thủy tinh bên cạnh, bồi vậy trong một giây sau đó, mấy tên bảo tiêu đã hân hạnh được hắn tài trợ thay mới cặp kính đen trên mặt bằng cặp đĩa chai thủy tinh.

- Cốp!

- Choang!

Tiếng đồ vỡ liên tục. Mấy tên bảo tiêu nằm lăn lóc trên sàn, hai mắt bị mảnh vỡ thủy tinh che lấy, máu không ngừng từ đó chảy ra.

Quán bar đột nhiên an tĩnh trở lại, vì lúc này nhạc đã bị cắt, mọi người nhìn mấy tên bảo tiêu rên rỉ trên sàn nhảy mà ý thức được có chuyện xảy ra. Những người thường xuyên đến đây đều biết khi có chuyện nên rời xa hiện trường, vì vậy mà chỉ sau khoảnh khắc thì mọi người chạy sạch, tất nhiên bọn họ cũng không rời khỏi quán bar, chẳng qua chỉ núp ở bốn phía xem náo nhiệt mà thôi.

- Mấy thằng phế vật, đứng lên cho tao.

Một tiếng quá khẽ vang lên, chỉ thấy một tên đàn ông mặt đen cao một mét chín đi vào sàn nhảy, hắn quát lên tức tối với mấy tên bảo tiêu.

Mấy tên kia cố gắng nhịn đau bò dậy, dùng ánh mắt nom nớp lo sợ nhìn tên đại hán mặt đen:

- Cường ca.

- Đúng là loại bỏ đi, một chuyện nhỏ mà làm không xong.

Tên đàn ông mặt đen hừ một tiếng:

- Cút cho tao.

- Vâng, Cường ca.

Lũ bảo tiêu lên tiếng, sau đó tranh thủ thời gian bỏ đi.

Một ngọn đèn sáng rực chiếu đến bao phủ đám người lấy Nhạc Đông Vân và Hàn Tuyết, đến lúc này bọn họ trở thành tiêu điểm của quán bar.

- Này, mấy người gây rối sao?

Tên đàn ông mặt đen nhìn đám người Nhạc Đông Vân rồi quát lên nghiêm nghị.

Nhạc Đông Vân phát tay, ngọn đèn vừa mới chiếu vào hắn nhất thời tan vỡ. Hắn rất bất mãn, ngọn đèn này quá chướng mắt, dù là hắn cũng không thích ứng.

- Tiểu tử, mày đừng quá kiêu ngạo, đây là quán bar tao quản lý được năm năm, trước nay chưa từng có thằng nào bỏ lão ở đây.

Tên đàn ông mặt đen hừ lên một tiếng:

- Nếu tao không cho mày một bài học thì người khác còn tưởng Kim Cường tao dễ ăn hiếp.

Nhạc Đông Vân thuận tay cầm lấy hai chai bia phóng về phía tên đàn ông mặt đen.

- Bốp.

Chai đầu đập vào mặt, chai bia khác lại đập trúng đầu tên Kim Cường, tình cảnh máu me rùng rùng.

Nhạc Đông Vân nói với vẻ mặt khinh thường:

- Vậy mà mở miệng xưng là Kim Cường, sao bẽ đầu nhanh vậy?

Kim Cường người này cũng có chút tiếng tăm trong hắc đạo. Đám giang hồ đồn đãi Kim Cường người cũng như tên, dù không có được thân thể kim cương bất hoại như trong tiểu thuyết nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ, những cây nĩa tẩu hay ống tủy bình thường đều không làm gì được hắn. Nghe nói người này còn luyện qua thiết đầu công, đã từng đập một lúc mười hai bia lên đầu mà không sao. Nhưng Kim Cường được giang hồ xưng tụng đã luyện thiết đầu công lại bị chảy máu đầu chỉ vì hai chai bia được Nhạc Đông Vân ném qua, mọi người tất nhiên sẽ rất khiếp sợ, đồng thời cũng dùng ánh mắt nhìn người chết để nhìn Nhạc Đông Vân. Ai cũng nghĩ tên thanh niên kia chết chắc, dám đập bẻ đầu của Kim Cường, như vậy sao hắn còn lăn lộn giang hồ cho được?

Mà Kim Cường bị đánh cho đầu chảy máu rùng rùng cũng không ngã xuống, hắn giận tím mặt, hắn đột nhiên rống lớn:

- Mẹ kiếp, dám đánh toác đầu ông, lên, anh em lên hết cho tao, đánh thằng chó này tàn phế, bắt con bé này lên lầu.

Chai thủy tinh không ngừng được Nhạc Đông Vân ném ra. Nếu đây là một trò chơi dạng bắn súng mà nói, có thể dùng từ một chai một mạng để hình dung.

Quán bar lại trở nên yên tĩnh, rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía Nhạc Đông Vân, nhưng lúc này không còn cái nhìn về phía kẻ đã chết, mà ánh mắt như nhìn thấy tử thần. Người này đúng là mạnh, quá mạnh, trước đó đối phương dùng chai bia đập bể đầu Kim Cương thì mọi người còn cho là may mắn, bây giờ chỉ thẳng ngu mới cho đó là may mắn, lúc này đối phương đã ném bia rất chuẩn, nào có phải là may mắn, là thực lực.

Về mặt Kim Cương cũng biến đổi lớn, lúc này hắn mới biết đêm nay mình đi-ng phải cao thủ.

- Anh bạn, mày là ai?

Kim Cương mở miệng hỏi, mọi người đều biết hắn yếu thế, nhưng lời nói có vẻ không xong.

Một chai bia lại phóng đến nện lên đầu Kim Cương, lần này hắn không thể chống đỡ được mà ồm ồm ngã xuống, đồng thời giọng nói của Nhạc Đông Vân cũng truyền vào tai mỗi người:

- Ai gọi là anh bạn? Bằng phạm nhân ti tiện nguoi sao? Không có tư cách.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Khinh thường trần trụi

Đêm giải nhân vốn đang yên tĩnh, bởi vậy khi mà tiếng ò ề ề từ xe cảnh sát vang lên thì đặc biệt vui tai. Mọi người đều có chút choáng váng, bức bối nhìn xung quanh. Tên nào rảnh rồi vậy? Đầu năm nay muốn xem oánh nhau dễ lắm sao? Hiếm lắm mới có dịp lại đi gọi cảnh sát là sao? Chỉ là, khi nhìn đến vẻ mặt âm hiểm của tên gọi là Cao thiếu gia kia, bọn họ ngay lập tức thức thò nhìn qua chỗ khác. Được rồi, dù tên kia có thể đánh đấm, nhưng như cũ vẫn coi là xui xẻo.

- Tất cả đứng yên, cảnh sát đây!

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, sau đó là âm thanh bất mãn của Nhạc Đông Vân:

- Cô sảng cái kia, sao cô phiền phức vậy?

- Há? Là nguoi!

Nhạc Băng nội tâm rất buồn bực. Sự việc giết người của Nhạc Đông Vân, nàng là nhận định hắn bị điên, hơn nữa là điên một cách đặc biệt nguy hiểm. Bởi vậy không muốn nhúng tay vào nữa. Nhưng như vậy lại để Trịnh Tự Cường tên chết dẫm kia hiểu nhầm là nàng bao che cho Nhạc Đông Vân, dù e ngại bối cảnh của nàng tạm thời không động đến Nhạc Đông Vân, nhưng lại âm thầm gây khó dễ để nàng chuyển chuyên môn cảnh sát từ hình sự sang dân sự. Không ngờ mới ngày đầu nhận nhiệm vụ chuyên ngành mới, đã gặp lại đầu sỏ của mọi tội lỗi. Kẻ thù cũ gặp lại, tất nhiên là hận đỏ mắt, không nói hai lời hạ lệnh:

- Áp giải tất cả về đồn cho tôi.

Vừa nói, Nhạc Băng nhanh chóng lách nhanh lại gần Nhạc Đông Vân, thân hình dụ hoặc dán sát vào người hắn. Đúng là hết cách, tên này quá nguy hiểm để cho nàng không chút nghĩ ngợi sử dụng mỹ nhân kế. Mà không thể không nói, quả thực Nhạc Băng đã đi một nước cờ chính xác. Nhạc Đông Vân chỉ cảm thấy một làn hương mê người cuốn tới, sau đó hai chiếc vòng tay bằng sắt đã kẹp lấy tay hắn. Cũng không phải hắn không đủ nhanh để tránh ra, có điều...hình như hắn không muốn tránh.

- Đi, mau về đồn.

- Sao Nhạc mỗ phải nghe cô?

- Còn lí luận nữa sao?

Nhạc Băng trừng mắt:

- Có đi không?

- Không!

Nhạc Đông Vân trực tiếp không để ý đến nàng ta, quay qua tên gọi là Cao thiếu gia kia, bắt mắt:

-Là người giờ trò quý sao? Dù ta không biết bằng cách nào một kẻ không tí chân linh như người lại có thể sử dụng thần thức để gọi cô nàng sành cát này đến, bất quá cũng không sao. Nhạc mỗ cũng không để ý tiểu tiết đó, cho người nắm hơi thở lo hậu sự bản thân.

-Hừ, chỉ là một tên vũ phu đến bây giờ vẫn còn to mồm ..

Cao Tài Nhân nói đến đây chợt cảm thấy đầu óc tối sầm, hần ngã ỵch xuống nền. Mọi người xung quanh đều cảm thấy choáng váng, không trùng hợp vậy chứ? Mà Nhạc Băng dường như nghĩ ra điều gì, trừng mắt nhìn hần:

-Là người động tay động chân?

-Hần cũng đáng để Nhạc mỗ động tay chân?

Nhạc Đông Vân nói với giọng khinh bỉ. Đích xác thì hần chỉ dùng khí tràng chèn chết tên kia mà thôi.

-Hừ, người khác có thể không rõ, bất quá đừng coi ta giống như bọn họ

Nhạc Băng căn bản là không tin:

-Bây giờ mau theo ta về đồn.

Nhạc Đông Vân lười nói nhảm với nàng ta, tay áo phất lên biết mất trước mặt mọi người.

-Á!

Xung quanh một mảnh xôn xao, có người còn dụi lấy hai mắt. Cái này cũng quá quý dị rồi, không lẽ là mơ?

Nhạc Băng có chút ngạc nhiên, sau đó bị cảm giác hậm hực thay thế lấy. Ánh mắt đảo qua nhất thời thấy được Hàn Tuyết, nói ra:

-Đưa nàng ta về đồn.

...

-Tên?

-Hàn Tuyết

-Tuổi?

-Năm nay tròn mười tám.

Một màn thẩm vấn cơ bản tại đồn cảnh sát, mà người hỏi là một nữ cảnh sát, bên cạnh là một nam cảnh sát phụ trách ghi chép. Nữ tên Thẩm Hồng, nam họ Thụy tên Sĩ. Hai người này thực ra cũng không phải cấp dưới Nhạc Băng, chỉ là cô ta lúc này buồn bực vì Nhạc Đông Vân mới nhất thời đưa Hàn Tuyết về. Mà khi đến cục chợt không biết xử lý làm sao mới quăng vấn đề này cho hai cảnh sát khác thuộc ban an ninh xã hội.

-Cô Hàn Tuyết, nói vậy nam nhân kia là bạn trai của cô?

-Đúng vậy.

“Thực ra là chồng mới đúng” Hàn Tuyết nghĩ thầm trong đầu, có điều bên ngoài nói một nẻo.

-Căn cứ theo các nhân chứng tại hiện trường thì do bạn trai cô vốn chủ động gây sự, mới dẫn đến hoàn cảnh náo loạn như vậy. Cô có ý kiến gì không?

Hàn Tuyết nghe vậy bực tức:

-Rõ ràng là mấy người kia quá đáng bắt ép tôi, mấy khiến cho bạn trai tôi nổi giận. Anh ấy không có lỗi gì cả.

-Xét về khía cạnh sự việc thì là do cô làm đổ ly rượu vào người ta đúng không?

-Đúng, nhưng đó là sơ ý, tôi cũng đã xin lỗi rồi.

-Xin lỗi cũng cần thành ý.

Nữ cảnh sát có vẻ gây khó dễ:

-Chỉ xin lỗi suông thôi ai có thể chấp nhận. Chẳng phải uống cùng người ta vài ly thôi sao. Nếu là tôi thì tôi đã vui vẻ uống rồi.

Hàn Tuyết nghe vậy chợt ảm ức trong lòng, ngồi im lặng. Lại không biết hành động này để cho nữ cảnh sát kia hà hê:

- Thế nào, cảm thấy mình sai rồi chứ gì? Tốt nhất hiện tại cô nên thành thật ở đây, chờ đối phương đưa ra yêu cầu bồi thường rồi đáp ứng.

- Cô...

Hàn Tuyết còn chưa dứt lời thì cửa phòng thẩm vấn đã văng ra, một thiếu niên trẻ tuổi đi

- Mấy tên vợ vờ này cũng dám ức hiếp thê tử ta sao?

Người này dĩ nhiên là Nhạc Đông Vân. Ngoài hấn ra thì làm gì có ai ở đồn cảnh sát mà kiêu ngạo như vậy?

Nói đến vấn đề Hàn Tuyết bị đưa vào đồn công an, thực ra hấn có chút đồ mặt. Ban nãy bởi vì cảm thấy Nhạc Băng phiền phức, vội phát tay áo bỏ đi mà quên Hàn Tuyết vẫn còn ở lại. Đến lúc hấn nhớ ra mới vội chạy đến. Tất nhiên, hấn một mạch bước đến phòng thẩm vấn rất thuận lợi, cũng không ai ngăn cản bởi tốc độ quá nhanh.

Hai viên cảnh sát trong phòng thẩm vấn ngây người một lúc lâu. Trong trí nhớ bọn họ thì cửa phòng thẩm vấn chưa bao giờ bị văng đi như hiện tại. Mà khi họ hoàn hồn lại, Nhạc Đông Vân đã đến bên Hàn Tuyết kéo nàng đứng dậy:

- Mấy tên này không làm nàng khó chịu chứ?

Hấn ân cần hỏi han.

- Không, bọn họ chỉ hỏi vài vấn đề mà thôi.

Hàn Tuyết cô bé này bản tính tốt bụng, dù chịu chút ảm ức vẫn không nói ra, lắc đầu.

- À, vậy thì chúng ta về.

Nhạc Đông Vân nghe vậy thì kéo Hàn Tuyết muốn rời đi, hấn hoàn toàn không quan tâm đến hai vị cảnh sát đang đứng bên cạnh.

Khinh thường, đúng là khinh thường quá trần trụi.

Thẩm Hồng nổi giận đùng đùng, một người "đẹp như mộng" đứng đây mà tên khốn kia giống như không thấy, chẳng lẽ hấn mù sao?

- Đứng lại.

Thẩm Hồng gầm lên với Nhạc Đông Vân

- Anh là ai? Anh muốn cướp ngục sao?

- Cô ả đầu à? Nàng ấy là dâu Nhạc gia ta? Ai dám giữ lại

Nhạc Đông Vân trừng mắt nhìn nữ cảnh sát, vì sao mấy người này đều ngốc như vậy? Cô Nhạc Băng kia cũng thế, cô này cũng vậy, đều thích gây rắc rối cho Nhạc gia của hấn là sao? Hơn nữa, cướp ngục? Đây là ngục à?

- Anh...Anh dám mắng tôi sao?

Thẩm Hồng lập tức bị chọc giận, đừng tưởng nàng chỉ là một nữ cảnh sát nhỏ nhỏ, nàng là người có hậu trường, nếu không sao dám hô to gọi nhỏ ở đây?

- Mắng thì kỳ quái lắm sao?

Hạ Thiên có chút buồn bực:

- Xú nữ nhân mà còn điêu ngoa, chắc chắn bị chửi mắng không ít lần.

- Anh...Anh...Anh còn dám nói tôi xấu?

Thẩm Hồng nhanh chóng nổi điên, trước nay chưa từng có ai nói nàng xấu.

- Chẳng lẽ cô tưởng mình là đại mỹ nhân à?

Nhạc Đông Vân dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Thẩm Hồng, sau đó quay qua viên cảnh sát nam còn lại:

- Này, cậu nói xem cô ta có phải rất xinh đẹp không?

-Điều này...

Viên cảnh sát kia còn đang yên lặng quan sát, nghe Nhạc Đông Vân hỏi bất giác quay qua nhìn Thẩm Hồng. Cô nàng này cũng không tính là xấu, có điều đẹp thì chắc chắn chưa đến, chứ đừng nói là đại mỹ nhân gì đó. Thậm chí, hần khen một câu dễ nhìn e cũng có chút xấu hổ với lương tâm.

- Anh...Anh...Anh.....

Thẩm Hồng chỉ tay vào Nhạc Đông Vân, lúc này nàng đã tức tối đến mức nói không nên lời.

- Được rồi!

Nam cảnh sát kia rút cuộc lên tiếng, dù gì hai người bọn họ cũng là đồng nghiệp:

- Người đâu, đến bắt phần tử quấy rối phòng cảnh sát ra ngoài.

Nhạc Đông Vân nghe vậy chợt nở nụ cười sáng lạn:

- Không cần tiễn, Nhạc mỡ tự đi ra.

Hắn nói xong thì kéo Hàn Tuyết ra ngoài, mà hai cảnh sát vừa phóng vào cửa phòng thẩm vấn lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng cực mạnh gạt mình ra, bọn họ chỉ biết trơ mắt nhìn Nhạc Đông Vân đi qua.

- Đứng lại.

Một tiếng quát chói tai vang lên phía sau, âm thanh từ trong miệng nam cảnh sát kia truyền ra. Hắn làm cảnh sát lâu năm, hắn chưa từng thấy người nào không kiêng nể như vậy, dù là con nhà quan thì cũng sẽ nể mặt cảnh sát vài phần, nhưng người này hoàn toàn coi cảnh sát là không khí.

Nhưng Nhạc Đông Vân vẫn không quan tâm, hắn tiếp tục đi về phía trước, chỉ tội Hàn Tuyết thấy vậy có chút bất an:

-Phu quân, nếu không chúng ta cứ nói rõ mọi chuyện trước cái đã.

- Cần bọn họ lại.

Thẩm Hồng quát.

Khi tiếng quát của Thẩm Hồng vang lên thì có vài tên cảnh sát nhanh chóng đứng lên ngăn cản Nhạc Đông Vân.

-Có câu chó ngoan không cản đường, các ngươi còn không tránh đường cho Nhạc mỡ?

Nhạc Đông Vân dùng giọng bất mãn nói.

Đám cảnh sát liền bị chọc tức, thằng khốn này mở miệng là mắng người.

- Tiểu tử, có phải mày muốn ăn đòn không?

Một tên cảnh sát đeo kính tròng mắt nhìn hắn

- Á.....

Tên cảnh sát đeo kính vừa nói dứt lời thì đã bị một luồng kinh phong đập vào trán ngất xỉu

-Ngươi mới đáng bị đòn.

- Anh...Anh dám đánh cảnh sát sao?

Đám cảnh sát trong phòng chợt ngây người, những năm nay không có mấy người dám đánh cảnh sát, hơn nữa tên này còn đánh cảnh sát ngay trong đồn, điều này bọn họ còn chưa thấy bao giờ.

- Anh còn dám ra tay tôi sẽ nổ súng.

Nam cảnh sát hét lớn một tiếng, sau đó hắn rút súng lục chia vào người Nhạc Đông Vân. Người này thật sự đã bị những hành động can quấy của hắn làm cho khó thể nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nàng so trắng hoa gấp bội phần

Này, đừng chìa cục đen đen này vào Nhạc mỗ.

Nhạc Đông Vân mất hứng. Hắn dù mới đến Địa Cầu, nhiều thứ còn không biết, bắt quá mấy lần bị Nhạc Băng chìa súng vào, cũng coi như thông tỏ thứ trước mặt là thủ đoạn mấy người này dùng để áp chế kẻ khác. Mà Nhạc Đông Vân hẳn này? Thân là Nhạc gia thiếu gia chủ sao có thể tùy tiện bị người uy hiếp? Mặc dù thực lực kẻ đang uy hiếp so với hắn, giống như đứa trẻ đang quơ nắm đấm thị uy với người lớn vậy. Hoặc dễ hình dung hơn thì, khi mà con kiến nhỏ cố gắng đốt lấy giày người, người dù không chịu một điểm thương tổn, hẳn cũng không thoải mái đứng không này?

Thực ra, khoảnh khắc nam cảnh sát kia chìa súng vào Nhạc Đông Vân, không chỉ hắn, những người xung quanh nội tâm cũng là lộp bộp lo lắng. Dù nói cảnh sát nhân dân được cấp súng, có điều há thể tùy tiện khai hỏa? Trừ phi là trường hợp tự vệ chính đáng, đối phương là đối tượng đặc biệt có thể gây nguy hiểm đến tính mạng cán bộ chiến sĩ ra, còn lại muốn sử dụng súng cũng là phải xin chỉ thị cấp trên. Tất nhiên nói như thế không phải ý bảo súng trong tay cảnh sát có cũng như phế vật, súng đạn vô tình ai biết trước này? Một viên nổ ra, người có ý cũng được, vô tình cũng không sao, cũng đều là một cái nhân mạng mà thôi. Cho nên nói đi nói lại, hiệu quả rắn đe vẫn rất rõ ràng.

Đáng tiếc mấy người này không nghĩ đến, hoặc nói là không thể nghĩ đến, kẻ mà bọn họ đang đối mặt, cũng đừng dùng hai chữ “thường nhân” để hình dung.

-Này, cho mấy người một hơi thờ ơ hạ tay xuống. Bằng không cũng đừng trách Nhạc mỗ rồi.

Nhạc Đông Vân có vẻ rất là đại nhân đại lượng nói, có điều hẳn cũng không biết lời này càng khiến đám cảnh sát trong lòng khó chịu. Đặc biệt viên cảnh sát Thụy Sĩ một bụng hỏa khí khó thể nhịn. Hắn là dạng cảnh sát nhân dân mẫu mực, đối với hành vi của đám con nhà quan văn không vừa mắt. Nhân dân là lực lượng lao động chính của xã hội, trực tiếp tạo ra của cải vật chất nuôi sống con người. Mà những kẻ nhà giàu, con quan khốn nạn kia lại đề đầu cười cổ bọn họ, thử hỏi thiên lý ở đâu? Nhạc Đông Vân hiện tại bị hắn nhận định là một kẻ có gia thế, cho nên có thể tùy ý đánh người, tùy ý coi thường những người thực thi công lý. Thụy Sĩ hẳn nếu như mang cái danh cảnh sát, lại không làm được những việc mà cảnh sát nên làm thì đời này kiếp này coi như thất bại rồi. Bởi vậy càng kiên quyết nắm chặt báng súng, giọng điệu không chút thương lượng:

-Hiện tại quay trở lại, bằng không đừng trách súng đạn vô tình.

Hắn nói lời này, vậy mà vô hình chung nhận được ủng hộ của những cảnh sát xung quanh. Cảm đám bỗng chốc tỏa ra một loại chính khí凛然, không chùn bước trước cường quyền, hướng về Nhạc Đông Vân.

-Mau bỏ súng xuống.

Đáng tiếc sự kiên quyết đồng lòng của mấy người cảnh sát còn chưa kéo dài được bao lâu, một giọng nói lạnh lùng có phần mất hứng vang lên. Sau đó đám cảnh sát kia liền choáng váng, Nhạc mỗ nhân vốn ghét ác như cừu nhân sao bây giờ lại đứng về phía tội phạm rồi? Bọn họ không khỏi nhìn về Nhạc Đông Vân một chút, trong lòng bỗng chốc nổi lên ý nghĩ cổ quái: “Nhạc mỗ nhân này không phải là thầy bộ dạng vạ người mê của tên tiểu tử này, liền vứt bỏ hết thầy công lý đây chứ?”

Thực ra, cũng không thể trách bọn họ nổi lên ý nghĩ đó. Bởi căn bản là nhìn Nhạc Đông Vân khiến cho người ta rất dễ nổi lên suy nghĩ đó. Nữ nhân đối với nam nhân hấp dẫn chủ yếu gồm hai mặt chính: Dung mạo cùng tính cách. Dung mạo ở đây không phải bàn đến, còn về phần tính cách chính là nữ tính, kiên cường các loại... Tất nhiên, chủ yếu vẫn xem ở mặt dung mạo nữ nhân đó. Một nữ nhân đẹp xuất sắc, thì không chỉ nam nhân, mà nữ nhân khác đồng dạng cũng thấy được vẻ đẹp đó. Mà đối lại nam nhân đối với nữ nhân hấp dẫn, thì dù vẫn ở hai khía cạnh dung mạo cùng tính cách. Có điều tính cách so ra cũng trọng yếu không kém. Tỷ như nói một nam nhân dung mạo không quá xuất sắc, nhưng hẳn nam tính, hẳn là một cái nam tử hán, để cho nữ nhân trong lòng cảm giác được an toàn, thì sức hấp dẫn vẫn rất lớn. Còn như nam nhân như Nhạc Đông Vân, không biết hẳn có phải nam tử hán không, chỉ là từ dung mạo cùng khí chất mà nói, đã đủ để không chỉ nữ nhân mà đám nam nhân ở đây đều ước ao. Ài, đáng tiếc vẫn phải thực tế chút. Mọi người hơi lắc đầu, nhìn về Nhạc Băng tỏ vẻ đồng tình nhưng vẫn nói:

-Tổ trưởng, người này cố ý muốn chống đối chúng ta thi hành nhiệm vụ. Tình huống hiện tại cũng là bất đắc dĩ.

Nhạc Băng vốn đang bởi vì vụ việc Nhạc Đông Vân trước đó làm cho bản thân bức bối, bây giờ bỗng nghe mấy đồng nghiệp khác loáng thoáng kể chuyện có kẻ vào đồn cảnh sát bằng phương thức cực kỳ kiêu ngạo, nội tâm bỗng linh tính phần nào. Mà quả thực linh cảm phụ nữ đúng không phải đùa, nàng rất nhanh chạy đến phòng thẩm vấn, cũng rất nhanh thấy được một viên cảnh sát đang chìa súng vào tên điên kia. Đây là tên điên nguy hiểm đặc biệt khôn lường, bởi vậy mới ra lệnh hạ súng. Sau đó, mọi người đều dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng là sao?

-Tôi nói là mau hạ súng xuống! Tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh.

Nhạc Băng nghiêm giọng nói. Nàng nếu như là biết suy nghĩ của mọi người, hẳn sẽ không ngần ngại rút súng nã vào Nhạc Đông Vân vài phát để chứng minh “trong sạch” của mình sao? Dù sao tên kia cũng không chết được.

-Cái này... được rồi.

Tên cảnh sát gọi Thụy Sĩ kia có chút chần chừ, nhưng rồi cũng hạ súng xuống. Dù là quân đội hay cảnh sát, cũng đều phải tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh cấp trên.

- Vụ này giao cho tôi giải quyết.

Nhạc Băng nói với mấy viên cảnh sát xong, quay qua Nhạc Đông Vân trừng mắt:

- Nhạc Đông Vân, người đã bỏ chạy, hiện tại còn qua đây làm gì?

- Ai nói Nhạc mỗ bỏ chạy

Nhạc Đông Vân nghe lời này tuyệt đối là mất hứng:

- Coi như là tại Tiền Vân, ta tại thời điểm mắc lỗi cũng là đối hình phạt nghiêm khắc của phụ thân chịu tội, chứ đừng nói đến chỉ bằng cô.

- Người rõ ràng là không để ta bắt về đồn, bỏ chạy lại có thể nói đường đường chính chính như thế.

Nhạc Băng rất khinh bỉ tên này.

- Đây là tại cô gái nhỏ như cô quá phiền. Nhạc mỗ cũng lười dây dưa lấy.

- Người!

Nhạc Băng tức giận:

- Sao cũng được, thế nhưng còn quay lại gây rắc rối cho ta làm gì?

- Cái này....

Nhạc Đông Vân bỗng hơi ngượng ngùng, nhưng rồi dứt khoát thừa nhận:

- Ta bỏ quên thẻ từ, hiện tại quay lại lấy.

Nhạc Băng chợt cảm thấy đau đầu. Nói chuyện với người này đúng lại hại não mà. Thẻ từ cũng có thể tùy tiện bỏ quên sao, sau đó quay lại nhặt? Mà “thẻ từ”, hiện tại thẻ kỹ bao nhiêu rồi vẫn còn dùng từ này?

Hàn Tuyết ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, ngược lại thập phần bình tĩnh. Đối với Nhạc Đông Vân nói năng kì quái không có bao nhiêu kinh ngạc. Nàng chờ hai người nói xong, mới nhẹ nhàng hỏi Nhạc Băng:

- Nhạc cảnh sát, hiện tại cũng khuya rồi, chúng tôi đã được về chưa?

- Hai người về đi

Nhạc Băng mệt mỏi phát tay

- Chuyện hôm nay coi như xong.

- Nha, vậy được rồi.

Hàn Tuyết gật đầu, quay qua Nhạc Đông Vân:

- Phu quân, chúng ta về thôi.

Nhạc Đông Vân không có ý kiến gì cả, thoáng chốc đã cùng Hàn Tuyết biến mất phía chân trời, dù rằng hiện tại đang ở thành phố và đang là buổi đêm. Mà thôi, dùng từ chân trời coi như là mang tính chất ước lệ tượng trưng đi.

- Phu quân, chúng ta bây giờ làm gì?

Hàn Tuyết đã tập làm quen với việc đăng vân giá vũ, cùng với phu quân như tiên nhân này của mình, ở trong lòng hân hỉ.

- Chúng ta ở trên này ngắm trăng nhé?

Chúng khó trách Hàn Tuyết có ý tưởng này. Dù rằng bình thường những hôm trời quang mây cũng có thể thấy được trăng, nhưng đó là ở dưới mặt đất a! Còn hôm nay là ngày rằm tháng sáu, thời điểm trăng tròn sáng nhất, hơn nữa bầu trời đêm nay đặc biệt nhiều mây, bọn họ phi hành trên lớp mây kia, giống như cùng bên dưới đô thị ồn ào náo nhiệt có một tầng ngăn cách, khung cảnh đặc biệt trữ tình. Nhạc Đông Vân bắt chợt cũng ngẩng đầu lên bầu trời. So với Tiền Vân thế giới mà nói, trăng tại Địa Cầu dường như nhỏ hơn một chút. Nhưng mà tại kẻ tha hương như hắn, lại lần nữa gặp lại ánh trăng quen thuộc, là cỡ nào hoài niệm cùng tưởng nhớ. Bất tri bất giác Nguyệt Tuyền kiểm đã dừng lại tự lúc nào không hay, hai tay Nhạc Đông Vân siết qua eo Hàn Tuyết, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

- Tuyết nhi, ánh trăng đêm nay phi thường mỹ lệ phải không?

Hắn thì thầm.

Mà Hàn Tuyết dưới khung cảnh nên thơ cũng đặc biệt động tình, hướng hẳn yêu kiều liếc mắt:

-So với thiếp thì thế nào?

-Dưới ánh trăng, cùng mỹ nhân mình yêu thương nguyệt là một sự tình tốt đẹp biết bao! Mà nàng ư?

Nhạc Đông Vân mỉm cười:

-Nàng so trăng hoa gấp bội phần.

Nói rồi khẽ lẩm nhẩm:

“Vân tương y thường, hoa tương dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng

Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến

Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng”(*)

-Mây tương y phục, hoa tương dung mạo

Hàn Tuyết lặp lại câu thơ của Nhạc Đông Vân vừa đọc, hai má ửng hồng bất chợt hôn lên môi hắn:

-Phu quân thật tốt.

Nhạc Đông Vân nhẹ nhàng:

-Ta vĩnh viễn tốt với nàng, bây giờ cho đến mai sau đều như vậy. Dù cho thiên băng địa liệt, vật đổi sao dời, phần tình cảm này, chắc chắn khắc cốt ghi tâm

-Thiếp tin tưởng.

Hàn Tuyết mê luyến tại trong lòng Nhạc Đông Vân nói, dù rằng nam nhân này xuất hiện như một giấc mơ. Một giấc mơ mà nàng sợ ngày nào đó khi bản thân tỉnh giấc sẽ trở nên đau đớn tâm can, nhưng như vậy nàng tình nguyện vĩnh viễn không tỉnh giấc, cứ như vậy...là tốt rồi.

(*). Thanh Bình Điều kỳ 1. Thơ Lý Bạch.

Bản dịch của Nguyễn Sĩ Đại:

Mặt hoa, mây áo tương tư

Hoa nồng sương móc, gió phơ phát thềm

Nếu không Quần Ngọc người tiên

Dưới trăng ắt đã gặp trên Dao Đài.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Âm hồn

-Chúng ta hẳn nên đi về đi!

Hàn Tuyết dù sao cũng là thường nhân, tại độ cao ngàn mét trên mây, lại là đêm khuya, không khỏi có chút hơi rét nép vào lòng Nhạc Đông Vân.

- n!

Nhạc Đông Vân không có ý kiến gì. Ánh trăng đích thực làm cho con người ta hoài niệm, nhưng là hắn cũng không phải quá mức đa tình đa cảm. Mọi việc như là đến, tất sẽ có đường đi sao?

Chỉ là, lúc hần chuẩn bị thôi động ngự kiếm quyết, chợt thấy phương xa một cổ âm phong nổi lên hướng phía này bay tới. Nhạc Đông Vân hay mắt lóe kim quang tập trung nhìn một điểm, đã thấy bên trong âm phong mật mù không phải tốt lành gì đồ vật. Mà Hàn Tuyết như cũ không cảm giác được có điểm khác thường, đối Nhạc Đông Vân giục.

Hần cũng chỉ là nhìn qua một chút, lại quay qua Hàn Tuyết dịu dàng:

- n, chúng ta về.

Nói rồi thật muốn bay đi, chỉ là ngay lúc đó cổ âm phong kia vậy mà hướng hần đánh tới.

-Không biết sống chết!

Nhạc Đông Vân hừ lạnh. Đây yêu tà chi vật, bằng điểm này tu vi tại Địa Cầu không người tu luyện có thể nói là đôi chút lợi hại, nhưng chỉ bằng chút bản lĩnh đó cũng dám động hần sao?

m phong kia nhanh chóng cuốn lấy phu thê hai người, tại thời điểm sắp chạm vào Hàn Tuyết, Nhạc Đông Vân ánh mắt nhất thời lóe ra, kim quang chói lọi chiếu vào, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, sau đó nhỏ dần. Hiện nhiên tà vật kia cực độ kinh hoàng muốn chạy thoát. Nó cũng không ngờ đến người kia cơ hồ không động thủ gì, chỉ một ánh mắt liền để nó âm hồn gần như tiêu tan.

-Muốn chạy sao? Nhạc mỗ ngược lại cũng muốn xem ngươi làm sao chạy được. Ngũ Hành kiếm trận, lên!

Chỉ thấy trong lúc đó, từ Nguyệt Tuyền kiếm dưới chân lần lượt tách ra năm đạo hồn kiếm mờ ảo, từ hóa sắc hồn kiếm, đến lam sắc, lục sắc, kim sắc, hoàng sắc tất cả thay nhau bay ra, đối với cổ âm phong kia vây kín.

Mà âm phong kia, chạm tới biên giới khu vực phong tỏa liền rên thảm thiết. Nhạc Đông Vân cũng không để ý tới nó nữa, nhìn Hàn Tuyết đang có chút bức bối khi thấy hần mãi chưa động, mỉm cười thoáng chốc đưa nàng về nhà.

-Tuyết nhi, ngươi tắm rửa đi ngủ trước, ta còn có chút việc.

-Lười để ý người.

Hàn Tuyết hơi dỗi dầy, không gọi hần phu quân nữa, ngoe nguẩy chạy đi. Nhạc Đông Vân nghe vậy hơi chút bất đắc dĩ vuốt vuốt mũi. Hần đây đối với tà vật kia đúng có điểm tò mò, hiện tại không nhìn được muốn đi coi. Dù sao tới Địa Cầu còn tưởng nơi đây không hề có người tu luyện đây! Ngược lại thì có tà vật nha. Hần tạm thời bỏ qua cô gái nhỏ kia, trong nháy mắt xuất hiện tại chỗ vậy khôn dám âm phong kia.

-Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng.

Nhạc Đông Vân vừa đến gần ngũ hành kiếm trận, từ trong đám âm phong kia liên tục truyền ra tiếng cầu xin.

-Trước đem âm phong này tản đi, bằng không đừng nói cái gì với Nhạc mỗ.

Nhạc Đông Vân không vui nói, hần dùng thiên nhãn nhìn một chút liền thấy bộ dáng vật này. Nó còn như cũ để âm phong quấn quanh người làm gì? Đây chẳng phải chê cười sao?

-Là, vâng

Hiện nhiên, vật kia biết Nhạc Đông Vân vô cùng lợi hại, nào có dám nửa điểm phản bác. Phút chốc, âm phong mù mịt biến mất, lộ ra đó một đoàn âm hồn. Mà âm hồn này này huyền hóa ra bộ dạng, chính là một trung niên nam tử, khí tức có chút âm trầm. Đây chỉ là nam tử hiện tại trên mặt dính đầy máu, y phục cũng phá lệ rách rưới. Hiện nhiên đây là bị Nhạc Đông Vân tùy tiện đá thương.

-Nói! Vì sao đối với Nhạc mỗ đánh lén? Ngươi quý hồn tu đến m vương một bước này, nhìn đến ta cũng không có vật gì khiến ngươi động tâm mới phải.

-Tiểu nhân không dám, chỉ là cảm giác trên người ngài một cổ tiên khí sâu đậm. Nghĩ hần có bảo vật gì đó mà thôi. Bây giờ nhìn là, tiên khí đó vốn chính ở bản thân ngài mà ra. Tiểu nhân có mắt như mù, chỉ mong thượng tiên tha mạng.

-Như vậy sao

Nhạc Đông Vân tĩnh ngộ. Quả thực bảo vật hần mang theo bên người không phải không có, nhưng để cho quý vật thêm thường, loại này chắc chắn là không. Lại nghĩ, hần tu vi chân tiên, một thân tiên khí nồng đậm. Mà tại Địa Cầu xác lĩnh khí này, tiên khí do bản thân phát ra mới thật có sức thu hút. Nghĩ như vậy, đối với tiểu quý cũng không quá bận tâm nữa, phát tay:

-Thôi đi chỗ khác đi, lần sau sáng mắt một điểm. Bằng chút tu vi này của ngươi, trong mắt Nhạc mỗ không tính là gì.

-Thượng tiên không trừng phạt ta?

Hiện nhiên âm hồn kia rất ngạc nhiên. Không phải mấy người đạo hạnh cao thâm thường lấy bắt quý trừ ma làm mục tiêu sao?

-Lười.

Nhạc Đông Vân cho ra đáp án chính xác. Bằng hấn hiện tại, trừng phạt một chút đồ vật vô danh tiểu tốt này có ý nghĩa gì? Nói rồi định bay đi

-Thượng tiên xin dừng bước.

Thấy Nhạc Đông Vân chuẩn bị rời đi, âm hồn kia gấp gáp, đối với hấn đạo:

-Kính xin thượng tiên thương tình thu lưu tiểu nhân. Tiểu nhân biết bằng một điểm tu vi này khó lòng lọt pháp nhãn của ngài. Bất quá, một số việc chung quy tiểu nhân có thể đi làm, không phiền đến ngài động tay.

-Người tu vi này, tại Địa Cầu tính thế nào?

Nhạc Đông Vân trầm ngâm. Mấy lời âm hồn này nói để cho hấn động tâm, nhất là việc thay hấn làm việc. Có điều nếu đã làm chân chạy cho hấn, tu vi không thể quá thấp rồi, bằng không quá mất mặt.

m hồn kia cũng nhanh nhạy, mau chóng bày ra thực lực:

-Tiểu nhân biết một điểm tu vi của mình không tính là gì trong mắt thượng tiên, nhưng là tại đây cũng không tính thấp. Một số người tu vi so tiểu nhân cao hơn cũng chỉ ẩn cư trong rừng sâu núi thẳm. Cho nên tại nơi thành thị này tiểu nhân cơ hồ không gặp phải đối thủ.

-Thôi được, từ nay người theo Nhạc mỗ xem sao.

Nhạc Đông Vân tuy là nghĩ thu âm hồn này để hấn theo giúp việc, nhưng hiển nhiên cũng không quá lưu tâm. Vì vậy tùy tiện nói.

-Trước thu người vào Nguyệt Tuyền kiểm đã.

Nói rồi bạch quang lóe lên, âm hồn trước mặt đã biến mất. Sau đó hấn nhanh chóng trở về.

...

Qua một số chuyện, hiện tại cũng quá nửa đêm. Nhạc Đông Vân vốn nghĩ Hàn Tuyết đã sớm ngủ, bước đi lên phòng mình ai ngờ lại thấy nàng ta đang nằm trên giường hấn. Mà Hàn Tuyết nhìn thấy Nhạc Đông Vân hiển nhiên mất hứng. “Hử” một cái tắt đèn quay mặt đi.

Nhạc Đông Vân mỉm cười đi lại gần:

-Hình như nàng nhắm phòng ngủ thì phải?

-Nhắm nhắm nhắm. Cái gì mà nhắm? Lừa đảo! Còn nói người ta là thê tử người, vậy mà ta ngủ cùng lại muốn đuổi đi. Đáng ghét.

Hàn Tuyết lẩm bẩm. Mà Nhạc Đông Vân nghe mấy lời này phá lệ vui vẻ, cũng nhanh chóng nằm xuống đè lên nàng ta:

-Phải phải, là ta quên. Thê tử của ta dĩ nhiên phải ngủ cùng phu quân rồi. Như vậy hiện tại hấn nên làm chút chuyện giữa phu thê rồi chứ?

Hấn vừa nói, tay cách lớp áo ngủ mỏng tang vãn về nụ hoa, miệng liếm liếm cổ trắng ngần thơm ngát mùi sữa tắm của nàng.

-Ừ, tránh ra. Người ta mới lớp 12 thôi đấy.

Hàn Tuyết phụng phịu, mặt hồng hồng ồm ồm đẩy hấn ra. Mà nàng nói để Nhạc Đông Vân tò mò:

-Lớp 12 có liên quan gì ở đây?

-Ừm...Mỗi một độ tuổi nhất định dĩ nhiên sẽ có lớp học tương ứng. Mà lớp 12 dĩ nhiên là học sinh mười tám tuổi.

Học Tuyết đè lại bàn tay đang tác quái của hấn, khó khăn trả lời.

-Thì sao?

Nhạc Đông Vân không ngừng động tác, chút khí lực ngăn cản đó của Hàn Tuyết coi như xoa bóp cho hấn thì đúng hơn. Đối với nàng tò mò.

-Em chưa mười tám... Ừ...đừng...Phu quân chưa nghe qua câu này sao?

Hàn Tuyết cũng không đợi hấn hỏi lại, nói tiếp:

-Theo luật pháp, chưa đủ mười tám tuổi sẽ tính là trẻ vị thành niên. Mà hành vi xâm phạm trẻ vị thành niên sẽ bị pháp luật trừng trị thích đáng...Ừ...chán ghét!

- Trề vị thành niên có lớn như thế này sao?

Nhạc Đông Vân vừa nói vừa nhào nặn tuyết phong nàng, tay kia đưa đến bên dưới lấy ra một ít chất lỏng lỏng lẻo, đưa ra trước mặt Hàn Tuyết

- Trề vị thành niên có mê người như thế này sao?

- Đáng ghét.

Hàn Tuyết đỏ mặt, bởi hành động khinh bạc của Nhạc Đông Vân mà vui mặt vào ngực hân thờ gấp:

- Đừng... nữa... đùa nghịch Tuyết Nhi... a

- Muốn phu quân càng trêu chọc nàng sao?

Nhạc Đông Vân cười tà tà, vén lấy áo ngủ nàng. Hàn Tuyết ngủ có thói quen không xuyên nội y đấy! Đối với hạt anh đào bên dưới ngấm lấy, say mê mât.

- Ủ... cầu người... đừng như vậy rồi... hảo phu quân... buông tha Tuyết nhi rồi.

Nhạc Đông Vân tay ôm lấy nàng vào lòng, nàng nhiệt tình đem môi dán lên môi hắn. Hàn Tuyết chủ động đem đầu lưỡi quấn lấy Nhạc Đông Vân, mà khi nàng đầu lưỡi hơi lui lại thì, Nhạc Đông Vân chủ động với đến, với đầu lưỡi non mềm của Hàn Tuyết hấp dẫn lấy

Bọn họ thật chặt ôm lấy nhau hôn, như muốn đem thân thể đối phương hòa làm một.

Nhạc Đông Vân đầu lưỡi quấn lấy nàng, mà hai tay không an phận du tẩu khắp nơi. Về phần Hàn Tuyết từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ lấy nhiệt tình của hắn. Một đôi chân ngọc đã tự giác tách ra từ bao giờ.

Nàng một bên rên rỉ, hai tay một bên ở trên người Nhạc Đông Vân vuốt ve, hai mắt tràn đầy tình ái. Trên má nàng không ngừng dâng lên đỏ ửng, tựa ánh mây hồng phía chân trời. Nàng lúc này cả người xuân tâm nhộn nhạo, thân hình bởi vì kích thích mà thỉnh thoảng lại run nhẹ từng đợt, thổ khí như lan động nhân tâm phách.

Hàn Tuyết vóc người phi thường xinh đẹp, da thịt nhẵn nhụi trơn mềm. Đây tiểu phúc bằng phẳng, kiêu đồn non mịn, chân ngọc thon dài. Nàng gọi cảm động nhân, tràn đầy mê hoặc khí chất, để cho hắn không nhẫn nhịn được.

Cuối cùng, nàng để cho hắn tùy tiện tiến vào, một đôi tuyết trắng chân ngọc quấn quanh eo hắn, vong tình rên rỉ...

Trong phòng nhất thời tràn đầy xuân sắc.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Quán sửa xe hắc ám

Nhạc Đông Vân buồn bực nằm lăn lộn trên giường một hồi, lại đứng dậy đi lại khắp nhà. Cuối cùng, hắn không khỏi nhìn chiếc điện thoại di động mới được Hàn Tuyết hướng dẫn cách sử dụng hồi sáng, bấm số của nàng ta:

- Thê tử, ta quá nhàm chán

Hắn dùng giọng mất hết sức lực nói.

- Hi hi, ai bảo phu quân không theo ta đến trường. Hừ đáng đời, làm phu quân mà không bảo vệ người ta gì cả.

- Không phải ta đã cho âm hồn kia đi theo bảo vệ nàng rồi sao?

Hắn khó hiểu:

- Nàng a, học cái đó thì có gì tốt? Theo ta yên ổn làm dâu Nhạc gia được rồi.

- Người ta còn muốn đi học đấy. Lười so đo với phu quân. Còn nữa, đừng nhắc đến âm hồn gì đó, đều dựng tóc gáy lên rồi.

Hàn Tuyết phụng phịu. Nàng mới không tin có âm hồn gì đó đi theo mình đâu. Phu quân nói chuyện quá dọa người. Sau đó nàng cúp máy, để lại tiếng “tút” thật dài cho Nhạc Đông Vân ở đầu dây bên kia.

-Hôm nào ta cho nàng nhìn thấy hân, xem còn nói như thế nữa không? Mất lòng tin với phu quân đúng không được rồi.

Hân lẩm bẩm, sau đó nhìn quanh:

-Không được, Nhạc mỗ đi ra ngoài nhìn một chút. Ngây ngô ở trong này một chỗ quá bức bối.

...

Chín giờ sáng, thời điểm này các nhà khoa học hình như có bảo là ánh nắng mặt trời tốt cho sức khỏe, bất quá là lí luận suông. Bọn họ cứ thử lúc này chạy ra đường quốc lộ, cảm nhận không khí ba mươi lăm độ là như thế nào, ắt hẳn sẽ rút lại mấy kết luận kia ngay.

Lúc này, một chiếc xe hơi đang chạy băng băng trên đường bỗng nghe một tiếng bụp nhỏ, sau đó “xì” dần và cuối cùng dừng hẳn. Từ trong xe có giọng nữ vang lên:

-Biểu ca, huynh mau xem có chuyện gì.

Giọng nữ vừa dứt lời, một nam nhân vận vest đen nhanh chóng bước ra. Nam nhân này thân cao thước tám, nét mặt anh tuấn tiêu sái, đúng kiểu soái ca dễ vô số thiếu nữ đổ đốn. Chỉ là lúc này dưới ánh nắng gay gắt, hân mồ hôi nhễ nhại làm giảm đi phần nào hình tượng. Tên kia đi quanh xe nhìn một chút, sau đó về mặt bắt đầu đi đối với nữ nhân bên trong nói:

-Từ Yên, không được rồi. Một bánh bị nổ lốp, bánh khác thì thùng sầm. Lốp dự phòng trên xe chỉ có một, không đủ.

-Biểu ca chờ một lát

Giọng nữ trong xe khá bình tĩnh, nhắc:

-Huynh thử xem quanh đây có chỗ nào sửa xe không. Nếu không thấy bằng mắt thường có thể dùng bản đồ điện tử nhìn một chút xem.

-À được rồi.

Nam nhân lấy điện thoại ra, sau đó về mặt mừng rỡ:

-Rẽ trái cách đây ba trăm mét có một quán sửa xe. Chúng ta mau đẩy xe đến đó...

Nam nhân nói đến đây, bất giác hơi ngưng ngừng chữa lại:

-À, để ta đẩy là được rồi. Ngoài trời khá nắng.

Sau đó, hân cố sức đẩy xe hơi một phen, bắt đầu đi phát hiện không được. Đương nhiên, hân sẽ không nói điều đó với biểu muội đang ngồi trên xe. Nam nhân nói với nữ nhân “không được” là quá dọa người a. Thời điểm hân còn đang lúng túng, hai mắt bỗng chốc sáng lên. Cách đây một đoạn, có một thiếu niên bộ dạng nhân nhả đi dạo, xem chừng có thể giúp được một hai.

-Vị huynh đệ này, có thể giúp ta một chút không?

Nam nhân kia nhanh chóng chạy đến, đối với thiếu niên nói ra:

--Xe của chúng ta bắt ngờ nổ lốp, bây giờ còn cách chỗ sửa xe một đoạn ngắn, hi vọng huynh đệ giúp đỡ.

Thiếu niên nghe nam nhân tùy tiện xưng hô huynh đệ, bất giác cau mày. Hân Nhạc Đông Vân sao có thể tùy tiện gọi linh tinh. Có điều nhìn người ta dường như cũng không có ý gì, bởi vậy bất giác nhìn theo hướng tay nam nhân kia chỉ.

-Muốn Nhạc mỗ giúp người di chuyển vật kia chứ gì?

-Sao? À, đúng vậy.

Nam nhân kia hơi ngạc nhiên vì cách nói chuyện của Nhạc Đông Vân, nhưng sau đó nhanh chóng đáp lại

-Cái kia, vị huynh đệ này đi lại giúp ta được chứ?

-Được rồi.

Nhạc Đông Vân không hai lời ngay lập tức đáp ứng. Thực sự thì hân nhàm chán sắp chết rồi, bây giờ có việc làm cũng đỡ. Nói rồi theo nam nhân kia từ từ đi đến gần chiếc xe gặp vấn đề.

-Biểu ca, người này là ai vậy?

Hai người vừa đến gần, nữ nhân trong xe dường như đã quan sát được tình huống.

-Biểu muội, vị huynh đệ này là đến giúp ta đẩy xe a. Chuyện này một người làm cũng hơi khó rồi.

Hắn ngượng ngùng, sau đó quay qua Nhạc Đông Vân thì buồn bực:

-Này, huynh đệ đi đâu đó?

Nhạc Đông Vân đến gần, cũng không như nam nhân kia nghĩ ra cớ xe cùng hắn đẩy, mà mở cửa ngồi vào hàng ghế sau.

-Người làm gì vậy?

Từ trong xe giọng nữ kinh ngạc vang lên, nàng ta hiển nhiên không ngờ kẻ mà biểu ca mời đến lại hành xử quái dị như vậy.

Nhạc Đông Vân mất vui đối với nam nhân bên ngoài hô:

-Này, mau chui vào đây nhanh một điểm, đừng lè mè nữa.

-Ồ...

Nam nhân bất ngờ trước sự giục giã của Nhạc Đông Vân, theo bản năng bước vào. Sau đó hắn tỉnh lại định mở cửa xe bước ra, chợt phát hiện một tình huống quỷ dị. Chiếc xe tuy là nổ lốp, dường như vẫn đang duy chuyển. Có điều là di chuyển lơ lửng cách mặt đất một đoạn

-Cái này...cái này

Hắn kinh ngạc quay qua Nhạc Đông Vân, giọng lắp bắp không biết nói sao.

-Biểu ca, người ta đang giúp mình, huynh sao vậy?

Nữ nhân ngồi cùng Nhạc Đông Vân ở ghế sau cũng rất kinh ngạc, có điều nàng rất nhanh trấn tĩnh, nhắc nhở biểu ca ở phía trước. Không thể không nói nam nhân kia tuy mang tiếng biểu ca nhưng đối với nữ nhân ngồi đằng sau rất nghe lời, nhanh chóng ngồi yên.

-Hướng nào?

Nhạc Đông Vân không vui hỏi. Mấy người này căn bản quá ngốc, không dẫn đường sao hắn đi?

-À lồi này, đi thẳng một tí...

Chiếc xe bằng một cách đầy quỷ dị nhanh chóng di chuyển. Cũng may hiện tại đang trong giờ hành chính, trên đường không có ai khác qua lại.

-Đến nơi rồi.

Đoạn đường cũng khá ngắn, vì vậy mà bọn họ đến nơi cũng nhanh chóng. Nam nhân ngồi ở tay lái bóp còi gọi người trong quán sửa xe.

Một thanh niên đầu trọc nhanh chóng chạy ra, trên mặt cười cười:

- Ông chủ, xe hỏng gì ạ?

- Lốp xe bị hỏng, có thể thay không?

Nam nhân lái xe hỏi.

- Có thể, đương nhiên có thể!

Đầu trọc chuyển thân hướng phía trong gọi một câu:

-Bọn kia, ra làm việc!

Hai thanh niên đầu cua cầm lấy dụng cụ từ bên trong chạy ra, chạy một vòng quanh xe liền bắt tay vào làm việc, rất nhanh tháo ra hai cái lốp xe có vấn đề, sau đó liền lăn chúng vào bên trong cửa hàng.

- Ông chủ, vào trong nghỉ ngơi một chút đi, bên trong có điều hòa, còn có nước đá cung cấp miễn phí nữa.

Đầu trọc chủ động mở cửa xe cho nam nhân lái xe. Mà hắn thì quay đầu lại phía sau nhìn biểu muội, hiển nhiên là muốn trưng cầu ý kiến của nàng.

- Vào trong đi.

Nhắc đến, biểu muội tên này cũng là đại mỹ nữ. Nàng chủ động mở cửa xuống xe trước. Nhạc Đông Vân cũng tùy tiện đi theo, dù sao hắn đang rảnh rồi. Ba người cùng lúc theo đầu trọc tiến vào trong nhà, đi vào bên trong một căn phòng y như lời đầu trọc nói có mở điều hòa, phía góc tường còn có một cái tủ lạnh.

- Ông chủ, tiểu thư, ngồi xuống trước đi!

Đầu trục nhiệt tình chiêu đãi mấy người, còn từ trong tủ lạnh lấy ra ba chai nước khoáng lạnh đưa cho mỗi người, khiến nam nhân âm thầm cảm khái phục vụ ở chỗ này còn không tệ.

- Bao lâu mới thay xong?

Đại mỹ nữ mở miệng hỏi.

- Nhanh nhất nửa giờ.

Đầu trục trả lời:

- Chẳng qua.....

- Chẳng qua làm sao?

Đại mỹ nữ nhún lông mày.

- Tiểu thư, còn là phiền hà các người trả trước tiền thay lốp cho chúng ta.

Đầu trục vẫn là đầy mặt mỉm cười.

Nam nhân bất mãn:

- Đây, người ta đều là sửa xong xe mới trả tiền chứ!

- Tiểu thư, cô có điều không biết, vốn dĩ là vậy, ta cũng muốn xe sửa xong mới nhận tiền công, nhưng mấy tên tiểu tử công nhân của ta lại không nghe lời, bọn chúng không nhận tiền trước đều là không nguyện ý đi làm việc, vốn thay lốp chỉ cần nửa giờ là xong nhưng bọn họ có thể kéo dài tới nửa ngày.

Đầu trục cười hi hi giải thích,

- Ta nghĩ mấy vị khách định không muốn đợi lâu như vậy, vì suy nghĩ cho mấy vị nên ta chỉ có thể nhận tiền trước mà thôi.

-Người!

Chút hảo cảm của nam nhân dành cho quán sửa xe phút chốc tiêu tan. Hắn cảm tức:

-Có kiểu làm ăn như thế sao?

-Bao nhiêu tiền?

Đại mỹ nữ ngắt lời nam nhân, nhàn nhạt hỏi.

Đầu trục giơ lên một ngón tay.

- Một trăm ngàn đồng? Vậy không sai.

Nam nhân thỏa mãn:

- Còn tính là tiện nghi.

-Ách, vị đại ca này là một triệu đồng.

Đầu trục trong lòng thầm nghĩ, ở đâu lại tới một thằng ngốc này, một trăm ngàn chưa đủ tiền lốp chứ đừng nói là tiền công

- Cái gì? Một triệu?

Nam nhân nhảy dựng lên, tức giận trừng mắt với đầu trục:

- Người sao không đi ăn cướp đi?

-Đại ca, ăn cướp là phạm pháp, chúng ta không làm việc phạm pháp.

Đầu trục một mặt ôn hòa, hẳn đối với phản ứng của nam nhân cũng không cảm giác được có gì kỳ quái, hẳn cũng không phải lần thứ nhất gặp đến tình huống như thế này.

- Tuấn Hùng, huynh không cần nói nữa.

Đại mỹ nữ rút cuộc mở miệng, cầm ra một xấp tiền mặt, rút ra mười tờ đưa cho đầu trục:

- Đây là một triệu đồng, phiền hà các ngươì nhanh chút, chúng ta đang vội.

Đầu trục nhận lấy tiền, lại không có đi ra:

- Tiểu thư, còn thiếu một triệu nữa.

- Các ngươì đừng có thái quá!

Nam nhân kia có vẻ không nhịn được.

- Ông chủ, một cái bánh xe một triệu đồng, hai cái bánh xe đương nhiên là hai triệu, ta mặc dù ít đọc sách nhưng phép tính đơn giản như vậy vẫn là biết tính.

Đầu trục không nhanh không chậm nói.

- Cầm lấy đi!

Đại mỹ nữ lại rút ra mười tờ tiền nữa đưa đến tay đầu trục,

- Nếu các ngươì có thể trong mười năm phút làm xong, ta sẽ trả thêm hai triệu cho các ngươì.

- Cảm ơn tiểu thư.

Đầu trục ngẩn ngơ, mỹ nữ này cũng thật là hào phóng ngoài cả hǎn dự liệu, chẳng qua hǎn rất nhanh phản ứng lại:

- Xin tiểu thư yên tâm, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng giúp cô thay xong sǎm lốp!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Lấy thân báo đáp

Tiền không phải là tất cả nhưng thiếu tiền thì khó mà làm việc.

Những năm gần đây lưu truyền câu nói này quả thực không sai. Đầu trục dưới động lực mạnh mẽ của kim tiền, bỏ mặc ba người Nhạc Đông Vân chạy ra ngoài, sau đó mười lăm phút sau hǎn vui vẻ chạy vào:

- Tiểu thư, xe đã sửa xong ngon lành.

Hǎn nhìn vào đại mỹ nữ nói. Hiển nhiên tên này khá thông minh, biết ở đây ai là người làm chủ:

- Có điều, vừa rồi tiểu thư nói cái kia...

- Đây

Đại mỹ nữ rút ra xấp tiền đưa cho đầu trục, sau đó quay qua Nhạc Đông Vân có chút hiếu kỳ:

- Ngươì không định ngồi luôn trên xe chúng ta chứ?

- Có vấn đề gì không?

Nhạc Đông Vân nhìn nàng ta hỏi lại:

- Ồ...Không...không.

Dưới cái nhìn chăm chú của Nhạc Đông Vân, đại mỹ nữ bất giác cảm thấy khá ngượng ngùng đáp. Mà bên cạnh nam nhân được gọi là biểu ca kia chột há hốc mồm. Sặc! Biểu muội luôn lãnh tính của mình sẽ không bị tiểu tử này làm cho sặc mê tâm khiêu đấy chứ?

Nói đến, Hạ Hà Vân cô ta quả thực có chút bối rối. Đúng là hết cách, nàng cũng là nữ nhân bình thường, mà Nhạc Đông Vân tên này trên dung mạo mà

nói quá mức yêu nghiệt đi. Có điều, nàng mấy năm lẫn lộn thương trường cũng rèn ra một thân bản lĩnh, rất nhanh trấn tĩnh lại:

- Cũng được, nhìn ở người đã giúp chúng ta. Đoạn đường kế tiếp xem như là quá giang đi.

Hạ Hà Vân miệng thì nói vậy, nhưng lý do thực sự khi để một kẻ xa lạ ngồi trên xe mình là gì, có lẽ chính cô ta cũng không biết. Là thực sự cảm kích, hay vẫn là nhìn lâu hơn một chút? Hẳn là cả hai đi.

- Vậy chúng ta lên xe chứ.

Tên biểu ca kia giục:

- Sáng nay muội còn một cuộc họp.

- Ân!

Đại mỹ nữ gạt đầu nhẹ chuẩn bị bước lên xe. Chợt lúc này lại có tiếng Nhạc Đông Vân cất lên:

- Cái gọi là thay sãm lốp kia có phải là thay bánh xe mới còn tốt vào mấy chiếc bị hư không?

- Vốn là vậy mà.

Nam nhân gọi biểu ca kia đáp lại, lòng thâm buồn bực. Vấn đề này cũng hỏi được, đúng là quá ngu!

- Nhưng Nhạc mỗ thấy hai chiếc bánh xe mới được thay vào cũng đâu có khá hơn bao nhiêu đâu?

- Nói bậy!

Đầu trục nãy giờ vẫn ở bên cạnh nhanh chóng phản bác:

- Bánh xe nào có vấn đề gì? Tiểu thư, vị đại ca này, hai người nhìn một chút, lốp mới thay còn căng cứng đây này. Đừng nghe tiểu tử kia nói bậy.

- Cái này...

Nam nhân gọi biểu ca có chút ngập ngừng, hẳn thấy quả thực không có vấn đề gì. Dù rằng tiền công đúng là bọn họ có bị đầu trục hỏ một ít.

- Vì sao anh lại nói như vậy?

So sánh với biểu ca của mình, đại mỹ nữ bình tĩnh hơn quay qua Nhạc Đông Vân hỏi. Không biết vì sao, chỉ là nàng cảm thấy nên tin tưởng hẳn

- Nhìn bề ngoài thì không có gì, cũng không lủng lỗ như hai cái lốp cũ, nhưng vật liệu thì rất kém cỏi. Phòng chừng đi một lát sẽ lại nổ lốp, mà có khi trước khi nổ lốp đã bị cành cây ven đường xuyên thủng rồi.

Nhạc Đông Vân hơi hột đáp:

- Kiểm chứng cũng rất dễ, hai người tùy tiện lái đi một đoạn không phải sẽ biết sao. Chỉ là lúc đó quay lại bắt đền sợ không được rồi.

- Tiểu tử, nói bậy coi chừng ăn đòn.

Đầu trục lúc này chợt trở nên gấp gáp, lời nói cũng có vẻ đe dọa:

- Xe cũng đã sửa xong. Mau lượn đi chỗ khác cho đại gia.

Lúc này, đến tên biểu ca cũng nhận ra vấn đề, cảm tức:

- Các người dám lừa gạt sao? Mau bồi thường, hơn nữa thay sãm mới cho chúng ta.

- Thay con bà người!

Đầu trục bắt ngờ đập mạnh vào bụng tên biểu ca, sau đó nhả một bãi nước bọt:

- Ông đây muốn nhân từ mà mày không biết điều. Vậy cũng đừng trách.

Lúc này, hai tên tiểu đệ của đầu trục cũng đã chạy đến, trên tay lăm lăm ống tuýp.

- Cho hai thằng này một trận. Về phần cô em xinh đẹp thì giữ lại đây một lúc.

- Dạ đại ca

Hai tên tiểu đệ của đầu trọc nhanh chóng đến gần biểu ca của đại mỹ nữ. Theo như bọn chúng thấy, tên này có khả năng đánh đấm nhất. Về phần Nhạc Đông Vân nhìn qua dễ nhìn một chút, còn lại hẳn không có tác dụng gì.

Đáng thương hai tên này vậy mà chưa đọc qua Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung, càng sẽ không biết một câu nói trước lúc lâm chung đầy sâu sắc mà mẫu thân n Tô Tố Tố đã nói với hài nhi của mình Trương Vô Kỵ. Cái gì càng đẹp, thì hẳn là càng độc sao?

Tên biểu ca là trọng điểm tiến công, rất nhanh lẫn quay, sau đó hai tên lưu manh nhanh chóng đến gần đại mỹ nữ. Hạ Hà Vân khuôn mặt trắng bệch, nàng muốn lùi lại phía sau nhưng lại phát hiện đôi chân đã như bị đồ chì, nửa bước cũng không nhấc nổi.

- Tiểu thư, hiện tại nguyện ý ở lại một lát cùng chúng ta chứ?

Tên đại ca đến gần, tham lam nhìn vào bộ vị bảo mẫn của nàng, một tay vươn tới.

Hạ Hà Vân đóng lại tròng mắt, sắc mặt tro tàn, lúc này nàng đã có thể tưởng tượng đến vận mệnh sau này của mình.

- Rác rưởi, loại sự tình khi phụ nữ nhân này người cũng dám thực hiện trước mặt Nhạc mỗ sao?

Thanh âm bất mãn đột nhiên vang lên bên tai Hạ Hà Vân, mà cô ta cũng phát hiện cái bàn tay dơ bẩn kia cũng không có đ-ng tới nàng, nàng đột nhiên mở tròng mắt ra nhìn vào tình hình trước mắt, nhưng lại có cảm giác như là nằm mộng.

Bàn tay của đầu trọc cách thân thể của nàng chừng gang tay, sau đó không thể tiến thêm. Nàng không khỏi quay quay Nhạc Đông Vân, lòng thầm nghĩ quả nhiên là hẳn

Nhìn Nhạc Đông Vân phong vân bình đạm đứng yên, mà cánh tay tên đầu trọc đã nổi cả gân xanh, dường như đã dùng hết sức lực muốn rút về, đáng tiếc không chút tác dụng. Tay hẳn cứ như vậy mà đặt tại giữa không trung.

- Tiểu tử, có phải ngươi muốn cùng kết quả như tên kia

Đầu trọc hung tợn nhìn Nhạc Đông Vân, mắt thấy mỹ nữ đã đến tay lại bị tiểu tử này chặn ngang khiến cho hẳn trong lòng rất tức giận.

Từ đầu đến giờ, hẳn đều không đem tên tiểu tử yếu đuối này để ở trong mắt. Đầu năm nay không phải nói mấy tên tiểu bạch kiểm cao cấp bề ngoài nhìn rất đẹp trai sao? Nhưng hóa ra hẳn nhảm to. Cho dù là tiểu bạch kiểm ai lại chắc là không biết đánh đấm, lại nói Nhạc Đông Vân là tiểu bạch kiểm à?

- Ta nói cho ngươi biết

Nhạc Đông Vân không vui nói:

- Nhạc mỗ tâm tình hôm nay không tốt, cho nên mau biết điều nhanh chóng cho ta rời khỏi đây

- Ta phi, ngươi muốn ăn đòn rồi.

Đầu trọc mặc dù bị Nhạc Đông Vân chế trụ, nhưng tên này hiển nhiên không tin tiểu tử trước mặt có thể lấy một địch ba, cho nên giọng điệu như cũ rất hung cmm hăng

- Tiểu tử ngươi đừng tưởng rằng có chút khí lực mà có thể phá hoại chuyện tốt của ta

- Nói như vậy là ngươi không muốn giảng đạo lý?

Nhạc Đông Vân không cao hứng lắm

- Lời của ta chính là đạo lý!

Đầu trọc một mặt xem thường, ở đâu tới cái tên đàn độn, còn muốn giảng đạo lý?

- Ủ, giảng đạo lý dù là phong cách của Nhạc gia ta, có điều ta thấy cũng hơi phức tạp.

Nhạc Đông Vân bỗng chốc cười sáng lạn, sau đó hẳn phát tay. Đầu trọc bỗng chốc nằm lăn lóc trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

- A!

Hai tên tiểu đệ của đầu trọc giật mình. Đại ca bọn hẳn cứ như vậy không chút phản kháng ngã xuống. Đây cũng quá nguy hiểm đi!

- Có sửa xe cho ta không?

- Vâng vâng

Hai tên tiểu đệ nhanh chóng đáp. Bọn này dù hành xử lưu manh, cuối cùng vẫn lấy sửa xe làm nghề mưu sinh, cũng không quá gọi là hung thần ác sát.

Bản sự đổi lớp xe của hai gia hỏa này cũng không tệ, không đến mười phút đã thay xong, không chỉ hai, mà cả bốn bánh xe.

- Đại ca, xe sửa xong rồi, anh còn muốn phân phó gì không?

Một tên cẩn thận dò hỏi.

- Đưa hắn lên trên xe đi.

Nhạc Đông Vân chỉ tên biểu ca ở chỗ không xa, gia hỏa này vẫn còn nằm trên đất hôn mê, mà mỹ nữ đang ngồi bên cạnh hắn.

- Biểu ca, mau tỉnh lại đi!

Hạ Hà Vân mặt đầy lo lắng:

- Biểu ca sẽ không sao chứ?

- Yên tâm, hắn không chết được.

Nhạc Đông Vân lười biếng nói:

- Đợi một lúc nữa hắn sẽ tỉnh lại.

- Làm sao cậu biết?

Hạ Hà Vân hơi tò mò

- Nhìn là biết.

Đáp án trời ơi được Nhạc Đông Vân đưa ra

- Cái này...được rồi

Đại mỹ nữ hiện tại khá tin tưởng Nhạc Đông Vân, hắn nói gì cũng bắt tri bắt giác gật đầu.

Hai tên kia đưa tên biểu ca đến chỗ ngồi phía sau xe, Hạ Hà Vân chịu trách nhiệm làm tài xế, mà Nhạc Đông Vân dĩ nhiên ngồi ở bên cạnh của nàng đơn giản vì tác giả muốn thế.

Hai tên tiểu đệ của đầu trọc đứng bên ngoài khom lưng:

- Đại ca, đại tẩu đi thông thả!

Hạ Hà Vân khuôn mặt không khỏi khẽ hồng, liền nhấn ga khởi động xe chạy đi.

Chiếc Audi màu đen của đại mỹ nữ tiếp tục chạy trên đường quốc lộ, trong xe vẫn như cũ có mấy người, nhưng không khí trong xe đã không còn giống như lúc trước. Sự việc vừa mới xảy ra đã tạo cho tâm lý của nàng cảm giác khác lạ, quên đi sự gấp gáp lúc trước.

"Hắn đến cùng là ai?" Hạ Hà Vân một bên lái xe, một bên dùng ánh mắt quan sát Nhạc Đông Vân đang ngồi bên cạnh, vừa mới xảy ra sự tình như vậy mà hắn vẫn một bộ dạng hờ hợt, dường như việc gì cũng chưa có xảy ra.

- Vừa rồi thật cảm ơn người, nếu như không có người, ta sợ rằng..

Hạ Hà Vân nói cảm ơn rất thật lòng thật ý, giờ phút này nàng đã bắt đầu cảm thấy rất may mắn khi trước mình đã cho hắn lên xe.

-Đại mỹ nữ, thực ra cô cũng không cần cảm ơn, lấy thân báo...Ách, không có gì!

Nhạc Đông Vân tùy tiện nói, sau đó nhận ra mình nói quá đà, ngưng ngừng chữa lại

"A..."

Hạ Hà Vân lập tức mặt hồng hồng. Dù Nhạc Đông Vân nửa đường dừng lại, nhưng "lấy thân báo đáp" câu nói này nàng cũng từng nghe quá. Chỉ là không nghĩ có ngày lại có khả năng áp dụng trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ra mắt chủ công, chủ mẫu

Tất nhiên, mấy lời kia của Nhạc Đông Vân đại mỹ nữ sẽ không coi là thật, chỉ là trong lòng nàng không khỏi nổi lên ý tưởng:

“Hắn sẽ để ý ta sao?”

Hạ Hà Vân âm thầm liếc qua một bên, chỉ bắt gặp gương mặt thanh tú với sống mũi cao dài. Mái tóc vẫn kiểu nam tử cổ đại cùng đôi mắt thâm thúy. Nhạc Đông Vân chính là như vậy, trong lúc bất tri bất giác hấp dẫn lấy nữ nhân tâm.

-Có chuyện gì sao?

Hắn quay qua hỏi. Cô nàng này không việc gì bỗng nhiên thất thần nhìn hắn vậy?

-À, không...không

Hạ Hà Vân bắt giác tim như nai con nhảy loạn, vội quay trở lại, lòng thầm trách bản thân kì quái. Kì thực, điều này cũng không có gì kì lạ. Hoa nào đến độ chẳng khai? Nữ nào đến độ chẳng sinh xuân tình? Huống chi loại tình huống anh hùng cứu mỹ nhân này, dù nhiều người hiện tại thường chê là không có sáng ý, bất quá thực hiện đến, hiệu quả vẫn phi thường rõ ràng. Kể cả kẻ làm anh hùng có là nam nhân bình thường đi chăng nữa, chứ đừng nói là Nhạc Đông Vân.

Gác lại chuyện đó một bên, Hạ Hà Vân sau khi bị bắt quả tang nhìn lên, từ đó ngồi lái xe rất thành thực, cho đến khi nàng đến trước cửa công ty

-Có ngon thì nhào vô...lão tử chấp hai đứa các kè các người

m thanh từ hàng ghế sau vang lên, Hạ Hà Vân kinh ngạc quay lại. Biểu ca của nàng vậy mà thật đã tỉnh lại.

-Biểu muội, đừng lo...Ồ! Ta đang ở trong xe à

Tên biểu ca vừa mới trong mơ tỉnh lại, có chút kì quái:

-Mấy tên sửa xe kia đâu?

-Đầu trục bị Nhạc mỗ cho ngắt rồi. Hai tên tiểu đệ thì khá biết điều nên được tha.

Nhạc Đông Vân bĩu môi đáp lại, đối với tên gọi là biểu ca này có chút khinh bỉ. Bị đá nhẹ cũng ngắt, này đúng là quá dọa người.

-Sao, vậy à?

Hạ Tuấn Hùng nghe vậy thì bất chợt nở nụ cười ngây ngô, hắn nhìn xung quanh sau đó đối với đại mỹ nữ nhanh chóng giục:

-Biểu muội, nhanh vào công ty, năm phút nữa tới giờ họp rồi.

-A, đúng vậy.

Hạ Hà Vân lúc này mới nhớ ra nàng quả thật đang gấp, có chút khó xử quay qua Nhạc Đông Vân, hắn cũng rất thức thời hiểu ý, phát tay:

-Các người mau đi đi, Nhạc mỗ cũng đi đây.

Nói rồi quả thật mở cửa xe quay lưng đi. Hạ Hà Vân nhìn theo bóng lưng hắn, mà xui quỷ khiến hỏi với theo một câu:

-Này, anh tên gì?

-Ta họ Nhạc, tự là Đông Vân.

...

Nhạc Đông Vân tiếp tục sự nghiệp lang thang trên đường, lúc này đã sắp trưa, nhiệt độ lên gần 40 độ, bất quá hắn chỉ cảm thấy càng nhàm chán. Đúng lúc đó, điện thoại di động trong l-ng ngực rung lên. Nhạc Đông Vân vội lấy ra, theo như Hàn Tuyết hướng dẫn trước đó, nhấn nút nghe.

-Phu quân, phu quân đã ăn chưa? Đi ăn cùng em nhé?

-Không phải nàng đang đi học sao?

Hắn kì quái.

-Với cả hình như nàng nói trừ giờ tan học, còn lại không được ra ngoài mà?

-Đi học thì cũng phải ăn chứ!

Từ trong điện thoại, tiếng Hàn Tuyết vọng ra:

-Với cả, trong trường có nhà ăn, đến ăn trưa bởi người ta nhé!

Nàng hờn dỗi.

-Được rồi!

Đối với tiểu thê tử, hấn vẫn rất đề ý đấy, không hai lời đáp ứng đã bay đến.

Hàn Tuyết dường như cũng đoán được Nhạc Đông Vân xuất hiện không theo lẽ thường, bởi vậy mà khi hấn còn đang ngự kiếm sắp tới nơi, đã thấy nàng cầm hai túi nhỏ tại sân thượng vẫy tay.

-Đây, đây, chồng ơi, à...phu quân!

Hàn Tuyết reo rất nhiệt tình, như thể sợ hấn không thấy. Người ta nói tình lữ, một ngày không gặp tựa ba thu. Hàn Tuyết đối với Nhạc Đông Vân tình yêu vừa nở rộ, một buổi không gặp đã cảm thấy khó nhin, bởi vậy đặc biệt dính người.

-Phu quân ăn xong chưa?

Nàng ân cần hỏi?

-Chẳng phải ta đang ăn sao?

Nhạc Đông Vân có chút im lặng.

-Cái này ngon không?

-Hương vị khá ổn.

-Còn cái này?

-Cũng không tệ

-Nước sốt gì sao?

-...

Nhạc Đông Vân không chịu nổi, một tay quàng lấy cổ nàng ta, hôn sâu...

-Ừm...

-Khi ăn thì phải tập trung, biết không?

Hấn nhìn Hàn Tuyết chăm chú.

-Dạ, biết!

Khác với vẻ ồn ào khi nãy, hiện tại Hàn Tuyết yếu ớt đáp lại, giọng nhỏ như muỗi kêu.

-Tốt!

Nhạc Đông Vân khá hài lòng với cách giáo dục thê tử của mình, sau đó hấn tiếp tục ăn tiếp.

Bởi Hàn Tuyết ban đầu nói nhiều hơn ăn, cho nên khi Nhạc Đông Vân xơi sạch bữa trưa của mình xong, nàng còn chưa được một nửa. Mà Hàn Tuyết thấy vậy, chia suất com của mình ra ngáp ngừng

-Phu quân...ăn tiếp nhé?

Nhạc Đông Vân nghe vậy, mắt hứng ôm nàng vào lòng, vuốt ve tiểu phúc nho nhỏ kia, đạo:

-Nàng không ăn no sao ta ăn nàng được?

-Hả? A!

Hàn Tuyết ban đầu chưa kịp phản ứng, sau đó mặt hồng hồng:

-Không cần phải... cái kia...Thiếp không đói, phu quân ăn đi.

-Đét!

Nhạc Đông Vân tay hạ xuống, vỗ mông nhỏ nàng một cái. Hàn Tuyết ngượng chín mặt:

-Chồng, sao lại đánh mông em?

Nàng bối vì xấu hổ, cách xưng hô vô tình thay đổi. Mà Nhạc Đông Vân lúc này cũng không thấy có gì to tát:

-Vì nàng không nghe lời, nên bị phạt.

-Sao lại thế, em nhường cơm cho chồng mà.

Hàn Tuyết ảm ức:

-Chồng không thương em.

-Ta rất thương nàng mà!

Nhạc Đông Vân khó hiểu:

-Bối vậy mới để cho nàng không được bỏ bữa. Sao lại bảo ta không tốt?

-À được rồi.

Hàn Tuyết ngoan ngoãn không tranh cãi với hắn nữa, sau đó nhanh chóng dùng xong bữa trưa.

-Ấy, suýt chút nữa thì quên

Nhạc Đông Vân lúc này chợt nhớ ra một việc, hắn ngó nghiêng một hồi rồi quay qua Hàn Tuyết:

-Tên âm hồn kia đi đâu rồi?

-Hả, chồng nói sao cơ?

Hàn Tuyết hiển nhiên là không phản ứng kịp. Mà lúc này ánh mắt Nhạc Đông Vân bỗng tập trung vào một vị trí cách đây không xa:

-Này, mau lại đây.

-Hả, cái gì...

Hàn Tuyết còn đang lăm bằm không hiểu Nhạc Đông Vân nói gì, bỗng cảm thấy không khí xung quanh chợt lạnh đi. Lạnh, khiến cho con người ta rùng mình, dù hiện tại đang là giữa trưa. Nàng hai tay run rẩy bấu lấy vai hắn, giọng như sắp khóc:

-Chồng, đừng đùa em, em sợ

-Sợ cái gì cơ?

Nhạc Đông Vân khó hiểu

-Sao lại sợ

-m hồn gì đó mà chồng nói, không phải có thật đấy chứ?

Nàng lúc này đã quần sát vào người hắn như bạch tuộc, run run.

-Nàng không thấy à?

-Thấy gì?

Hàn Tuyết hỏi lại, sau đó nhìn quanh, xác thực không có gì.

-À ta quên. Nàng thiên môn chưa mở, dĩ nhiên không thấy.

Nhạc Đông Vân chợt vỗ trán. Nhắc đến âm hồn loại đồ vật này, mà thường nhân vẫn hay gọi là cô hồn dã quỷ, quả thực có tồn tại. Tất nhiên, tồn tại tức là sẽ có biện pháp chứng minh sự hiện diện của nó. Người bình thường khi mới sinh ra, xương sọ còn chưa phát triển hết. Sau đó sẽ có một rãnh lõm kéo

dài đến đại não, đây gọi là Thiên môn. Hiển nhiên đối với thường nhân lúc đó, là tiểu hài tử hai, ba tuổi, đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Thiên môn mở ra, tạng khí(khí bản) dễ xâm nhập vào đại não, dẫn đến bọn họ có thể nhìn thấy những vật mà người lớn không thấy. Nhiều người thấy con cái mình lúc nhỏ suốt ngày nói chuyện một mình, cho là bị tự kỷ. Thực ra họ không biết hài tử của họ quả thực đang nói chuyện với một ai đó, hoặc chính là một thứ gì đó. Tình trạng đó sẽ kéo dài và chấm dứt khi hài tử bắt đầu vào tuổi phát triển. Năm, sáu tuổi, khi cấu trúc xương sọ phát triển hết, kéo dài ra che lại đại não, tức thiên môn đóng lại. Những đồ vật trước kia không còn xuất hiện, mà người ta bởi sự tình quý dị nhìn thấy được là khi nhỏ, nên lúc lớn không sai biệt lắm sẽ quên. Giả sử có nhớ chẳng nữa, cũng cho là tưởng tượng sao?

Tất nhiên, nhìn thấy quý không chỉ có mỗi biện pháp mở ra Thiên môn. Quý, chỉ cần âm khí đủ cường đại, có thể trực tiếp xuyên qua Thiên môn, nhiễm âm khí vào đại não một người, khiến cho người đó nhìn thấy hắc. Mà bởi Thiên môn đóng lại, âm khí vẫn còn tồn tại trong đầu, cho nên người đó quanh năm suốt tháng đi đâu cũng nhìn thấy đồ vật không sạch sẽ, đây gọi là quỷ ám. Đây là bị động, còn chủ động như Nhạc Đông Vân, chính là thông qua tu luyện loại thần thông bất kỳ, khiến cho ánh mắt tỏa ra hào quang chấp nhiếp quý thân, bắt chúng hiện thân.

-Còn một cách nữa!

Nhạc Đông Vân lẩm bẩm, vừa tìm tòi trong Long Linh giới:

-Một số loài vật có thể nhìn thấy ma quỷ, đây là trời sinh ban cho chúng nó khả năng đặc biệt. Ví dụ như thú này chẳng hạn.

Nhạc Đông Vân đưa ra một lọ nhỏ, ôm lấy Hàn Tuyết:

-Mở mắt ra, ta nhỏ thuốc cho nàng

-Đây là thứ gì?

Hàn Tuyết ngoan ngoãn để hắc nhỏ mắt, hỏi.

-Ngưu lệ(Nước mắt trâu). Trâu trời sinh có thể nhìn thấy quý, cũng do nước mắt của nó. Được rồi.

Hàn Tuyết chớp chớp mắt vài cái, sau đó mở ra

-Á!

Nàng không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền hét lên chói tai. Trước mặt bọn họ là một nam tử trung niên đang đứng. Không, hắc là nói đang phiêu phù trên nền sân thượng.

-Phu...quân...ta sợ...hu hu, mau đuổi hắc đi...

Nàng sắp khóc đến nơi, mếu máo.

-Đừng khóc

Nhạc Đông Vân gấp gáp, cái này an ủi ra sao hắc là bó tay nha! Nghĩ nghĩ một chút liền quyết định khóa môi nàng ta lại.

-Hức...hức...ừ...

Mà Hàn Tuyết môi bị hắc chiếm lấy, vừa trức trặc đáp lại, cổ họng thỉnh thoảng vẫn nấc nhẹ. Tuy nhiên không thể không nói biện pháp này của Nhạc Đông Vân khá tốt, chỉ ít thì lúc sau nàng ta đã không còn sợ hãi như lúc đầu.

-Ra mắt chủ công, chủ mẫu.

Âm hồn kia lúc này mới mở lời. Mà một tiếng “chủ mẫu” này nhất thời để Hàn Tuyết đối với hắc có cái nhìn thiện cảm hơn vài lần, dù rằng vẫn sợ đấy!

-Được...được rồi!

Nàng có chút rụt rè đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Loại thực vật khó lường

Được rồi!

Nữ nhân trời sinh đối với ma quỷ luôn đặc biệt sợ hãi, Hàn Tuyết nàng ta cũng không ngoại lệ. Bởi vậy Nhạc Đông Vân sau khi hỏi tên âm hồn kia một số chuyện, lại giao cho hắn tiếp tục bảo vệ Hàn Tuyết, cuối cùng phát tay:

-Cho người lui!

...

Tiên Vân đại lục, Nhạc gia

Nhạc Vân Lan đang thông thả ngồi uống trà, bỗng thấy một tên gia nhân hốt hải chạy vào, đối với hắn bẩm báo:

-Gia chủ, có người Lạc gia cầu kiến?

-Ừm

Nhạc Vân Lan nghe đến đây hai mắt bỗng lóe lên, đối với gia nhân phân phó:

-Cho bọn họ vào.

Tên gia nhân kia y lời, chẳng mấy chốc sau, đã đi đến một nhóm người, dẫn đầu là một nam một nữ. Nam tuổi trung niên, nhìn bộ dáng có chút thô lỗ. Mà nữ, so với Nhạc Đông Vân thì từ hân dường như lớn một ít, từ nàng ta toát lên một vẻ cơ trí hơn người.

-Nha, ngọn gió nào đưa Lạc huynh cùng chất nữ đến đây vậy?

Nhạc Vân Lan mỉm cười, đối với nam tử trung niên hỏi thăm. Nếu như Nhạc Đông Vân ở đây mà nói, hắn cũng sẽ biết hai người này. Dù sao một người là phụ thân tương lai của hắn, người kia chính là...hôn thê!

Không sai, nữ nhân kia chính là hôn thê của Nhạc Đông Vân.

-Hừ Nhạc Vân Lan, người này không nói tiếng lóng. Nguyên Dao nhà ta có hôn ước với nhi tử người là không sai. Bất quá hắn hiện tại không rõ tin tức. Ta cũng không thể để con gái ta lãng phí thanh xuân được, hiện tại không đưa ra lời giải thích hợp lý, đừng trách Lạc gia vô tình.

Nam tử trung niên kia, cách ăn nói quả nhiên y hệt như dung mạo thể hiện ra. Có câu “không đánh kẻ đang cười”, bất quá hắn Lạc Sơn quả nhiên không nề mặt gia chủ Nhạc gia tí nào.

-Chà, Lạc huynh sao nóng vội? Lần này đến Nhạc gia ta hỏi thăm, là ý bậc sinh thành, hay vẫn là ý của chất nữ đây này?

Nhạc Vân Lan làm gia chủ Nhạc gia, trí tuệ hiển nhiên không tầm thường, đối câu hỏi của Lạc Sơn không trực tiếp trả lời, mà quay qua nữ nhi của hắn.

-Cái này...

Lạc Nguyên Dao bị Nhạc Vân Lan hỏi đến, nhất thời có chút quần bách. Mặc kệ bình thường nàng cơ trí cỡ nào, lúc này vẫn là rơi vào thế bị động:

-Nhạc thúc, Dao nhi từ nhỏ đã biết Đông Vân, lớn lên may mắn được cùng hắn có hôn ước, đó là chuyện hạnh phúc cỡ nào! Lần này đến đây cùng phụ thân, chẳng qua là muốn hỏi thăm tin tức hắn một chút, Dao nhi không muốn chờ thêm nữa, đừng không phụ thân?

Lạc Nguyên Dao nói xong giật giật gấu áo của Lạc Sơn. Hình ảnh đó bị Nhạc Vân Lan thu vào tầm mắt, thầm nghĩ mình quả nhiên sáng suốt.

Nhắc đến, Nhạc Đông Vân được định sẵn là gia chủ đời sau của Nhạc gia, thời khắc sẽ được chú ý tới. Mà Nhạc Vân Lan hắn là phụ thân, đối với nhi tử này thông tin từ bé đến lớn nắm không sót chút nào. Như vậy phải kể đến khi nhi tử hắn năm tuổi, tình cờ gặp Lạc Nguyên Dao con gái Lạc Sơn khi đó mới tám tuổi. Lạc Nguyên Dao bởi vì Nhạc Đông Vân lúc ấy bộ dạng khả ái, vô cùng yêu thích. Nàng ta tuy thuộc gia tộc khác, lại đối với Nhạc Đông Vân chiều cố y hệt thân tỷ tỷ. Phụ thân nàng Lạc Sơn còn không biết nàng ta khi bé thường xuyên trốn nhà ra ngoài bởi tiếp Nhạc Đông Vân con trai hắn. Nữ nhân, so với nam nhân tâm lý trưởng thành sớm rất nhiều. Năm Nhạc Đông Vân mười ba, Nhạc Vân Lan nhận thấy cô bé Lạc gia kia đối với nhi tử hắn ngày càng yêu thích, đã xác định chắc chắn sự việc. Lại nói, Lạc gia tuy không tính gia tộc hàng đầu, bất quá hôn sự với Nhạc Đông Vân con trai hắn cũng coi là môn đăng hộ đối. Bởi vậy, hắn nhanh chóng đến Lạc gia cầu thân. Cọc hôn ước này vô cùng vững chắc, cho đến mấy ngày gần đây khi nhi tử hắn mất tích.

Tuy nhiên thì, Nhạc Vân Lan nhìn lại. Cô bé Lạc gia kia đối với nhi tử hắn vẫn còn tưởng nhớ lắm đấy! Chuyện hôm nay chắc do tên đàn Lạc Sơn rồi.

Mà Lạc Sơn tuy lỗ mãng một chút, có điều rất nghe lời nữ nhi, đành đối với Nhạc Vân Lan bất đắc dĩ:

-Tốt nhất từ từ kia nên sớm trở về cưới con gái ta, bằng không đừng trách Lạc mỗ!

Hắn nói rồi buồn bực đứng dậy. Nhạc Vân Lan ung dung mỉm cười:

-Gia nhân đâu, tiễn khách!

Nhạc Đông Vân hiển nhiên không biết vị tỷ tỷ lúc bé vẫn thường quần áo hân hiện tại đang ngày nhớ đêm mong. Lúc này hắn đang có chút khó chịu,

đối với đám nam sinh kia tròng mắt. Thê tử xinh đẹp tất nhiên là để phu quân ngắm, bọn phàm nhân kia cũng dám chạy đến?

-Hàn Tuyết, tớ có bức thư này muốn đưa bạn...á!

Nhạc Đông Vân từ xa phát tay, tên nam sinh kia bất tỉnh.

-Hàn học tử, đệ có cái này muốn...á

Nhạc Đông Vân trực tiếp coi thường, lăm bằm:

-Nhóc con cũng dám tơ tưởng đến thê tử ta?

-Tuyết nhi, ta...

Tên nam sinh có chút dễ nhìn khác càng xui xẻo, chưa kịp nói xong câu đã trực tiếp lăn đùng ra. Tiếng Nhạc Đông Vân ở đâu đó:

-Tuyết nhi? Là người có thể gọi sao?

Mọi người xung quanh sau khi nhận thấy tình trạng quỷ dị kia, đối với Hàn Tuyết có chút sợ hãi. Mà mấy tên nam sinh vốn còn có ý định mon men đến gần hiện tại cũng không dám tiến.

-Phu quân, đừng như vậy mà

Hàn Tuyết đáng thương nhìn Nhạc Đông Vân. Nàng biết hẳn là nguyên nhân cho sự việc quỷ dị này đây:

-Nếu ai cũng có chuyện khi đến gần em, chẳng phải em sẽ bị xa lánh sao?

-Nhưng bọn hắn có ý không tốt với nàng

Nhạc Đông Vân không cho là đúng:

-Có ý với thê tử ta, tội lớn tày trời. Bất tỉnh đã là nương tay lắm.

-Nghe em đi mà, lần sau trừ phi là bọn hắn làm gì đó quá phận, lúc đó hẳn trừng phạt được không?

Nhạc Đông Vân nghe vậy thật có xung động đánh Hàn Tuyết một trận:

-Bọn nó làm chuyện gì quá phận rồi thì trừng phạt có ý nghĩa gì nữa?

-À

Hàn Tuyết hơi ngượng, sửa lại:

-Ý em là lúc nào nhận ra bọn hắn sẽ có hành vi quá phận, lúc ấy hãy trừng phạt được không?

-Tán tỉnh nàng thì đều có ý nghĩ quá phận trong đầu rồi, cần quái gì phải chờ thêm?

Nhạc Đông Vân bĩu môi, tuy vậy cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

-Hi hi, phu quân là tuyệt vời nhất!

Hàn Tuyết cuối cùng cũng thuyết phục được Nhạc Đông Vân. Đối với nàng mà nói, đây là một thành quả lớn lao rồi, tuy nhiên không thể cho hắn biết được, vì vậy bắt đầu đuổi khách:

-Được rồi, phu quân không học vậy về đi

-Ồ...

Cuối cùng, Nhạc Đông Vân bức bối đi ra, lòng tự hỏi có nên hủy diệt cái trường này không? Tuy nhiên hẳn không làm thế, phá cái này thì còn cái kia, cách này không ổn tí nào.

Bỏ qua chuyện đó, hiện tại hẳn nên tìm kiếm một chút manh mối đường về sao? Dù hẳn mới đến Địa Cầu được vài ngày, nhưng đối với Bạch Đế thành, với Nhạc gia là phi thường tường nhớ. Không thể cứ ngồi chơi chờ đợi phép màu được, cần phải tự thân vận động. Nhạc Đông Vân cũng không tin bằng tu vi chân tiên của mình, Địa Cầu nơi nghèo nàn linh khí này lại có chỗ nào làm khó được bản thân.

-Phương Bắc dường như có chút linh khí, đến đó xem sao.

Hắn lăm bằm, sau đó ngự kiếm bay tới. Khoảng cách một trăm dặm tính theo đường bộ trong thời buổi hiện nay cũng chẳng phải xa xôi lắm, chứ đừng

nói đường không. Khi Nhạc Đông Vân đến nơi, hần khẽ “ồ” lên một tiếng:

-Quả nhiên không ngoài dự đoán. Nơi này cũng không có cái thứ đồ tị linh trận kia, nhiều linh khí hơn một chút chẳng qua bởi chỗ này là một khu rừng mà thôi.

Nhạc Đông Vân nhàn đáp xuống một tảng đá lớn cạnh bờ suối. Hiện tại nếu đi xem xét xung quanh, hần là nên bắt đầu men theo nguồn nước đi?

Hần nghĩ rồi chậm rãi di chuyển, hai mắt chăm chú không bỏ sót một chi tiết...

...

Gần đây Nhạc Băng cảm giác khá mệt mỏi. Bắt đầu là việc xui xẻo gặp gỡ một tên bệnh thần kinh có siêu năng lực, sau đó là bị Trịnh Tự Cường tên khốn kia ghi hận đề rồi bị truyền chuyển công tác. Hiện tại làm việc ở sở cảnh sát, nhiều cấp dưới đối với nàng chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng, hần cũng là có kẻ âm thầm gây khó dễ.

-Ài!

Nàng thờ dài, hôm nay xin một ngày nghỉ phép, đi dã ngoại hảo hảo thư giãn một phen, tâm tình cũng đã thư thả đi phần nào. Chỉ là ngày nghỉ kết thúc quá nhanh, mới đó đã là xế chiều. Nàng sau khi thu dọn lều vải, khăn, xoong nồi, thảnh thơi đi tắm mát một phen.

Liếc mắt nhìn sang dòng suối bên cạnh, thời buổi này có thể ngâm mình trong làn nước tự nhiên hần là không tệ đi?

Nhạc Băng nghĩ rồi nhanh chóng thoát y, sau đó làn nước mát lạnh đã bao phủ cơ thể nàng. Có thể, cô ta cũng không biết được, tại một lùm cây gần đó, một đôi mắt đen đầy thâm thúy đang nhìn chăm chăm vào bản thân.

Nhạc Đông Vân nuốt nước bọt, dù nhìn lên người khác không phải tốt đẹp gì, nhưng mà cái này...ừc...hần miễn cưỡng chấp nhận đi? Hơn nữa hần là không cố tình nha! Đây là tình cờ, tình cờ thì không thể gọi là có mục đích được! Hần có chút cái này... cái kia suy nghĩ lấy.

-Tắm tắc, quả là rất đẹp

Hần âm thầm cảm thán. Bàn về dung mạo, nếu như Hàn Tuyết thì hần là thanh xuân thiếu nữ, như vậy cô nàng Nhạc Băng này lại tràn đầy hương vị ngự tỷ kích thích. Chỗ nên lồi thì càng lồi hơn một tý, mà chỗ nên lõm lại càng thêm thon gọn. Cái này cũng quá thu hút rồi!

Nhạc Đông Vân vừa xem, vừa tiện tay vơ một cọng thực vật bên đường cho vào miệng nhấm nháp. Có thể, hần tuy là nhai lá cây, kì thực ý tưởng trong đầu lại nghĩ khác đi sao?

-À, lạ quá! Cô nàng này sao ta xem càng ngày càng thuận mắt.

Hần lẩm bẩm, dường như bản thân có chút nóng lên? Nghĩ là nghĩ vậy, kì thực Nhạc Đông Vân cũng không để ý nhiều lắm, tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp.

-Không đúng! Bằng tâm cảnh của Nhạc mỗ, cho dù thưởng thức, cũng sẽ không xuất hiện loại tình trạng này mới đúng.

Nhạc Đông Vân biến sắc. Hần ban đầu nhìn Nhạc Băng là thuần túy chiêm ngưỡng cái đẹp, nhưng sau đó càng nhìn càng thấy khác thường. Lý trí như cũ vẫn còn, nhưng trong cơ thể dường như càng ngày càng muốn đến loại xung động kia.

-Rốt cuộc có chuyện gì?

Hần thầm nội thị bản thân, bất chợt phát hiện trong cơ thể xuất hiện một ít đồ vật lạ màu xanh. Nhạc Đông Vân bỗng cười khở nhìn vào mấy cọng thực vật trên tay. Đây cũng quá dọa người đi? Ta tùy tiện nắm mấy cọng cỏ cũng là lấy nhầm xuân dược thiên nhiên?

Dân gian có câu “Sắc mê tâm khiếu” quả không sai. Nhạc Đông Vân bởi mãi nhìn Nhạc Băng, bất tri bất giác đã ngậm bao nhiêu “cọng cỏ” vào miệng. Hiện tại phát hiện ra có chuyện, chuyện cũng đã rồi.

Hần là nhanh chóng tìm tiêu đề từ một phen sao?

Hần thầm nghĩ. Nói đến loại thực vật này cũng đủ kì quái. Là xuân dược lại không phải xuân dược. Như bình thường xuân dược, trúng phải toàn thân khô nóng, lí trí dần đánh mất. Mà loại này, nhai vào cảm giác hoàn toàn bình thường, tinh thần vẫn như cũ minh mẫn, nhưng loại xung động kia thì vô cùng mãnh liệt, một loại ham muốn theo bản năng.

Nhạc Đông Vân bởi vì gấp gáp, quay người vô tình đã trúng mấy hòn đá nhỏ bên cạnh. Đá rơi xuống nước, trong buổi xế chiều có chút tĩnh lặng này, âm thanh đặc biệt thu hút.

Ta hiện tại có chút ý tưởng. Nhạc Băng nữ cảnh sát tỷ tỷ này, hần nên thuận tay ôm lấy chứ? Tình cảm sao? Từ từ bồi đắp vậy!

Nhân tiện nói đến tình cảm, Lạc Nguyên Dao cảm tình dành cho Nhạc Đông Vân cũng không ít đâu. Các người hãy tưởng tượng vị tỷ tỷ thường hay chơi cùng ngày bé, đã bất tri bất giác thích bản thân mình từ lúc nào không hay. Mà nàng ta lớn lên xinh đẹp cơ trí, lại với mình vẫn một mực chờ đợi. Người nói, người nữ bỏ sao?

Kể tiếp, ta tuy là tác giả, cũng vô cùng chờ mong đây

Like và thể hiện cảm xúc để làm động lực cho tác giả nào!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ta chính là không nữ thì sao?

Ai?

Nhạc Băng giật mình quay qua, bắt gặp Nhạc Đông Vân đang lúng túng đứng đó, nàng sắc mặt đặc biệt khó coi:

- Là ngươi?

- Cái này...

Nhạc Đông Vân có chút ngượng ngùng không biết làm sao. Thật chứ loại tình huống nhìn trộm rồi vấp đá này, hắn vốn tưởng chỉ là hư cấu, không nghĩ có ngày thật áp dụng trên người mình

- A ha ha, hiểu nhầm, hiểu nhầm...

- Cút đi chỗ khác cho ta!

Nhạc Băng cắt ngang lời giải thích của hắn, gào lên. Lần này nàng quả thực bị xem sạch. Mà Nhạc Đông Vân cũng thức thời ngay lập tức quay mặt đi.

Có tiếng soạt soạt sau lưng, có thể tưởng tượng thân hình mỹ miều kia, bằng một tốc độ phi thường nào đó, đã phủ lên lớp y phục mỏng. Đây cũng là biện pháp tạm thời, Nhạc Băng cô ta hiện tại nhưng cảm thấy rất gấp gáp. Nhạc Đông Vân vốn tưởng mọi việc xong xuôi, định nhân lúc Nhạc Băng thay y phục trốn đi, đã nghe một tiếng quát:

- Đứng lại!

- Cái gì chứ?

Hắn lăm lăm. Đường đường là Nhạc thiếu gia chủ, bây giờ lại bị nữ nhân không chút lực lượng này hô to gọi nhỏ, thật cũng quá ủy khuất rồi. Tất nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, tên này vẫn thành thật quay lại, rất vô tội:

- Còn có chuyện gì sao?

Nhạc Băng lúc này hai tay đã lăm lăm cây súng lục đen ngòm, dù nàng vốn biết thứ này không hề có tính uy hiếp đối với Nhạc Đông Vân, có điều nữ nhân a, dưới con tức giận, điều gì cũng trực tiếp đem quên hết:

- Ngươi nói xem có chuyện gì?

Cặp mắt nàng híp lại đầy vẻ nguy hiểm:

- Ngươi theo dõi ta?

- Hừ, Nhạc mỗ đường đường là...

Nhạc Đông Vân nghe Nhạc Băng vu oan hắn theo dõi nàng ta, vốn định lên giọng bản thân là bậc nào... Bất quá, há miệng mắc quai. Hắn sự tình nhìn lớn là có thật, thành thử khúc trả lời sau nhỏ dần, dường như có tật giật mình:

- Việc này... Nhạc mỗ... ăn...

- Quả nhiên là như vậy sao?

Nhạc Băng vốn chỉ phỏng đoán một chút, nhìn bộ dáng hắn như thế lại ngỡ bản thân đoán trúng, càng cảm tức:

- Khốn nạn, ngươi ý mình có chút năng lực, là có thể thích làm gì thì làm sao? Ta nói cho ngươi biết, hôm nay như không làm ta vừa ý, đừng hòng bỏ đi!

- Cô đang uy hiếp ta chắc?

Nhạc Đông Vân hừ một cái. Hẳn dù ở thế đuối lý, nhưng thực lực mang đến chỗ tốt liền lúc này thể hiện ra. Hẳn bắt quá là nói lên sự thật:

-Lùi lại một bước, Nhạc mỗ như thật bây giờ bỏ đi, làm gì được nhau?

-Người...người

Nhạc Băng nhất thời có chút cứng họng không biết phải trả lời sao. Nàng cũng là phụ nữ hiện đại, bị nhìn lên cơ thể chẳng qua có chút cảm tức mới nói như thế, cũng không thật sự muốn thế nào. Nào ngờ Nhạc Đông Vân tên này không những không tỏ ra hối lỗi, còn đẩy cuộc nói chuyện lên cao trào. Hiện tại không còn nước thang cho qua, đành phải cắn răng kiên trì:

-Người đối với nữ nhân yếu đuối, cũng không nói lí như vậy sao?

-Hà? Nữ nhân yếu đuối? Cô?

Nhạc Đông Vân nghe vậy hơi ngạc nhiên trừng mắt nhìn Nhạc Băng một chút. Được rồi, hẳn công nhận nàng ta so với hắc quả yếu đuối nhiều lắm, ngập ngừng:

-Thực ra...ai cũng vậy cả thôi. Nhạc gia ta trước giờ đều nói lí lẽ, mà Nhạc mỗ tất nhiên không ngoại lệ.

-Vậy người nói bây giờ phải làm sao?

Nhạc Băng có chút thờ phào. May mắn hiện tại tên này dường như đã có chút bình thường.

-Cái này...

Nhạc Đông Vân ngó tới ngó lui một chút để cho Nhạc Băng đều cảm thấy mất tự nhiên, lại suy nghĩ đến vấn đề. Nữ nhân tại Đông đại lục đều thủ thân như ngọc, chỉ có phu quân của bọn họ mới có thể cái kia... Mà Nhạc Băng, coi như bị hắt nhìn sạch. Hiện tại, ý tứ nàng ta hẳn là vậy sao?

Nhạc Đông Vân nhất thời một bộ linh ngộ vấn đề, giọng nói không khỏi trở nên ôn nhu:

-Nhạc mỗ biết chuyện này đối với nàng bất quá ngoài ý muốn mà thôi. Có điều nữ nhân thân, thủ như ngọc. Ta bất cần, ta vô tình, làm nàng phiền lòng. Phần này trách nhiệm, làm thân nam nhân sao dám không gánh vác? Nhạc Đông Vân này thế trước trời đất, sẽ không làm nàng ủy khuất. Nàng, từ nay ta đến chịu trách nhiệm

-Người nói cái gì vậy

Nhạc Băng run rẩy, tay cầm súng theo đó cũng run theo. Mà Nhạc Đông Vân tên ngốc này còn tưởng đây là bởi nàng ta cảm động, bắt chột vòng tay qua eo ôm lấy nàng ta, hôn nhẹ lên má, khẽ an ủi:

-Đừng lo, ta thân là Nhạc gia thiếu gia chủ, sao có thể nuốt lời?

-...

Nhạc Băng không nổ súng, cũng không có mắng chửi gì thêm. Bởi tất cả những điều đó đối với một tên bệnh thần kinh với năng lực biến thái sẽ không có tác dụng gì. Cô ta đang sợ, là thật sự sợ hãi. Còn gì sợ hãi hơn việc bị một tên tâm thần nguy hiểm nhận định bản thân là mục tiêu của hắn chứ?

-Người...tránh ra. Ta có chút việc.

Nhạc Băng cố giữ bình tĩnh. Kinh nghiệm nhiều năm trong lĩnh vực tâm lý tội phạm, nàng không thể để lộ ra sợ hãi bản thân hiện tại khi đối mặt với hắn được. Chỉ là, có thể cô ta cũng không hề biết việc, loại biểu hiện này trong mắt Nhạc Đông Vân lại biến thành hình tượng nữ nhi quật cường. Hai tay hắn siết chặt lấy eo nàng ta, má kề má, thì thầm:

-Không cần phải như vậy...quật cường nữa. Nữ nhân trong chuyện này đều truy cầu ái tình là trên hết chẳng? Nàng sợ hãi sao? Cái đó hoàn toàn có thể từ từ bồi dưỡng mà! Hiện tại, hết thảy hẳn là giao cho ta được không?

Nếu nói về cảm xúc Nhạc Băng hiện tại, Nhạc Đông Vân đứng một điểm, đó là sợ hãi. Tất nhiên nàng ta không phải sợ hãi về chuyện hôn nhân không có ái tình như Nhạc Đông Vân nghĩ. Như đã nói ở trên, nàng sợ bị khủng bố tinh thần bởi một tên điên biến thái.

Nhận thấy Nhạc Đông Vân không có ý buông tay, cô ta đầu óc bắt đầu suy tính. Hiện tại cần dùng biện pháp mềm mỏng, bởi vậy nhẹ giọng:

-Ta tin tưởng mà! Hiện tại buông tay được không? Chúng ta cần phải về, cũng sớm thôi.

-Được!

Quả nhiên sau khi Nhạc Băng đổi giọng, Nhạc Đông Vân nở nụ cười sáng lạn, đối với yêu cầu của nàng ta cơ hồ đáp ứng ngay lập tức

-Nàng đi đâu đấy?

-Đi lấy xe!

Nhạc Băng không chút do dự trả lời. Cô ta hiện tại coi như tận lực không gây một chút mâu thuẫn nào với hắn.

-Xe đâu?

Nhạc Đông Vân dường như rất quan tâm đến vị thế từ mới này

-Ở đằng kia

Nhạc Băng chỉ vào một gốc cây gần đó không xa, sau đó quay qua hắn:

-Ta nhớ người hình như còn có thể bay? Như vậy người cứ về trước. Ta hiện tại lấy xe rồi cũng sẽ nhanh chóng trở về.

-Nha...

Nhạc Đông Vân không vội đáp ứng. Hắn nhìn xung quanh một lượt. Trời đã tối, bằng thị lực thường nhân của Nhạc Băng, đi đường trong khu rừng thiếu thốn ánh sáng này dường như không tiện. Hơn nữa hắn cũng có chút lo lắng Nhạc Băng nàng ta sẽ đóng vai nữ nhân quật cường gì đó giống như trong tiểu thuyết, đối với hôn nhân không tình yêu sợ hãi nên tìm cách trốn khỏi nhân vật chính; bởi vậy đưa ra đề nghị:

-Trời cũng đã tối, không bằng để ta cùng đưa nàng về?

-Vậy còn xe của ta?

Nhạc Băng đối với lời hắn nói quả thực động tâm. Bởi vì lúc trước xảy chút chuyện kéo dài thời gian, hiện tại đã sẩm tối, đi đường rừng không chút ánh sáng có vẻ như rất không ổn. Hơn nữa là nữ nhân, hắn ai cũng ôm giấc mộng tựa như tiên đồng dạng vậy, ngại vẫn vọng nguyệt sao?

-Cái đó không phải vấn đề!

Không phải một chiếc xe sao? Nhạc Đông Vân tùy tiện dùng thần thức đưa vào Long Linh giới, sau đó không chờ nàng ta phản ứng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, đối với Nguyệt Tuyền kiểm dưới chân niệm:

-Đi!

...

-Cuộc sống hắn là như thế này trải qua sao?

Nhạc Băng được Nhạc Đông Vân ngự kiểm ôm vào lòng, đối với hành động này của hắn khó mà phản kháng được. Xung quanh mây trời lững lờ, bên dưới như một bức tranh thương nhật nhân gian, mà vàng trắng non vừa treo lơ lửng. Khoảnh khắc, cô ta thầm hỏi đã có nữ nhân nào giống như vậy, được hắn ôm vào lòng chưa? Thậm chí không tự chủ nổi lên chút ghen tị.

-Nàng về đồn cảnh sát hả?

Âm thanh Nhạc Đông Vân cất lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Trong trí nhớ của hắn, lần gặp Nhạc Băng trước đó cũng là ở đồn cảnh sát. Mà Nhạc Băng, đối với việc hắn cất lời cũng không có bao nhiêu ác cảm. Nàng bất chợt nhận ra, kì thực, giọng của hắn là đặc biệt dễ nghe đấy!

-Không, về nhà ta

Nàng nhẹ nhàng đáp. Một ngày nghỉ phép, lẽ dĩ nhiên sẽ phải trọn vẹn. Cô ta sẽ không về đồn làm gì, lại nói nơi đó hiện tại cũng có gì hay?

-Vậy nhà nàng ở đâu?

-Người đi một quãng nữa theo hướng Tây nam, không sai biệt lắm sẽ đến.

Bởi vì bọn họ đang bay, thành thử chỉ đường cũng không quá phức tạp, đọc phương hướng là được rồi.

Lương cảnh sát bình thường không tính là cao, nhưng chắc chắn đủ sống. Còn Nhạc Băng thân là tổ trưởng tổ chuyên án, chắc chắn điều kiện kinh tế sẽ khá hơn phần nào. Chỗ ở của nàng là một biệt thự nhỏ hai tầng nằm trong tiểu khu Cảnh Uyển. Điều nói an ninh ở đây rất tốt, người lạ đi vào sẽ phải xuất trình giấy tờ, nhưng vấn đề là Nhạc Đông Vân từ trên trời trực tiếp đáp xuống, thành ra mấy người bảo vệ cũng không biết có kẻ đột nhập bất ngờ.

Nhạc Đông Vân sau khi y lời Nhạc Băng để xe vào gara cho nàng, chăm chú:

-Ta sẽ không phải là bước vào sân rồi còn bị gia chủ ra lệnh trục xuất đấy chứ?

-Người vào đi!

Nhạc Băng sau khi suy nghĩ, cảm thấy bây giờ kêu hắn đi khỏi đường như quả thật có chút bất cận nhân tình, bởi vậy đáp.

-Hi hi, ta biết mà. Nàng vốn không nỡ.

Nhạc Đông Vân nghe vậy nhất thời vui vẻ. Mà Nhạc Băng nhìn bộ dạng của hắn, có chút bất đắc dĩ trừng mắt:

-Ta chính là không nỡ đấy, thì làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bồi thê tử

Một chương này như quả thực có thể, ta khuyên các người tạm thời đừng đọc làm gì. Ta có chút không biết viết sao nên khá ngắn, nhưng mà có chút. Để coi như là trong tâm một tháng từ khi đặt bút viết chương đầu tiên đến nay, tiến độ là 20c/1. A, không biết mình nói có loạn quá không nhỉ? Hi hi, kệ!

Nhạc Đông Vân từ nhà Nhạc Băng trên đường trở về, có chút bội phục bản thân suy nghĩ lấy. Hắn quả nhiên là nam nhân tốt, đối với việc mình gây ra đều sẽ chịu trách nhiệm. Khả năng vì vậy mà Nhạc Băng nàng ta dù lúc trước đối với hắn không ưa, hiện tại đối đáp cũng là tương đối dễ chịu sao?

Nếu Nhạc Băng biết được suy nghĩ này của Nhạc Đông Vân, hắn sẽ rất...Mà chính xác lại, đây là nàng lo lắng cho bản thân có được không? Cho nên không dám quá gay gắt với hắn, này cũng dễ hiểu mà, có cần suy nghĩ theo lối dọa người như vậy sao?

-Phu quân có việc sao? Hắn nên chờ hắn về!

Hàn Tuyết một mình trong nhà, buồn chán trầm nghĩ. Nàng thật sự nhớ chồng.

Kì thực, ngoại trừ Hàn Tuyết hiện tại chính thức có mối quan hệ mật thiết với Nhạc Đông Vân ra, còn có những nữ nhân khác đồng dạng đang tưởng nhớ hắn. Trong một căn hộ hạng sang tại trung tâm thành phố, Hạ Hà Vân một mình ngả lưng trên ghế salon, phất chốc vậy mà không tự chủ nghĩ đến nam nhân tình cờ gặp hôm trước. Hắn gọi là Nhạc Đông Vân sao?

Không biết có phải bởi vì vô hình chung được nữ nhân xinh đẹp nhớ đến, mà hiện tại Nhạc Đông Vân dường như có chút khác người. Hắn vậy mà có hứng thú đi dạo trên đường về nhà Hàn Tuyết.

Những năm gần đây, hiện tượng đô thị hóa nhanh chóng ngoài mang theo những mặt tốt, tiêu cực đi kèm cũng khó tránh khỏi. Đơn cử rõ rệt nhất là sự phân hóa giàu nghèo. Nói một cách dễ hiểu thì ai giàu càng giàu, ai nghèo càng trở nên khổ rách áo ôm. Mà một số người nghèo, bởi vì vô tình quên đi câu “Đói cho sạch, rách cho thơm”, vì vậy nạn cướp giật bắt đầu hoành hành. Này cũng không thể trách bọn họ quá như thế nào. Dục vọng sinh tồn là bản năng con người đấy, có trách, chỉ trách mấy tên cướp hôm nay quá xui xẻo, nhằm đúng thời điểm Nhạc Đông Vân đi trên đường dễ cướp. Tất nhiên, Nhạc Đông Vân là ai, cái này ta không cần nhắc. Và lẽ dĩ nhiên, hắn cũng không cần nhiều lời, hay hành động nhiều ra với bọn cướp để có thể mô tả quá trình này như thế nào. Chỉ biết tâm tình hiện tại của Nhạc Đông Vân nhưng là không vui, lẽ dĩ nhiên, bị cướp hỏi thăm ai vui cho được?

-Nhìn Nhạc mỡ rất dễ bắt nạt sao?

Hắn nhìn mấy tên cướp đang có vẻ mặt cầu xin, bức bối hỏi.

-Đại ca, bọn em có mắt không thấy núi Thái Sơn, mong anh tha mạng.

Một tên cướp vẻ mặt cầu xin đau khổ nói. Nếu là người bình thường lúc này hắn sẽ ra về người tốt giáo huấn bọn cướp một phen, sau đó gọi cảnh sát rồi. Đáng tiếc Nhạc Đông Vân đối với cướp loại hành vi này ở Đông Đại lục vốn đã nhìn quen, không có bao nhiêu ý kiến. Nghe tên cướp huyền thuyên một hồi, liền gỡ hắn.

-Cốp!

-Á

Tên cướp vẻ mặt càng trở nên khúm núm:

-Đại ca, mong ngài đại nhân đại lượng phóng em một đường sống.

-Trả lời trọng tâm vấn đề.

Nhạc Đông Vân mất hứng. Cướp không được bị bắt lại mà thôi, có dọa người như vậy sao? Bọn này miệng thì luôn miệng cầu xin, vậy mà hắn hỏi đến bây giờ còn chưa trả lời kia.

-Đại ca...cái này

-Nói đi, ta sẽ cân nhắc khoan hồng.

Thấy tên kia áp úng ngập ngừng, hấn trừng mắt.

-Dạ bọn em thấy đại ca ăn mặc cổ trang rất phong cách, tóc cũng vẫn kiểu kia. Thăm nghĩ những người ăn mặc “thời thượng” như vậy chắc rất có tiền, bởi vậy mới trót đại... .

-Như vậy sao.

Nhạc Đông Vân à một tiếng hiểu ra vấn đề, sau đó lại có chút tò mò nhìn lại bản thân. Ăn mặc thế này lại tính là người có tiền, thuyết pháp như vậy hấn nghe qua lần đầu.

-Thôi được rồi các ngươi té đi. Nhạc mỗ cũng không chấp nhậ chuyện này. Lần sau có cướp cũng nên nhìn đối tượng một chút.

-Hả? Đại ca nói thật?

Tên cướp còn tưởng mình nghe lầm, hỏi lại.

-Muốn gì nữa? Không đi ta cho ăn đòn bây giờ.!

Nhạc Đông Vân không vui đạo. Hấn không có hứng đùa với mấy tên cướp này.

-Dạ vâng. Bọn tiểu đệ té!

Mấy tên cướp sau khi xác nhận tên nam nhân trước mặt quả thật buông tha mình, biết điều nhanh chóng chạy đi.

Mà Nhạc Đông Vân nhìn bọn hấn, hơi lắc đầu, sau đó không còn tâm tình đi bộ nữa, nhanh chóng ngự kiếm bay về nhà.

Nhà, là một khái niệm.

Nơi có thể tử, nơi đó cũng tính là!

Rất nhanh thì về đến, mà Hàn Tuyết vốn đã chờ dài cổ, vậy mà nghe chút động tĩnh liền vội chạy ra:

-Phu quân về rồi.

-Ừm

Hấn khẽ gạt đầu, tay nhẹ nhàng tại gò má Hàn Tuyết vuốt ve:

-Nãy giờ đều chờ ta sao?

-Dạ, là...

Hàn Tuyết đối với ôn nhu của hấn, một đôi hồng hồng má khẽ gạt, sau đó lại nín lấy tay áo Nhạc Đông Vân:

-Mình ăn com nhé!

Nhạc Đông Vân vốn muốn nói mình đã ăn rồi, lại nhìn đến nàng đang háo hức, không muốn làm mất bầu không khí, bèn chấp nhận đi theo. Vì thế tử, lên núi đao xuống biển lửa còn làm được, huống gì bồi tiếp một bữa com?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đến để không ai khi dễ nàng

Tất cả các người, trước mặt Đấng, còn không mau CÙY XUỐNG!

Nhạc Đông Vân đầy yêu thương nhìn lấy Hàn Tuyết. Có đôi khi hấn tự hỏi, nếu như là một ngày về đến Tiên Vân, mang nàng đi đến trước phụ mẫu nói rằng nàng là của hấn thế tử, về mặt bọn họ sẽ như thế nào? Bởi vì, hấn nói là thế tử, chứ không phải thấp thất!

Hôn ước định sẵn, Nhạc Đông Vân không phải là không biết. Và lẽ dĩ nhiên theo quy củ lâu nay, nữ nhân y theo hôn ước sẽ trở thành chính thất. Mà những người sau đó, nhất định phải là cơ thiếp sao?

Chính là, trước một kiện sự tình đã được định sẵn từ khi còn ngây ngô, hiện tại rốt cuộc nhận thức chẳng lẽ liền vô pháp thay đổi?

Bản thân, rốt cuộc làm tất cả, tiếp nhận tất cả là vì cái gì này?

Khoái hoạt sao? Thoải mái sao? Cho chính bản thân mình? Đường như rất ích kỷ? Thế nhân, vốn là ích kỷ đấy!

Kì thực, điều này Nhạc Đông Vân vốn thấu hiểu từ lâu. Làm cho phụ mẫu hài lòng, bản thân không phải là vui vẻ sao?

Danh phận hai chữ này, nghe qua ngỡ là phù du. Nhưng mà, nếu như đó là một loại công nhận mà nói, hẳn tiếc gì không cho nàng? Cuộc sống của Nhạc Đông Vân này, rốt cuộc vẫn do chính ta quyết định. Phụ mẫu bọn họ lúc gấp lại, có thể cho là ta tùy hứng nhất thời tại Địa Cầu mà không vui, nhưng rốt cuộc sẽ chấp nhận thôi. Mục đích của bọn họ cuối cùng, không phải để cầu ta một đời vui vẻ sao?

Hắn nghĩ đến đây, nội tâm sáng sủa đi nhiều, cõi lòng đầy thanh thản ôm lấy Hàn Tuyết, nàng khẽ “ừm” một tiếng nhỏ nhẹ. Đây là thê tử của hắn, chân thực ngay trước mắt, đời này kiếp này vĩnh viễn không thay đổi. Một đêm yên lành cứ thế trôi qua.

...

“Làm gì bây giờ?”

Nhạc Đông Vân tự hỏi. Luôn luôn là như vậy, dường như trong cái nhà này hắn tự rảnh rỗi nhất rồi. Hôm đầu tiên còn theo Hàn Tuyết đi học, có điều cái đó chẳng có gì hay nên bị hắn bỏ qua. Hiện tại mỗi ngày tỉnh dậy, tiểu thê tử luôn gương mẫu đến trường, bỏ lại phụ quân ở nhà. Chẳng lẽ Hàn Tuyết nàng không biết, hắn Nhạc Đông Vân so với mấy trang giấy nhìn tốt hơn nhiều lắm sao?

-Ài, ta hận Địa Cầu!

Hắn bức bối lắm lắm. Cho dù nơi này tặng hắn hai nàng thê tử, nhưng ngoài ra những thứ khác để giải trí thì thiếu thốn đến dọa người. Thậm chí, muốn tu luyện một chút cũng đêch có được bởi linh khí dường như là một khái niệm trong truyền thuyết.

Nhạc Đông Vân xem ti vi một chút. Hắn càng không hiểu đánh đấm như thế kia cũng có thể giết người sao? Đừng nói là hắn, để một hải tử tại Tiên Vân thi triển quyền cước cũng tốt hơn mấy tên kia nhiều lắm. Thường nhân tại thế giới này, đối với năng lực tự bảo vệ quá kém đi mà!

-Cũng may thê tử hiện tại có ta bảo hộ. Cũng không thể giao an toàn của bọn họ cho mấy tên này được!

Nhạc Đông Vân trầm cảm thán. Hắn không hề biết mấy thứ trong ti vi bất quá là phim ảnh. Đánh nhau cũng chỉ làm giả, đâu như Thủy tinh cầu tại Tiên Vân đại lục ghi lại cảnh chiến đấu thực sự của cường giả đâu này?

-Nhắc đến thê tử mới nhớ.

Hắn vui vẻ:

-Ta nhận ra khi bồi tiếp các nàng ấy dường như không nhằm chán nữa. Lúc trước có mỗi Hàn Tuyết còn cảm thấy gò bó. Hiện tại không phải thêm một nàng nữa sao? Hi hi, Nhạc Băng thê tử tỷ tỷ tại đồn cảnh sát, dường như cũng không quá bức bối như trong trường học nha!

Nhạc Đông Vân giống như Columbus lần đầu phát hiện ra châu Mỹ vậy, đầy hào hứng nhanh chóng bay đến chỗ Nhạc Băng làm việc.

...

-Vương Bằng Phi, hiện tại đang trong giờ làm việc. Người cũng là người trong ngành, sao điểm này còn có tỏ ra không rõ.

Nhạc Băng lạnh lùng, vẻ mặt có chút chán ghét đối với nam nhân mặt quân phục đang ngồi trên bàn làm việc của nàng nói ra.

-Ha ha, Bằng Bằng em cũng không phải là không biết. Chút lí do này không làm khó được ta đâu. Lại nói, chúng ta đều là người trong ngành, không phải càng dễ tác hợp hơn sao? Vương gia ta công trạng đối với quốc gia, đối với nàng càng là tuyệt phối a!

-Phi, ai cùng người tác hợp?

Nhạc Băng vẻ mặt không chút biểu tình, gần từng tiếng:

-Mau tránh khỏi chỗ ta làm việc, bằng không đừng trách.

-Nếu như ta nói là không thì sẽ thế nào?

Nam nhân tên gọi Vương Bằng Phi đối với cảnh cáo của Nhạc Băng vẫn không để ý. Hình ảnh này lọt vào mắt của cảnh sát xung quanh, bọn họ cũng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ. Vương gia trong quân đội, là một khái niệm đầy vinh quang. Ba đời tông quân, ba đời tướng. Từ Vương lão gia tử thời kháng Pháp, đến đời con, đời cháu bọn họ đều trong quân ngũ trở thành một gã tướng quân, thống lĩnh một phương. Mà Vương Bằng Phi hiện tại, tuy mới chỉ là

trung tá, nhưng Vương gia còn đó, ai dám không nể mặt? Có thể như Nhạc Băng lạnh lùng đối đãi cũng đã hiếm có rồi!

Chính là, Nhạc Băng cũng không thực tế tiếp xúc với Vương gia như thế nào, nàng chỉ biết Vương Băng Phi thực sự để nàng chán ghét, bèn không nói hai lời di chuyển đến muốn cho hắn một bạt tai. Có thể, sự tình cũng không đơn giản như nàng nghĩ. Thân ảnh Vương Băng Phi lóe lên thuận lợi tránh được bạt tai của nàng, sau đó trở mình muốn ôm lấy Nhạc Băng.

-Nhạc mỹ nhân sẽ bị phi lễ sao?

Mọi người trong sở cảnh sát nhìn thấy cảnh này, ai cũng cảm giác có chút gì đó khó chịu. Mà Nhạc Băng cô ta ánh mắt dường như không tiếp thụ nổi. Nàng từng bị tên ngốc kia phi lễ một lần, lúc đó dường như so với hiện tại sắp bị Vương Băng Phi phi lễ còn tốt hơn nhiều lắm.

Ngay khi Nhạc Băng nhắm mắt nhận mệnh, mà Vương Băng Phi đầy đắc ý chuẩn bị ôm lấy mỹ nhân, chợt, giống như một tia chớp lóe qua, kèm theo đó là âm thanh nổ lớn như tiếng sấm đi kèm. Phút chốc trong lúc đó, Nhạc Băng cảm giác được nàng bị ôm lấy, mà cái ôm dễ chịu này hóa ra đến từ tên tiểu lưu manh Nhạc Đông Vân.

Ai nấy đều choáng váng. Nhạc mỹ nhân quả nhiên bị phi lễ, nhưng nàng ta dường như không quá phản kháng. Đây cũng dễ hiểu, bởi kẻ ôm lấy nàng ta quá khác biệt so với dự đoán ban đầu. Chính là, như vậy “dự đoán ban đầu” đâu?

Nhạc Băng hơi có chút gãy gập, nhưng Nhạc Đông Vân ôm quá chặt, vì vậy nàng ta dứt khoát buông tha:

-Mau bỏ tôi ra! Còn nữa, sao cậu lại ở đây?

-Không bỏ. Còn vì sao xuất hiện ở đây ấy à? Dĩ nhiên là để không ai khi dễ nàng chứ còn gì nữa!

Nhạc Đông Vân trả lời rất rành mạch từng câu hỏi. Trong lòng thầm nghĩ bản thân cũng quá lợi hại rồi. Vừa xem ti vi thấy thê tử không có bản thân bảo vệ sẽ không an toàn liền chạy đến, quả nhiên có chuyện. Suýt chút nữa thì để cho tên phạm nhân ti tiện kia đắc ý rồi. Dù nói đối với loại “tiểu nhân đắc chí” cũng không cần để tâm. Những đó cũng phải xem đối tượng a! Như đối với thê tử hắn sao? Nhạc Đông Vân nghĩ đến đây hàn khí tỏa ra. Tên kia quả nhiên muốn chết rồi.

Mọi người xung quanh bỗng chốc cảm thấy rung mình, mà Nhạc Băng vốn bị Nhạc Đông Vân ôm vào lòng rõ ràng hơn ai hết, để cho nàng vốn còn hơi bất mãn vậy mà ngoan ngoãn đứng im tựa đầu vào lưng ngực hắn.

-Khụ, khụ!

Từ bức tường phía đối diện, một thân ảnh đầy cát bụi đi ra. Tên này trong quân ngũ huấn luyện cũng khá tốt, vậy mà so với tường xi măng còn cứng hơn. Tất nhiên nha, hắn bị Nhạc Đông Vân đập văng vào tường mà không phải là chết luôn khi nhận cú đá, này cũng nói rõ Nhạc Đông Vân đã nương chán rồi. Vương Băng Phi khỏe miệng còn dính máu, nhìn lấy nam nhân thể chỗ mình đang ôm Nhạc Băng, ánh mắt toát ra sự điên cuồng, bất quá bị hắn áp chế:

(-Mày là ai đến đây làm gì, nhìn mày như như cái thằng sừnhi.)

-Mày là ai?

-Thê tử, tên khốn này là ai vậy?

Nhạc Đông Vân đối với Vương Băng Phi trực tiếp không để ý quay qua Nhạc Băng hỏi.

-Hắn là...

-Tao đang hỏi mày đấy!

Nhạc Băng còn đang định trả lời, đã bị Vương Băng Phi gài lên cổ ngang. Mà Nhạc Đông Vân lúc này rút cuộc quay qua nhìn Vương Băng Phi, cau mày:

-Từ lúc nào con sâu cái kiến đối với Nhạc mỗ có thể gài lên? Đây cũng đủ nực cười! Ta tùy ý liếc mắt để cho hắn hấp hối, cho nên hắn đối với sinh mạng ngắn ngủi của mình tùy hứng sao?

Những lời này Nhạc Đông Vân dường như tự hỏi, nhưng là thanh âm không quá bé. Đặt trong bầu không khí bởi vì quá mức khẩn trương đến im lặng này, ai nấy đều nhất thanh nhị sở nghe lấy rõ ràng, bao gồm cả Vương Băng Phi trong đó. Hắn trong lúc đắc ý vì sắp đạt được mục đích thì bị Nhạc Đông Vân cắt ngang, còn là dùng phương thức thô bạo nhất để cắt ngang. Con giận bùng lên cố gắng bị kiềm nén, nay lại nghe đến giọng điệu đầy khinh miệt trần trụi kia, còn đâu để ý gì nữa?

Vương Băng Phi hét lên một tiếng, nắm đấm nhắm mặt Nhạc Đông Vân đánh tới. Trong mắt thường nhân, động tác tên này quả nhiên nhanh như chớp, để cho bọn họ có cơ hội thể nghiệm câu nói kia: “Ánh mắt đủ để quan sát nhưng thân thể không theo kịp tư duy cũng vô dụng”. Như vậy hắn là rất bất lực sao?

Vương Băng Phi cũng rất đắc ý, hắn từ nhô đào tạo trong quân ngũ, luận vũ lực sẽ dẫn đo sao?

Đáng tiếc, thằng này khả năng chưa bao giờ suy nghĩ qua, nắm đấm của hắn thật sự lợi hại như vậy sao?

Thần tiên đánh nhau, còn chưa thấy qua dùng nắm đấm bao giờ này!

Nhạc Đông Vân giết người, đồng dạng chưa bao giờ động tay.

Sinh tử thường nhân, đối với hắn bất quá chỉ là một ý niệm.

Nhưng mà, với kẻ dám khinh nhờn hắn thê tử, sao có thể dùng cái chết dễ dàng cho qua?

Nhạc Đông Vân tu vi tiên nhân một bước này, thâm nghĩ chiến đấu thượng cẳng tay hạ cẳng chân rất mất hình tượng, nhưng hiện tại hắn bỏ qua. Đối với Vương Bằng Phi đang điên cuồng lao đến, Nhạc Đông Vân tay vẫn ôm lấy eo Nhạc Băng, chân sức lực tung một cú đá vào bụng tên kia.

Tiên nhân triển khai quyền cước, dù chưa thấy qua, bất quá hình dung rất dễ dàng, đơn giản nhất là tốc độ ra đòn nhanh không tưởng. Thậm chí, không ai nhìn ra cái gì, đã thấy Vương Bằng Phi văng mạnh vào góc tường, kịch liệt ôm bụng ho khan. Bấy giờ mọi người mới ngộ ra, vừa rồi hắn là có một cú đá sao?

Lần này đối với Vương Bằng Phi mà nói chính là thụ thương không nhẹ. Hắn cảm giác xương cốt toàn thân dường như vỡ tan, cổ nín đau mọc ra điện thoại, đối với người ở đầu dây bên kia gắng sức:

-Mau đến...đưa...ta về.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không phải là bồi tiếp sao? Tôi đồng ý!

-Vợ, à thê tử! Tên này định bỏ trốn sao?

Nhạc Đông Vân khó hiểu quay qua Nhạc Băng hỏi, đáp lại là ánh mắt đầy khinh bỉ của nàng ta:

-Cậu đánh hắn bị thương nặng như vậy, nếu hắn không muốn tiếp tục ăn đòn thì tất nhiên phải rời đi chứ sao?

-Quào, như vậy sao?

Nhạc Đông Vân dường như mới phát hiện ra điều gì đó mới vậy, biểu tình rất khoa trương:

-Bị đánh như vậy, chưa biết sợ còn tự cho là đúng muốn đi là đi sao?

Hắn nhìn Vương Bằng Phi đang nằm như chết tại góc tường, chầm chậm tiến lại gần. Mà những người xung quanh bao gồm cả Nhạc Băng trong đó, bọn họ đều một bộ xem kịch vui đứng nhìn.

-Mày muốn gì?

Vương Bằng Phi gian nan cố ngược đầu lên nói. Hắn ý vào gia tộc vinh quang, trước giờ đều để cho người khác nể mặt, hiện tại bị đối xử thế này là lần đầu tiên. Có điều, một ít tư tưởng trong quân đội vẫn là không sai đấy, chỉ ít thì hiện tại bị ulynh đến mức như vậy rồi, thằng này vẫn khá là “cứng”.

-Ta vốn đâu có muốn gì?

Nhạc Đông Vân từ trên cao nhìn xuống, đầy vô tội dang hai tay ra:

-Nhạc mỗ vốn tưởng dạy người bài học, người sẽ thành thật nằm yên chịu ta phân phó. Ai ngờ người vậy mà so ta càng kiêu ngạo, lại vẫn cho mình quyền tự ý rời đi sao?

“Cái đó cũng tính là kiêu ngạo sao? Chẳng phải khi bị cho ăn hành thì nên cút càng sớm càng tốt à?” Mọi người xung quanh trầm nghĩ. Mà Vương Bằng Phi nghe vậy thậm chí cắn răng:

-Rốt cuộc mày muốn gì?

-Không phải Nhạc mỗ muốn gì, chính là...Mà thôi, tóm lại đã có gan phi lễ với nữ nhân Nhạc gia ta, cũng chỉ còn đường chết!

Nhạc Đông Vân vốn còn muốn nói thêm, lại cảm thấy dây dưa với phạm nhân không có ý nghĩa, tự nói thẳng.

-A!

Tiếng kêu giạt mình liên tục vang lên trong sở cảnh sát. Ai cũng không ngờ có kẻ lại dám ở chỗ này hô to gọi nhỏ muốn giết người. Mà càng làm cho bọn họ cảm thấy khó tin hơn là, vị huynh đệ nhìn như bạn trai của người đẹp họ Nhạc, hắn không biết từ đâu lấy ra một thanh trường kiếm, xem ra là muốn ngay tại chỗ động thủ.

-Ai dám động vào Vương gia ta?

Chỉ là Nhạc Đông Vân mới vung kiếm, còn chưa kịp thế nào đã bị một âm thanh cắt ngang, sau đó đồn cảnh sát chợt chấn động, những tiếng bước chân dồn dập và chinh tề từ bên ngoài truyền đến. Vài giây sau có vài binh sĩ tiến vào, người nào cũng cầm chắc súng, tất cả mọi người trong đồn ngay cả Nhạc Băng cũng bị chĩa súng vào người.

- Tất cả không được nhúc nhích, nếu không ông đây bắn chết.

Đi đầu là một sĩ quan trung tá độ tuổi trung niên, ánh mắt sắc bén quét qua tất cả mọi người, hắn quát lên rất nghiêm nghị.

Có vài cảnh sát vô thức muốn rút súng, đúng lúc này có ba tiếng súng vang lên nhức óc, đạn bắn xuống dưới chân bọn họ.

- Đây là cảnh cáo, nếu còn dám động thì đạn sẽ chuyển lên người.

Viên trung tá quát lên cực kỳ nghiêm nghị.

Mấy cảnh sát vã mồ hôi lạnh, khoảnh khắc này dù bọn họ đều ý thức được đám người mới xông vào đây không nói đùa.

- Các anh là cảnh quân nào? Muốn làm gì?

Nhạc Băng rất căm tức, đều công tác trong lĩnh vực quốc phòng, có ngày lại bị phe mình chĩa súng vào người không dám động đậy, đúng là quá nhục nhã.

- Tôi đi không đòi tên ngồi không đòi họ, gọi là Vương Nhất. Mà các người dám động thủ với con cháu nhà họ Vương, hiện tại tranh thủ thời gian thể hiện xin lỗi, nếu không tôi san bằng cục cảnh sát.

Trung tá Vương Nhất lạnh lùng nói.

Thụy Sĩ là viên cảnh sát lúc trước khi Nhạc Đông Vân đến đồn cảnh sát đưa Hàn Tuyết về, đã từng rút súng với Nhạc Đông Vân. Hiện tại hắn cũng đang có mặt ở đồn. Hắn nhìn tình cảnh này mà thầm mắng một câu, đám khốn nạn này hình như còn kiêu ngạo hơn cả Nhạc Đông Vân.

-Trung Tá! Chuyện này chúng tôi cũng đang giải quyết. Đây hoàn toàn là một hồi hiểu nhầm không đáng có, nhưng trước đó tôi khuyên thiếu tá một câu, anh cũng đừng nên làm như vậy, rõ ràng làm trái với kỷ luật quân đội, súng của bộ đội cũng không phải dùng để đối phó với nhân dân.

Nhạc Băng bất bình nói ra. Đây cũng là lời chung của tất cả mọi người trong đồn, dĩ nhiên là trừ Nhạc Đông Vân.

- Đừng to mồm với ông, các người là cảnh sát, không phải là nhân dân bình thường.

Wương Nhất dường như đối với người trong ngành cũng không nể mặt:

-Mau thả người!

Nhạc Đông Vân nhìn đám người mới bước vào, hắn còn tưởng lợi hại thế nào, hóa ra cũng chỉ là phạm nhân. Thầm nghĩ là bản thân quá đa tâm rồi, Địa Cầu này xem ra, đủ để cho hắn nhìn tới cũng chỉ có thể từ mà thôi! Bởi vậy mặc bọn hắn nói gì thì nói, hắn làm bằm quay qua Vương Bằng Phi, lần nữa vung kiếm lên:

-Lười nói nhảm với các người.

-Chờ chút!

Nhạc Băng cuối cùng vẫn phải lên tiếng. Vương Bằng Phi này dù có đáng giận thế nào, rốt cuộc vẫn không thể để Nhạc Đông Vân tùy tiện lạm sát được. Nàng nhanh chóng đến gần hắn, nhẹ nhàng:

- Chuyện này do tôi mà ra, vì vậy tôi phải có quyền xử lý.

Nhạc Băng mở miệng nói. Mà khi nghe Nhạc Băng nói như vậy thì mọi người chợt cảm thấy có cơ hội. Người nào cũng tin, nếu Nhạc Đông Vân đồng ý yêu cầu của nàng, như vậy mạng sống của Vương Bằng Phi sẽ được bảo vệ. Nguyên nhân rất đơn giản, Nhạc Băng chính là cảnh sát, hơn nữa còn là một cảnh sát rất trọng nghĩa.

Lại nói đến, tội của Vương Bằng Phi quả thực không đáng chết, mà dù cho đáng chết trăm ngàn lần thì nàng cũng sẽ không cho chết như vậy. Với phong cách của nàng thì trước tiên phải bắt hắn lại, tiến hành thẩm vấn và phán quyết, cuối cùng nhốt vào nhà lao.

-Cảnh sát thê tử tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn xử lý hấn sao?

Nhạc Đông Vân bởi vì có chút sững sờ, xưng hô bất giác loạn lên. Khá tốt hiện tại hấn không đọc nhầm cảnh sát thành sảnh cát như trước kia.

- Tôi đã bao giờ nói đùa với cậu chưa?

Nhạc Băng trừng mắt tức giận nhìn Nhạc Đông Vân, để cho hấn có chút bối rối gãi đầu:

-Nhưng là, tên này phạm nhân ti tiện dám có gan trêu chọc thê tử ta, chắc chắn phải chết. Có điều ta biết rõ nàng một khi đã nói như thế, ta giao hấn cho nàng thì chắc chắn sẽ không chết.

- Cậu không cần quan tâm tôi sẽ xử lý thế nào, tóm lại cậu có tình nguyện giao người không?

Nhạc Băng tỏ ra mất kiên nhẫn. Mà mọi người trong đồn nghe đoạn đối thoại của hai người thì không nhìn được phải dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Nhạc Đông Vân. Nhạc Băng là ai? Con bà nó điều đó không quan trọng, quan trọng là nàng đủ đẹp, đủ cá tính, lại là cảnh hoa có gai nổi tiếng đã đảm cho không ít đàn ông đầu rơi máu chảy, nhưng Nhạc Đông Vân thẳng này trời ơi từ đâu mới xuất hiện đã câu được rồi sao?

- Điều này.....

Nhạc Đông Vân không khỏi có chút do dự.

- Đồ lưu manh nguoi chẳng phải trước đó đã nói sẽ chiều cổ ta đòi này kiếp này sao?

Nhạc Băng tức giận, nàng trừng mắt nhìn Nhạc Đông Vân. Mà hấn nghe vậy vội gật đầu:

- Đúng vậy, nàng là thê tử ta, cái đó tự đương nhiên.

-Nguoi nói ta là vợ nguoi, cũng đã nói là sẽ chiều cổ ta. Hiện tại ta chỉ yêu cầu đến một chuyện còn con như vậy cũng không đáp ứng nổi, vậy thì tính thế nào?

Nhạc Băng hừ một tiếng.

Vương Băng Phi nghe thấy như vậy mà không khỏi buồn bực, mình chỉ là một chuyện còn con thôi sao?

-Thê tử tỷ tỷ à, tuy thẳng này chỉ là hạng râu ria, nhưng dù sao cũng là sinh mạng, liên quan đến sống chết.

Nhạc Đông Vân dùng ánh mắt nghiêm trọng nhìn Nhạc Băng:

- Quan trọng hơn hấn còn là một người đàn ông, sao ta có thể tùy tiện giao một người đàn ông cho thê tử mình

Hấn vừa nói với Nhạc Băng, trong lòng thầm bổ sung thêm một câu:

-Nếu giao hấn cho nàng chắc ta bị điên rồi!

Nhạc Băng trừng mắt nhìn Nhạc Đông Vân:

- Đối với ta hấn chỉ là tội phạm, và ta nói hấn ta là gì thì chính là như vậy. Nguoi không giao cho ta xử lý, sau này đừng tìm ta làm gì nữa.

Nhạc Băng tung đòn sát thủ, Nhạc Đông Vân lập tức cảm thấy áp lực rất lớn.

-Thê tử, từ nay trở đi thường xuyên bồi tiếp ta thì thế nào?

Nhạc Đông Vân suy nghĩ một lúc, cuối cùng mở miệng gian nan nói ra. Đây cũng có chút đồ mặt rồi, thân là nam nhân lại phải đối với thê tử yêu cầu bồi tiếp, để người ngoài biết được chắc bị cười chết.

Chỉ là, đây có thể trách hấn sao? Nhạc Băng thê tử là hấn chịu trách nhiệm thu vào, thời gian quá ngắn dĩ nhiên còn chưa thể làm gì, hiện tại tranh thủ cơ hội thì có gì sai? Hơn nữa, thê tử bồi tiếp phu quân âu cũng là chuyện thường tình, là thiên kinh địa nghĩa... Nhạc Đông Vân lòng có chút loạn thất bát tao suy nghĩ lắm.

Nhạc Băng đương nhiên không biết được ý nghĩ của hấn, hơi tò mò hỏi lại:

-Bồi tiếp như thế nào?

-À cái đó...

Nhạc Đông Vân còn chưa kịp trả lời, đã bị thanh âm đầy mỉa mai của Trung tá Vương Nhất cắt ngang:

-Thật là phu thê nặn nong a! Có điều các nguoi ôm ôm ấp ấp thế nào cũng đừng cản trở đến chúng ta làm việc. Người đâu! Đưa Vương thiếu gia về.

-Hửm?

Nhạc Đông Vân trước giờ tại Địa Cầu cũng không phải là chưa gặp kẻ không biết điều, nhưng không biết điều kiểu không để hấn vào mắt như vậy lại là lần đầu tiên, bởi vậy phá lệ buồn bực. Phàm nhân lại không để tiên nhân vào mắt, với người ngoài mà nói xem ra khá nực cười, nhưng tại người trong cuộc mà nói, xem ra không tốt lắm

Bởi vì xác chết...không cười nổi!

Nhạc Đông Vân không tùy tiện giết người, là khi người đối với hấn không tùy tiện.

Nhạc Đông Vân có phải là thánh nhân? Đáp án chắc chắn là không.

Hấn chỉ là so kẻ khác càng mạnh, cho nên quyền định đoạt về tay mình mà thôi!

Có thể là, nơi “công lí được thực thi” như đồn cảnh sát, cũng không dễ dàng để xảy ra án mạng. Khi mà Nhạc Đông Vân dường như sắp động lấy, Nhạc Băng rút cuộc nhận ra không ổn, bởi vậy nhanh chóng cản lại, gấp gáp:

-Được rồi, mau dừng lại. Không phải là bồi tiếp sao? Tôi đồng ý!

Nàng khả năng còn không rõ “bồi tiếp” ý nghĩa hai chữ này, đã đáp ứng rồi sao?

Dù sao vẫn là đáp ứng mà thôi.

Một kiện sự tình đã xác nhận, vô pháp thay đổi.

Quả nhiên Nhạc Đông Vân nghe Nhạc Băng đồng ý, khí thế phút chốc tan biến, giương mắt nhìn những quân nhân kia đưa Vương Băng Phi đi. Mà hấn ta trước khi đi còn không cam lòng quay qua Nhạc Đông Vân một câu:

-Chuyện này còn chưa xong đâu.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Làm nam nhân vẫn nên kiêu ngạo chút

Chưa xong thì thế nào?

Nhạc Đông Vân đối với mấy lời đe dọa kia thậm chí còn không lọt nổi vào tai hấn, chứ đừng nói để lại chút ấn tượng. Có thể là, Nhạc Băng nhưng lại có chút lo được lo mất. Bất quá, nàng nhìn lấy Nhạc Đông Vân một bộ không có gì xảy ra, khẽ lắc đầu. Mọi chuyện hấn sẽ ổn thôi!

-Ừm, thế tử nàng đi đâu vậy?

Nhạc Đông Vân thấy Nhạc Băng thu dọn mấy thứ đồ lặt vặt, dường như có ý muốn đi, bèn nhanh miệng hỏi.

-Tôi làm gì cũng phải báo cáo với cậu sao?

Nàng trừng mắt. Câu hỏi này nếu là bình thường thì cũng chả sao, nhưng khi tâm trạng không tốt tự có muôn vàn cách trả lời. Hiển nhiên, cách trả lời của Nhạc Băng không nể mặt lắm.

-À không phải vậy, thuận miệng hỏi chút mà thôi.

Nhạc Đông Vân hơi hột đáp. Dù sao hôm nay hấn đã định đi theo Nhạc Băng, cho nên nói nàng ta làm gì thì cũng vậy cả thôi.

-Hừ!

Nhạc Băng nghe câu trả lời của Nhạc Đông Vân, đáy lòng thầm khinh bỉ hấn. Tên này rõ ràng là muốn bắt chuyện với nàng, hiện tại còn làm bộ không quan tâm. Lạt mềm buộc chặt kể sách ngây ngô này, đối với nàng cũng có thể áp dụng sao?

Nghĩ đến đây, Nhạc Băng bất giác khó nén nổi mỉm cười. Khoảnh khắc đó bị Nhạc Đông Vân nhanh chóng chớp lấy, hấn có chút si mê ngẩn nhìn, sau đó không tiếc lời khen ngợi:

-Thê tử nàng cười thật đẹp!

Nhạc Băng rút cuộc không lí đến hẳn nữa, khôi phục vẻ mặt thường ngày. Nàng nhanh chóng đi ra bãi để xe. Buổi chiều không có ca trực, cô ta thầm nghĩ về nhà hão hão nghỉ ngơi một phen. Mỗi một buổi sáng hôm nay đi làm, lại bị tên gốc kia làm loạn đến mệt mỏi.

...

Nhạc Đông Vân đứng ngây ngốc một chỗ. Thằng này dĩ nhiên là bám dính Nhạc Băng bất kể nàng ta không khách khí không cho hẳn ngồi chung xe, bay theo về nhà Nhạc Băng. Mà hiện tại, hẳn nhìn Nhạc Băng đang ngả người thoải mái trên ghế sofa, lòng có chút hưng phấn. Cái kia nàng lúc trước bảo sẽ bồi tiếp hẳn, sắp tới nên là thời điểm phù hợp đi?

Nhạc Băng mới về, đồng phục cảnh sát còn chưa thay, kết hợp với động tác nằm ngửa trên ghế sofa, hàng họ đằng trước dường như như chực chờ bung cúc áo ra vậy. Nhạc Đông Vân dùng ánh mắt không kiêng nể quét qua tư thái mê người của Nhạc Băng, trong lòng thầm nghĩ sức khỏe của nàng liệu có tốt? Nếu không tốt thì bao nhiêu lần là đủ. Tuy những chuyện như vậy nên điều độ, nhưng thê tử này đáng người quá “mượt”, không gắng sức một tí thì thật có lỗi với bản thân.

Đang lúc Nhạc Đông Vân tưởng tượng linh tinh thì Nhạc Băng cuối cùng cũng từ trong thư giãn tỉnh táo lại, nàng ngồi dậy chuẩn bị đứng lên đi vào phòng ngủ để tắm, đúng lúc này nhìn thấy Nhạc Đông Vân, không khỏi dừng sò:

- Sao ngươi còn ở đây?

Nhạc Đông Vân cũng dừng sò, thê tử cảnh sát này sao lại hỏi mình một câu kỳ quái như vậy? Nếu hẳn không ở đây thì tới đến sao nàng bồi tiếp được?

Khi thấy Nhạc Đông Vân không nói lời nào thì Nhạc Băng đã nói thêm:

- Cậu có thể trở về. Tôi hiện tại khá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.

Nhạc Đông Vân cuối cùng cũng kịp phản ứng, vợ cảnh sát đuổi hẳn đi, điều này là không thể. Đã mất mặt nhân lúc cháy nhà hồi của mới bắt được nàng ta bồi tiếp, vất vả lắm mới theo vợ cảnh sát chạy về đây, chỉ còn kém một nấc nữa là cái kia...Bây giờ sao lại lùi bước? Hẳn phải giữ vững trận địa, tuyệt đối không thể đi.

Hắn định mở miệng nhắc đến nàng ta đã đồng ý bồi tiếp bản thân, lại cảm thấy không có ý tứ, thành ra có chút quẩn bách

Nhạc Băng rút cuộc cũng nhận ra hẳn không muốn rời đi, nội tâm khẽ thờ dài, nhẹ giọng:

-Tôi hơi mệt, cậu làm gì cũng đừng làm phiền người khác là được.

Nhạc Đông Vân cảm thấy rất vô tội, hẳn này giờ nào có biểu hiện gì gọi là làm phiền? Nhưng hẳn lại rất nhanh phản ứng lại, nói như thế, nghĩa là Nhạc Băng nàng ta cho bản thân ở lại đây rồi.

-Chúng ta cùng đi ăn nhé?

Nhạc Đông Vân ngồi chơi được một lúc, cuối cùng có phần rủ rê Nhạc Băng. Một bữa ăn cùng nhau nghe qua dường như có vẻ không tệ lắm.

-Cậu muốn đi thì đi một mình vậy.

Nhạc Băng không để ý trả lời. Nàng hiện tại chả muốn động, cũng lười ra ngoài.

Nhạc Đông Vân thấy nàng không muốn ra ngoài vì vậy cũng chỉ biết ở trong phòng. Hẳn là đại thiếu gia, tất nhiên không thể nấu ăn, như vậy rất mất thân phận. Mà nếu ra ngoài dùng bữa, một người ăn thì quá chán, hẳn tình nguyện đói bụng nhưng ngồi cạnh thê tử.

Có thể là, Nhạc Đông Vân tình nguyện chịu đói, nhưng Nhạc Băng lại không. Ai bảo cứ phải tự nấu hoặc ra ngoài nhà hàng mới no bụng được này? Nàng đơn giản nhắc điện thoại lên và, bữa tối hôm nay sẽ có mặt trong mười lăm phút tới.

Nhạc Băng cúp điện thoại rồi nhú mày nhìn Nhạc Đông Vân:

-Cậu có thể ra ngoài dùng bữa, không cần ở đây nhịn đói làm gì.

-Hả?

Nhạc Đông Vân khó hiểu:

-Không phải nàng vừa gọi...ân...hình như là gọi tiểu nhị đưa đồ ăn tới sao?

-Tôi chỉ gọi một phần.

Nàng cũng khó hiểu nhìn hẳn, tên này chẳng lẽ cho rằng nàng có lòng tốt gọi cơm cho hẳn sao?

- Không sao!

Hắn ra về không quan tâm

- Chúng ta phu thê với nhau, cùng ăn một phần cơm cũng không có vấn đề.

Nhạc Băng có cảm giác muốn mắng người, nhưng lại cảm thấy lưu manh này da mặt quá dày, dù mắng mò thế nào cũng vô dụng. Bây giờ nàng không không muốn tức giận với người này, vì vậy quyết định cầm điện thoại gọi lại cho cửa hàng để đặt thêm một phần cơm. Không cần biết hắn ăn hợp khẩu vị hay không, nàng chỉ cần bảo đảm đối phương không cướp cơm của mình là được.

Bầu không khí trong phòng chợt trở nên yên lặng. Nhạc Băng là lười nói, còn Nhạc Đông Vân cũng không biết mở lời nên nói thế nào...

Chính là được một lúc, Nhạc Đông Vân mạnh dạn ngồi lên ghế salon kế bên chỗ Nhạc Băng đang ngồi. Khoảng cách giữa hai người lúc này mà nói...hắn là xem chừng không có khoảng cách mới đúng.

-Ngươi làm gì?

Nhạc Băng đang ngửa ra sau ghế, cũng không nhắc đầu, chỉ hơi cau mày hỏi.

-Chỉ ngồi nghỉ thôi mà!!!

Nhạc Đông Vân rất vô tội trả lời, như hắn nói, quả thực chỉ ngồi nghỉ thôi mà!

-Uhm

Nhạc Băng nghe vậy không nói gì thêm, giọng mũi ừ nhẹ lấy, sau đó tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi như không có chuyện gì. Nàng nhưng lại không biết ở kế bên, một kẻ đang đấu tranh nội tâm dữ dội.

Nhạc Đông Vân trầm nghĩ lấy, tại sao với thê tử này, hắn lại e dè khép nép thế kia? Đường là gia chủ tương lai, ít nhất nên cho ra một điểm phong độ mới đúng. Bây giờ hắn, hành động khi thì có cảm giác lén lút, khi thì rụt rè,...bây giờ ngồi ngấm lại, cũng đủ cảm thấy uất ức.

-Điều này sao có thể?

Nhạc Đông Vân nhủ thầm. Hắn chợt minh bạch câu nói trước kia của phụ thân: "Lòng có quỷ, hành động sẽ không minh bạch". Lại nhìn Nhạc Băng một chút, tư thái của thê tử này quả nhiên khó chế.

-Hừ, Nhạc mỗ dù yêu thích một điểm, cũng cần quang minh chính đại thể hiện ra, sao có thể như lúc trước...lén lút thế kia?

Nội tâm kiêu ngạo hắn điên cuồng gào lách. Phút chốc trong giây lát, Nhạc Đông Vân tìm về được sự tự tin vốn có. Hắn vòng tay qua eo thon của nữ nhân bên cạnh, ôm lấy nàng ta vào lòng.

-Ngươi làm gì?

Nhạc Băng có thể nói là giật cả mình. Cô ta bật cả người dậy, quay qua hắn bực mình.

-Ta làm gì?

Nhạc Đông Vân đối với chất vấn của Nhạc Băng không trả lời, chỉ đem câu hỏi quăng trở lại nàng ta, tay càng siết chặt hơn. Để cho nàng tựa đầu vào lưng ngực hắn.

Chính là, Nhạc Băng không dễ để yên như vậy. Nàng dù bị ôm lấy, hai tay nhanh chóng cấu véo hỏi thăm phần hông của nam nhân kia, để cho hắn nhanh chóng buông ra.

-Đừng quấy!

Nhạc Đông Vân vỗ nhẹ mông Nhạc Băng một cái, hắn bị véo, ngược lại cũng không thấy đau, chỉ cảm giác hơi nhột.

-Ngươi!

Nhạc Băng ở trong lòng Nhạc Đông Vân chợt đỏ mặt, nhưng rồi cũng không dám lộn xộn. Nàng dường như không tìm ra cách để phản kháng nữa. Người thì bị ôm, câu thì hắn không đau, đã vậy còn bị chiếm tiện nghi, đúng là hết cách.

Bị Nhạc Đông Vân ôm vào lòng, Nhạc Băng chỉ cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, thật lâu, cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên, hắn rút cuộc buông nàng đi ra ngoài.

Sau đó, bọn họ có một bữa tối!!!

Sau đó nữa, Nhạc Đông Vân quyết định ở lại nhà nàng một đêm.

Nàng dĩ nhiên không thể từ chối được.

Lâu rồi mới ra chương, ta không nhầm thì cũng được nửa tháng rồi. Thành thật xin lỗi những người đang theo dõi truyện a.

Đọc truyện, chơi game, viết lách,... Những thứ đó ta đều yêu thích trong lúc rảnh rỗi, vấn đề là cái nào yêu thích hơn.

Được rồi, ta thừa nhận ta mê game hơn một chút, nhưng sẽ cố cân bằng lại. Lại nói đến vì sao ta ra chương chậm, cũng có một phần rất lớn là chưa nghĩ ra nội dung. Kể theo mạch truyện thông thường, bây giờ hẳn là truyện này thuộc dạng đô thị chứ?

Bất quá ta không hẳn hoàn toàn muốn như vậy, quá phí phạm đất diễn cho nhân vật chính, nếu như chỉ dùng tu vi của hắn đối phó với phạm nhân.

Hiện tại ta thăm nghĩ tìm cách cho Nhạc Đông Vân mang theo vợ về Tiên Vân thế giới, hoặc là tại Địa Cầu xảy ra một hồi tai nạn, đem mọi thứ cải biến, tý như biến dị sinh vật, zombie,...

Mọi người nghĩ sao? Có thể để lại ý kiến tại mục bình luận.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Yêu hay không yêu

Cậu thật sự nghĩ tôi là vợ cậu sao?

Rốt cuộc, Nhạc Băng vẫn phải hỏi thẳng. Nàng thực sự không nghĩ ra cách nào khác để thoát khỏi Nhạc Đông Vân dây dưa, dù cho có đôi lúc, những điều hắn làm khiến nàng thấy cảm động. Chính là, xúc động nhất thời cùng với yêu, hai thứ đó hoàn toàn khác nhau.

Mà Nhạc Đông Vân nghe vậy, tay nắm lấy bả vai nàng nâng dậy, để cho hai người bọn họ mặt đối mặt, kiên định đáp:

- Thật.

- Được rồi, nghe này.

Trước ánh nhìn chăm chăm của hắn, Nhạc Băng có phần bối rối. Nàng đặt tay lên ngực, hít một hơi thật sâu lấy, để bình ổn cõi lòng dường như có chút xao động:

- Dù cho nhiều lúc hành động và lời nói của cậu khó lòng mà hòa hợp với mọi chuyện đang diễn ra ngoài kia. Nhưng là, tôi biết cậu không ngốc. Thật! Tin tôi đi. Cho nên cậu phải hiểu bản thân không thể dễ dàng coi người khác là vợ và bắt buộc họ cũng nghĩ như vậy chỉ vì một vài lý do đơn giản được, thậm chí lý do phức tạp cũng không, hiểu chứ? Cậu biết định nghĩa thế nào là yêu sao?

- Không biết!

Nhạc Đông Vân chậm chậm lắc đầu, lòng thăm nghĩ chẳng phải vấn đề đó rất đơn giản sao? Còn cần định nghĩa?

- Tôi đồng dạng chưa trải qua yêu ai bao giờ, nhưng tôi biết rõ yêu là phải cảm thấy rung động. Thứ rung động mà một ngày nó xuất hiện, người ta chắc chắn sẽ nhận ra. Cho nên là, cậu hiểu rõ ý tôi chứ?

Nhạc Băng cuối cùng đẩy hai tay Nhạc Đông Vân ra khỏi bờ vai mình. Nàng đứng dậy đưa ra lời kết luận sau cùng:

- Rung động tôi nói, đối với cậu, không có! Dù cho cậu nói có, đối với tôi đi chăng nữa. Nhưng mà nó cần phải đến từ hai phía, để mọi chuyện có thể tiến xa hơn. Vậy nên hiện tại tôi thăm nghĩ coi cậu như một người bạn đặc biệt vậy. Nhạc Đông Vân, tôi nghĩ Hàn Tuyết đang chờ cậu ở nhà đấy!

- Như vậy sao?

Nhạc Đông Vân có chút ngây ngốc ngồi yên trên ghế, nhìn như là hắn chưa phản ứng kịp, hoặc giả, là không tiếp thụ nổi sự thật phũ phàng mà Nhạc Băng nói một cách quá thẳng thắn sao?

Sai! Tất cả đều sai. Hắn chỉ đang cố hiểu lấy lời này giờ nàng ta đang nói. Có phức tạp như vậy sao? Yêu, chỉ đơn giản là khi thích một ai đó, sẽ bảo vệ, chiều chuộng, đáp ứng mọi yêu cầu của đối phương đưa ra, để cho niềm hạnh phúc của đối phương cũng trở thành hạnh phúc của bản thân, vậy thôi!

Nghĩ như vậy, Nhạc Đông Vân cũng đứng dậy, đối với Nhạc Băng cùng ánh mắt chờ tiền khách không hề để ý lấy, nghiêm túc:

- Tôi không ngốc, và tôi phải nhắc đến một điều dư thừa hiển nhiên như vậy ngay lúc này, là để chị biết tôi chưa bao giờ ngốc. Là chị, và cả những người khác nữa, nghĩ thế mà thôi. Có đôi khi tôi để ý một vài hành động của mình khiến chị cảm thấy khó chịu. . .

-Nào phải là khó chịu, phát điên mới đúng

Nhạc Băng nghĩ thầm

-Nhưng tôi nhận thực rõ mình đang làm gì, và bản thân cảm thấy điều đó không sai.

Nhạc Đông Vân nói tiếp:

-Về phần coi chị là thê tử...ân, ở đây người ta thường gọi là vợ nhỉ? Lão bà? Ban đầu xác thực bản thân Nhạc Đông Vân này có nhảm lẩn một chút, nhưng sau đó tôi phát hiện mình quả thực yêu thích cô cảnh sát gọi Nhạc Băng.

-Không phải đâu, cậu. ...

Nhạc Băng còn muốn phủ nhận, đã bị hấn cắt lời:

-Vậy nên...hi hi, Nhạc Đông Vân này gọi nàng là thê tử không có sai đâu. Còn về chuyện nàng nói rung động đến từ hai phía ấy à? Nha, nàng trong cuộc sống này có điều gì ưa thích? Đừng nói là không có gì nhé! Bởi sớm thôi, nàng sẽ nhận ra ta so với những thứ đó càng tốt nhìn đấy.

Nhạc Đông Vân có chút tự luyến nói ra, trong chớp mắt biến mất khỏi nhà Nhạc Băng, chỉ để lại hai tiếng “tạm biệt” tan dần vào không khí, nhưng nàng có chút không biết làm sao.

...

Thói đời “kẻ ăn không hết người lần chẳng ra”, hoặc như người ta vẫn thường nói để cho dễ mượn tượng thì “thằng hai hộp sữa không hộp nào”. Tất nhiên mọi chuyện sẽ không hẳn là quá mức như vậy, nhưng đặt trong hoàn cảnh của Nhạc Đông Vân tự là không sai.

Nếu như Hàn Tuyết tìm mọi cách phủ nhận để cho Nhạc Đông Vân hẳn không bám lấy bản thân thì, trong một gian phòng sang trọng, Hạ Hà Vân tự hỏi đây đã là lần thứ bao nhiêu nàng nghĩ đến nam nhân kia? Dù cho bọn họ chỉ mới gặp qua một lần, có khi nói chỉ là thoáng qua giây lát mà thôi, nhưng điều đó không ngăn được cái gọi là tưởng niệm trong ký ức. Tình yêu sét đánh Hạ Hà Vân cô ta trước giờ vốn không tin, hiện tại rốt cuộc đổ mắt nghĩ đến. Nhạc Đông Vân, một cái tên thật đẹp, thật thanh nhã y như chính chủ nhân của nó vậy.

-Kết!

Có tiếng mở cửa phòng, ngay sau đó là tiếng bước chân “lộp cộp” của giày cao gót nện trên mặt sàn. Hạ Hà Vân thoáng quay mặt lại:

-Tiểu Cẩm, có thông tin gì sao?

-Là...Vâng! Giám đốc.

Nữ thư ký gọi tiểu Cẩm có chút mộng bức nhìn lấy giám đốc của mình, lòng thầm tò mò nam nhân kia ngoài gương mặt, rốt cuộc còn gì để cho nữ nhân xinh đẹp trước mặt, người luôn bình tĩnh trong công việc, hiện tại dường như có vẻ thất thố như vậy.

- n, Nhạc Đông Vân, mười chín tuổi. Địa chỉ xxx,....

Trả lại tập tài liệu cho thư ký, nàng thầm lẩm bẩm lại như muốn thuộc lòng thông tin về hắn vậy. Về phần để làm gì ư? Điều đó quan trọng lắm sao? Mà nếu câu trả lời dĩ nhiên là có, như vậy cứ chờ chương mới sẽ biết.

...

Lại nói đến Nhạc Đông Vân của chúng ta lúc này, hắn vừa đi vừa suy nghĩ lầy. Không phải về vấn đề yêu hay không yêu, không yêu hay yêu nói một lời, không yêu, yêu hay không yêu, không yêu hay yêu nói một lời thôi. Mà là Nhạc Băng nhiều khi nhìn hắn hành động bằng một ánh mắt kì quặc. n, không phải hắn ngốc mà đơn giản bản thân hành động giống như lúc trước khi còn ở Tiên Vân. Hiện tại nghĩ lại, cũng nên thay đổi tí. Cái gọi là “nhập gia tùy tục” như vậy hẳn không sai.

-Đứng yên! Giơ tay lên!

Nhạc Đông Vân mãi suy nghĩ, bất giác đã đi bộ vào một con hẻm tối từ lúc nào không hay. Mà khi hắn nhìn tình huống xung quanh, rốt cuộc xác nhận bản thân đã bị bao vây.

Tất nhiên, nói bao vây cũng không chính xác là bị phủ kín xung quanh. Đơn giản là trong một con hẻm nhỏ, hai tên lưu manh mỗi đứa chặn một đầu và, tên thứ ba- cũng là tên cuối cùng, tay lăm lăm con dao chia về phía Nhạc Đông Vân, một bộ dạng “xin tí huyết”.

-Đường này là do tao mở, cây này là do tao trồng, muốn đi qua đây mau bỏ hết tài sản trên người xuống. Bằng không đợi đến lúc tao lúc soát người, lúc đó đừng trách.

Thời buổi công nghiệp hóa, hiện đại hóa, tác phong của bọn cướp quả nhiên rất chuyên nghiệp và nhanh nhẹn. Sau câu giới thiệu lí do ăn cướp, tự là đi thẳng vào vấn đề.

-Ồ, vậy là Nhạc mỗ bị cướp sao?

Nhạc Đông Vân gãi đầu hỏi lại, lòng không cho là đúng. Soái chết người như hần, sao có thể bị cướp để ý đến? Hần liếc nhìn ra ngoài đường cái, đầy người trông mặt càng giống quý xui xẻo hơn là! Càng nghĩ, càng thấy nội tâm một mảnh bất bình, không cam lòng hỏi lại:

-Sao lại ăn cướp ta?

-Nói nhảm! Tiểu bạch kiểm không phải là dễ ăn cướp nhất sao? Lại nói, loại người kiếm tiền từ nữ nhân như mày, lão tử ăn cướp cũng không cảm thấy gánh nặng tâm lý.

-Hả? Tiểu bạch kiểm? Mặt trắng nhò? Ý là gì?

Nhạc Đông Vân thành thực hỏi lại, từ này khá lạ, hần còn chưa nghe qua bao giờ.

-Trang! Ngươi liền giả trang cho ai xem? Đầy nữ nhân rồi lấy tiền vốn cũng không sai, dù sao ngươi “tử tôn” cũng cống hiến ra không ít, hắc hắc! Có trách, liền trách hôm nay ngươi xui xẻo đi.

Tên cướp cầm dao tỏ vẻ nhạo báng xong, liền cầm dao hung ác giờ lên:

-Không xàm l*o n nữa, mau đưa hết những thứ có giá trị đây.

Nhạc Đông Vân rút cuộc hiểu “tiểu bạch kiểm” từ này có ý nghĩa như thế nào. Càng quá đáng hơn là, đường đường gia chủ tương lai của một đại gia tộc, lại bị coi như kẻ chuyên làm...cái kia...ân, không khác kĩ nữ là bao.

Đúng là không thể nhịn được mà!

Nhạc Đông Vân vừa nghĩ, lòng vừa xác định không thể tha mấy tên trước mắt này được. Dù cho chỉ là cướp vặt đi chăng nữa, nhưng là “hành động mà một con người làm ra, quan trọng hơn định nghĩa mà thế giới này gán cho con người đó”.

Chính là, ngay lúc hần vừa định động thủ, đã có một tiếng hô lớn từ đầu hẻm:

-Dừng tay!

Trong giây lát, một thân ảnh nhỏ nhanh chóng phi đến. Đá tên đang trước, đập tên đang sau, kích con dao găm đâm tới...ân, không sai! Rồi thì bẻ tay, đá khớp gối, vật ngã....

Nhạc Đông Vân chăm chú, dù ba cái loại thủ pháp “vật lộn” này dùng khi đánh nhau làm hần thật sâu khinh bỉ lấy, bất quá nếu chỉ thuần túy xem giải trí giống như nhìn Tinh Tinh uyển nhau trên màn ảnh, như vậy cũng không sai.

Nếu để người đang giúp đỡ hần biết kẻ “bị nạn” mà hần ra công cứu giúp lại mang ý nghĩ đó, không biết có tức muốn đập đầu vào tường không nữa?

Lại nói, Nhạc Đông Vân mang tư thái thường thức giống như xem “thế giới động vật”, đáng tiếc là chương trình này cũng kéo dài không được lâu. Theo góc nhìn người thường, vị ân nhân cứu giúp Nhạc Đông Vân có công phu khá tốt, vậy mà chớp mắt đã đánh gục ba tên ăn cướp.

-Này, ngươi không sao chứ?

Người nọ bị ánh mắt Nhạc Đông Vân nhìn chăm chăm, dù trong hẻm không mấy sáng sủa, vẫn cảm thấy khá bối rối, bèn hỏi một câu phân tán chú ý của hần.

Lâu rồi mới ra chương. Đối với sự chờ mong của mọi người, cùng lời thông báo ra chương vào 22h mỗi ngày kia... Là, thật có lỗi với,khi mà ta không thể làm được như đã nói.

Thực sự thì lúc trước, ta thậm chí cố lên, vì yêu thích, cũng để kiếm thêm ít exp, lt, vv... Nhưng mà sau đó rút cuộc nhận ra, chả có quái gì để nhận cả. Chương truyện, mọi người đọc free, vậy nên để lại một nút like, một lời bình khen “hay” vậy đã làm ta vui rồi.

n, đó cũng là động lực to lớn, một phần sau cùng giúp ta tiếp tục viết truyện, tiếp tục cố gắng.

Viết vì đam mê ấy à? Xin lỗi nhé nếu là lý do ấy theo kéo dài được bao lâu?

Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Thân là miệng nhỏ của người

Ta ngất! Là một cái cô nàng sao? Còn dễ nhìn như vậy?

Nhạc Đông Vân nảy giờ mãi thường thức đánh nhau, vậy mà quên cả nhận thức giới tính đối phương. Mà hiện tại nhìn lại, rốt cuộc có dịp nhìn rõ.

-Uy, người còn chưa trả lời ta đâu đấy.

Nữ nhân bị nhìn chằm chằm, không thể lại lần nữa kêu lên.

-Là... còn không có sao. Bọn chúng chưa kịp động thủ người tự đã xông đến đây này!

Nhạc Đông Vân thuận miệng trả lời, lòng thực sự đối với bọn cướp tràn đầy khinh bỉ. Không phải là đối với chúng khinh bỉ về mặt thực lực, chính là, hô một tiếng “dừng tay!” tự dừng tay sao?

Ngu chết người, nghèo quả nhiên không sai!

-Ừ không có chuyện gì tốt rồi. Người xem, làm nam nhân, nhất là nam nhân...ân, suất khí...không có việc gì làm cũng đứng ra ngoài một mình vào ban đêm như vậy.

Nữ nhân tiếp lời, đối với Nhạc Đông Vân nhắc nhở. Bất quá nàng nói, dường như có điểm cảm giác kì quái này? Giới tính hình như đảo lộn thì phải?

Mà nữ nhân cũng nhận ra lời mình nói không ổn, nhất thời khựng lại, cười miễn cưỡng:

-Cái kia...không có chuyện gì liên tốt. Ta đi!

“Này cũng không kịp để ta nói vài câu sao?”

Nhạc Đông Vân mừng bức nhìn lấy bóng lưng nữ nhân kia. Cứ như vậy hắn mới kịp ứng thanh trả lời một câu, liền sau đó cái gì cũng chưa kịp nói liền mọi chuyện đã xong?

-Này, người tên gì?

Được rồi, dù hắn không cần giúp đỡ, nhưng nếu đã vô tình tiếp nhận giúp đỡ, cũng nên biết tên đối phương.

-Nha, người không cần báo đáp đâu. Về phần danh tự, ta gọi Quỳnh Dao.

...

Nhạc Đông Vân rốt cuộc trở về, cho đến nay, nơi Hàn Tuyết vẫn luôn là của hắn nhà. Có thể là bởi con người ta đối với mảnh đất đầu tiên khi đặt chân tới Địa Cầu làm nên cảm tình đặc thù đi? Hay là bởi nơi này có người để cho hắn quan tâm?

Hoặc là nói, hắn là cả hai?

Nhiều chuyện đã diễn ra, nhưng trung thực mà nói, Nhạc Đông Vân đặt chân đến Địa Cầu mới hơn một tuần và, như thường lệ, tên âm hồn kia cảm hứng được hắn khí tức, vội chạy ra mở cửa. Nói đến Hàn Huy đi công tác còn chưa về, Nhạc Đông Vân không biết như vậy có tính là lâu không. Dù sao tại chỗ của hắn, bề quan ngắn cũng vài tháng, lâu thì không biết bao nhiêu năm.

Chính là, Hàn Huy đoạn thời gian này đi công tác xác thực cũng vừa vặn phù hợp, để cho Nhạc Đông Vân cùng Hàn Tuyết có chút thời gian bên nhau thoải mái một điểm.

Cái gọi là khi phụ huynh đi vắng... các người hiểu? Hi hi.

-Tuyết nhi đâu?

Nhạc Đông Vân tò mò. Thông thường nàng ta sẽ ào tới ngồi trong lòng hắn ý ới hắn mới đúng chứ?

-Dạ thiếu nha, phu nhân hôm nay buồn ngủ, đã sớm an giấc.

Căn phòng ngoài Nhạc Đông Vân, chớp mắt bỗng hiện thêm một thân ảnh, đối với hắn cung kính nói ra.

-Người nói, Địa Cầu có người tu luyện sao?

-Thiếu gia, chắc chắn chính là! Ngài nghĩ một chút, như tiểu nhân loại âm hồn còn tu luyện, huống hồ gì người sống đây này?

-Vậy người nói xem người tu luyện đẳng cấp lại phân chia thế nào?

Nhạc Đông Vân có chút buồn tẻ, đối với âm hồn nói ra.

-Thiếu gia, theo như tiểu nhân biết thì hẳn là cảnh giới ban đầu tựu Luyện khí kì, sau đó đến Trúc cơ kì, Kết đan kì, Nguyên anh kì, trên nữa có Hóa Thần kì, Hợp thể kì, Độ kiếp kì

-Còn có nữa sao?

Hắn tò mò.

-Không có. Hoặc là tiểu nhân không biết, hoặc cũng có thể như thiếu gia ngài đồng dạng đi.

-Như ta đồng dạng sao?

Nhạc Đông Vân tự hỏi lấy? Hẳn tại Bạch Đế thành trở thành chân tiên, xác thực sắp phi thăng, cũng tính là đã đạt đến một thế giới đỉnh phong. Hiện tại đến Địa Cầu một địa phương hiếm gặp người tu luyện này, như cũ không thay đổi.

Cái gọi là vô địch thật tịch mịch, lúc trước miệt mài theo đuổi tu vi liền không nhìn ra, mà hôm nay đi tới đỉnh phong liền có chút tẻ nhạt. Khá tốt là, dù sao Nhạc Đông Vân bắt quá hai mươi tuổi đầu, tâm tính thiếu niên ham vui còn đó, cũng không quá mức tỏ tường nhân sinh để dẫn đến cảnh nhàm chán.

Nhạc Đông Vân trên tay bỗng xuất hiện một bình nhỏ, đối với âm hồn đưa cho hắn:

-Cầm lấy! Người theo Nhạc mỗi ban đầu dù là có chút tư tâm bám vào cường giả, bắt quá chuyện đó không sai. Lại nói đến đi theo ta, không có công lao cũng có khổ lao. Mà hiện tại Nhạc mỗi cảm giác không cho người theo cùng được nữa, như vậy bình này tặng người, đối với tự thành nhục thân rất có ích.

-Xoạt!

Quỷ hồn khiếp sợ, đối với Nhạc Đông Vân vội quỳ xuống:

-Thiếu gia, tiểu nhân có gì sai mong người đại nhân đại lượng bỏ qua, mong ngài bỏ qua...

Nói rồi dập đầu liên tục. Hắn cảm giác thật sâu hoang mang, không biết bản thân đã làm gì sai để phật ý thiếu gia.

Nhạc Đông Vân bất chợt nhíu mày:

-Người đang lo sợ sao? Nhạc mỗi cũng không phải bởi người làm sai chuyện gì, chỉ là cảm thấy hiện tại người theo ta có nhiều thứ không tiện, đơn thuần là vậy thôi. Đừng nghĩ quá nhiều.

Hắn phát tay, âm hồn chỉ cảm thấy có một cỗ cự đại lực lượng nâng dậy bản thân đang quỳ trên mặt sàn, tiếng Nhạc Đông Vân bình tĩnh:

-Hiểu rồi chứ? Mọi chuyện đều có nhân quả, người là người tu luyện càng phải hiểu rõ hơn mới là. Ta nói chúng ta nhân quả tới đây liền hết. Cầm lấy lọ nhỏ này, kiếm một chỗ hảo hảo tu luyện cho tốt

m hồn liếc nhìn Nhạc Đông Vân một chút, lại nhìn lọ nhỏ kia, rốt cuộc cắn răng nhận lấy, đối với Nhạc Đông Vân cúi đầu:

-Đa tạ thiếu gia thành toàn.

Nói rồi chợt biến mất, vô tung vô ảnh như hắn vẫn làm trước đây. Khác biệt là, lần này biến mất không bao giờ trở lại.

Nhạc Đông Vân nhìn căn biệt thự sang trọng giờ chỉ còn lại mỗi bản thân, nội tâm không hiểu sao có chút thất lạc, dù đối phương bắt quá chi là một âm hồn. Có thể là, thế nhân vốn hữu tình, điều đó vô pháp thay đổi. Hắn không để tên kia đi theo, thực sự là không muốn chút vướng bận, bởi dường như trực giác mách bảo rằng, đường về nhà không còn xa. Nhà- chân chính nhà của hắn, mà không giống như hiện tại.

-Ài, Tuyết nhi đã ngủ rồi sao?

Hắn thờ dài đi lên, một mình luôn có cảm giác cô độc. Lòng động, khẽ cất bước đi lên lầu. Hiện tại Nhạc Đông Vân thậm chí thật tốt ôm cô gái nhỏ kia cùng ngủ một giấc, khi ngủ dậy tâm trạng có lẽ sẽ khá lên.

Không biết là bởi Hàn Tuyết quá miễn cảm, hay tại hắn động tác vén chăn thiếu đi chút cẩn thận, nàng vậy mà bỗng chốc tỉnh, một đôi con người mỹ lệ, trong gian phòng chập choạng ánh đèn tựa như bảo thạch chăm chú nhìn lấy.

-Tỉnh?

-. n!!

Nhạc Đông Vân chui vào chăn ôm lấy Hàn Tuyết, nàng thuận theo nép vào

-Không sao, chúng ta ngủ tiếp.

Nói rồi tay ôm hơi siết lại, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Ngủ, là tạm thời buông ra tất cả, để cho tâm trí cùng thể xác không chút vướng bận, thư thả.

Mà Nhạc Đông Vân đang ngủ, bất chợt tỉnh giấc phát hiện, có một vài hành động so với ngủ càng thêm dễ chịu. Tiêu biểu như...lúc này, Hàn Tuyết thon dài trắng ngần, tinh mỹ như ngọc ngón tay tại trong ngực hấn gãi gãi nhẹ, có khi lại vẽ vòng tròn nhỏ. n...xác thực rất thoải mái!

Nhạc Đông Vân không khỏi tiến đến gần căn nhẹ lên môi nàng, sau đó ngấu nghiến nhắm nháp đôi kia cánh sen hồng một lúc, cho đến khi tách ra, khẽ hỏi:

-Làm sao không ngủ?

-Thức dậy rồi liền không ngủ được.

Hàn Tuyết phụng phịu, tay ôm lấy cổ hấn:

-Thân một chút, liền cảm giác rất tốt.

-Ừ

Nhạc Đông Vân gạt đầu tán thành, đối với nàng môi anh đào hé mở, tiến đến mút lấy hương thụ lấy nàng quỳnh tương ngọc dịch cùng phấn hồng đầu lưỡi.

Một lúc, Hàn Tuyết đẩy hấn ra, mặt hồng hồng thở gấp:

-Ngừng chút, nhân gia không thở nổi.

-Sao lại không được?

Nhạc Đông Vân khước môi hơi cong lên

-Thân là thân ngươi miệng nhỏ, cũng sẽ không là ngươi mũi a.

-Cái đó...

Hàn Tuyết ngập ngừng suy nghĩ, hấn nói dường như có chút đạo lý?

-Đến, chúng ta tiếp tục lại lần nữa, đừng để cho cản trở.

Giọng nam nhân đầy ma mị cuốn lấy nữ nhân tâm, để nàng không tự chủ dâng lên, lại y như lời hấn cố gắng kéo dài xuống dưới, quả thực không có vấn đề.

Nhạc Đông Vân có dịp thỏa thích, cánh môi hồng kia đầu tiên là bị liếm lấy, sau đó cắn nhẹ, rồi nhả, cắn nhẹ, rồi nhả...

Có đôi lúc, hấn sẽ cắn nhẹ kéo ra phiến môi xinh đẹp, để cho nàng trắng xanh hàm răng cũng theo đó mở ra, tại trong miệng Hàn Tuyết thật tốt đùa giỡn với đầu lưỡi rụt rè tại trong miệng đối phương, đảo đi của nàng chất mật thanh ngọt.

Như vậy thật tốt chơi lấy, mà khi Nhạc Đông Vân ngừng lại thì, tại xinh đẹp mà có chút sung mềm lấy hai cánh môi hồng, Hàn Tuyết trong suốt nước miếng lấp lánh theo bên trên rách rách chảy ra, nhường Nhạc Đông Vân tiếp tục tiến đến liếm láp

Quả thực hai người bọn họ dường như đối với trò chơi này có chút say mê, mà hai cổ thân thể, tại ma sát lấy phía dưới, càng toát ra nhiệt khí...

Ai cha... các ngươi nghĩ đến hai người bọn họ thân như thể liền đủ, sau đó cứ như vậy ngủ một đêm, hay tại nhiệt khí càng tỏa ra về sau tịu bốc cháy đây này?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trái ôm phải ấp...

Hàn Tuyết tâm sắp lạc lối, chỉ là ngay khi nàng chủ động một điểm, hòa diễm hưng hực từ Nhạc Đông Vân truyền tới bỗng dừng tất lịm. Hấn vẽ mặt nhăn nhó, cùng một chút bức bối nhìn Hàn Tuyết, khẽ ôm lấy thân hình mềm mại kia:

-Nương tử, chúng ta nên ngủ thì tốt hơn!

-Ừ hử? Sao vậy?

Hàn Tuyết khó hiểu, cũng không chịu dừng lại mà hai tay ôm lấy nam nhân của mình:

-Nhân gia nhưng là hiện tại nghỉ...

Nhạc Đông Vân khổ sở:

-Ta cũng nghĩ a, nhưng nàng sắp có khách đến thăm rồi.

Hắn dừng một chút, nói tiếp:

-Hơn nữa, cũng không tính là người xa lạ. Người thân đấy!

-Hả? Có người đến thăm à?

Hàn Tuyết có chút mộng bức, nàng mới chỉ nghe qua phụ thân có mấy người họ hàng xa, nhưng cũng không liên quan gì nhiều. Lại nói, dù có liên quan, sao hắn biết có người sắp đến đây?

-Ừ, người này nàng không muốn cũng phải gặp. Bằng không ta đã sớm đuổi đi rồi.

-Ai vậy?

Hàn Tuyết càng tò mò.

-Chính là nàng “đại di mụ” đó!

-Hả, “đại di mụ”?

Hàn Tuyết ngăn người một lúc, sau đó kịp phản ứng lại, hờn dỗi liếc hắn.

-Phu quân, có cần nói quanh co như vậy sao?

Liệt hỏa trong lòng Hàn Tuyết nhanh chóng bị nàng cường ép dập tắt. Tất nhiên nàng cũng không cho là Nhạc Đông Vân lừa nàng, bởi phu quân này quá thần kì. Hơn nữa đề ý đến, Hàn Tuyết cảm giác eo quả thật hơi mỏi, nên chắc một lát nữa sẽ như hắn nói mà thôi.

-Nếu không...

Hàn Tuyết hơi ngập ngừng, lại nhìn về mặt bức bối của Nhạc Đông Vân, cố nén xấu hổ:

-Đề ta giúp phu quân nhé?

-Hả?

Nhạc Đông Vân không hiểu hỏi lại. Chỉ thấy Hàn Tuyết mặt nhỏ hồng hồng, sau đó cúi đầu xuống dưới người hắn

-Ừm...

“Như vậy cũng được?” Nhạc Đông Vân nội tâm một mảng gào thét, này cũng quá lạ lùng nha! Hắn còn không có thói quen. Bất quá cũng phải nói đến, quả thực rất thoải mái. Đây cũng không phải hoàn toàn trên cơ thể thoải mái, mà đi kèm là một loại tâm lý hưởng thụ. Nhất là, nhìn mình thê tử này một trương xinh đẹp nhỏ nhắn khuôn mặt, tại bản thân ở phía dưới cẩn thận phục vụ...cái kia.

Mà về phần Hàn Tuyết, nàng là lần đầu tiên đề xuất loại chuyện mắc cỡ này, thành thử cũng khá trúc trắc. Nhưng rất nhanh sau đó, không biết là bản năng, vẫn là thiên phú, mọi chuyện đều trở nên suôn sẻ, để cho Nhạc Đông Vân cổ họng găm nhẹ đầy thoải mái. Hắn hai tay gì lấy mái tóc mềm mại có chút rối tung bên dưới kia một lúc. Mà khi tay Nhạc Đông Vân buông ra, Hàn Tuyết cổ họng hơi nhấp nhô lấy, hiển nhiên dường như đã nuốt vào cái gì đó.

...

Cuộc sống thường nhật, luôn có những niềm vui nho nhỏ, lâu lâu thì có cả niềm vui lớn nữa, cho nên nó khiến cho chúng ta yêu đời hơn. Tin tôi đi, bởi như Nhạc Đông Vân chẳng hạn, dù hắn đối với Địa Cầu mà nói, luôn coi nơi này trở nên xa lạ, bản thân lại không có cái gọi là “công việc làm” chính thức. Chính là có một số nữ nhân bên cạnh, cho nên vẫn rất thoải mái.

Nhiều khi ta nói chuyện với nhau, lời trước lời sau nghe như không liên quan lắm, có điều bạn nhầm. Thực ra trong một cuộc nói chuyện, tất cả ngôn từ mà đối phương đưa ra đều có một sự liên quan logic với nhau. Tôi nói là “ngôn từ” mà không hẳn “nội dung”, mọi người hiểu?

Tức là, ví dụ như lúc trên kia tôi đã nhắc đến Nhạc Đông Vân có một số nữ nhân bên cạnh, cho nên rất thoải mái. Sở dĩ nói “một số” mà không phải rằng hoa muôn màu muôn vẻ, là bởi hoa tuy đẹp, lại không thể mang theo quá nhiều.

Đó là bởi con người giác quan có hạn, cùng lắm cũng chỉ: Tay trái một bông, tay phải một đoá. Lồng ngực ôm lấy những nụ hồng. Trông trước cánh mũi đầy hương khí, mà quần quanh chân rực sắc màu.

Đây, trái ôm phải ấp, lồng ngực thêm một còn mang theo được, chứ dưới chân tuy rực rỡ sắc màu, bắt quá cất bước đi xa rồi, ngoài đầu lại cũng chẳng thấy đâu.

Bởi vì mang đi những đoá hoa là có hạn, cho nên Nhạc Đông Vân đối với chúng, khi yêu hẳn đặc biệt chuyên nhất. Chuyên nhất với Hàn Tuyết này, Nhạc Băng này, và có thể thêm một vài người nữa. Dù sao hai người thì cũng chỉ mới trái ôm phải ấp mà thôi, lồng ngực còn cảm thấy trống trải này! Ha ha.

Đôi khi con người ta đặc biệt xàm, và mấy lời trên kia có thể tính là một ví dụ điển hình đi. Một câu chuyện dài, hoặc là nói một “truyền kì” cũng không sai. Vốn dĩ nên được kể lại một cách đầy say mê, hăng hái không ngừng nghỉ, thì nay mạch cảm xúc lại bị ngắt quãng tầm nửa tháng. Cho nên, để nối tiếp, làm khúc nhạc dạo bắt nhịp, xàm a...đoạn trên kia đấy!

“Sao? Em nói hẳn không có việc làm cụ thể à? Hoặc nói dường như có vẻ thất nghiệp sao?”

Hạ Hà Vân nghe viên thư ký nói xong, nét mặt khó tránh khỏi sự kinh ngạc. Dù nàng không hề biết thông tin gì về Nhạc Đông Vân trước đó, nhưng mà ánh mắt nhìn người của bản thân chắc chắn không sai chứ! Nhất là một nam nhân phong thái rạng ngời như vậy, làm sao có thể vô công rồi nghề?

“Hắn là hẳn còn quá trẻ sao? Cho nên thiếu cơ hội việc làm?”

Nàng trầm nghĩ. Trong tình yêu, có câu “xa mặt cách lòng”, nhưng cũng có lúc chỉ mới gặp gỡ thoáng chốc, lại tưởng niệm không thôi.

Nếu không, chúng ta cho người đến thăm dò ý tứ. Nếu hẳn quả thật cần một công việc, như vậy giám đốc không ngại...

Viên thư ký nhìn giám đốc của mình đang thất thần, vội hiến kế.

-Hà? A, ta không ngại, không ngại. Mau làm đi

Hạ Hà Vân giật mình, có phần bối rối giục, nét mặt lại không giấu nổi vẻ chờ mong.

Trong khi một kế hoạch đang được lập ra để như Nhạc Đông Vân, thì hiện tại chính chủ vẫn điềm nhiên không hề hay biết gì, thoải mái ôm lấy Hàn Tuyết.

-Sao? Cha nàng vừa mới gọi điện à?

-Dạ, người nói công việc có chút khó khăn, cho nên thời gian công tác sẽ kéo dài.

-Ừm, còn gì nữa không?

Nhạc Đông Vân tùy tiện hỏi. Dù sao cuộc điện thoại kia nội dung hẳn cũng biết hết rồi, nhưng hỏi thì vẫn cứ hỏi mà thôi.

-Còn nói, nhấn với “nhờ Nhạc thiếu chiều có ta nữ nhi giùm” nga.

Hàn Tuyết nói, giọng có vẻ cường điệu lên.

-Còn bắt ba người ta gọi cái gì Nhạc thiếu? Dọa chết người!

Nhạc Đông Vân nhún vai:

-Đó là lúc trước a, mà hiện tại khác rồi.

-Được rồi, không nói cái đó nữa.

Hàn Tuyết hiển nhiên chỉ làm nũng một tí, lại nói qua chuyện khác:

-Ba nói mai hai đứa mình cùng đi ngân hàng làm thẻ để ba gửi tiền sinh hoạt.

-Ừ được rồi!

Nhạc Đông Vân chẳng hiểu rõ lắm thẻ gì, nhưng cũng gật đầu bừa.

Nào không có từ ngữ cũng như tình huống gì đặc sắc để tay viết lên thì có tính là có tội không ạ? Hic!

Nhưng có tội lớn đến thế nào đi chăng nữa thì nghĩ ra cũng vẫn là chưa nghĩ ra thôi, hu hu.

Mấy nút like không biết có giúp ý tưởng nảy sinh không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ngu này!

-Chồng, ghé qua trường em một lúc nhé? Em còn chưa xin phép nghỉ học.

Hàn Tuyết quay qua Nhạc Đông Vân nói. Hai người bọn họ sáng nay bảy giờ dậy, cũng không tính là sớm. Tất nhiên nếu đi làm thì vừa vặn, bởi hiện tại đang trong giờ hành chính. Lại nói, Hàn Tuyết là học sinh gương mẫu, tất nhiên sẽ không tùy tiện nghỉ học không phép. Bởi vậy nàng sẽ ghé qua trường xin nghỉ một buổi.

-Được rồi.

Nhạc Đông Vân không có vấn đề. Nếu có, phỏng chừng cũng chỉ thắc mắc vì sao nghỉ cũng cần xin phép thôi. Mà dù sao, cũng chẳng phải là hán quyết định, nên là cứ đi theo vợ là tốt rồi.

Nhạc Đông Vân trước giờ vốn không để ý ánh mắt người xung quanh nhìn mình, đặc biệt là với những hành động bản thân thường làm, một cách hiển nhiên tựa như ngựa kiếm phi hành vậy. Cho nên là, trong ánh mắt ngỡ ngàng của quần chúng nhân dân, hán nhanh chóng xuất hiện trước cổng trường cùng Hàn Tuyết.

-Chờ em một lát.

Hàn Tuyết cũng không chờ Nhạc Đông Vân ứng lời, ngoe nguẩy chạy đi. Mà hán tại phía sau nhìn theo bóng dáng nàng, lửa nóng hơi chút nổi lên. Cô gái nhỏ này có vẻ như càng ngày càng phát triển tốt, chỗ nên cong thì cong vút nha, lại tròn nữa!

...

Hàn Tuyết rất nhanh hoàn thành công việc xin nghỉ phép. Nếu là học sinh bình thường, đột ngột xin nghỉ một buổi như vậy dĩ nhiên khó thể được sự chấp nhận từ phía nhà trường. Nhưng hiện tại, này cũng phải xem nhân gia là ai. Hàn Tuyết, nói một cách đơn giản thì nàng là con gái của người có tiền, có tiền a. Thời buổi này có tiền mới là vương đạo. Lại nói, quan trọng hơn là cha của người ta nhưng lại là nhà tài trợ cơ sở vật chất chính cho trường. Dù trên danh nghĩa, tài trợ trên cơ sở tự nguyện đấy! Nhưng con bà nó, có ai cho không ai cái gì bao giờ sao? Cho nên là, dù không nói ra nhưng, ông chủ phát tiền cho các người, vậy hiện tại các người dám trái lời nữ nhi của ông chủ sao?

Trở lại vấn đề chính thì, Hàn Tuyết vừa trở ra cổng gặp Nhạc Đông Vân, đã thấy một chiếc BMW dừng lại dựng ngay đằng trước. Từ trong xe, một người đàn ông đi xuống, xem bộ đường như tiến đến hai người bọn họ. Mà Hàn Tuyết lúc này, nhìn người đàn ông, trong đầu hình như có chút ấn tượng lại không nhớ rõ đã gặp qua ở đâu.

-Cô bé không tệ. Thế nào anh bạn? Nhường tôi được không?

Tên nam nhân đi đến gần Hàn Tuyết, nét mặt có vẻ như đánh giá nàng:

-Tôi trả cậu năm triệu, bạn gái cậu hôm nay thuộc về tôi. Yên tâm đi, tôi chỉ là muốn bạn gái cậu bồi tiếp, không hề có những ý tưởng biến thái đâu. Lại nói, tự dưng có năm triệu trên trời rơi xuống, tốt quá còn gì!

-Hả

Hàn Tuyết rất cuộc biết vì sao tên đàn ông trước mặt có chút ấn tượng. Đây chẳng phải là kẻ thường hay lớn von trước cổng trường mình tìm kiếm nữ sinh bao nuôi sao? Chỉ là nàng chưa kịp nói ra, đã thấy nét mặt tên kia đầy đau đớn.

-Á

Cảnh tượng giống như là một đoạn trong phim “Mãnh Long quá giang” vậy, khi mà Lý Tiểu Long đá một cú khiến cho đối phương văng vào tường. Khác biệt ở đây là, một cái trên phim, một cái đời thực. Nhạc Đông Vân luôn luôn phong độ nhẹ nhàng, kể cả khi đánh người. Mà gã đàn ông kia, ôm bụng đầy đau đớn tại góc tường, trên trán rịn mồ hôi lạnh.

-Loại ti tiện như người có tư cách đứng gần nàng?

Nhạc Đông Vân cảm thấy với những kẻ phạm tục như vậy, hán không nên bức mình, hay bắt nạt mới đúng, bởi một kiếm hạ xuống tự xong. Nhưng là, không hiểu sao để cho bọn chúng dám đối với thê tử mình bất kính, những cảm xúc tâm thường bản thân vốn không hề có lại xuất hiện, để cho hán đặc

biệt khó chịu. Chỉ nghe tên đàn ông đang đau đến cong gập người như con tôm tại góc tường liên tục kêu thảm, bề ngoài lại không mấy may mắn về thương tích gì. Khoảnh khắc này, dù đau, tên đàn ông đang bị ăn đòn vẫn cảm thấy mừng bức. Hắn không hiểu ai đánh mình và vì sao bị đánh. Có điều nhìn về mặt tên nam nhân đứng bên cạnh cô bé kia, tám phần là hắn gây ra.

-Cậu...cậu có tổ chất gì, sao lại ra tay đánh người?

Dù có bị đánh tới tẩm mặt mũi, tên đàn ông cũng phải cố nhịn để hỏi một câu. Quan trọng hơn là, nếu hắn còn im lặng không cho ra được lời nào để tạm thời cắt đứt hành động của đối phương, bản thân sẽ bị tươi sống đau chết.

-Cái gì là tổ chất? Bằng loại như ngươi cũng có thể nhắc đến?

Nhạc Đông Vân không động, nhưng từ tiếng gào liên tục của tên đàn ông, xem ra hắn lại tiếp tục đánh người, đã vậy miệng còn lẩm bẩm:

-Ngu này!

-Chồng, cẩn thận sẽ chết người.

Hàn Tuyết nhẹ nhàng giật lấy gấu áo Nhạc Đông Vân, nhắc nhở hắn.

-Yên tâm, nếu là đau chết, còn phải tới một lúc nữa cơ.

Nhạc Đông Vân ngừng đánh người một nhịp, quay qua Hàn Tuyết, rồi lại tiếp tục. Mà một nhịp thở dốc hiếm hoi đó, rốt cuộc để tên đàn ông kia rút điện thoại ra.

Có một sự thật đã được lịch sử nhân loại nhiều lần chứng minh và, lần này nó tiếp tục lại tái diễn. Trong những hoàn cảnh bất lợi, kì thực con người ta sở hữu sức mạnh thật phi thường làm sao! Đơn cử như, tên đàn ông bị Nhạc Đông Vân cho ăn đòn, hắn vừa một bên chịu đau, một bên bấm máy gọi cảnh sát.

Mà Nhạc Đông Vân rốt cuộc ngừng đánh, cũng không phải hắn bất chợt nổi thiện tâm gì, chỉ là nhìn động tác liên tiếp đối phương gọi người giúp đỡ.

-Em nói thằng này sẽ gọi ai đến giúp?

-Sao em biết là ai?

Hàn Tuyết hờn dỗi:

-Nhưng đại khái chắc là cảnh sát, hoặc là mấy tên côn đồ nào đó.

-Vậy đoán xem là loại nào?

Nhạc Đông Vân muốn nghe ý kiến của vợ.

-Em đoán sẽ là cảnh sát.

-Ừ?

-Người này mở miệng một câu là tổ chất, có vẻ như không giống như sẽ gọi côn đồ.

Nàng bổ sung:

-Vợ, em còn chưa biết, có một loại người bên ngoài đạo mạo mà nội tâm ti tiện. Chúng ta hay gọi đó là ngụy quân tử.

-Cũng có thể.

Hàn Tuyết gật gù, nhưng rồi sau đó lại reo lên:

-A, nhưng mà em đoán đúng rồi. Là cảnh sát!

Một chiếc xe cảnh sát tiến đến gần cổng trường, sau đó xe dừng lại ở bên chiếc BMW của tên đàn ông kia. Cửa xe mở ra, hai cảnh sát đi xuống.

-Đội trưởng Hoàng, tên côn đồ này tự ý hành hung người vô tội, gây thương tích cho tôi đặc biệt nghiêm trọng, mong anh mau chóng bắt giữ.

Tên đàn ông không bị Nhạc Đông Vân cho ăn đòn nữa, vội chạy đến dẫn hai cảnh sát lại gần, ngay mặt chỉ lấy Nhạc Đông Vân, nói bằng giọng phẫn nộ.

-Bốp!

Nhạc Đông Vân phát tay, dù trông có vẻ như không đánh trực tiếp vào má tên đàn ông nhưng từ động tác, không khó hiểu ra đây là hắn lại đang đánh người.

- Trước mặt Nhạc mỗ, như người gậy còn không được phép, há dám mở miệng?

- Cậu...Cậu...Còn có phát luật nữa không? Đứng trước mặt cảnh sát mà dám đánh người à?

Tên đàn ông tức giận:

- Đội trưởng Hoàng, anh thấy chưa? Loại côn đồ này nên ném vào nhà tù, không nên thả ra làm ảnh hưởng xã hội.

- Khụ.....

Hoàng đội trưởng khẽ ho khan:

- Vương Lâm, bắt người đi.

- Vâng, đội trưởng Hoàng!

Tên cảnh sát tiến về phía Nhạc Đông Vân

- Vương Lâm, làm gì vậy?

Đội trưởng Hoàng đột nhiên quát lên nghiêm nghị:

- Tôi bảo anh bắt là bắt người này.

Tên đàn ông chợt cảm thấy choáng váng, Vương Lâm đang tiến đến Nhạc Đông Vân cũng choáng váng, vì đội trưởng Hoàng không chỉ Nhạc Đông Vân mà chỉ tên đàn ông kia.

- Đội trưởng Hoàng, anh...anh có ý gì?

Tên đàn ông tức giận chất vấn.

Vương Lâm cũng không giải thích được:

- Đội trưởng Hoàng, điều này...Bắt người cũng phải có lý do chứ?

- Ông tưởng tôi không biết ông là ai sao? Đường đường là giảng viên đại học lại đi sàm sỡ chọc ghẹo gái nhà lành, loại người này rõ ràng là mặt người dạ thú, đúng là bôi nhọ hình ảnh người thầy giáo nhân dân mà!

Đội trưởng Hoàng nét mặt ra vẻ đặc biệt căm phẫn:

- Vương Lâm, tôi sống đã mấy chục năm trên đời, đặc biệt hận nhất loại người như vậy. Giờ bảo anh bắt lại, có định nghe không, hay anh muốn tôi tự mình ra tay?

Vương Lâm cuối cùng cũng kịp phản ứng, ngay sau đó hấn kẹp lấy tên đàn ông kia:

- Mời anh về cục cảnh sát.

- Đội trưởng Hoàng, đây là anh bắt lộn người tốt, tôi...tôi muốn tố cáo anh với thượng cấp.

Tên đàn ông hỗn hển kêu la.

- Am im mồm cho tôi.

Đội trưởng Hoàng dùng ánh mắt hung hăng nhìn tên đàn ông, sau đó hấn khom lưng bắt chuyện với Nhạc Đông Vân đang bàng quan đứng đó:

- Ách, vị huynh đệ này, xấu hổ quá, quấy rầy anh rồi, trước tiên tôi đưa người này về giam vài ngày đã. Nếu anh có rảnh, có thể đến chỗ tôi chơi, Nhạc đội trưởng vẫn đi làm bình thường đây.

Nhạc Đông Vân vốn còn bất mãn vì bị đối phương xưng huynh gọi đệ, lại nghe đến Nhạc Băng, rốt cuộc không làm khó dễ. Hóa ra đối phương nhận ra hấn, lại là cấp dưới nàng ta, vậy cũng không nên khó xử.

Mà đội trưởng Hoàng nói mấy câu khách sáo xong, cũng biết bản thân và Nhạc Đông Vân không có gì để nói, bởi vậy rất nhanh rời đi.

- O, em đoán trúng phần đầu nhưng lại lệch khúc cuối.

Hàn Tuyết lâm bầm. Khi thấy cảnh sát đến thì nàng có chút lo lắng, khi nghe cảnh sát nói bắt người thì nàng cũng sợ Nhạc Đông Vân không phối hợp sẽ dẫn đến xung đột. Nào ngờ kết quả hoàn toàn không như những gì nàng dự đoán, cảnh sát quả nhiên bắt người, nhưng người bị bắt lại là nạn nhân.

Có một vài người lúc đầu ở xung quanh để hóng “phốt”, hiện tại thấy mọi chuyện qua đi cũng nhanh chóng tản ra.

Nhạc Đông Vân định cầm tay Hàn Tuyết cùng nàng ngự kiếm bay đi, đã bị ngăn lại:

- Thôi thôi, ngân hàng cũng không xa trường lắm, mình đi bộ một đoạn nhé?

- Nàng thích thế nào ta đều đáp ứng.

Nhạc Đông Vân không có ý kiến. Chiều vợ, chính là nguyên tắc số một của hắn.

Ồ, chương này...nói sao nhỉ? Cảm giác viết rất ổn định, tức là không phải tuyệt hay nhưng chắc chắn là hay. Và hơn hết là, cái cảm xúc ngôn ngữ dào dạt đã quay trở lại rồi, vui quá!

Sẽ vui hơn nếu mọi người like này, share này, comment này, nhấn nút thể hiện cảm xúc này và cả đề cử nhiệt tình nữa chứ!

Chân thành cảm ơn a!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ngân hàng

Hai người bọn họ đi một lúc, quả nhiên ngân hàng nằm cách đó không xa. Sau khi dẫn dò Nhạc Đông Vân vài câu, Hàn Tuyết nắm tay hắn, cả hai cùng nhau đi vào.

Ngân hàng này có vẻ rất bận rộn, Hàn Tuyết lấy số thứ tự, phía trước còn có hơn chục người. Lúc này bốn cửa đều mở nhưng nhìn qua tốc độ phục vụ, xem ra còn phải chờ dài dài.

Hàn Tuyết vốn đang định tìm một chỗ ngồi chờ nhưng căn bản không còn ghế trống, vì vậy nàng đành phải đứng đợi.

Dưới sự chỉ đạo của Hàn Tuyết, thì Nhạc Đông Vân rất nhanh điền đầy đủ thông tin vào tờ đơn, sau đó cũng đứng chờ. Nhưng là, cũng không lâu sau đó, hắn chợt cảm thấy kỳ quái, tay chỉ vào một cửa nói:

- Tuyết nhi, sao cửa kia không có người.

- Đó là cửa dành cho khách VIP, chỉ có khách VIP mới được phục vụ ở bên đó.

Hàn Tuyết giải thích.

Hạ Thiên không rõ:

- VIP là gì?

- Là khách quý.

Tôn Hình Hình tiếp tục giải thích.

Vài ánh mắt kỳ quái chĩa về phía Nhạc Đông Vân, đây là loại nhà quê ở đâu mà cái gì cũng không biết như vậy? Những năm nay ở đâu cũng có VIP, ngân hàng có, siêu thị có, cửa tiệm cắt tóc cũng có, thậm chí cửa hàng khoai nướng ven đường cũng làm thẻ VIP.

- À, thì ra dành cho khách quý.

Nhạc Đông Vân khẽ “À” lên một tiếng, sau đó hắn đi về phía cửa khách quý, tay nhét đơn vào cửa nói:

- Chị gái, làm tôi một tấm thẻ.

Người đẹp mặc đồng phục công sở ở cửa khách quý chợt ngăn người, sau đó nàng dùng giọng khách khí nói:

- Tiên sinh, đây là cửa khách quý, nếu anh muốn mở tài khoản thì nên sang cửa bình thường.

- Chị gái, đây là cửa khách quý. Tôi là khách quý, tất nhiên phải làm thẻ ở đây.

Nhạc Đông Vân nói với lý lẽ hùng hồn. Tên này vậy mà quên mất, hắn là đang ở Địa Cầu, chứ không phải ở Tiên Vân, càng không phải ở Bạch Đế thành.

- À, tiên sinh, xin hỏi anh có thẻ khách quý không?

Người đẹp mặc đồng phục không khỏi mở miệng hỏi.

- Đây không phải chỗ làm thẻ sao?

Hạ Thiên nghĩ không ra, sao người này dần như vậy? Nếu mình có thẻ khách quý rồi thì cần gì phải đến đây làm thêm nữa, rồi hỏi à?

- Tiên sinh, nếu anh không có thẻ khách quý thì chỉ có thể sang bên kia chờ được phục vụ.

Người đẹp dùng giọng khách khí nói:

- Anh qua kia xếp hàng đi.

-Sao? Thân phận Nhạc mỗ không đủ tôn quý à?

Nhạc Đông Vân rất khó hiểu, thầm nghĩ bản thân không tính là tôn quý, vậy rốt cuộc ai xứng? Dù vậy, dẹp qua chuyện thân phận một bên, có thể hắn cũng không để ý lắm.

-Là như vậy, cô xem bên kia quá đông người, lại cũng hết chỗ ngồi chờ. Ta thì không sao, nhưng còn nàng ấy...

Hắn chỉ vào Hàn Tuyết:

-Có thể, cũng không nên nở bất nàng đứng như vậy a!

Nữ nhân viên vốn nhìn Nhạc Đông Vân phong thái rạng ngời như vậy, lòng thầm nghĩ cho ra một cái ngoại lệ để cho đối phương nảy sinh hảo cảm, nào ngờ đối phương còn đi cùng nữ nhân khác, có chút mất hứng:

-Tiên sinh, anh nhìn ai cũng đứng chờ, đâu chỉ mỗi cô ta? Chờ một tí cũng không được sao?

- Dù sao chị cũng không có việc gì làm, sao không thể làm thẻ cho tôi?

- Tiên sinh, đây là quy định của ngân hàng.

Người đẹp giải thích.

- Quy định gì cũng từ đạo đức mà ra, sao hiện tại lại có một cái quy định bất cận nhân tình như vậy? Tóm lại người làm cho Nhạc mỗ một cái thẻ, ta sẽ nhớ lấy.

Nhạc Đông Vân có chút không vui.

- Tiên sinh, anh đang cố tình gây chuyện sao?

Người đẹp đã bắt đầu không nhịn được, người này làm gì vậy? Đẹp trai nhưng không có thẻ VIP thì đừng giả vờ có tiền.

-Chồng, đừng làm rộn.

Hàn Tuyết cuối cùng cũng phát hiện Nhạc Đông Vân đã đến cửa VIP, vì vậy nàng vội vàng chạy đến nói:

- Chỗ này phải có thẻ khách quý mới được.

-Thì giờ làm không được sao?

Đây là vấn đề hần khó hiểu nhất. Luận thân phận, ai thua ai?

-Chồng à, thẻ khách quý không thể làm tùy tiện, cần tốn rất nhiều tiền, hình như nơi này là năm trăm triệu.

-Chẳng phải là năm trăm triệu sao? Cha nàng gửi còn nhiều hơn chừng đó

Nhạc Đông Vân đến Địa Cầu không lâu, không có khái niệm về tiền lắm, nhưng hắn biết Hàn Huy thừa sức có năm trăm triệu cho con gái mình.

-Tôi làm thẻ xong thì bên trong còn có nhiều hơn.

Hắn không cho là đúng nói với cô nhân viên

- Tiên sinh, mời anh rời khỏi cửa này.

Người đẹp lại mở miệng.

- Nếu không làm thế thì tôi sẽ không đi.

Nhạc Đông Vân rất bức bối, ngân hàng khốn kiếp gì thế này, ngay cả làm thẻ cũng khó khăn vậy sao?

- Tiên sinh, anh muốn làm thẻ ở cửa VIP cũng được, trước tiên anh đưa đến đây năm trăm triệu đã.

Nữ nhân viên dùng giọng bức tức nói.

- Không phải tôi đã nói rồi sao? Làm xong thẻ cho tôi, bên trong còn nhiều hơn chừng đó.

- Tiên sinh, tôi không có thời gian nói giỡn.

Người đẹp hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Nhạc Đông Vân nghe thấy như vậy thì không vui sướng gì, hẳn đã chân thành giải thích với đối phương, sao lại cho là nói giỡn?

- Chồng, đừng làm phiền người ta nữa, chỉ chờ một lát mà thôi, không có gì không được cả.

Hàn Tuyết tiếp tục khuyên bảo:

- Ngân hàng đều là như vậy, nhiều tiền là khách quý, ít tiền sẽ không ai để ý đến anh.

- Ngân hàng khốn kiếp gì vậy, rõ ràng nói nhiều tiền là khách quý, nàng xem, vậy mà không cho mở thẻ?

Nhạc Đông Vân dùng ánh mắt bất mãn nhìn người đẹp.

- Nếu anh thật sự có nhiều tiền như vậy thì đã sớm là khách quý rồi, đâu cần chờ đến hiện tại?

Người đẹp dùng giọng châm chọc nói.

- Tôi cũng không có hứng nói nhảm với cô

Hắn hừ một tiếng, đoạn nắm tay Hàn Tuyết:

- Gửi gắm gì lăng nhăng. Ta đưa nàng tới chỗ cha nàng, bảo hắn trực tiếp đưa tiền. Không phiền đến cái đám khiến người bức mình này.

- A!

Hàn Tuyết có chút mộng bức. Chồng...cũng thật là, như vậy cũng nghĩ ra được?

Đúng lúc này, có tiếng súng chọt vang lên, sau đó từ hướng cửa ra vào, một đám sáu tên cướp chạy vào.

- Đứng im!

- Cướp đây!

- Ngồi xuống ngay!

- Á.....

Ngân hàng chọt trở nên hỗn loạn, những tiếng kêu sợ hãi liên tục vang lên. Mọi người nhìn ba tên kia cầm súng trong tay mà sợ hãi đến mức tán loạn, sau đó kẻ nào cũng ôm đầu ngồi xuống.

Khoảnh khắc này ngoài mấy tên cướp, cũng chỉ còn Nhạc Đông Vân và Hàn Tuyết hai người bọn họ đang đứng.

- Nhanh lên, lấy tiền mặt cho vào bao, đừng làm đáng, cẩn thận tao bắn chết bây giờ.

Hai tên cướp đi đến một cửa rồi ném vào một chiếc túi to màu đen.

- Tiền là của quốc gia nhưng mạng sống là của mình, chúng tao muốn tiền không thích lấy mạng ai.

Tên cướp thứ ba chọt gào thét trấn an mọi người.

Tên cướp thứ tư và thứ năm đảm nhiệm trọng trách cầm súng giữ trật tự. Mà tên thứ sáu đang rảnh rồi cuối cùng cũng phát hiện Nhạc Đông Vân và Hàn

Tuyết đang đứng, sau đó hần rống lên giận dữ với hai người:

- Nói hai người ngồi xuống, muốn chết sao?

- Người mới muốn chết.

Nhạc Đông Vân tức giận nói:

- Trước mặt người Nhạc gia ta, lại dám cướp của. Có câu “giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha!” Cũng may Nhạc mỗ thấy cướp ngân hàng này cũng không tính là chuyện bất bình lắm mới cho qua, hiện tại còn dám “gây” sao?

- Ta gọi ả, tên khốn này không có chút giác ngộ của con tin, bị súng chĩa vào mà còn kiêu ngạo như vậy sao?

- Vậy tao xử mày trước!

- Đùng.

Một tiếng súng chát chúa vang lên, ngân hàng lại vang lên những tiếng gào thét, còn có cả tiếng hét thảm.

- Thằng ngu này.

Khoảnh khắc này hầu như tất cả mọi người đều mắng Nhạc Đông Vân, ngoài Hàn Tuyết. Cũng chỉ nàng ở đây, cùng với chồng, đối với bọn cướp không có chút áp lực tâm lý nào.

Nhưng tiếng súng đã nổ, đến khi đám người ngược mắt nhìn lên thì phát hiện hai người vẫn còn đứng nơi đó, kẻ phát ra tiếng kêu thảm thiết lại chính là tên cướp. Súng vốn nằm trên tay tên cướp trước khi bắn, hiện tại bắn xong cũng nằm trên tay hắn. Vấn đề là, trên đùi tên cướp kia có một vết thương, máu tươi đang chảy ra. Không có lí nào tên cướp lại tự bắn mình, như vậy rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra?

- Không phải các người rất thích ý lại vào súng sao? Ta liền cầm viên đạn cho người thử súng của chính mình, cũng không tệ chứ?

Nhạc Đông Vân đắc ý nói, hần cầm viên đạn đang bay ném lại vào tên kia là được rồi.

- Muốn cướp cũng được, đừng làm phiền Nhạc mỗ thì chúng ta sẽ đi, hiểu không?

Hai tên cướp đang cầm súng uy hiếp mọi người lúc này đã kịp phản ứng, lại ngừng lại khi nghe Nhạc Đông Vân nói vậy. Có câu “nước sông không phạm nước giếng”, nhiều một việc, không bằng bớt một việc.

- Hiểu! Người anh em, chúng tao tiếp tục, còn mày tùy ý.

Một tên cướp nhanh chóng nói, sau đó hần dùng súng đập lên cửa sổ:

- Nhanh lên cho tao.

Nhân viên ngân hàng vốn nghĩ rằng có người ra tay nghĩa hiệp, đang rất vui sướng, không ngờ người kia không thu phục bọn cướp, căn bản là mặc kệ. Vì vậy mà nàng còn chưa kịp lên thiên đường đã bị kéo xuống địa ngục, cũng chỉ còn biện pháp ngoan ngoãn lấy tiền cho bọn cướp.

Tất nhiên, lúc này còn có Nhạc Đông Vân nên mấy tên còn lại cũng rất kiêng kỵ. Khi bọn chúng thấy đã đủ tiền thì vội vàng cầm lấy chạy đi, nhưng mấy tên này cũng không nghĩ đến tình anh em, tên cướp bị thương bị ném lại. Khi lũ cướp vừa đi thì bảo vệ ngân hàng lập tức trở tài năng bắt tên cướp đáng thương này lại.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Các người mới quỳ xuống, không thì ăn đòn!

Cảnh sát rất nhanh chạy đến áp giải lũ cướp về đồn, quên, thực ra là áp giải tên cướp duy nhất về đồn. Cướp ngân hàng cũng không phải là việc nhỏ, nhất là giữa thanh thiên bạch nhật. Việc này giải quyết phải thật đẹp, ít nhất là trong mắt nhân dân...ừ thì dĩ nhiên để cho bọn họ cảm thấy tiền thuế mà bản thân đóng là không sai.

- Anh cảnh sát, cả bọn họ nữa!

Đúng lúc này, một âm thanh thập phần chói tai vang lên. Mọi người đều tập trung ánh mắt về phía cô nhân viên ngân hàng, sau đó lại theo tay nàng ta dò đến hai người Nhạc Đông Vân và Hàn Tuyết đang định ra khỏi cửa.

-Hắn ta rõ ràng đã có thể chế phục hoàn toàn bọn cướp, lại dễ dàng để chúng rời đi, tám phần là đồng lõa. Tôi xem các anh cũng nên giải bọn họ về đồn để thẩm vấn.

Không sai, âm thanh này là của cô nhân viên ngân hàng phục vụ ở cửa VIP ban này. Mà nghe lời cáo buộc phải nói là vợ vẫn kia, ấy vậy lại có nhiều kẻ gât đầu phụ họa:

-Phải! Có thể tóm gọn bọn cướp lại thả đi để cho người ta bị cướp, xem ra chẳng phải người tốt lành gì.

-Này, các người sao lại có thể ngậm máu phun người một cách vô lý như vậy được.

Hàn Tuyết phải nói là rất bất bình:

-Thậm chí, đến cả tên cướp còn lưu lại đây cũng là công của chồng tôi, chứ mấy người nghĩ do cái gì?

-Nó là đồng bọn tao đấy.

Tên cướp bị cảnh sát tóm, cảm tức Nhạc Đông Vân hại hắn ra tình cảnh này, bèn nhân tiện bỏ đá xuống giếng, nói một câu. Dù sao hắn cũng chẳng mất gì.

-Ngươi...!

Hàn Tuyết cảm tức quay qua trừng tên cướp, mấy người khác ít ra nàng còn có thể phản bác, nhưng thằng này mở mồm bảo bọn họ là đồng bọn thì hơi khó chơi rồi, ít nhất hiện tại khó cãi lại ngay được.

-Đưa tay ra sau đầu, quỳ xuống!

Mà quả nhiên, nghe tên cướp nói vậy, vài cảnh sát ngay lập tức chĩa súng qua bọn họ, quát lên.

-Nàng biết không, ngu cũng chả có gì đáng sợ, đáng sợ là mấy thằng ngu đội lốt người thường ấy. Chỉ trong những trường hợp cần thể hiện sự ngu dốt của mình, bọn ấy mới lòi mặt ra thôi, như lúc này đây chẳng hạn.

Nhạc Đông Vân nói câu này với Hàn Tuyết, tất nhiên hắn không phải nói thầm, cho nên làm cho tất cả người ở đây nóng máu.

-Tôi nhắc lại lần nữa, hai tay đưa ra sau đầu, quỳ xuống.

Trong số những người bị chửi tất nhiên có cả cảnh sát, cho nên bọn họ cũng chả thân thiện gì. Mà nhìn điệu bộ, có khi hai người Nhạc Đông Vân cùng Hàn Tuyết không làm theo, có khi bọn họ nổ súng thật.

-Các ngươi mới quỳ xuống, không thì ăn đòn.

Nhạc Đông Vân bắt đầu bị chọc tức, ngân hàng này đúng là khốn kiếp, làm một cái thẻ cũng cực kỳ phiền phức, bây giờ còn vu oan hắn cướp ngân hàng. Mà bây giờ đám cảnh sát cũng đang chĩa súng vào hắn, sao dễ dàng như vậy?

-Chồng, hay là theo bọn họ về đồn giải thích tí, dù sao cái này cũng không thể vu oan dễ dàng như vậy đâu.

Hàn Thuyên lo lắng nói. Đối mặt với hàng chục khẩu súng đang chĩa vào cùng lúc, chồng sợ cũng khó đỡ, cho nên nàng giọng điệu hơi chùn bước.

Lại nói, hình như chồng với nữ cảnh sát Nhạc Băng kia quan hệ không tồi thì phải, đến lúc đó mọi chuyện hắn sẽ được giải quyết tốt.

Có thể là, Hàn Tuyết nghĩ như vậy, nhưng Nhạc Đông Vân này? Hắn thậm chí còn chưa nghĩ đến, chứ đừng nói là “không”.

-Giơ tay đầu hàng, quỳ xuống!

Nhạc Đông Vân chậm rãi đưa tay lên, mà mọi người xung quanh vốn đang chăm chú nhìn hắn chợt thở nhẹ một hơi, bao gồm cả mấy người cảnh sát, xem ra đối tượng tình nghi đã đầu hàng.

Nhưng không, đầu hàng? Nực cười! Nhạc Đông Vân chỉ đơn thuần gạt lọn tóc trên trán qua một bên, để rồi sau đó, trong tay hắn Nguyệt Tuyền kiếm hiện. Phải, là Nguyệt Tuyền kiếm. Cũng một thời gian Nhạc Đông Vân chưa từng sử dụng tới nó, nguyên do rất đơn giản, hắn nghĩ không đáng. Chỉ là hiện tại, bọn người kia như cũ không đáng, nhưng tôn nghiêm bản thân, vậy không tiếc.

-Cũng dám bảo ta cùng nàng quỳ xuống, các người có tư cách gì?

Kiếm quang loang loáng, trong phút chốc, tất cả tan thành mây khói. Ý ta là, vũ khí của đám cảnh sát cùng đồng loạt bị cắt thành hai nửa. Nhát kiếm rất ngọt, rất đẹp.

-Ta rất ghét kẻ khác cảm thứ gì đó nghĩ là có tính uy hiếp, rồi chĩa về phía ta, rất lợi hại sao?

Nhạc Đông Vân thu kiếm, chậm rãi đi đến trước mặt mấy tên cảnh sát

-Phàm nhân bắt quả chỉ là phàm nhân, cho nên kẻ khác nói gì liền tin ngay lập tức. Ta hiện tại nói các người là ngu xuẩn, là dốt nát, các người tin không?

Nhạc Đông Vân lại quay qua tên cướp đã bị tóm, cách không đánh một chưởng vào ngực hắn:

-Rác rưởi trong đám phàm nhân, người có tư cách gì nhắc đến Nhạc mỗ?

-Không được làm càn!

Mấy người cảnh sát thấy Nhạc Đông Vân vung tay với tên cướp, vội hô lên, nhưng sau đó đã lập tức hối hận. Bọn họ đều cảm thấy toàn thân đau nhức như vừa bị đánh một trận, mà cũng vì đau nhức nên ai nấy đều gục xuống.

-Lắm mồm.

Nhạc Đông Vân khinh thường. Bọn này óc còn chưa mang nổi mình óc đã vội lo chuyện bao đồng.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, người này đúng là quá mạnh, quá trâu bò. Đánh cướp, đánh luôn cảnh sát, mà nhìn bộ dạng hắn, xem ra còn chưa đánh xong đâu!

Quả thật, Nhạc Đông Vân còn chưa có đánh xong. Hắn đi lại gần nữ nhân viên kia- đầu sỏ của việc vu oan lần này, cho nàng ta mấy cái bạt tai vang dội liên tiếp.

-Cách một lớp không khí cho người bạt tai đều cảm thấy bắn tay. Cô không làm thế cho Nhạc mỗ cũng không sao, nhưng lại cả gan vu oan ta là cướp, nực cười!

Hắn nói đến đây càng cảm thấy đáng giận, định bạt tai nữ nhân ngu ngốc này vài cái nữa, thì ngoài cửa có người gầm lên:

-Dừng tay!

Một nữ cảnh sát chân dài cực kỳ gọi cảm xuất hiện trong ngân hàng, nàng đi về phía Nhạc Đông Vân, vẻ mặt nén giận:

-Người không gây chuyện không được sao?

Nữ cảnh sát xinh đẹp này tất nhiên là Nhạc Băng. Trộm cắp cướp đoạt tài sản, cái này thuộc bên dân sự. Mà cướp ngân hàng, vụ này khá lớn, tất nhiên nàng sẽ trực tiếp chạy đến hiện trường quan sát một phen. Nào ngờ vừa chạy đến, đã thấy cảnh đánh người đang diễn ra

-Đây không tính là gây chuyện. Nhưng nếu nàng coi là như vậy, thì cũng không sao cả.

Nhạc Đông Vân không để ý nói.

- Cảnh sát, người này đi cùng bọn cướp, chị mau bắt hắn lại.

Nữ nhân viên dùng giọng tức giận cáo trạng.

-Đi, theo tôi về đồn.

Nhạc Băng quát lên với Nhạc Đông Vân, tuy nàng không tin hắn đi cướp ngân hàng nhưng vẫn cảm thấy nên bắt về rồi nói sau.

Về phần Nhạc Đông Vân, hắn không có ý kiến gì với vấn đề này. Hắn cảm thấy bị vợ tương lai dắt đi cũng không sao.

-Bây giờ luôn à?

-Nói nhảm, chẳng lẽ ngây ngốc ở đây một lúc nữa sao?

Nhạc Băng trừng mắt.

-Còn nàng ấy thì sao?

Hắn tò mò chỉ vào Hàn Tuyết.

-Nàng ta có thể đi.

Nhạc Băng nghĩ nghĩ một chút, quyết định. Dù sao không phải ai cũng thích gây chuyện như tên ngốc này.

-À được rồi.

Cùng lúc đối thoại giữa hai người Nhạc-Nhạc diễn ra, một cảnh sát khác vốn lúc đầu đi theo Nhạc Băng đến đây, bây giờ đến gần nhân chứng để hỏi

vấn đề. Mà vài phút sau, khi yêu cầu mọi người ở đây tường thuật lại vụ việc một cách chi tiết, hấn cảm tức nhìn cô nhân viên đưa ra cáo trắng kia:

-Cô kia, biết vu oan người khác là cũng có tội không?

- Tôi không vu cáo, anh ta không cùng bọn với đám cướp, sao không ngăn cản?

-Đầu óc cô có vấn đề à?

- Người ta đến đây làm thế, cô không làm, cậu ta dựa vào điều gì để giúp cô bắt cướp? Mà kể cả, cô giúp cậu ta làm thế, nhưng cậu ta không muốn giúp, đó cũng không hề có tội.

- Anh...Anh là cảnh sát mà nói vậy sao? Rõ ràng nói chuyện cho phạm nhân.

Nữ nhân viên kia tức giận.

-Đưa cô ta về đồn lấy lời khai luôn đi.

Tên cảnh sát này cũng lười nói nhảm, phân phó thủ hạ. Đồng thời, trong lòng hấn không khỏi nghĩ đến, nếu cô ả này giúp Nhạc Đông Vân làm thế, vậy bọn cướp đã xong đời, còn cần bọn hấn phiền phức như vậy làm gì? Phải biết gần đây tình hình thành phố không ổn định lắm, việc ở cục Cảnh sát rất bận rộn, đã vậy còn làm mọi thứ phiền lên. Bất tri bất giác, tên cảnh sát này đối với cô nhân viên này sinh địch ý.

-Rõ ràng là có thể, cũng là việc tốt, sao ngươi không giúp ta bắt đám cướp kia?

Ở trên xe cảnh sát, Nhạc Băng cũng bức bối chất vấn, đối tượng dĩ nhiên là Nhạc Đông Vân đang nhìn chăm chăm nàng bên cạnh.

-Ừ thì...nàng có nói đâu?

-Ta không nói thì ngươi sẽ không làm sao?

-Ừ thì...một số việc không cần nàng nói ta vẫn làm. Nhưng mà...không có việc này.

Nhạc Đông Vân có chút suy nghĩ, nói ra.

-Cái gì là không có việc này, ngươi không có chút giác ngộ công dân nào sao? Lại nói, giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha, ngươi không có giác ngộ, cũng phải biết cái nào nên làm chứ!

Nhạc Băng nói với tên này, cảm giác khó thở:

-Ngươi thả chúng ra, ta lại phải nhọc công đi tìm.

-Ta cũng đã nghĩ qua. Có điều cảm thấy cướp ngân hàng này cũng chẳng phải chuyện bất bình gì, mà bọn cướp cũng khá biết điều nên tha. Nàng xem, tên không biết điều chẳng phải ta đã cho nó đòn rồi sao?

Hấn phân bua, sau đó dùng giọng thương lượng:

-Nếu không, ta bắt mấy tên còn lại đưa cho nàng nhé?

-Không thêm!

Nhạc Băng biểu cảm nhìn như vẫn giận:

-Tôi cảm thấy nhốt cậu vào đồn cảnh sát vài ngày là bản thân sẽ đỡ mệt hơn rất nhiều.

-Ừ ừ, nhốt cũng được. Có điều nhốt ta vào phòng làm việc của nàng nhé! Có nàng ở đó thì ta sẽ ở được hai ngày.

Nhạc Đông Vân không chút nghĩ ngợi đồng ý, sau đó thương lượng với Nhạc Băng, có điều nghe sao cũng giống như đùa giỡn.

-Kết!

Xe cảnh sát chợt dừng lại, Nhạc Băng quát lên với Nhạc Đông Vân:

- Cậu xuống xe cho tôi.

Nhạc Đông Vân chợt sững sờ:

- Cảnh sát tỷ tỷ, chị không đưa tôi đi cục cảnh sát sao?

- Cậu không xuống xe sao? Không xuống tôi sẽ giam mười lăm ngày!

-Cái này... tuy ta muốn về cục cảnh sát với nàng nhưng mười lăm ngày quá dài, ta còn muốn ở cùng Tuyết nhi nữa.

Nhạc Đông Vân nghiêm trang suy nghĩ một lúc lâu, sau đó hần mở cửa xe

-Giờ tôi phải xuống xe, đợi đến khi tôi có thời gian rảnh thì sẽ đến cục cảnh sát ở mười lăm ngày.

Nhạc Đông Vân bước xuống, sau đó hần còn không quên vẫy tay với Nhạc Băng đang ở trên xe:

-Cảnh sát tý tỷ, phải nhớ đến tôi đấy nhé.

- Mong sao cậu chết đi cho rồi.

Nhạc Băng nghiêng răng nghiêng lợi thăm mắng một câu, sau đó nàng nhấn chân ga, xe cảnh sát phóng đi như tên bắn. Nàng vốn nghĩ sẽ kéo hần về đồn hỏi một phen nhưng cuối cùng cũng không nhận được mà đẩy xuống đường.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Xương ca vô loài (*)

Nhạc Đông Vân vừa vẫy tay với Nhạc Băng xong, sau khi thấy xe cảnh sát của nàng ta đi khuất bèn lấy điện thoại ra...

-Tuyết nhi, nàng có ở đó không?

Hàn Tuyết có chút hết chỗ nói, giọng mất hết sức lực:

-Nếu em không ở đây vậy ai đang trả lời điện thoại của chồng vậy?

-Ừ cũng đúng

Nhạc Đông Vân gật đầu, sau đó tò mò:

-Nàng đang ở nhà à?

-Dạ, người ta được nghỉ một buổi, cần hảo hảo nghỉ ngơi nha, chiều đi học tiếp.

Hàn Tuyết trả lời, giọng điệu hơi làm nũng, đồng thời cũng khó hiểu:

-Anh chính lại điện thoại đi, em có cảm giác như nghe giọng anh mỗi lần nói chuyện đều lặp lại hai lần vậy.

-Không phải đâu, vẫn bình thường mà, nàng hiểu sai thôi.

Nhạc Đông Vân vốn không hiểu gì lắm về mấy sản phẩm công nghệ, tuy nhiên lần này nghe Hàn Tuyết nói, hần ngay lập tức phủ định:

-Không phải điện thoại có vấn đề, nàng nhìn ra đằng sau xem

-Sao? À...

Hàn Tuyết vô thức quay ra sau liếc một cái rồi thôi, chợt tỉnh hần cả người nhìn lại đằng sau, liền thấy Nhạc Đông Vân đang phiêu phù ngoài ban công tầng hai. Nàng bèn cắt điện thoại chạy ra, nhìn hần khó hiểu:

-Sao anh không vào nhà nói chuyện với em, còn ở đây gọi điện thoại?

-À cũng không phải

Nhạc Đông Vân lúc này cắt điện thoại, đồng thời giải thích:

-Lúc này ta còn ở trên đường a, vừa nói chuyện trên điện thoại với nàng vừa bay về thôi!

-Như vậy sao? Anh không định về nhà nên chỉ gọi cho em để thông báo đúng không? Có điều trong lúc gọi thuận tiện bay đến?

Hàn Tuyết ở chung với hần một thời gian, cũng có chút lí giải.

- Là như vậy đây, nàng có muốn đi dạo với ta không?

Hắn gật đầu, sau đó đưa ra lời mời.

- Không!

Hàn Tuyết không chút do dự lắc đầu.

- “...”

...

Nhạc Đông Vân lang thang ngoài đường một mình. Đúng là hết cách, ai bảo vợ không chịu bồi tiếp hắn này!

- Bốp!

Có người bắt cản ngay trước mặt Nhạc Đông Vân, hắn tùy tiện liếc một chút...

- Ui da...

Bị ngã là một nam nhân trung niên, hơi mập, còn để hai hàng ria mép, rất có bộ dáng lão vương bát trong truyền thuyết. Mà khi lão ta còn đang suyết xoa, mắt thấy Nhạc Đông Vân không để ý đến mình chuẩn bị bước đi, lão vội đứng dậy, tranh thủ đuổi theo:

- Khoan khoan, khoan đã, vị thiếu gia này...

- Hử?

Nhạc Đông Vân có thể nói là rất ngạc nhiên. Hắn tới Địa Cầu một thời gian, còn chưa có người lạ nào lần đầu gặp hắn xưng hô một tiếng “thiếu gia” nha! Hử, cái gì mà “anh bạn”, cái gì mà “huynh đệ”, nghe đều cảm thấy khó chịu. Bởi vậy lần này cảm thấy khá vừa ý, bèn quay lại nguyên ý nghe xem lão “vương bát” kia nói gì

- Vị thiếu gia này chờ tí đã...

Nam nhân trung niên đuổi theo tới nơi, thở phì phò, xem ra sức khỏe không tốt lắm. Lão vừa thở vừa móc ra một tấm danh thiếp, đưa cho Nhạc Đông Vân:

- Công ty giải trí Hạ Vân? Là sao?

Nhạc Đông Vân đọc mấy chữ trên danh thiếp, hỏi

- Như thế này

Nam nhân trung niên kia vuốt ngực, sắp xếp lại câu chữ, nở nụ cười đơn đả với hắn:

- Chúng tôi đang đi tìm nam chính cho một bộ phim truyền hình dài tập. Chính là diễn viên thì nhiều, lại chưa thấy ai có cái “thần” của nhân vật. Mà hôm nay vô tình thấy cậu đây, liền biết không sai. Đây thần thái, đây gương mặt, đây y phục... Quả nhiên, cậu cứ như là từ thế giới khác bước ra vậy. Tôi dám khẳng định, cậu mà không làm nam chính, không ai có thể nữa... Ày, cậu đi đâu đây...

Tên nam nhân còn đang thao thao bất tuyệt, thấy Nhạc Đông Vân không để ý đến hắn, vội đuổi theo:

- Cậu không nghe tôi nói sao? Ý tôi là, cậu rất giống nhân vật nam chính mà chúng tôi đang tìm kiếm trong bộ phim lần này

- Thì có liên quan gì đến Nhạc mỗ?

Nhạc Đông Vân dừng bước, khó hiểu hỏi lại

- Tất nhiên là không... à, là có liên quan, liên quan lớn ấy chứ

Nam nhân trung niên cảm thấy lời mình nói còn chưa đủ sức lay động lòng người, bèn tiếp tục cố gắng:

- Cậu biết phim “Tiên kiếm kỳ hiệp” không?

- Không!

Nhạc Đông Vân dứt khoát.

- À...

Vương Kiệt, cũng là nam nhân trung niên kia, vuốt mũi có chút xấu hổ. Phải là ai, trong trường hợp như vậy cũng đều xấu hổ cả thôi. Nói ra tên một bộ phim nổi tiếng mà bản thân rất tự hào cho người khác nghe, kết quả người ta gì cũng không biết, tình cảnh này...

Quên đi! Vương Kiệt lắc đầu, không biết không sao, đây càng nói rõ người ta không có dụng tâm gì với mình, lại nói bản thân đang đi cầu người, mấy cái đó càng không quan đến. Hắn tiếp tục giữ chân Nhạc Đông Vân:

-Không biết cũng không sao. Ấy từ từ đừng đi, tôi nói cho cậu nghe... “Tiên kiếm ki hiệp” của chúng tôi là một bộ phim truyền hình cổ trang được đầu tư kỹ lưỡng, cũng đang rất thu hút sự chú ý của truyền thông. Nếu như phim hoàn thành, sau khi đưa lên màn ảnh, tôi cam đoan nó sẽ thu được tiếng vang lớn, đồng thời cậu cũng sẽ trở thành một ngôi sao màn bạc đắt giá, rồi tiền cát sẽ mà cậu nhận được nữa...

Vương Kiệt thao thao bất tuyệt về những thứ mà Nhạc Đông Vân có thể nhận được khi tham gia bộ phim. Nếu là người bình thường, ắt hẳn ngay lập tức đồng ý. Mà Nhạc Đông Vân chỉ hỏi một câu:

-Ý ngươi là muốn Nhạc mỗ làm trò cho thiên hạ xem?

-Ồ...

Vương Kiệt bị Nhạc Đông Vân hỏi thế, nhất thời cứng ngắc gật đầu. Làm trò cho thiên hạ xem... Nói thế để hình dung về diễn viên không hẳn là sai, nhưng nghe sao cũng không được tự nhiên.

Nhạc Đông Vân nhìn hắn, nhàn nhạt nói:

-Chưa nghe qua câu “xướng ca vô loài” bao giờ sao? Nhạc mỗ thân phận như thế nào, sao có thể? Hôm nay ta tâm trạng tốt, ngươi nên đi thi hơn.

-Cậu...

Vương Kiệt không biết nên nói thế nào, có chút bực mình chỉ Nhạc Đông Vân. Bây giờ là thời buổi nào, còn có người nói câu đó, có khác gì khinh bỉ người làm nghệ thuật trong thiên hạ? Chỉ là hắn thân làm đạo diễn, rốt cuộc khó khăn lắm mới tìm được một người phù hợp như Nhạc Đông Vân, không nỡ từ bỏ. Cố nén sự bực bội của bản thân qua một bên, đưa ra lời mời:

-Cậu nghĩ thế nào cũng được, nhưng tôi tin không chắc chắn không ai nghĩ như cậu đâu. Lại nói, làm diễn viên có gì không tốt? Cho dù không vì tiền hoặc sự nổi tiếng, cũng có thể hoàn toàn vì đam mê, mơ ước được hóa thân thành một nhân vật nào đó. Ngày bé, cậu không mơ ước được giống như một người nào đó sao?

Vương Kiệt bắn nước bọt lia lịa, lòng cũng thầm bội phục sự chí lý chí tình của bản thân. Quả nhiên nghe những lời hắn nói, Nhạc Đông Vân hơi gật đầu, có chút suy nghĩ:

-Ngày bé, ta cũng thường ước mơ giống như phụ thân vậy, gánh vác cả gia tộc trên lưng. Cho nên ta, ta cố gắng tu luyện a...

Hắn trầm ngâm:

-Ta cố gắng tu luyện, tu luyện không ngừng. Mà mỗi lần thất bại đều nhìn lấy phụ thân tự nhủ, ta muốn giống hắn, hắn làm được, cho nên ta cũng sẽ. Phụ thân khi đó giống như là một hình ảnh ta luôn hướng đến, muốn trở thành.

Vương Kiệt vội tiếp lời:

-Cho nên nói, hóa thân làm người khác cũng không sai, lại có thể đường đường chính chính kiếm tiền...

Nhạc Đông Vân không để ý đến hắn, giống như là tự nói với bản thân vậy:

-Có thể là, ngươi để ý không? Phụ thân là phụ thân, ta vẫn là ta. Ta có thể giống như phụ thân, nhưng không phải là hắn. Mỗi người đều có một con đường, dù cho con đường đó có thể là chung, cuối cùng thì người bước trên đó không đồng nhất. Điều gì phải đến thì chắc chắn sẽ đến, không phải bởi vì ngươi giống kẻ khác thì mới đến.

-Ừ ừ chính là như vậy đấy!

-Ngươi hiểu cái gì? Chính là cái gì cũng không hiểu.

Nhạc Đông Vân quay qua Vương Kiệt, có chút khinh bỉ hắn.

-Ừ ừ

Vương Kiệt cái hiểu cái không, gật đầu bừa. Dù sao tên nam nhân trước mặt này làm nhảm cái gì cũng không quan trọng, quan trọng hắn đồng ý đóng phim là được rồi.

-Được rồi, Vương Kiệt phải không? Chuyện đóng phim của ngươi Nhạc mỗ có thời gian sẽ suy xét, bây giờ đừng làm phiền ta.

Nhạc Đông Vân nói xong cũng không chờ Vương Kiệt trả lời, phát tay biến mất.

-Má ơi, ta không gặp ma chứ!

Một màn này dọa cho Vương Kiệt tái xanh. Hắn ngẩng đầu lên cao...mặt trời còn đang ở đỉnh đầu, lại lục túi, khá tốt danh thiếp vừa vặn thiếu đi một cái...xem ra vừa nãy đúng là đưa cho “người”

Hắn thở dài:

-Xem ra ta là hoa mắt rồi, chắc do thiếu vitamin đây mà.

Chú thích: (*)Xướng ca vô loài

Xướng ca vô loài là một quan niệm thành kiến, sai lầm thời phong kiến, ý nói những kẻ làm nghề ca hát là hoàn toàn mất hết nhân phẩm, bị khinh rẻ, không thuộc tầng lớp nào trong xã hội.

Thời xưa, trong xã hội được phân ra thành bốn giai cấp chính: Sĩ nông công thương, gọi là tứ dân.

Trong đó:

Sĩ được xếp là giai cấp đầu tiên, được xã hội trọng vọng. Sĩ là từ để chỉ tầng lớp trí thức, có học, có hiểu biết.

Nông là chỉ những người nông dân làm ruộng.

Công là chỉ những người làm thủ công nghiệp.

Thương là những người hoạt động buôn bán, vai trò của họ bị đặt ở hàng thấp nhất trong xã hội.

Và với 4 tầng lớp như thế, thì những người làm nghề ca hát không thuộc tầng lớp nào, nên mới có câu Xướng ca vô loài.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nhạc mỗ lấy giúp người làm niềm vui

Cuộc đối đáp với tên mập tự xưng là đạo diễn kia, âu cũng chỉ là màn thoáng qua dạo đầu trong một ngày không biết làm gì của Nhạc Đông Vân. Hắn có chút cảm khái, dù nói hiện tại đã đầu giờ chiều, cũng coi là quá nửa ngày, bản thân như cũ vẫn lang thang khắp nơi. Ngày trước ở Tiên Vân hắn có rảnh rỗi như vậy sao? Nếu không phải vui đầu vào tu luyện nâng cao thực lực, ngẫu nhiên sẽ đi dạo quanh gia tộc một lát, chỉ điểm tộc nhân võ kỹ..., hoặc giả, có khi ngồi trong lương đình nhẹ nhàng thưởng hoa từu mà Nguyên Dao tỷ tỷ đích thân ủ lấy, rồi trong đêm trăng ngâm một khúc “Mình Nguyệt”.

Cuộc sống đó hiện tại ngấm lại, vẫn đáng tưởng niệm làm sao!

Mà hiện tại? Này cũng không phải hắn vô công rồi nghề, căn bản là cũng chỉ tại Địa Cầu chết tiệt này, vậy mà không có nổi một tia linh khí.

Muốn tu luyện? Vậy quên đi!

Hoa từu sao? Nơi này có thứ xứng gọi là “từu” sao?

Mình nguyệt không phải đêm nào cũng có. Mà có, nhìn cảnh Địa Cầu này, hắn cũng không nổi lên chút hứng thú nào.

-Ài!

Nhạc Đông Vân nội tâm khê thở dài. Dù nội tâm hắn kiên định cho rằng một ngày kia bản thân sẽ được về nhà- của hắn chân chính nhà, nhưng là rốt cuộc bao lâu, hắn như cũ không rõ. Phút chốc Nhạc Đông Vân lòng nổi lên chút mờ mịt vô danh.

Coi như là thường nhân lạc lối trong đêm, như cũ không phải vẫn cất bước sao? Hắn vẫn tiếp tục chờ đợi, bởi vì hy vọng, là không bao giờ tắt đấy!

Chỉ cần còn sống...Phi, phi, Nhạc mỗ mới không chết đấy!

Nhạc Đông Vân lắc đầu không nghĩ nữa, nghĩ nhiều quả nhiên lại nghĩ linh tinh.

...

-Á, mau gọi cấp cứu!

Không biết có phải trùng hợp, hay do thiên ý cố tình, mà phải đến khi Nhạc Đông Vân ngưng dòng suy nghĩ nội tâm, lúc bấy giờ mới có chuyện xảy đến. Trong dòng người đô thị đi lại nườm nượp, một tiếng la thất thanh vang lên.

-Mau mau, ai đó làm ơn gọi xe cấp cứu.

Nhạc Đông Vân ánh mắt nhìn đến nơi phát ra âm thanh kêu cứu, chỉ thấy một thiếu nữ tầm mười chín đôi mươi, thanh xuân tú lệ. Giờ phút này, trên mặt nàng ta ngoài hoảng hốt cùng gấp gáp, cũng chỉ còn lo lắng khôn cùng. Nhạc Đông Vân biết, lo lắng của nàng ta, chính là dành cho ông lão đang ngất trên mặt sàn.

Mọi người xung quanh, có người bàng quan đứng xem, có người móc điện thoại ra, lại có mấy bác gái chạy lại gần thiếu nữ giúp nàng ta nâng ông cụ dậy. Tình cảnh này, muốn huyền não bao nhiêu tự có bấy nhiêu. Tất nhiên huyền não ở đây, là dựa vào nỗi đau của người khác

-Nhanh nhanh, mau xoa bóp cho ông ấy trong lúc chờ xe cấp cứu.

Một bác gái có vẻ biết đôi chút về sơ cứu, luôn miệng thúc giục mọi người, mà thiếu nữ kia ngay lập tức làm theo, tận tình xoa bóp cho gia gia mình.

-Nhanh tránh ra, tôi là bác sĩ tại bệnh viện Việt Đức. Mọi người để tôi xem thử.

Lúc này, chợt có một nam nhân chạy đến, trông bộ dạng khá trẻ, tự xưng là bác sĩ. Mà mọi người nghe hắn nói vậy, cũng thành thực tránh qua một bên, kể cả thiếu nữ kia.

Tên nam nhân, trong ánh mắt của Nhạc Đông Vân, lật qua lật lại ông lão một lúc, cuối cùng đưa ra kết luận:

-Lão nhân tình trạng khá nguy cấp, chỉ có đưa đến bệnh viện Việt Đức, mới có khả năng cứu chữa.

Nói đoạn, hắn quay qua thiếu nữ kia:

-Cô là người nhà bệnh nhân? Nếu đúng còn không mau chạy đến bệnh viện làm thủ tục trước? Nhược bằng làm thủ tục nhập viện trễ, đến lúc đó không được vào viện, muốn cứu bệnh nhân cũng lực bất tòng tâm

-Bác sĩ, bệnh viện Việt Đức mà ngài nói ở đâu?

Thiếu nữ nghe tên kia dọa, nét mặt đầy vẻ lo lắng hỏi.

-Ở gần đây thôi, không bằng cô đưa tôi số điện thoại, tôi nhắn địa chỉ qua cho.

Người trong cuộc u mê, mà bên ngoài nhiều người nghe tên tự xưng “bác sĩ” này nói vậy, bỗng có chút minh bạch. Thằng cha này xem ra muốn làm quen với thiếu nữ xinh đẹp này, còn quan trọng hơn chữa bệnh cứu người.

-Số điện thoại à, để tôi...

Thiếu nữ quả nhiên không nghĩ nhiều, nhận lấy điện thoại của tên “bác sĩ” kia, không chút nghĩ ngợi định lưu số mình vào.

-Này lang băm, không cứu người thì thành thật rút qua một bên, đừng làm mấy trò rác rưởi như vậy trước mặt Nhạc mỗ.

Lúc này, một thanh âm đầy coi thường vang lên, cắt ngang hành động lưu số điện thoại của thiếu nữ, cũng thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, kể cả tên “bác sĩ” kia.

-Có người ăn nói như cậu sao? Tôi làm gì tự mình biết, còn hơn người như cậu chỉ biết đứng nhìn xem náo nhiệt.

Tên “bác sĩ” kiêu ngạo:

-Cậu nhìn xem mình làm được gì, lại còn mặt mũi cản trở tôi cứu người. Mọi người thấy đấy, thể đạo bây giờ người tốt không thấy, mà mấy kẻ thế này nhiều vô số.

Quả nhiên, ác nhân thường cáo trạng trước, mà ánh mắt người xung quanh nhìn Nhạc Đông Vân bỗng chốc đều trở nên không mấy thiện chí.

-Thanh niên thời buổi này đúng thật là hết chỗ nói

-Người đầu mà vô tâm

-Lúc trước tôi có nghe ti vi nói đến mấy loại người này, hôm nay rốt cuộc tận mắt chứng kiến

...

Rất nhiều tiếng xì xào, dĩ nhiên đều là mỉa mai châm chọc, đối tượng không ai khác chính là Nhạc Đông Vân. Tên bác sĩ thành công chiếm lấy ủng hộ của mọi người, càng tỏ vẻ đắc ý.

Nhạc Đông Vân bỏ ngoài tai tất cả. Những người này nói tốt cũng vậy, mà nói xấu cũng thế, trong mắt hắn, bọn họ chỉ là...phàm nhân. Không phải khinh rẻ, chỉ là hắn và bọn họ...đó là hai thế giới khác nhau.

Không may may nổi lên một cơn sóng trong nội tâm!

Nhưng sinh mạng chung quy không thể thờ ơ. Nhạc Đông Vân nhìn về phía thiếu nữ, chậm rãi:

-Khí huyết công tâm, dễ từ vong đồng thời cũng dễ chữa trị. Mấu chốt là ở một chữ “nhân”. Sống hay chết, đều ở một ý niệm của cô. Nếu không muốn cứu, như vậy cứ nghe lời tên lang băm này đi.

-Người gọi ai là lang băm? Cô nương, cô cứ nghe ta chờ đến bệnh viện. Thời buổi này, bệnh viện mới là nơi đáng tin cậy.

-Đây nhưng là...

Thiếu nữ nghe vậy, nội tâm vừa mới thoáng dao động lại bị đè xuống, có chút không biết làm sao quay qua Nhạc Đông Vân. Mà hắn nhìn nàng ta như thế, khẽ thờ dài:

-Sinh từ đâu phải do dự là có thể giải quyết. Đối với Nhạc mỗ tất cả đều đơn giản, nhưng chung quy thì vẫn cần một ý niệm dứt khoát của cô. Bởi vì đó là của cô...thân gia (người thân).

“Sắp có một nữ nhân, vì một ý niệm không kiên quyết của mình, mà vĩnh viễn mất đi người thân.”

Nhạc Đông Vân trầm nghĩ. Hắn ngoảnh mặt quay lưng:

-Có những chuyện, làm- dù thành công hay thất bại, vĩnh viễn không hối hận. Mà không động đến- nuôi tiếc cả đời.

Nói đoạn định rời đi.

“Phịch”. Nhạc Đông Vân biết, có người sau lưng hắn hai chân đã quỳ xuống.

-Mong anh hãy cứu lấy ông nội tôi

-Tiểu thư, cô làm gì vậy, đừng nghe lời hắn. Hắn là ai chứ? Mà khiến cô làm thế này. Cứ tin tưởng tôi mà làm thủ tục nhập viện...

Tên bác sĩ kia thấy tình hình có vẻ biến chuyển vội can ngăn, đáng tiếc hắn còn chưa hết câu đã bị cắt lời

-Tiên sinh, phiền anh tránh qua một bên, đừng nói chuyện làm phiền tôi.

-Nhưng...

Tên bác sĩ kia còn định nói tiếp, bỗng chốc liền im bặt. Nhạc Đông Vân phát tay:

-Ồn ào, chỉ bằng người, hiện tại không có tư cách cắt lời.

Nói đoạn, hắn nhìn thiếu nữ chăm chú:

-Cô chắc chắn để ta cứu gia gia mình chứ?

-Ừm!

Hai mắt thiếu nữ lộ rõ vẻ kiên quyết. Như Nhạc Đông Vân đã nói, nếu bây giờ có người có thể cứu nàng gia gia nhưng nàng không đồng ý. Như vậy quả thật sẽ hối hận suốt đời. Lui lại một bước mà nói, nếu không cứu được như cũ không phải nàng vẫn đưa gia gia vào viện sao?

Nhạc Đông Vân không nói thêm, nhanh chóng lại gần lão nhân đang nằm trên mặt đất. Lâu thêm tí nữa, tình hình lão ta e có vẻ không xong.

Như hắn đã nói, cái gọi là khí huyết công tâm chính là khí huyết dồn vào tim khiến tim nhất thời không chịu nổi áp lực. Để một thời gian ngắn sẽ từ vong. Mà việc cần làm, chính là khơi thông khí huyết. Việc này nói dễ cũng dễ, nhưng với một số người lại khó vô cùng. Tâm mạch cùng khí huyết toàn cơ thể đều phải chuyển đưa? Nếu chỉ dùng dao kéo, e không ai đủ khả năng làm hoàn hảo không để lại di chứng cho bệnh nhân. Nhưng mà với Nhạc Đông Vân mà nói, tất cả đều có thể xem nhẹ.

Hắn dùng khí truyền vào cơ thể lão nhân kia, dẫn khí huyết tắt nghẽn trong tâm lưu thông khắp toàn cơ thể. Trong chốc lát, vẻ mặt tím tái của lão nhân đã hồng nhuận trở lại, hơi thở cũng trở nên đều đều.

Lúc sau, mí mắt lão nhân khẽ động, mà Nhạc Đông Vân cũng quay lưng chuẩn bị rời đi.

-Anh...có thể cho tôi biết tên không?

-Không có hứng cho cô biết.

-Ách!

Thiếu nữ chợt không biết nói sao. Một cái tên thôi mà cũng keo kiệt vậy sao?

-Thần y xin dừng bước.

m thanh có vẻ già nua lúc này cũng vang lên. Ông lão ban nãy còn ngất trên nền, hiện tại được thiếu nữ dìu, đã ngồi dậy, nhìn Nhạc Đông Vân khẩn khoản:

- Lão đây tuy già vẫn biết câu tri ân tương báo. Vậy xin hỏi thần y tôn tính đại danh để lão hủ tở tường bản thân đã được ai trợ giúp.

Không thể không nói, lão nhân này thật biết làm người ta vừa lòng. Nhạc Đông Vân vốn chẳng để ý định rời đi, nghe vậy cũng dừng lại ngẫm nghĩ một chút:

-Nhạc mỗ vốn không phải y sư, bất quá hình như cứu người vẫn rất lợi hại. Cho nên nói ta là thần y, ta nhận. Về phần tri ân tương báo, vậy không cần. Nhạc Đông Vân này đã giúp ai đó, không cầu mư lợi.

Nhớ kĩ, Nhạc mỗ lấy giúp người làm niềm vui!

Nói đoạn, thân hình khẽ động, chớp mắt đã không thấy đâu.

Mà ông lão, nghe hắn nói vậy, thảm ghi nhớ cái tên Nhạc Đông Vân trong đầu. Kể cả...thiếu nữ kia.

Lúc trước khi mới viết truyện này, một đoạn thời gian ngắn sau đó, ta thảm nghĩ: Viết truyện đô thị thật khó!

Cái khó ở đây, chính là tạo tình huống á. Thật tình, các người nghĩ nhân vật chính nếu trong đô thị phồn hoa không gì khiến hắn cố kị, vậy hắn sẽ tao ngộ đến những gì?

Nữ nhân? Được rồi, sẽ có lúc xuất hiện trường hợp để anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng...chỉ vậy thôi sao?

Tất nhiên không! Dừng nói mấy ngàn chương, mấy trăm chương, thậm chí là mấy chục chương. Nếu chỉ có tình cảnh cứu mỹ nhân thôi thì thôi ta cũng chả buồn cảm bút nữa. Cho nên phải tạo tình huống khác, để xem nào.

Gặp cướp này, đi dạo này, đi ăn này, đánh mấy tên Nhị Thế Tổ và đồng bọn này, rồi...gì nữa? Các người nghĩ đến tình huống trong truyện đô thị chắc cũng nghĩ đến vài tình huống như thế thôi, đúng không?

Ta lúc ấy cũng chỉ nghĩ được vậy đấy, nên thảm than sao khó thế, không biết viết cái gì.

Khá tốt là gần đây có nói chuyện với một người bạn, người ta gợi ý cho ta rất nhiều. Đô thị, là cuộc sống thường nhật mà, rất nhiều chuyện sẽ diễn ra. Chẳng không, trong cuộc sống mấy chục năm của ta và các người cũng vậy, nếu chỉ có một vài chuyện lặp đi lặp lại, còn không phải chán chết?

Cho nên, đơn cử như hôm nay, Nhạc Đông Vân tình cờ gặp người bị nạn, thuận tay giúp đỡ. Đó cũng là một tình huống có thể gặp bất cứ đâu, bất cứ lúc nào trong cuộc sống mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kỳ thực...đây là một cái ngô cụt

-Kem đây, kem đây! Kem socola, vani, vị dâu, mắng cầu, màu gì cũng có...kem đây kem đây, kem đặc biệt đây!

Trong cái nắng oi bức mùa hạ, âm thanh rao hàng của người bán kem dạo đặc biệt thu hút.

Nhất là, đối tượng khách hàng hướng đến chính là học sinh trung học.

Về phần vì sao hắn biết là học sinh trung học ư? Bởi vì hiện tại, Nhạc Đông Vân đọc được năm chữ rất khoa trương trên tấm biển kia:

- Trường trung học Đông Văn

Này hán cũng không ngạc nhiên khi gặp trường học. Giáo dục vẫn luôn là điều được người ta lưu ý, dù bất cứ lúc nào, nơi đâu. Cái đáng nói ở đây... ần... tên ngôi trường này thật có ý tứ!

Dường như hiện tại đang là lúc tan trường, hoặc cũng có thể là ra chơi. Tuy nhiên điều đó không quá quan trọng, hoặc nói, là không ảnh hưởng tới việc hàng kem bán đắt như tôm tươi. Mà những học sinh này cũng rất văn minh, đều xếp hàng chờ tới lượt mình.

-Cút cút ra, nhanh cho tao cút đi.

Đáng tiếc, khung cảnh hài hòa này trong mắt Nhạc Đông Văn không tồn tại được lâu, khi mà có một tên nhóc mập mập không biết từ đâu chui ra, xông tới “mở đường”

Cái gọi là “mở đường”, chính là ủi người khác dạt ra hai bên, ha ha!

Lại nói, tên nhóc mập này dĩ nhiên còn không đi một mình. Bởi xu hướng chung khi bị dạt ra, những học sinh “văn minh” lúc trước lại có chuẩn bị tị lại. Có điều bọn họ cũng không thành công, nguyên do rất đơn giản...

-Mào gà, cậu muốn mua kem không biết xếp hàng sao? Hơn nữa đã không xếp hàng thì thôi, sao còn giữ tở lại?

Một cô bé mắt đeo kính hồng, để tóc mái, trên mặt nở rộ đầy “hoa xuân”(nói thẳng ra là mụn!), đối với tên nhóc cứ nín lấy nạng ta, căm tức nói.

Mà “mào gà” trong lời nàng ta, nghe vậy bèn đảo tròn mắt, dường như không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt không lấy gì làm bằng phẳng kia, tỏ vẻ thành thật:

-Tiểu Hoa, ăn đồ ngọt dễ béo, hơn nữa nóng lắm, không tốt cho da. Tở đây cũng là suy nghĩ cho bạn bè.

-Lão nương nhỏ vào. Ngươi nghĩ cho bạn bè, sao không nghĩ cho tên mập kia? Hấn béo ú thế kia, ăn thêm một cây kem chỉ sợ đến lúc tiểu tiện, dưới chân toàn kiến.

Cô bé gọi tiểu Hoa kia, hiển nhiên khinh bỉ lời giải thích của “mào gà”, hỏi lại.

-Cái này...

Mào gà nhất thời cũng không biết nói sao, ánh mắt không khỏi đảo qua nhìn tên mập đang chọn kem. Trong thâm tâm thầm nghĩ xem rốt cuộc lúc tên mập đi tè, dưới chân hấn có kiến không.

-Sao, hết kem rồi à? Chỉ từng này?

Lúc này, tên mập- vốn đang được “vạn nhân chú mục”(vạn người dõi theo) bỗng cất giọng khó chịu, mà đối tượng không ai khác, chính là người bán kem

-Tài tiểu thiếu gia à, cậu xem cậu đã mua gần một nửa số kem tôi bán hôm nay rồi. Mà trước khi đến đây, tôi còn ghé qua vài ngôi trường khác nữa, nên đâu thể có nhiều hơn. Không bằng để ngày mai, cậu muốn mua bao nhiêu cũng được.

-Hừ, tôi là ai, muốn ăn kem còn phải đợi ông cho bằng được. Tôi cần là ngay lúc này, nếu ông không bán được, vậy cũng đừng bán nữa.

Tên nhóc mập mập hung hăng nói. Mà người bán kem rong, dường như cũng biết thân phận vị tiểu đại gia này, không dám phản bác. Hấn đảo mắt xung quanh một lượt, chợt nhân thân bỗng sáng lên. Dường như, bản thân đã có vị cứu tinh.

Nhạc Đông Văn cũng không biết bản thân vô tình trở thành vị cứu tinh của người khác, hấn tò mò nhìn người bán kem đứng trước mặt, dúi vào tay mình một tập tiền, khăn khăn:

-Đường Thái Hòa cách đây hai trăm mét, rẽ trái có một tiệm kem khá lớn. Cậu đến đấy mua giúp tôi được không? Cứ mua hết bảy trăm ngàn này, còn thừa ba trăm coi như tôi trả cậu tiền công.

-Tại sao lại nhờ ta việc này?

Nhạc Đông Văn nhìn tập tiền trong tay, lại nhìn người bán kem trước mặt, ngạc nhiên thốt lên. Đây cũng không có gì, chủ yếu là khá kì quặc mà thôi.

-Tôi còn phải trông hàng mà, với lại cậu xem xung quanh đây còn ai đâu? Tôi cũng không thể nhờ những học sinh kia chứ!

Nhạc Đông Văn có chút hường thụ đại ý “cậu là người giữ chữ tín, sẽ không cầm tiền rồi bỏ đi mất” của người bán kem kia, nhưng rồi hấn lắc đầu:

-Ta không phải hỏi cái đó. Chính là nếu ngươi đã bắt tiện không tự thân bán được thêm nữa, hà tất phải như vậy?

Người bán kem nghe Nhạc Đông Văn nói vậy, khẽ liếc tên nhóc mập, sau đó nói nhỏ vào tai Nhạc Đông Văn

-Ài dà, cái chính là người ta muốn thêm, tôi cũng đành chấp nhận. Thấy cậu nhóc kia không? Người bán kem nhỏ như tôi không trèo vào được, nên là tận lực thôi. Tất cả cũng vì kể sinh nhai mà.

-Là như vậy sao?

Nhạc Đông Vân không cho là đúng. Thường nói “trẻ nhỏ dễ dạy”. Cái gọi là “Nhị thế tổ”, đơn giản là một sản phẩm thất bại của giáo dục mà thôi. Hoặc cũng có thể nói, là thành quả của sự giáo dục rác rưởi mà những kẻ như người bán kem trước mặt đây là nguyên nhân dẫn đến. Bởi vậy, Nhạc Đông Vân trả lại tiền cho tên bán kem, quay đầu.

-Này, cậu đi mua kem không cầm tiền à?

-Nhạc mỗ không đi mua kem

-Vậy cậu đi đâu?

Tên bán kem theo bản năng hỏi lại

-Nhạc mỗ đi nói lí lẽ.

-Ta ngất!

Tên bán kem kém chút phát điên. Xem ra là hắn nhìn nhầm người. Cứ tưởng tên kia là loại thông minh lanh lợi, ai ngờ ngu dốt dè. Thời buổi này có tiền có quyền mới là vương đạo, mấy cái lí lẽ vớ vẩn chết lâu rồi. Hắn nhìn Nhạc Đông Vân đang tiến đến gần tên mập, lòng thầm chuẩn bị đợi thời cơ, lấy tư thế sét đánh ngang tai thu dọn đồ chuồn đi.

Nhạc Đông Vân tất nhiên không biết suy nghĩ hiện tại ở trong lòng người bán kem, mà giả sử biết, phỏng chừng hắn cũng chẳng quan tâm. Hắn từ từ đi lại gần tên nhóc mập, rồi với một giọng bản thân tự cho là đầy tính thuyết phục, bắt đầu khuyên nhủ:

-Tiểu mập...

-Cái gì...ngươi nhắc lại coi!

Tên nhóc mập vốn đang bực bội khi thấy tên bán kem không chịu đi mua hàng, lại thì thầm to nhỏ với tên nam nhân khác. Mà một lúc sau, tên nam nhân kia lại đi đến chỗ mình. Chỗ đáng ghét nhất là, thằng này vừa mở miệng đã bảo mình...

-Ừm...tiểu mập(tiểu phì tử)?

Nhạc Đông Vân nhắc lại, lòng đầy khó hiểu. Nhạc mỗ mới chỉ gọi tên thôi mà, đã có sức thu hút người khác muốn nghe như vậy sao?

-Ngươi...ngươi...ngươi nói lại lần nữa xem

Tên nhóc cảm thấy rất tức giận, kẻ trước mặt mình vậy mà thật cả gan dám nhắc lại từ mà bản thân rất kiêng kỵ.

-Tiểu phì tử, tiểu phì tử, tiểu phì tử...

Được rồi, có thể là giọng nói ta quá quyến rũ đi! Nhạc Đông Vân không nghĩ gì thêm, gọi liền ba tiếng.

-Ngươi...

Tên nhóc tức nổ phổi:

-Ngươi biết ta là ai không?

-Là người!

Dĩ nhiên! Nhạc Đông Vân thầm nghĩ, sau đó hắn nhìn tên nhóc, chăm chú:

-Ngoài là người ra, nhóc cũng có thể là một vài thứ khác nữa, nhưng sao ta biết được?

Hắn dang tay ra:

-Cho nên nhóc nói bản thân mình là ai đi chứ!

-Ta...ta là

Tên nhóc mập vừa nói vừa cảm thấy đặc biệt ghen ghét, cảm giác dường như bực mình mà kiểu gì cũng khó nói ra, vì vậy mà khi nói chuyện, giọng điệu không tốt là bao:

-Nghe cho kĩ, ta nhà rất có tiền...

Mập mạp vốn định nói tên cha mình, nhưng nó cũng không ngốc, cũng hiểu người ta có thể không biết, vì vậy dứt khoát kể ra điều kiện.

Nhạc Đông Vân “ồ” nhẹ:

-Thì ra là vậy!

-Ngươi biết có tiền thì sao không? Chính là ta muốn mua gì đều được, hiểu chưa? Đây, đây, đây, cả kia nữa!

Tiểu mập chỉ vào mấy tên tiểu đệ của mình:

-Bọn họ đều là ta dùng tiền khiến cho đi theo.

-Cho nên?

Nhạc Đông Vân không hiểu hỏi lại.

-Đừng trêu chọc ta, bằng không tiền cha ta đủ để chết ngươi.

Mập mạp nói câu này, lòng phút chốc thoải mái đi nhiều, dường như cuối cùng bản thân cũng nói được lời nên nói.

-Là...tiền của cha ngươi.

Nhạc Đông Vân chân thành uốn nắn.

-Đúng vậy, là của cha ta.

Tiểu mập mạp dường như còn chưa nhận thức rõ vấn đề.

-Tiền của cha ngươi thì liên quan gì đến ngươi?

-Tiền của cha ta tất nhiên liên quan đến ta.

-Ồ?

Nhạc Đông Vân ngạc nhiên:

-Liên quan như thế nào?

-Cái này...

Mập mạp nghĩ một chút:

-Hắn là cha ta, cho nên sẽ cho ta tiền.

Nhạc Đông Vân bĩu môi:

-Cũng không phải của chính ngươi, tự hào cái gì chứ?

-Của chính ta hay không có quan trọng sao? Dù sao vẫn là tiền cả mà thôi!

- n...

Nhạc Đông Vân vô thức gạt đầu, sau đó dường như nhận ra điều gì không đúng lắm, phút chốc im bặt.

Hắn đây, là đang đi nói lí lẽ cơ mà!

Sao lại...

“À?”

Lòng thầm thở dài một phen, bản thân tâm dường như có chút loạn. Hắn nhìn nhóc mập mạp một phen, chăm chú:

-Kì thực cũng không cần tranh luận gì nhiều. Ngươi có tiền, này cũng không quan trọng, cái chính là, tiền không phải vạn năng. Hiểu?

Hắn nói rồi trong chớp mắt bỏ đi. Kì thực, chuyện này vốn là một cái ngõ cụt, chỉ tại bản thân cứ thích đâm đầu vào. Mà một khi đã đâm đầu vào, cũng chỉ có thể như thế này- dùng biện pháp phi thường để thoát ra, mà không thể giải quyết.

Nhiều khi, có những chuyện bản thân ngó lơ đi, hoặc giả là không để ý đến, không phải không tốt.

Chuyện lần này, hẳn cũng vậy đi!

Ài, chương này ta cảm giác khá buồn bực. Nhưng là trót đâm đầu vào, cũng chỉ có thể như thế kia để giải quyết.

Các người có thể hiểu lời ta nói không?

Mà thôi bỏ đi, hiểu hay không, chung quy cũng chỉ là chút lí giải nội tâm ta lúc viết này. Mà nhiệm vụ của ta là cố gắng để truyền tải nội dung cho người đọc một cách dễ hiểu nhất cơ mà!

...

Nói thế thôi. Còn về vụ tốc độ ra chương thì...hừm, cũng chẳng dám cam đoan ra đều, lâu thì tầm hai tuần một chương, nhanh thì ko nói. Ừ, là vậy đấy!

Câu cuối cùng: Ta không chết trôi ở đâu nhé, con hàng kia!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Ta cũng không biết là nàng

a-Nàng rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Nhạc Đông Vân vừa mới về, đã thấy Hàn Tuyết ngồi co chân trên ghế sofa, dáng điệu xem chừng khá bất nhã. Tất nhiên, này cũng không có gì đáng nói. Đáng nói ở đây là trên tay nàng ta còn cầm con dao cạo nhỏ...đã vậy lưỡi dao dường như còn đang lướt nhẹ trên đôi chân trắng ngần kia.

Khá nguy hiểm!

Con người ta bình thường sẽ không tự làm tổn thương mình đấy...kể cả sợ ý đi chẳng nữa, cái gọi là “sợ ý”- điều đó có nghĩa là nó hiếm khi xảy ra. Nhạc Đông Vân cũng không nghĩ Hàn Tuyết sẽ lỡ tay tự làm tổn thương bản thân được. Chỉ là, đứng trước một sự vật xinh đẹp mà mỹ lệ...tựa như cặp chân ngọc thon dài kia, hẳn đều không nỡ để xảy ra bất kì một điểm bất trắc nào, dù chỉ là may mắn một vết xước nhỏ.

-Chồng, anh về rồi à?!

Hàn Tuyết bị hấn đánh động, khẽ ngước đầu lên. Mà nàng, từ hành động đến giọng nói, khó giấu nổi một chút u oán. Đối với Hàn Tuyết mà nói, dù gọi Nhạc Đông Vân là chồng...bất quá hiện tại hẳn là còn đang trong giai đoạn yêu đương đấy!

Có đôi nào đang yêu nhau mà suốt cả ngày mỗi người một chỗ không?

Hàn Tuyết càng nghĩ, càng cảm thấy bức bối, bởi vậy ứng lời đáp trả một câu...bèn không để ý nữa đến hấn mà chuyển tâm vào việc mình đang làm.

Nhạc Đông Vân lẽ dĩ nhiên nhận ra chút khác lạ trong giọng nói kia, bất quá cũng không quá để tâm. Hấn càng quan tâm hơn là, việc mà Hàn Tuyết đang làm hiện tại.

-Cẩn thận kéo rạch vào da

Hấn khẽ nhắc.

-...

-Miết nhẹ thôi!

-...

-Lưỡi dao xem chừng...

Hàn Tuyết rốt cuộc không chịu nổi khẽ gắt:

-Nhắc em mới làm em phân tâm đấy!

-À ừ...

Nhạc Đông Vân có chút xấu hổ vuốt vuốt mặt:

-Nhưng rốt cuộc nàng đang làm gì mà cứ lướt qua lướt lại lưỡi dao ở trên chân vậy?

-Tự anh không thấy sao?

Hàn Tuyết dầm dề, nhưng rồi lại có chút xấu hổ, đỏ mặt trả lời:

-Người ta...cạo lông chân!

“...”

Được rồi!

Nhạc Đông Vân trầm nghĩ...dù hán nghĩ đến nữ nhân trong đầu đều sẽ không thể liên tưởng đến “lông chân” hai chữ này. Bất quá nếu nữ nhân “lỡ như”, là “lỡ như” nhé, mà có lông chân đi chẳng nữa, thì việc cạo đi hán cũng không có sai.

Nhạc Đông Vân đối với việc làm đẹp không bài xích nha!

Chỉ là đối với Hàn Tuyết, câu trả lời của nàng ta càng làm hán khó hiểu:

-Lông chân? Ở đâu? Nàng có sao?

Vừa nói vừa không tự chủ liếc mắt một phen, ngoài mịn màng cũng chỉ có trắng muốt a!

Mà Hàn Tuyết nghe hán nói thế, dù trong lòng vạn phần không nguyện ý, vẫn khó chịu thừa nhận:

-Có...mà.

-U?

-Đây này!

Hàn Tuyết ngón tay chỉ vào sát làn da của mình, mà khi Nhạc Đông Vân ghé mắt vào nhìn ra, hán có chút cảm lạnh:

-Cái này...là lông tơ mà.

-Thì là lông chân đúng không?

-Là lông tơ, không phải lông chân.

Hán khẳng định.

-Thì bởi vì là lông, còn mọc ở chân, nên còn gọi là lông chân. Có gì không đúng sao?

-Dĩ nhiên là không đúng.

Nhạc Đông Vân cảm thấy đau đầu...tư duy của cô bé này sao lại làm hán đầu đầy dấu chấm hỏi thế kia!

-Lông tơ cũng là lông, nhưng không phải lông chân. Nó mọc ở khắp nơi trên cơ thể, cũng không cần cạo.

-Thì bởi vì nó là lông...mọc ở chân mới gọi là lông chân. Mà lông chân thì cần cạo để cho đẹp!

Hàn Tuyết cương quyết.

-Thôi đừng cạo nữa

Nhạc Đông Vân dùng giọng mất hết sức lực. Hán cũng không giải thích nữa rồi, trực tiếp nói ra ý muốn của mình là được.

-Rõ ràng là lông chân, sao lại không cạo được cơ chứ?

Hàn Tuyết hiển nhiên không đồng ý.

-Nàng cạo để làm gì?

-Cho đẹp.

-Đẹp? Đẹp cho ai ngắm?

-Ừ...

Đầy bên lên...

-Cho chồng ngắm.

-Vậy được rồi!

Nhạc Đông Vân rút cuộc gạt đầu đầy thỏa mãn:

-Bởi vì cho ta ngắm, nên ta cảm thấy dễ yên như hiện tại rất tốt, hiểu?

-Nhưng mà...

Hàn Tuyết còn đang bận tâm tìm lời đáp trả, Nhạc Đông Vân đã ngồi xuống ngay bên cạnh, tay cuốn lấy nàng ta ôm vào lòng. Hắn một tay luồn từ dưới áo Hàn Tuyết lên nắn bóp đỉnh núi mềm mại, tay kia vuốt ve cặp đùi mịn màng bên dưới, khoe miệng nhếch lên:

-Sao nào? Nàng định nói gì? Nói đi!

-Ta...

Hàn Tuyết còn có thể nói sao?

Ít nhất thì hiện tại nàng rút cuộc khuất phục, không nói thêm lời nữa...có chăng chỉ là tiếng ậm ừ nhẹ trong cổ họng, mặc sức để cho nam nhân đùa nghịch trêu đùa lấy cơ thể.

Bởi vì đang ở nhà, cũng là thói quen, thành thử nàng ta chỉ mặc một chiếc váy mỏng trễ ngực, điều này cũng tạo điều kiện cho ai đó thuận lợi mò mẫm khắp nơi. Nhạc Đông Vân chẳng phí chút công phu, bàn tay đã chạm đến da thịt mỹ nhân trong lòng, tại nơi kiều diễm nhất thích ý tận hưởng...

- Ân...

Những chuyện xảy ra đêm nay, có lẽ không cần phải nói nhiều.

Bởi tất cả đều là... bản năng.

Bởi vì là bản năng, cho nên nó...chính xác!

...

Cùng lúc đó, Tiên Vân giới, Đông đại lục, Nhạc gia...

-Gia chủ, đại trận đã sẵn sàng!

Nhạc Vân Lan khẽ gạt đầu, đoạn quay qua Hoàng y thiếu nữ bên cạnh, cau mày:

-Nguyên Dao, như vậy ổn không? Dù sao con là thân nữ nhi, đến nơi xa lạ như vậy đều không tránh khỏi có chút mạo hiểm!

Lạc Nguyên Dao nghe vậy, bèn nắm lấy tay Nhạc Vân Lan lắc lắc:

-Bá phụ à, có phải con đi một mình đâu! Còn có người của bá phụ đi theo trông chừng cơ mà! Lại nói, phụ thân con cũng đã đồng ý rồi, phải không phụ thân?

Vừa nói, Nguyên Dao cô ta vừa quay qua phụ thân mình. Mà Lạc Viễn Sơn, hắn ta nhìn ánh mắt của con gái mình, cũng đành gật đầu bất đắc dĩ, cuối cùng hung hăng trừng mắt với Nhạc Vân Lan:

-Liệu trông chừng nữ nhi của ta cho tốt, chớ nhì tửng về ta lại hỏi tội hử.

Nhạc Vân Lan trực tiếp không để ý đến mấy lời đe dọa của tên kia, sau khi dặn dò Ảnh vệ mấy câu, khẽ quát:

-Khởi!

Chớp mắt, từ tám phương vị trên trận pháp, tám luồng hào quang nhu hòa tỏa ra, theo một quỹ tích kì diệu bao bọc lấy chín người ở trong, bao gồm cả Lạc Nguyên Dao. Mà khi ánh sáng tàn mất đi, biến mất, cả hậu viện Nhạc gia còn đứng đó cũng chỉ còn Nhạc Vân Lan cùng Lạc Viễn Sơn.

-Sẽ...không có chuyện gì chứ?

Lạc Viễn Sơn ngập ngừng?

-Đi uống rượu không?

Nhạc Vân Lan không trả lời, hỏi lại một câu, sau đó hần bổ sung thêm:

-Là rượu thê tử ta, Nhục Vân, đích thân ủ lấy!

-Sao? À, có, có!

Lạc Viễn Sơn ngây ngốc hỏi lại, sau đó vội quên luôn sự tình của con gái mình, đáp ứng.

...

Nhạc Đông Vân còn không biết đường về nhà của bản thân, hiện tại đã gần ngay trước mắt rồi sao?

Có lẽ là!

Khi mà hần rời nhà vào sáng hôm sau, tìm cho mình niềm vui mới thì bất chợt, một luồng khí tức quen thuộc bị hần vô tình cảm nhận được

Nó là...cái cảm giác thanh thuần độc nhất vô nhị không lẫn vào đâu được

Giống như, là mùi hương khi hần ôm Nguyên Dao tỷ tỷ vào lòng.

Có đôi khi, Nhạc Đông Vân sẽ nghĩ: "Nếu quả thực không còn đường về, vậy ở Địa Cầu một đời này ta sẽ nuối tiếc điều gì?"

Tu vi hiện tại là điều bản thân không còn quá truy cầu, hoặc là nói cũng không cần quá truy cầu.

Thân nhân bằng hữu, có đấy, nhớ đấy! Chỉ là mỗi người đều có một cuộc sống riêng, một cuộc đời riêng. Khi mà cuộc sống của hai con người, không thể lẫn vào nhau vào mỗi thời khắc được. Có những lúc, vào khi rảnh rỗi, sẽ nhớ nhau đấy, nhưng chung quy là phải sống cho riêng mình.

Vậy ở Địa Cầu có gì không tốt? Ở đây, hần còn có Hàn Tuyết, và cả...Nhạc Băng?

Liệu có đúng vậy không, rằng ở Tiên Vân không còn gì để hần lưu luyến?

Kì thực, đến hôm nay Nhạc Đông Vân mới biết, thì ra, có những người hần sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được...trong đó có nàng, tỷ tỷ Lạc Nguyên Dao.

“...

-Tỷ tỷ xinh đẹp, nội tâm ta tổn thương! Tỷ tỷ chữa lành cho ta đi!

-Vậy làm thế nào đây(Giọng đầy lo lắng)

-(Nhanh tay ôm lấy nàng, hôn lên đôi môi đỏ hồng kia, đoạn nhanh chóng buông ra) Như vậy này, làm đi tỷ tỷ!

-(Đỏ mặt) Ngươi!!!

...”

Một đoạn kí ức xinh đẹp bất chợt hiện lên

Mùi hương của nàng!

Vấn đề là, tại sao hần lại cảm nhận được mùi của tỷ tỷ ở đây?

Nhạc Đông Vân có thói quen nào động, thân cũng động, chớp mắt bản thân vậy mà đã phi hành được ngàn dặm...

Là chỗ kia sao?

Hần nhìn xuống phía dưới, một mảnh sơn thủy trải dài liên miên bất tận. Có chút khó tin là nơi đây phẳng phất, vậy mà tồn tại chút linh khí như ẩn như không.

Nhạc Đông Vân thần thức đảo qua, rất nhanh cảm nhận được ba động linh lực tại một khu vực phía dưới, cách hần chừng vào dặm. Chỉ là khi bản thân định đi đến vị trí cụ thể, bất chợt một giọng êm ái vang lên:

-Chồng ơi, có người muốn nói chuyện kìa!

Là giọng Hàn Tuyết, có điều chủ nhân giọng nói không có ở đây. Hàn Tuyết cô ta chỉ là cảm thấy Nhạc Đông Vân có đôi lúc không quá để tâm vào chuông điện thoại, bởi vậy đích thân cái giọng nhắc nhở của mình vào làm nhạc chuông di động cho hắn, mà thôi!

Mà quả thật, không thể không nói phương pháp này rất hữu hiệu, chỉ ít thì hiện tại, mặc dù lòng vô cùng muốn lao xuống dưới xen rõ thực hư thế nào, Nhạc Đông Vân vẫn là kiềm lại rút đi động ra.

-...

-...

-...

Vài giây im lặng, rốt cuộc thì đầu dây bên kia có chút ngập ngừng:

-Xin lỗi đã làm phiền, không biết ai đang nghe máy vậy ạ?

-Cái đó ta phải hỏi người chứ?

Nhạc Đông Vân khó hiểu hỏi lại? Gọi cho hắn rồi hỏi hắn là ai? Cái này tính thế nào?

-Là...

Giọng bên kia có chút bối rối, có chút xác định nhưng vẫn tồn tại chút nghi vấn:

-À vâng xin lỗi, không biết có phải anh là Nhạc Đông Vân không ạ?

-Ừ

Hắn gật đầu

-...

Đầu dây bên kia vang lên vài tiếng lách cách nhỏ, Nhạc Đông Vân thậm chí nghe được một giọng nữ nói khẽ: “Nhạc đội, máy của chị đây!”. Ngay sau đó, một giọng nữ khác cất lên:

-Sao khi bấm nghe điện thoại cậu không nói chuyện?

-Ta đâu biết là nàng!

Nhạc Đông Vân cảm thấy vô tội, vừa nói điện thoại, vừa dang một tay ra. Nếu như biết là Nhạc Băng gọi tới, hắn đã sớm bắt chuyện.

-Không ai dạy người khi bắt chuyện điện thoại nên nói một tiếng “A lô” sao?

Nhạc Băng buột miệng nói, lại cảm thấy mình có chút ngớ ngẩn. Chính cô ta cũng không biết có quy tắc nói chuyện điện thoại như vậy đấy.

Quả nhiên, Nhạc Đông Vân phủ nhận:

- Người biết số máy ta rất ít, toàn là người quen. Khi có việc cần gọi đến, chắc chắn sẽ mở lời trước. Bởi vậy, kì thực ta cũng không có thói quen mở lời khi nghe.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nếu không thể dùng lời nói khiến nàng tin, vậy dùng hành động của cả cuộc đời để chứng minh

-Này...được rồi!

Nhạc Băng ngữ điệu hòa hoãn, rồi lại có chút ngập ngừng. Bản thân cô ta cũng biết chuyện này nói qua nói lại rốt cuộc cũng chẳng đi vào đâu. Lại nói hiện tại còn có việc cần nhờ hắn, đành nhẹ giọng:

-Người đến chỗ ta một lát được chứ?

-Sao? À!

Nhạc Đông Vân hiển nhiên khá bất ngờ về lời đề nghị này, bản thân hẳn cũng có chút lưỡng lự, hai mắt liếc nhìn xuống một mảnh son mạch trái dài phía dưới. Hiện tại trong lòng hẳn gấp gáp thăm nghĩ xuống dưới tìm hiểu thực hư một phen, đây có lẽ là ưu tiên hàng đầu đấy.

Sở dĩ nói là “có lẽ”, bởi ít nhất thì lời đề nghị của Nhạc Băng vừa đưa ra đã làm cho nội tâm hẳn dao động một chút.

Đi qua chỗ nàng ta? Hay ở lại tìm manh mối?

-Ài!

Hắn khẽ thở dài. Thậm chí đây có thể là đường về của bản thân, chung quy thì manh mối, vẫn chỉ là manh mối mà thôi, có chút hư ảo, có chút mịt mờ. Suy cho cùng, vẫn nên chiếu cố quan tâm đến những gì hiện hữu trước mắt hơn là.

Cho nên, cứ quyết định vậy đi!

-Sao? Không đến được chỗ tôi à?

Nhạc Băng cảm giác được sự ngập ngừng đầy yên lặng đến từ đầu dây bên kia, giọng điệu có chút thất vọng, không hiểu sao bỗng buông lời lảm bảm đầy ủy khuất:

-Còn nói là chịu trách nhiệm gì đó, tôi đưa ra một yêu cầu nhỏ nhoi vậy cũng không làm được.

Nàng nói xong, cũng không chờ tiếng đáp trả, đã vội tắt máy. Kì thực nội tâm cô ta cũng không hiểu, bản thân vì sao có chút u oán.

Chỉ là, nàng còn chưa kịp từ trong cảm giác khó chịu bước ra, bên tai đã nghe thấy một âm thanh nhẹ nhàng:

-Lời ta nói, đối với kẻ khác còn đáng giá ngàn vàng, mà đối với nàng, là khắc cốt ghi tâm. Nàng cất lời, há có gì ta lại không đáp ứng?

Nhạc Băng vội quay đầu lại, đã thấy trong phòng làm việc của cô ta xuất hiện thêm một người, một nam tử. Bạch y đậm bạc, tài dài búi cao, trường kiếm đeo vai. Nhạc Đông Vân đứng đó, khí quan nhàn nhã mà thanh cao. Chỉ là bất động, lại dường như khiến cả gian phòng sáng lên một cách lạ thường.

Không thể phủ nhận, giây phút đó, Nhạc Băng tâm động. Bình thường mà nói, chỉ riêng dung mạo của Nhạc Đông Vân đã khiến nữ nhân động tâm. Thì nay, khí chất của hắn một lần nữa biến đổi. Là bởi cảm giác hy vọng dường như lại mở ra, dù cho nó là hào quang chỉ lộ rõ ràng, hay lưu quang vụt tắt. Ít nhất thì hôm nay Nhạc Đông Vân thấy được ánh sáng, bởi vậy hôm nay tâm hắn thực sự cười, nhẹ nhàng, thanh nhã. Giống như lúc, tại Tiên Vân giới Nhạc gia, cũng từng có một Nhạc Đông Vân như thế.

Nhạc Đông Vân không biết cả người hắn bây giờ có bao nhiêu thu hút. Là dung mạo hơn người, là khí chất bồi dưỡng từ bé, là bất phẩm của một “chân tiên”. Người lạ mới gặp còn bị thu hút khó rời mắt, nói gì đến Nhạc Băng ngày trước bị gieo...một chút gì đó xao động tâm tình.

Có lẽ là vài giây, có lẽ là vài phút, có lẽ là rất lâu sau đó đi. Chỉ ít thì khi Nhạc Đông Vân lần nữa mở miệng, Nhạc Băng rút cuộc từ trong thất thần tỉnh lại.

Băng son nữ thần a! Sở dĩ gọi nàng như vậy, không chỉ ở nàng dung mạo hơn người, còn ở nàng khí chất lạnh lùng băng lãnh. Mà khi nàng mở miệng nói chuyện thân thiết với người, nàng còn là băng son nữ thần sao?

Chỉ ít thì Nhạc Đông Vân không phải. Dù cho so sánh hắn với Băng son nữ thần quả thực có chút không thích hợp, nhưng tựu nhìn chung nội dung so sánh lấy làm ví dụ thì không sai đây!

-Người...làm sao ở đây?

Nhạc Băng bình ổn tâm tình lại, ngừng một chút mới đưa ra câu hỏi như vậy, cũng không quá rõ ràng. Kì thực đại ý nàng ta muốn nói là “Người làm sao vào đây không một tiếng động như vậy?”

-Nga, không phải nàng muốn ta đến hay sao?

Hắn vừa nói, vừa tiến đến gần bàn làm việc của nàng, cuối cùng đứng ngay bên cạnh chỗ Nhạc Băng đang ngồi.

-Người tránh ra! Có chuyện đứng trước mặt mà nói. Ta gọi người đến, là có chuyện chính sự.

Nhạc Băng đến hôm nay mới biết, khi có một nam nhân như thế này đứng ngay bên cạnh, nàng hóa ra cảm thấy có chút khó mà bình tĩnh được.

-Ừ?

Nhạc Đông Vân hơi gật đầu, mà lòng tràn ngập ý cười. Nay quả thực là bất ngờ lớn, ít nhất thì trước khi đến đây, hắn không ngờ được tâm tình của mình vậy mà có thể vô hình trung ảnh hưởng đến Nhạc Băng. Nói chính xác hơn là, khí chất bản thân từ khi đến Địa Cầu đã thu liễm phần nào, nay có phần hưng phấn mà thả ra, đã làm nữ nhân này tim đập nhanh mấy phần.

-Ngươi...ngươi cười cái gì chứ? Thật không giống bộ dạng thường ngày của ngươi chút nào. Mau qua kia ngồi xuống cho ta.

Nhạc Băng bởi vì lòng không tĩnh, lại bởi vì Nhạc Đông Vân đứng ngay sát bên cạnh chỗ bàn làm việc nơi nàng ta đang ngồi, rốt cuộc không chịu nổi đứng phắt dậy, tay chỉ vào hàng ghế sofa tiếp khách trước mặt. Bộ dạng như muốn nói: “Ngươi còn không qua kia?”

Đáng tiếc, có lẽ Nhạc Đông Vân thường ngày sẽ ngoan ngoãn nghe lời nàng ta, chỉ là bây giờ hắn bản thân đang làm ai kia bối rối, còn có thể làm theo sao?

Chính là, khi Nhạc Băng cô ta đứng phắt dậy, chân hắn bèn ngoắc kéo chiếc ghế ở bàn làm việc nàng ra, ngồi xuống. Thậm chí, luôn tiện ôm eo nàng ta kéo xuống ngồi cùng.

Một hình ảnh rất hương diễm, cũng có thể nói là vô cùng mập mờ. Trong gian phòng đóng kín cửa sổ cảnh sát, nam nhân ngồi tại chiếc ghế xoay của bàn làm việc. Mà tay hắn hữu lực ôm lấy eo nữ sĩ quan xinh đẹp, để cho nàng ta yên vị ngồi trên đùi mình.

-Khốn kiếp! Lừa mạnh, buông!

Nữ quan cảnh sát giận dữ cũng có, mà xấu hổ dường như lại càng nhiều hơn. Vùng vẫy một lúc vẫn không được, đành quát. Mà Nhạc Đông Vân, cố định Nhạc Băng một chỗ sao cho bản thân cảm thấy thoải mái nhất xong, lại cảm thấy hai tay mỗi ôm eo thôi thì quá lãng phí. Bởi vậy, bèn không thành thực leo lên những bộ vị khác.

Nói đi cũng phải nói lại, tên này cũng quá ham vui mà quên không chừa cho nữ nhân người ta mặt mũi gì cả. Bất ngờ ôm nữ nhân người ta trong lòng đã khó tiếp thụ, bản tay không thành thực lại càng khó tiếp thụ hơn. Điều đáng nói là, cách một lớp quần áo còn đỡ, Nhạc Đông Vân bây giờ vậy mà tay đã thành thực vói vào bên trong lớp vải mềm mại kia, chạm vào một nơi càng mềm mại hơn, càng có tính đàn hồi hơn.

Tay hắn rất ấm, ấm áp, đủ để không làm cho nữ nhân bối vì nhiệt độ da thịt tiếp xúc đột ngột mà bùng tỉnh. Lại nói, thủ pháp hắn cũng quá nhanh, cơ hồ chỉ trong chớp mắt bản tay đã an vị tại chỗ cần đến, cứ như thể tay hắn vốn dĩ đã nằm nơi đó vậy. Mà nữ nhân, còn đang bối vì trước đó vùng vẫy giãy giụa cố thoát ra khỏi cái ôm trong lòng nam nhân, bất giác còn chưa để ý tới.

Vài phút này, có lẽ là vài phút Nhạc Đông Vân quả thực vô cùng, vô cùng tận hưởng. Cảm giống như trộm tình, lại giống như là chinh phục. Bản tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve tiêu phúc mềm mịn, chuyển dần lên song phong đầy ấp tính co dãn.

Mọi chuyện tiếp diễn, cho đến khi Nhạc Băng rốt cuộc bởi vì một mối mà không giãy giụa nữa ngồi yên trong lòng hắn, thì rốt cuộc cảm thấy trước ngực vừa ngứa vừa khó chịu. Cúi đầu nhìn xuống thì đã thấy một đôi bàn tay chẳng biết từ lúc nào đã luồn sâu vào trong cánh phục nàng, cảm giác kì lạ liên tiếp, cũng từ đó mà không ngừng truyền ra. Bất quá, còn chưa kịp phát tác, Nhạc Băng cô ta cả người đã run lên. Nhạc Đông Vân vuốt ve một hồi, có lẽ là đã nghiện. Tay ở trên đỉnh núi nàng ta vẫn vẽ hai hạt nhỏ, đoạn ghé miệng tại thùy tai Nhạc Băng cắn nhẹ.

Cảm thụ được nữ nhân trong lòng dường như tan ra vậy, càng khiến Nhạc Đông Vân được đà lần tới. Hắn một tay xoa bóp song phong mềm mại, một tay rút ra quay đầu Nhạc Băng lại, hôn lên đôi môi anh đào kia, lưỡi quấn lấy nhau, hấp thụ lấy của nàng ngọc dịch từng chút, từng chút một.

Nhạc Băng lúc này bất kể là nguyện ý, hay không nguyện ý đi chẳng nữa, vẫn là bị động tiếp thụ lấy, cùng hắn dây dưa không dứt. Mà khi hai người bọn họ tách ra thì, giữa đôi môi sưng đỏ của nàng với Nhạc Đông Vân vẫn còn đó sợi dây bạc trắng suốt.

Nhạc Đông Vân lại nhìn cằm cổ trắng mịn của nàng, dùng lưỡi liếm láp, răng lại thỉnh thoảng cạ nhẹ vào làm cho Nhạc Băng vốn đã vô chút mê ly trong lòng thỉnh thoảng lại run lên từng chớp. Chỉ là, khi Nhạc Đông Vân quyết định cởi hoàn toàn hàng cúc áo của Nhạc Băng ra, đã thấy hai hàng lệ trên mắt nàng ta.

Nữ nhân, một khi đã dùng sức phản kháng không được, quả nhiên lệ quang là thứ vũ khí tốt nhất còn sót lại sao?

Chỉ ít thì, Nhạc Đông Vân lòng đều cảm thấy thương tiếc.

Nhưng mềm lòng, không có nghĩa là...sẽ buông tha cho.

Không phải là không thể, chỉ là đến trình tự như hiện tại, đã không muốn buông.

Càng quan trọng hơn là, buông- kết quả đạt được chưa chắc đã tốt hơn so với không buông.

-Ngươi đã có người khác, làm như vậy không cảm thấy tự thẹn với bản thân, có lỗi với Hàn Tuyết, với ta sao?

Ánh mắt Nhạc Băng lúc này nhìn hắn, thương cảm có, đau lòng có, lại còn có cả...chút gì đó hy vọng.

Kì thực Nhạc Băng đối với Nhạc Đông Vân còn chưa thể nói là yêu. Có thể một đoạn thời gian sau đó sẽ phải, nhưng tịnh không phải bây giờ. Chỉ là hắn đều đã đối với nàng đến thể này, có trách chỉ có thể trách bản thân bất cẩn, còn lại bản thân cô ta trong nội tâm cũng đã chấp nhận lấy.

Nhưng là, Nhạc Đông Vân cũng không phải trước khi để ý đến nàng hắn chưa có đối tượng. Nhạc Băng biết đến Hàn Tuyết, cũng biết Nhạc Đông Vân đối với nàng ta rất tốt. Cho nên Nhạc Băng khổ sở. Cô ta chưa bao giờ nghĩ đến, người mà bản thân chấp nhận lại đã thuộc về kẻ khác. Cô ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến, bản thân vậy mà có ngày phải hỏi lên một câu: “Ta, hay là cô ta?”

Nhạc Đông Vân nhú mảy:

-Ai cũng không bỏ.

Nhạc Băng cười nhạt, nhưng là cười trong nước mắt:

-Người thật tham lam. Nhưng tham lam đi nữa, thế gian này cũng chỉ có thể chọn một mà thôi.

Rồi nàng lại mĩa mai:

-Hay người lại giống như bao kẻ ngoài kia, chơi chán, rồi sẽ lại vứt đi?

Nhạc Đông Vân cười từng nút thắt trên y phục của mình, cũng không nhìn nàng, hỏi:

-Nàng là sợ hãi phần này tình cảm của ta, hay là sợ hãi không danh chính ngôn thuận?

-Ta nói là cả hai được không?

Nhạc Đông Vân rút cuộc cởi áo xong, hất ném bạch y vào một góc, để lộ thân trần cường tráng, đoạn nhìn lấy nàng ta sâu kín nói:

-Nếu như tình cảm của ta, chỉ dùng lời nói khiến nàng không cách nào tin tưởng, vậy chỉ có thể dùng hành động để cho nàng thấy. Đó sẽ là quãng đường rất dài, rất dài, cho tới suốt cuộc đời. Mỗi một thời khắc trong ấy đều sẽ là bằng chứng. Nàng bảo nàng không tin tưởng, vậy ta bắt nàng cùng ta đi hết cuộc đời để thấy. Về phần danh chính ngôn thuận, nếu đã yêu, hà tất để người mình yêu ủy khuất?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chân thành, thì dù trong khoảnh khắc cũng đủ

-Có thể là, ta không nghĩ theo người cả đời để nhìn lấy tình yêu mà người nói đó có đáng chân thực không.

Nhạc Băng để mặc cho vòng tay Nhạc Đông Vân siết chặt, đối với hắn không phục nói.

-Vị tất phải theo ta cả đời để thấy.

Nhạc Đông Vân bình thần, vừa nói, tay vừa cởi từng hàng cúc trên cánh phục nàng ta:

-Với nàng, vài tháng, vài năm cũng đủ rồi!

Nhạc Băng biết bản thân phản kháng cũng vô lực, đành cố gắng kéo chút thời gian:

-Ta là loại người dễ bị thuyết phục như thế ở trong mắt người ư?

-Không phải nàng là người dễ bị thuyết phục.

Nhạc Đông Vân lần này tạm ngừng hành động đang làm lại, nhìn Nhạc Băng chăm chú:

-Mà là nàng sẽ sớm bị tình cảm của ta thuyết phục. Chân thành, thì dù trong khoảnh khắc cũng đủ.

Hắn nói, rồi tiếp tục công cuộc “giải giáp vũ trang” trên người nàng ta. Đến cuối cùng, Nhạc Băng trên người cô ta ngoài nội y cũng...chẳng còn gì.

-Ôm...ôm ta thật chặt

Nhạc Băng nói những lời này, giọng có chút run run. Cô ta cũng không có chút nào chờ mong, chỉ có sợ hãi cùng không cam lòng. Hai mươi lăm năm giữ gìn, hôm nay rốt cuộc cũng sắp mất đi. Nàng không cam lòng, quý giá nhất của đời mình lại là ở nơi này, trên bàn làm việc lạnh lẽo ư?

“Chỉ là rách một lớp màng mỏng mà thôi” Cô ta tự động viên. Dù sao bản thân đã chấp nhận lấy, hà tất phải suy nghĩ nhiều. Nghĩ vậy, bèn nhắm mắt lại để cho hai hàng lệ lăn dài trên má chờ đợi điều phải đến sắp đến.

Không có cảm giác đau đớn như nàng nghĩ, chỉ cảm giác ngón tay có chút lạnh lạnh, lại cộm lên. Khẽ mở mắt, Nhạc Băng kinh ngạc phát hiện ra ngón áp út của mình phía tay trái vậy mà tự lúc nào đã đeo vào một chiếc nhẫn màu bạc. Nhẫn này không có họa tiết trang trí cầu kì, dĩ nhiên càng không hề gắn

kim cương đá quý các loại. Chỉ là càng nhìn, càng bị những đường vân tinh xảo vô cùng trên nhẫn thu hút, quan trọng hơn cả là, Nhạc Băng cảm thấy nhẫn này vậy mà có chút quen mắt.

Giống như...chiếc nhẫn màu bạc trên tay nam nhân này vẫn thường đeo.

Lẽ dĩ nhiên, nàng khẽ đảo mắt qua tay Nhạc Đông Vân, chỉ thấy trên ngón tay hắn có một vết ngón màu trắng nhỏ. Về phần nguyên do, kỳ thực cô ta bây giờ đã đoán được, chỉ là vẫn có chút không tin tưởng giờ tay mình ra, hỏi lại:

-Cho ta?

Nhạc Đông Vân cầm tay Nhạc Băng lên, nhìn chiếc nhẫn, ánh mắt vẫn còn vẻ lưu luyến, nhưng rồi lại mỉm cười đầy thoải mái:

-Đều đã đeo vào tay rồi, nàng cứ nói đi!

-Người không cần thiết phải lấy lòng ta thế này.

Nhạc Băng vẻ mặt tỏ ra bình thản nói, chính là trong lòng cô ta nghĩ thế nào, không ai biết được. Giây phút Nhạc Đông Vân nhìn chiếc nhẫn trên tay nàng ta lưu luyến, hình ảnh đó đều được nàng thu vào mắt. Hắn lưu luyến, nhưng quyết định vui vẻ tặng cho nàng.

n! Cũng coi là có chút lương tâm.

Nhạc Băng càng nhìn càng cảm thấy nhẫn bạc trên tay càng đẹp, còn hơn cả những chiếc nhẫn kim cương đắt tiền mà cô ta từng thấy. Bản thân chiếc nhẫn tỏa ra một luồng ngân quang nhẹ nhàng, mà họa tiết bên trên dù đơn giản, lại tinh xảo đến từng chi tiết...

Nhạc Đông Vân nhìn Nhạc Băng ánh mắt yêu thích không rời chiếc nhẫn, lẩm bẩm:

-Long linh giới dù quý giá, tặng nàng cũng không có là gì. Chính là hiện tại đồ vật của ta đều ở trong đó, xem ra nàng đều trở thành quản gia của ta mất rồi.

Sau đó, hắn miệng ở bên tai nàng nói khẽ:

-Đến lúc thu chút lợi tức rồi!

-Cái gì lợi tức?

Nhạc Băng mãi ngắm chiếc nhẫn, cũng không thèm nhìn hắn hỏi lại. Có điều cô ta chưa dứt lời, cả người đã cảm giác nhẹ bỗng lạ thường. Chớp mắt sau đó, bản thân nàng cùng Nhạc Đông Vân bỗng xuất hiện trong một gian phòng đầy sắc đỏ cùng ánh nến ấm áp.

Nhìn qua có lẽ là một gian phòng ngủ trang trí theo cách cổ đại...Nhạc Băng không rõ nữa. Dù sao cô ta cũng không có thời gian đi quanh phòng, bởi bản thân đang bị Nhạc Đông Vân đè lấy trên giường thất bảo, mà ánh mắt quan sát cũng là xuyên qua tấm màn bát tiên mờ mờ để thấy.

Nhạc Đông Vân vuốt ve gò má ửng hồng của Nhạc Băng, là do ánh nến hay bản thân nàng ngại ngùng, nữ quan cảnh sát giờ đây càng lay động nhân tâm. Hắn để cho ánh mắt Nhạc Băng nhìn thẳng vào mình, mỉm cười hỏi:

-Vui không?

Nói không vui là giả, hơn nữa hắn cũng vì nàng hao tổn công phu thế này, cũng không muốn tỏ vẻ làm gì, bèn nhẹ gật đầu.

-Biết đây là nơi nào không?

Nhạc Đông Vân cũng không đợi Nhạc Băng trả lời, cầm tay Nhạc Băng lên, đoạn chỉ vào chiếc nhẫn:

-Nàng a, cứ nghĩ đây là chiếc nhẫn bình thường thôi sao? Tại Tiên Vân giới của ta, thiên địa ngẫu nhiên dẫn sinh Long khí. Mà Long khí nếu như vô tình dung nhập mô tinh thiết, thì trải qua trăm vạn năm, bên trong nó tự thành không gian một phương thiên địa. Bây giờ người ta mới lập đại trận, áp súc tinh thiết lại, chế thành nhẫn. Nhẫn này, gọi là Long linh giới.

Hắn nói tiếp:

-Là thân vật ắt hộ chủ. Mà Long linh giới có Long hồn thiên địa dẫn sinh, há thể tầm thường? Bản thân người phạm đeo nó, trước tiên được Long khí trường kì tắm bổ, huyết khí thông thuận, dung nhan vĩnh trú, vạn tà bất xâm. Với người tu hành mà nói, lại càng thêm quý giá. Càng tu hành lại càng dũng mãnh tinh tiến, bản thân nỗ lực một, bằng kẻ khác liều mạng mười. Lại nói, bên trong Long linh giới tự thành một phương thiên địa, không những có thể trữ vật, càng có thể dưỡng vật. Phạm kiếm cất bên trong một thời gian tự thành linh kiếm, phạm thổ để bên trong một thời gian thành linh thổ. Long linh giới này, quý giá vô cùng.

Dù cho Nhạc Băng có là người thường, nghe những lời này của Nhạc Đông Vân cũng là thở gấp dồn dập. Nếu như Nhạc Đông Vân không lừa nàng mà nói, thứ đang nằm trong tay nàng đây, tuyệt đối không thuộc về thế gian này. Bảo vật như vậy hắn còn tặng nàng, bản thân rất cuộc bản khoản điều gì?

Đặc biệt là bốn chữ “Dung nhan vĩnh trú”, đối với nữ nhân mà nói, bốn chữ này cơ hồ là không thể kháng cự. Ít nhất thì Nhạc Băng biết, cô ta không còn

phải lo lắng bản thân sẽ dần xấu đi trong mắt Nhạc Đông Vân nữa rồi!

-Nói như vậy, nàng biết rõ nơi này là nơi nào sao?

Nhạc Đông Vân hỏi.

- n!

Nhạc Băng khẽ gật đầu. Hắn vì nàng chuẩn bị gian phòng này, để cho nàng lần đầu tiên trôi qua đẹp đẽ, còn tặng nàng Long Linh giới, vậy bản thân cũng không còn gì hối tiếc nữa rồi. Bởi vậy cánh tay bỗng chốc choàng lên cổ hắn, môi đào hơi hé mở:

-Hôn ta.

Nhạc Đông Vân lẽ dĩ nhiên không từ chối lời đề nghị đầy hấp dẫn này. Hắn cúi đầu hôn Nhạc Băng môi đỏ mọng đầy tính gợi, đầu lưỡi nỗ lực đẩy ra nàng khớp hàm, nhẹ nhàng mà cố sức hướng vào bên trong.

Nhạc Băng không kìm lòng được ôm lấy cổ Nhạc Đông Vân, hàm răng khẽ nhếch, đỉnh hương đầu lưỡi chủ động đưa ra ngoài mặc cho hắn dây dưa hút lấy, miệng nhỏ nhắn bên trong thỉnh thoảng phát sinh từng tiếng yêu kiều rên rỉ. Nàng thân thể mềm mại chậm rãi trở nên lửa nóng, trần trụi tê dại điện lưu oanh kích lấy thân thể hắn. Cô ta ve vuốt trên dung nhan đã lan tràn toàn thân, liếc sang bên né tránh ánh mắt của Nhạc Đông Vân, nói:

-Ngươi làm ta...thật là khó chịu.

Mà Nhạc Đông Vân nghe nàng nói vậy, hai tay nắm lấy cổ tay nàng, đem một đôi trắng ngầu cánh tay còn vòng trên cổ mình đè xuống dưới. Hắn cúi đầu xuống sát dung nhan tinh mỹ kia, hít thật sâu một hơi hương khí nơi căn cổ trắng ngần, ra lệnh:

-Nhìn ta!

Nhạc Băng không muốn, hoặc nói đúng hơn không dám nhìn. Chỉ là nàng bị hắn áp sát lấy bất phải đối diện, thậm chí cô ta còn cảm thụ được không ngừng hơi thở nóng ấm liên tục phả vào cổ mình, bất đắc dĩ phải quay lại nhìn lấy hắn, để cho hắn thật sâu hôn lấy.

-Ta muốn ngươi rồi!

Nhạc Băng giãy giụa thân thể, cặp kia thon dài chân luôn ở trước mắt hắn di chuyển lấy. Nàng này đường cong là lướt, thon dài vòng eo, dịu dàng như liễu, một tay tựa ôm trọn. Ngọc đòn đầy áp kiều đỉnh, xinh đẹp độ cung, đường cong ưu mỹ.

Trầm trọng khí tức, để cho nàng miệng nhỏ nhắn hé mở, hơi thở ra.

Mà Nhạc Đông Vân, còn là thật chăm chú ngậm lấy nàng miệng anh đào nhỏ nhắn, mút vào mềm mại môi phiến, linh xảo đầu lưỡi tại bên trong tìm kiếm lấy nàng đàn hương ngọc dịch.

Mãnh liệt kích thích, để cho nàng kìm lòng không được yêu kiều hừ lên, mỹ lệ thân thể tại trong lòng Nhạc Đông Vân bất an giãy giụa lấy. Thỉnh thoảng mờ mắt ra, chính là nam nhân này nóng rực mà thâm thúy nhãn quang, dường như muốn dò xét lấy của nàng thật sâu tâm tư vậy.

Một trận nộ hỏa nóng bỏng qua đi, Nhạc Đông Vân tay vuốt ve nàng hồng phấn nhũ vũng, một tay kia tai bắt đuôi nàng bên trong trêu chọc lấy. Tại hắn trêu chọc phía dưới, nàng thủy dịch đầm dề, để cho nội y phía dưới dính sát vào da thịt. Nhạc Đông Vân thậm chí dùng tay cách lớp nội y cũng cảm nhận rõ ràng nàng âm thần đường cong. Hắn cời ra nàng nội y, phía dưới tiểu thanh long đã sớm đứng thẳng. Mà Nhạc Băng còn là vòng tay ôm lấy lưng cường tráng của hắn, ưỡn ngực, một đôi chân ngọc thon dài tách ra.

Nhạc Đông Vân đầu gục xuống, cắn lấy một bên núm vú của nàng, phía dưới tiểu huynh đệ căng ra nàng chặt hẹp âm đạo, tại hướng nàng chỗ sâu nhất thẳng tiến.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nữ nhân tâm, đều mềm mại như thế!

-A~

Một tiếng kêu khẽ, lại tựa như ngân nga...Mà theo đó, khi Nhạc Đông Vân rút cuộc tại nàng chỗ sâu nhất chuyển động lấy, Nhạc Băng hai tay thật chặt ôm lấy cổ hắn, kiều đồn mềm mại cũng theo đó chuyển động, nghênh hợp cùng với nam nhân từng động tác.

Hắn phân thân sát sao nằm tại nàng âm bích, càng là đi theo mà sát lấy hoa vách tường, để cho nàng ngọc dịch từng cổ, từng cổ trơn tuột rỉ ra.

Nhạc Băng lúc này, một mặt ngênh hóp lấy, mặt kia giọng lại không tự chủ được thốt lên thật ngọt tiếng rên: “Ừ...thoái mái...A...đừng...”

Nhạc Đông Vân hai tay luồn qua bả vai nàng giữ lấy, lại dần dần tăng nhanh chuyển động, tiểu huyệt đệ tại nàng huyệt nội va chạm lấy không chút thương tiếc, phát ra từng đợt dâm mỹ thanh âm.

Hắn bắt lấy nàng một bên đùi đẹp vén lên, tại nàng kiều đồn mềm mại xoa bóp, hưởng thụ lấy tuyệt vời nhục cảm. Tại nàng trên mắt, mũi, rồi cặp kia môi mọng đỏ hồng nhiệt tình hôn lấy, càng là trên một đôi nhũ vạm vỡ phần hồng găm nhắm, giống như muốn mút lấy của nàng chút nào đó hương dịch chảy ra vậy. Một chân chặn vào giữa nàng đôi đùi đẹp, hạ thân thật sâu sáp vào nàng chỗ mềm mại mê người, hưởng thụ khoái cảm tuyệt vời...

Có lẽ là một hồi, có lẽ là lâu lắm...Khi mà Nhạc Băng cô ta tại cảm giác bản thân dường như mất hết nhận thức xung quanh, luân hãm tại trong cao trào vô tận cũng là lúc, Nhạc Đông Vân khẽ rung mình chiếm đoạt lấy nàng đôi môi ngọt ngào, cùng lưỡi nàng cuốn lấy nhau dây dưa không dứt...mà phía dưới thì là tình quan mở rộng, nóng bỏng nham tương tại nàng thật sâu, thật sâu, tại tận cùng nơi âm u nhất tưới lên, ngấm vào thánh địa ưu mỹ.

Hai người bọn họ lẫn nhau trong lúc đó, cơ hồ quán lấy nhau ôm chặt, phảng phất như muốn đem đôi phương cùng một chỗ hòa làm một vậy.

...

-Thế nhưng...ta còn

Nhạc Đông Vân nuốt nước miếng, còn muốn nói gì đó, chính là Nhạc Băng một ngón tay đã đặt vào miệng hắn mặc cho hắn mút lấy, kiều thờ hồn hên:

-Chú ý...thời gian. Ta...nhưng là còn đang trong giờ làm việc này!

-Đây...được rồi!

Nhạc Đông Vân trong lòng vạn phần không muốn, có điều cũng không miễn cưỡng. Hắn lúc này ngồi dậy, nhìn nàng một đôi trần trụi đùi đẹp. Cho dù hiện tại không tiếp tục chiếm lấy, cũng vẫn vuốt ve hưởng thụ một phen.

Mà Nhạc Băng, tại sau khi mặc lại cảnh phục, hơi rút lại chân, chợt cảm thấy có chút tê tê, đối với hắn thấp giọng u oán:

-Đều sắp bị người làm gãy.

Bởi vì không gian trong Long Linh giới không phân rõ ngày đêm, thành thử hai người bọn họ cũng không rõ lắm thời gian. Mà khi trở ra bên ngoài, tại gian phòng làm việc của Nhạc Băng lúc này đã xuất hiện thêm mấy người.

Một nữ, hai nam...nhìn bộ dạng, hắn cũng là người trong ngành.

Dù sao thì, đối với Nhạc Đông Vân mà nói, hắn cũng cảm thấy chẳng liên quan.

-Đội trưởng, chị đây rồi!

Rốt cuộc vẫn là tâm tư nữ nhân tinh tế hơn một chút, bằng chứng là nữ cảnh sát kia nhanh chóng phát hiện ra Nhạc-Nhạc hai người, đối với bọn họ reo lên. Sau đó, hai nam cảnh sát kia cũng quay lại.

-Có chuyện gì?

Nhạc Băng vẻ mặt phảng phất như chưa từng có chuyện gì phát sinh, hỏi lại. Nhạc Đông Vân thậm chí có xung động tại trước mặt nhiều người trêu chọc nàng ta một chút, để xem vẻ mặt nữ nhân này lúc ấy sẽ như thế nào!

Tất nhiên hắn không làm vậy!

-Chính là về vụ án mạng tại núi Thanh Sơn. Bởi vì trong số các nạn nhân có một người là con của một vị lãnh đạo bên phía trung ương, thành thử quá trình điều tra bị đốc thúc rất gấp rút...

Nữ cảnh sát kia còn muốn nói thêm, chính là Nhạc Băng có chút không kiên nhẫn cắt lời:

-Tôi cũng không phải ngồi không. Được rồi, hai vị này là?

Nhạc Băng nhìn hai nam cảnh sát kia, giọng điệu có vẻ ngờ vực. Hiển nhiên đối với hai người này, cô ta cũng không hề biết.

-Nga!

Nữ cảnh sát kia giật mình, cười xòa:

-Quên giới thiệu với chị, đây là hai chuyên gia do bên trên phái đến, hiệp trợ cảnh sát thành phố chúng ta phá vụ án lần này.

Lúc này, một trong hai tên nam cảnh sát bước lên, đối với Nhạc Băng vờn một tay ra, nở nụ cười thân thiện:

-Hợp tác vui vẻ.

Nhạc Băng trong khoảnh khắc lòng mày khẽ nhú. Bắt tay trong công việc theo lý thuyết kì thực cũng không có gì đáng bận khoăn đấy, chính là cô ta cảm thấy có chút bải xích. Không có lý do cụ thể, chỉ là đơn thuần có chút bải xích mà thôi! Nếu là bình thường, có thể nàng sẽ miễn cưỡng bắt tay lại theo phép lịch sự chẳng? Chính là hiện tại, khi ánh mắt cô ta vô tình liếc qua vẻ mặt Nhạc Đông Vân, Nhạc Băng vẫn cảm thấy tốt nhất không nên.

Có trời mới biết Nhạc Đông Vân lúc này tâm trạng như thế nào! Ngay mặt dám có ý định chiếm tiện nghi của thê tử hần, Nhạc Đông Vân không biết nên chê cười thằng này vô tri hay là to gan đây?

Chính là ngay khi hần định cho gã cảnh sát đang mang cái bộ mặt tươi cười kia một bài học thì, không biết vô tình hay hữu ý, Nhạc Băng chỉ khẽ lắc đầu:

-Xin lỗi, tôi cũng không có thói quen chạm tay người khác. Hợp tác vui vẻ!

-À...

Tên nam nhân vốn chìa tay ra nghe vậy, có chút cứng ngắc nở nụ cười, khó khăn rút tay lại:

-Không...không có gì!

Nhạc Băng mới lười quản hần nói gì đấy! Nàng chính vừa lúc nói xong thì, vội quay mặt lại trừng Nhạc Đông Vân một cái. Phải, cô ta chính là sợ tên này gây loạn.

Hành động này của Nhạc Băng có thể nói là kín đáo, bất quá ngay trước mặt người với người thế này, nào có giấu được gì? Trừ tên nam nhân muốn bắt tay nàng nhưng không được còn đang ngượng ngùng kia ra, hai người còn lại đều thấy hết. Tên nam nhân còn lại này giờ vẫn đang im lặng kia, nhanh chóng mở miệng giải vây cho đồng bạn:

-Không biết vị tiên sinh này là ai?

-Hần là...

Nhạc Băng định mở miệng, đã bị Nhạc Đông Vân cắt ngang:

-Là phu quân nàng ấy!

Vừa nói, vừa lấy tay vòng qua eo Nhạc Băng, kéo cô ta ôm vào lòng.

-Ôi thật sao?

Nữ cảnh sát kia há to miệng, hiển nhiên đối với tin này vô cùng ngạc nhiên:

-Em không ngờ chị đã có chồng đấy. Hai người kết hôn bao giờ vậy?

-Chúng ta...

Nhạc Băng định lên tiếng giải thích, mà Nhạc Đông Vân như cũ cắt ngang:

-Vừa mới!

-A, vậy sao?

Nữ cảnh sát đối với lời Nhạc Đông Vân nói không chút nghi ngờ, thành tâm chúc phúc:

-Vây chúc mừng hai người!

Lúc này, tên nam cảnh sát vốn đang ngượng ngùng kia, nghe đoạn đối thoại trên càng cảm thấy không có ý tứ, rốt cuộc đành lòi theo đồng nghiệp hần cùng lên tiếng cáo từ.

Tất nhiên hần nói là nói thể thôi, chứ Nhạc- Nhạc hai người bọn họ, có ai để ý đến hần đâu!

Được một lúc, khi mà nữ cảnh sát kia đóng cửa đi ra ngoài, trong gian phòng làm việc của Nhạc Băng rốt cuộc như cũ còn lại hai người.

-Ngươi...buông ra!

Giữa thoát khỏi cái ôm từ nãy giờ, Nhạc Băng cô ta thở phì phì đi đến ghế làm việc ngồi xuống, đối với Nhạc Đông Vân chỉ tay:

-Ngươi...sao ngươi nãy giờ có thể ăn nói lung tung như vậy chứ? Người ngoài nghe hiểu nhầm thì sao?

Nhạc Đông Vân vô tội dang tay ra:

-Ta rốt cuộc chỗ nào gọi là nói linh tinh rồi?

-Còn không phải?

Nhạc Băng cảm tức:

-Ta là vợ người khi nào? Người còn bảo chúng ta vừa kết hôn nữa chứ!

-Không phải à?

Nhạc Đông Vân khó hiểu.

-Phải cái đầu người!

Nàng bực bội lâu lâu, ánh mắt lại vô tình lướt qua chiếc nhẫn bạc trên ngón tay, giọng bất chợt nhẹ lại mà chính cô ta cũng không biết:

-Nếu mà quả thực...người muốn lấy ta làm vợ, đến lúc đó đừng hoảng cầu hôn, may...may ra...

Nhạc Đông Vân chẳng biết từ lúc nào đã ở sau lưng Nhạc Băng, hấn hai tay vòng lấy ôm cổ nàng, lại tựa đầu bên tai nàng thì thầm:

-Không tin tưởng ta sao?

-Tin...tin tưởng cái gì mới được cơ chứ?

Nhạc Băng nuốt nước bọt, cố giữ cho bản thân bình tĩnh. Mà Nhạc Đông Vân khẽ liếm lấy vành tai nàng, nhẹ nhàng:

-Tin tưởng ta sẽ lấy nàng làm thê tử, đối tốt với nàng, yêu thương nàng đòi đòi kiếp kiếp.

Nữ nhân tâm, bởi vì mềm mại, mới có thể là nữ nhân. Một người nữ, dù cho cô ta bề ngoài có tỏ ra cứng rắn cỡ nào đi chăng nữa, thì nội tâm cô ta, chỗ nào đó như cũ mỏng manh mà thôi. Nhạc Băng cũng không ngoại lệ, khi nghe đến Nhạc Đông Vân nói sẽ “đối tốt với nàng, yêu thương nàng đòi đòi kiếp kiếp”, tâm cô ta đều như nhũn ra vậy. Bản thân đối với hắn muốn nói không tin, lòng lại khiến cho không thể không gật đầu.

-Vậy nàng là thê tử ta chứ?

-Ừ...

Một tiếng “Ừ!” đầy nhẹ nhõm, như chính cõi lòng cô ta vậy. Không hiểu sao hai mươi lăm năm với đủ mọi cảm xúc trên đời, thời khắc này đây Nhạc Băng chợt thấy vui vẻ lạ thường.

Nhạc Đông Vân khi đó, chỉ lặng lẽ ôm lấy nàng, tận hưởng lấy khoảng khắc im lặng mà thật đẹp đẽ của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nàng là Lạc Nguyên Dao

-Được rồi, này!

Nhạc Băng rốt cuộc vẫn là có chính sự muốn nói đến, không thể không nhắc nhở hắn:

-Người không quên lý do vì sao mình có mặt tại đây chứ?

-Ừ? Không phải ta ở đây là để thu về nàng Nhạc gia một nàng dâu sao?

Nhạc Đông Vân mang vài phần đùa cợt, tại trên một lọn tóc của nàng tinh nghịch quăn nhẹ lấy. Điều này làm Nhạc Băng quả thực bộ dạng có vài phần bất đắc dĩ:

-Người không thể nghiêm túc một điểm được sao? Cứ như vậy, ta không nghĩ rốt cuộc người có thể khiến ta tin tưởng thế nào!

-Cái này...

Nhạc Đông Vân nguyên bản thầm nghĩ Nhạc Băng cô nàng này thuần túy có chút ngượng ngùng với hắn ôm ấp, mới cố ý chuyển đề tài như vậy. Bất quá

trông nằng bộ dạng nhưng ánh mắt chăm chú nhìn lấy hấn, Nhạc Đông Vân rốt cuộc hiểu rõ.

Hấn hiện tại nhưng là có chính sự cần giải quyết một phen rồi!

Nhạc Băng khẽ hắng giọng, cô ta cũng biết nam nhân này bình thường luôn luôn thiếu chút nghiêm túc như vậy. Cũng may là...hoặc chí ít ra thì, nếu nàng thật sự nghiêm túc mà với hấn mà nói, mọi chuyện không đến nỗi này.

-Còn nhớ cuộc đối thoại lúc này của mấy người kia không?

Nhạc Băng đi thẳng vào vấn đề, mà Nhạc Đông Vân rất phối hợp gật đầu:

-Nhớ!

Nhạc Đông Vân sao có thể quên? Mặc dù bản thân hấn đối với sự việc không liên quan rất nhanh sẽ quên đi, chính là cũng không quá dọa người như vậy đâu.

-Việc ta nói kì thực chính là vậy

Nhạc Băng khẽ hắng giọng:

-Gần đây tại Thanh Sơn phát sinh vài vụ án mạng, nạn nhân tất cả đều là nam thanh niên. Ngươi xem!

Nàng cúi người lấy tập ảnh để trong ngăn kéo, đoạn chỉ tay vào một tấm hình:

-Ngươi xem! Tất cả thi thể đều hoàn hảo, ngoại trừ một vết thương chí mạng nơi cổ.

-Là vết kiếm...à không hấn, vết thương rất mảnh, hơn cả vết kiếm chạm vào

Nhạc Đông Vân ngắt lời nàng, mà Nhạc Băng cũng không phản đối:

-Qua chúng ta khám nghiệm pháp y, nguyên nhân gây tử vong của nạn nhân là do vết cắt của vật sắc vào động mạch cổ.

Nàng ngừng một chút:

-Cái đáng nói ở đây là, đối chiếu với vết thương do dao, kiếm các loại vũ khí gây ra, vết thương gây ra trên người các nạn nhân ở đây còn nhỏ hơn nhiều.

Nàng chỉ tay vào vẻ mặt một nạn nhân:

-Kích cỡ vết thương tại đây, ngang bằng với vết thương do một con dao lam gây ra. Chính là, vẻ mặt các nạn nhân khi chết rất bình thường, này cũng nói rõ bọn họ không kịp phản ứng đã bị vết thương này giết chết.

-Ta hiểu!

Nhạc Đông Vân gật đầu:

-Ý nàng là, nếu họ quả thực bị vết thương nhỏ này giết chết, thì hấn phải mãi lúc sau mới chết với một biểu cảm hoảng sợ nào đó, mà không phải vẻ mặt bình thường thế này.

-Đúng vậy!

Nhạc Băng gật đầu:

-Ngươi thấy, bọn họ là làm thế nào tử vong?

Nhạc Đông Vân nghe vậy, bắt giác cau mày:

-Nếu là ta muốn giết người không để lại chút dấu vết cũng có cả chục cách, càng huống hồ nàng chỉ cho ta xem một bức ảnh? Này cũng không khỏi quá khó đi!

Nhạc Băng lắc đầu:

-Không phải muốn làm khó dễ ngươi, mà bởi thân phận mấy nạn nhân có chút đặc thù, sau khi khám nghiệm tử thi xong đã đưa đi nơi khác.

Nhạc Đông Vân thấy nàng ta khó xử, lòng cũng không nỡ, bèn nói thêm:

-Coi như là có nhiều cách để khiến nạn nhân chết không lộ chút dấu vết, nhưng là ta thấy hung thủ đã để lại vết thương rõ ràng. Này khả năng hấn cũng không chơi hoa chiêu gì. Quả thực như vậy thì, chúng ta chỉ cần dựa vào vết thương trên người nạn nhân rồi từ từ lần ra manh mối là được. Dù sao, đây cũng không phải vết thương phổ thông.

Nhạc Băng nghe hắn nói, phần nào thả lỏng, lại vẫn bồn chồn:

-Lời thì như vậy, chính là dựa trên vết thương, ta thật không nghĩ do thứ gì gây ra.

-Nếu như vết thương nhỏ này là nguyên nhân gây tử vong, ta khẳng định đây là kiếm khí gây nên!

Nhạc Đông Vân giải thích thêm

-Kiếm khí phóng ra, tiến vào cơ thể đối phương sẽ tàn phá kinh mạch. Nhẹ thì nguyên khí tổn thương, mà nặng thì như nàng thấy đấy! Gây tử vong, cũng không có gì hiếm lạ.

Nhạc Băng nghe vậy, hơi có chút khó xử:

-Có thể nguyên nhân xác thực như người nói, có điều không lẽ ta lại ghi vào bản điều tra kết quả như vậy? Chung quy vẫn phải tìm nguyên nhân hợp lý chút.

-Bằng không, chúng ta đến hiện trường cùng tìm kiếm manh mối thì như thế nào?

Nhạc Đông Vân đề nghị, mà Nhạc Băng nghe vậy hơi có chút động tâm, nhưng rồi lại lắc đầu:

-Trời cũng sắp tối rồi. Lại nói, từ đây đến núi Thanh Sơn mất khá nhiều thời gian, ta xem đề khi khác vậy.

-Này...được rồi!

Nhạc Đông Vân hơi mất hứng, nhưng rồi cũng sáng khoái chấp nhận đề nghị của nàng. Không sao cả, hắn chỉ cần ở bên cạnh bởi nàng ta cũng được, ở đâu đều như nhau.

...

Lại nói núi Thanh Sơn lúc này, bởi vì liên tiếp xảy ra vài vụ án mạng, phương viên vài trăm dặm nơi đây phần lớn đã bị cảnh sát phong tỏa. Mà kì thực thì chẳng cần cảnh sát phong tỏa, người dân nơi đây cũng tự động tránh xa khu vực này. Dù sao trong mắt bọn họ, cũng chẳng ai muốn vướng lại tại nơi "tử khí nặng nề" như vậy.

Chính là, bọn họ nếu biết được nguyên nhân gây nên nơi này "tử khí nặng nề" như vậy, là bởi một tiên nữ gây nên, không biết cảm giác sẽ như thế nào?

Kì thực nói là tiên nữ trực tiếp gây nên án mạng cũng không đúng. Nàng đơn thuần chỉ là quá mức mỹ lệ, khiến cho phạm nhân không thể kiềm lòng muốn làm bậy. Mà khi đó, những người bảo vệ bên cạnh tiên nữ sẽ ra tay trừng phạt bọn hắn, cái giá phải trả... dĩ nhiên là chết chóc.

Nếu đổi lại do chính đích thân tiên nữ hành động mà nói, nàng có lẽ không...như vậy...giết. Chính là, nếu người của mình đã giết rồi, nàng cũng không có ý kiến. Người, bởi vì đứng ở độ cao khác nhau, cho nên mắt nhìn nhận sự việc sẽ khác nhau. Không giết, là bởi không thích sát sinh. Mà lỡ như giết rồi, vậy thì thôi!

Nhưng dù đứng ở độ cao nào, tiên nữ vẫn không thể thay đổi một sự thật. Trong mắt nàng, những người kia sống chết có thể không làm nổi lên lòng nàng chút nào gọn sóng, nhưng có một bóng hình, từ lâu lắm rồi, đã tồn tại trong thâm tâm.

-Hắn khả năng cũng không biết bản thân là quan trọng thế nào đối với ta sao?

Lạc Nguyên Dao đặt tay lên ngực ngưng ngưng nghĩ. Nàng có thể không bởi vì những sự việc khác mà lay động tâm tình, nhưng mỗi khi nghĩ đến Nhạc Đông Vân hắn, lại không tự chủ cõi lòng đầy mềm mại.

Nhạc Đông Vân từ rất lâu rồi, đã ở trong trái tim nàng chiếm lấy hết thảy.

-Tỷ tỷ đã thả ra khí tức bản thân mà người chậm chạp vẫn chưa đến. Hừ, để xem khi tỷ tỷ tìm thấy người có nhéo chết không

...

Đối với Lạc Nguyên Dao ai oán, Nhạc Đông Vân là không biết chắc chắn rồi. Hắn sau khi gọi điện nhắn cho Hàn Tuyết ở nhà một câu, bèn thành thật ở lại bên trong gian phòng làm việc của Nhạc Băng, được một lúc thì cùng nàng ta đi ăn cơm.

Cuộc sống, ngoại trừ những sự việc thú vị ngẫu nhiên phát sinh ra thì, hường thụ thói quen thường nhật một loại kia, làm việc, ăn uống, ngủ nghỉ,... Ấu cũng là nhân sinh.

Cuối năm, mọi người biết đấy, thi cử này nọ, sau đó còn là một cái tết truyền thống đang đến nữa. Ta không biết tốc độ ra chương như thế nào, chỉ đành biết tới hai chữ "tận lực" mà thôi.

Cảm ơn mọi người rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cũng biết làm tỷ tỷ thương người

Ngắm lại, đến Thanh Sơn một chuyến quả thực không sai!

Nhạc Đông Vân có chút khẩn trương. Đã bao nhiêu lần hần tự hỏi, rằng nếu như những thứ trước mắt đây, kì thực không giống như bản thân hần nghĩ mà nói, vậy lúc đó hần sẽ cảm thấy thế nào?

Vui sướng cùng với thất vọng hai từ này, chỉ là lẫn nhau cách một đoạn hồng tuyến.

Là, ảo giác sao?

Dù rằng, linh khí lượn lờ nơi đây, bố cục phương viên nơi đây, kiến trúc nhà cửa nơi đây, quả thực giống, rất giống như là khi trước vậy!

Thậm chí, kể cả khí tức mờ ảo, như có...như không kia!

Nhạc Đông Vân lúc này, thậm chí nổi lên suy nghĩ quay về, để cho phần này mộng ảo, phần này quen thuộc, tại trong tâm trí hần nuôi dưỡng lấy một tia hy vọng. Có đôi khi, tin vào mộng ảo mịt mờ, so với khám phá ra chân tướng trước mắt, còn tốt hơn nhiều lắm.

Chính là hần không cam lòng. Nếu như đây mà nói...tất cả là sự thật này?

Cứ như thế đi về, để rồi day dứt nội tâm sao? Không bằng liền khoảnh khắc xông vào tìm rõ thực hư, để dù cho có thất vọng cỡ nào...cũng chỉ nhất thời mà thôi.

Nhạc Đông Vân một khi đã quyết định, liền không còn do dự. Hần tâm niệm khẽ động, chỉ chớp mắt sau thân ảnh đã thấp thoáng trên đỉnh Thanh Sơn.

Không sai, chính là Thanh Sơn! Nơi sở cảnh sát của Nhạc Băng đang điều tra vài vụ án mạng phát sinh tại đây, cũng là nơi Nhạc Đông Vân vẫn cảm giác được một tia khí tức quen thuộc của Tiên Vân, của hần nhà...chân chính nhà.

Quả nhiên nơi này có huyền cơ!

Nhạc Đông Vân lòng thầm cảm thán! Hần mới vừa đặt chân vào phương viên vài dặm quang đỉnh núi, bất chợt đã cảm nhận được vài tia ý niệm rất nhỏ đảo qua người mình. Đúng vậy, với Nhạc Đông Vân tu vi chân tiên mà nói, chỉ là tia ý niệm rất nhỏ mà thôi. Không đủ, để cảm giác được tu vi của hần.

Quả nhiên cùng lúc đó, tại một gian phòng nhỏ trên đỉnh Thanh Sơn, hắc y nhân nửa quỳ gối trước mặt hoàng y nữ tử, kính cẩn bẩm báo:

-Tiểu thư, hần mặc dù có điểm thanh khí, nhưng y nguyên không chút tu vi. Cũng chỉ là phạm nhân mà thôi.

-Là vậy sao?

Hoàng y nữ tử giọng không giấu nổi thất vọng. Có người vắng lai tại quanh đây, nàng kì thực cũng cảm nhận được. Chính là luận tu vi mà nói, nàng này Lạc gia đại tiểu thư, sao có thể so với Nhạc gia tình anh hộ vệ? Bởi vậy bèn phân phó mấy người bọn họ tìm hiểu một phen. Dù sao lần này đến đây tìm Nhạc Đông Vân, Nhạc bá phụ giao toàn quyền chủ trì cho nàng.

Hắc y nhân đối với Lạc Nguyên Dao thăm than, như cũ không chút ý kiến. Hần chỉ kính cẩn quỳ gối đứng đó, cho đến nàng gật đầu, bèn chậm rãi lui đi.

Chính là, bọn họ cũng không biết, phạm nhân trong mắt họ hiện tại, vậy mà đã tiến vào trong phương viên nơi mà Lạc Nguyên Dao cô ta hiện tại đang ngồi.

-Hần, không sai đi!

Nội tâm Nhạc Đông Vân lúc này là cỡ nào kích động. Càng đến gần, cảm giác quen thuộc kia càng mãnh liệt. Hần hiện tại thậm chí dám khẳng định bên trong chắc chắn là người mà bản thân quen thuộc.

Nhất định!

Cho đến khi nhẹ nhàng bước đến bên cửa sổ, không một dấu vết nhìn qua. Giờ phút đó, dù đã tin tưởng từ trước, Nhạc Đông Vân vẫn theo bản năng chớp chớp mắt.

Thật sự...là nàng?

Nhạc Đông Vân ngây người đứng đó, cho đến khi Lạc Nguyên Dao đã rời đi từ lâu, hấn mới bừng tỉnh.

-Nha! Không nghĩ lại thất thần lâu như vậy!

Hắn thầm nghĩ. Chính là, hồi tưởng một phen, hình bóng đó, dung nhan đó...Nhạc Đông Vân bây giờ mới nhận ra, tỷ tỷ bạo lực ngày trước của hắn kì thực, kì thực nàng rất...đẹp,này!

Nhất là khi nàng ngồi một mình ở đó, như có điều gì suy nghĩ vậy, thật sự ôn nhu văn nhã, mỹ lệ vạn phần. Mà nàng đang suy nghĩ gì, về...ta sao?

Nhạc Đông Vân cứ đứng đó nghĩ vẩn vơ rất lâu, cho đến khi ánh tà dương trải xuống, trải bóng hắn thật dài trên vách lá. Cũng may hắn bản thân đã thu liễm khí tức, bằng không đã sớm bị phát hiện từ lâu. Về phần vô tình bị trông thấy, điều này Nhạc Đông Vân kì thực cũng không lo. Nơi này hẳn là chỗ Nguyên Dao nàng ta nghỉ ngơi đi? Tại Tiên Vân gia tộc hắn, tuy là chủ tớ thân thiết, quy củ không thể bỏ qua. Nơi ở của chủ nhân, để bảo trì thanh tĩnh, trừ thiếp thân nha hoàn ra, còn hộ vệ gia đình các loại, đều tại khu vực khác. Bởi vậy vậy hiện tại, trừ phi là bại lộ khí tức, bằng không cứ đứng đây, chỉ cần không gặp phải chính chủ Lạc Nguyên Dao, còn lại đi đâu cũng là!

Nhạc Đông Vân nhìn sắc trời, trong đầu còn vẫn vương hình ảnh của Lạc Nguyên Dao, tâm bất chợt nổi lên chút đùa nghịch.

“Không không, Nhạc mỗ làm người quang minh chính đại, sao có thể như vậy làm ra hành động xấu hổ, đến ôn tuyền đùa nghịch nàng chứ!”.

Một âm thanh chính nghĩa trong đầu vang lên, chính là ngay lập tức âm thanh khác trái ngược liền can lại:

“Có gì mà đáng xấu hổ này? Người biết trước nàng sẽ đến ngắm mình, bèn đứng chờ sẵn trên bờ nàng chút thôi, lại cũng không phải hành vi nhìn lên gì. Hơn nữa, nàng...nhưng là tỷ tỷ của người nha! Gì ngại ngần chứ?”

Tỷ tỷ hai tiếng này cất lên, Nhạc Đông Vân nội tâm có chút đã động, rốt cuộc hắn vẫn cất bước, nhẹ nhàng di chuyển.

Ôn tuyền ám áp, yên vụ mịt mờ. Nhạc Đông Vân lần theo vết tích trận pháp ba động, rốt cuộc đến đúng nơi bản thân cần đến, lòng lại không khỏi cảm thán.

Quả nhiên, Địa Cầu linh khí không đủ. Nguyên Dao nàng ta muốn thoải mái thư giãn một điểm, cũng đều phải bố trí tụ linh đại trận, còn cất công bày biện một phen mới được như thế này.

Đường đường là Lạc gia đại tiểu thư, ngẩng lại, bản thân cũng thấy thật đau lòng cho nàng. Rời lại nghĩ: Ta đây như vậy, hiện tại càng phải bồi tiếp nàng nha!

Hắn nhìn quanh một lượt, xung quanh không một bóng người. Nghĩ đến bây giờ trời vừa mới tối, Nguyên Dao nàng ta cũng chưa đến, vậy bản thân cũng chịu khó ngồi đợi một phen vậy. Nhạc Đông Vân kiểm một tảng đá phẳng, tại nơi vị trí khuất tầm nhìn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Cho đến khi nhiệt khí từ ôn tuyền thấm vào lâm ẩm bạch y đang mặc, Nhạc Đông Vân rốt cuộc mở mắt. Có tiếng “róc rách” của nước chảy, lại cũng có tiếng lộ nước rất nhẹ...

Ngoài Nguyên Dao nàng ra, còn có ai?

Nhạc Đông Vân định cứ thế đi ra, chính là ma xui quỷ khiến thế nào, chân cứ chậm chạp không nhúc nhích.

Chờ...một lát này!?

Nhạc Đông Vân quả thực chỉ chờ một lát mà thôi, đủ để khi hắn đến, Lạc Nguyên Dao nàng đã thoát quang một mảnh y phục, thư thư tại trong ôn tuyền nhắm mắt ngắm mình.

Này...súoi tóc đen nhánh chảy dài, ướt đầm mà mềm mại; này một trương ôn nhu văn nhã, tú lệ tuyệt luân dung nhan; này cần cổ trắng ngần mềm mại; này gọi cảm thanh tú xương quai xanh. Còn cả cả nàng một đôi ngọc ngũ hồng phớt ướt đầm nhiệt sương.

Nhạc Đông Vân không thể không nghĩ đến, khi mà hắn khẽ hôn lên, cần nhẹ, lúc đến liền như thế nào?

Thế nào là thế nào này?

Nhạc Đông Vân lúc còn bé được chuyên tâm bồi dưỡng mọi mặt để trở thành gia chủ tương lai, về chuyện tình cảm lại như trang giấy trắng. Dù sao tình ái loại chuyện kia, cũng không thể có ai lại tự dưng đem ra đi giáo huấn. Mà đến Địa Cầu, bởi nguyên do tu vi, dung mạo, khí chất phong thần tuấn lãng của mình; nữ nhân cơ hồ đối với hắn khó dấu nổi một tia cảm tình. Coi như là Hàn Tuyết, hay Nhạc Băng bọn họ, có ai lại không phải luôn thuận theo ý hắn?

Người tưởng tượng một trang giấy trắng về tình ái vốn không tì vết, nay thoạt tiên viết lên đó ba chữ: “Thuận theo tâm” thì sẽ như thế nào?

Nghĩ thế nào liền làm thế nào!

Đó là Nhạc Đông Vân từ Hàn Tuyết cùng Nhạc Băng hai người bọn họ, tự thể ngộ ra tình ái kinh nghiệm đầu tiên.

Chỉ đơn thuần đùa nghịch, cho nàng một chút bất ngờ?

Quên đi!

Nguyên Dao...tỷ tỷ, thì đã lại làm sao? Ta muốn nàng trở thành ta thế tử, kì thực...cũng không phải không được.

...

Lạc Nguyên Dao cảm giác mặt nước có chút động, nàng cũng không có cảm giác gì lắm, chỉ khẽ mở mắt. Chính là, đến giờ phút đó, cô ta mới giật cả mình. Trừ bỏ đi hoảng hốt định hô to các loại phản ứng theo bản năng của nữ tử mà nói, khi nàng ta bình tĩnh lại, nhìn nam nhân đứng đối diện trong ôn tuyền với mình, không thể tin hỏi lại:

-Thật sự...ngươi?

Nhạc Đông Vân bĩu môi:

-Chẳng lẽ có người khác có thể được đứng đây? Như là có, ta ngược lại cũng muốn xem là ai.

Hắn còn chưa dứt lời, đã thấy cảm giác tai bị giật giật, âm thanh có chút giận giữ vang lên:

-Vô lương tâm! Tỷ tỷ đều đã đến một thời gian, vậy mà ngươi bây giờ mới xuất hiện. Đã vậy hiện tại lúc ta đang tắm còn chạy vào, thì còn ra thể thống gì nữa!

Lạc Nguyên Dao vừa nhéo tai hắn, tay kia ngón trỏ gấp lại, tại trên đầu hắn gõ “cốc” một cái, bực mình:

-Nếu không phải quen ngươi từ nhỏ, không biết ta có phải nhận lầm người không nữa? Ngươi xem mắt mình đang nhìn ở đâu, còn nhìn?

Nhạc Đông Vân đối với Lạc Nguyên Dao đang bực mình, cũng không dùng sức giãy ra. Hắn hai tay vòng lấy ôm eo nàng, cùng lúc ánh mắt ngẩng lên đầy đáng thương:

-Đừng nhéo tai mà, đau. Tỷ tỷ buông ra nhé, ta biết sai rồi mà!

Nữ nhân, là có mẫu tính đấy! Mà Lạc Nguyên Dao nàng ta, đối với Nhạc Đông Vân ngoài một phần tình, còn có một phần bao bọc của tỷ tỷ dành cho đệ đệ. Nghe hắn tỏ vẻ đáng thương, nàng tâm ngay lập tức mềm ra, tại trên má hắn vuốt nhẹ:

-Được rồi này, cũng biết làm tỷ tỷ thương ngươi

Nàng đang nói dở, bất chợt bực mình, gắt:

-Cái tay ngươi để đâu vậy?

Nguyên lai, Nhạc Đông Vân từ khi ôm lấy Lạc Nguyên Dao, vuốt ve lưng ngọc nàng ta cảm thấy không đủ, hai tay bất giác dịch chuyển dần xuống phía dưới, tại nàng ngọc mộng bốp nhẹ.

Hiện tại bị phát hiện, hắn cũng không có chút ngượng ngùng, chỉ đáng thương ngược lên nhìn nàng ta, sau đó vùi đầu vào bộ ngực mềm mại kia, tham lam hít một hơi hương khí thật sâu.

Hắn cứ như vậy tận hưởng, cho đến khi cảm giác có tiếng hít thở dồn dập, bèn lần thứ hai ngược đầu lên. Lạc Nguyên Dao lúc này dung nhan đỏ bừng, đối với hắn nhìn lên ánh mắt có chút lảng tránh, ê a khẽ:

-Ngươi...sao...làm gì...um...

Nàng còn chưa dứt lời, môi đã bị phủ kín. Nhạc Đông Vân hai tay tại eo nàng bế bổng lên, cùng lúc tham lam hưởng thụ lấy nàng tinh xảo đầu lưỡi...

Khi mà Lạc Nguyên Dao cảm hít thở thông thoáng một điểm thì, ánh mắt hơi liếc xuống, đã thấy Nhạc Đông Vân hắn vùi đầu trước ngực. Một cảm giác tê dại chạy khắp cả người cô ta. Nàng hai tay vô tình hữu ý đặt tại trên đầu Nhạc Đông Vân, xoa loạn tóc hắn, miệng hé mở thở nhẹ ra từng đợt nhỏ

-Umh...làm như vậy...không...tốt...Vân...

Chính cô ta kì thực cũng không biết mình đang nói gì sao?

Mà đến khi Nhạc Đông Vân lại chiếm đoạt lấy nàng đôi môi, cùng lúc tại phía dưới tiến thật sâu vào, mà nói thì...Nàng hồ ngôn loạn ngữ, trở thành những tiếng ậm ừ rất nhỏ tại cổ họng, kích thích Nhạc Đông Vân, để cho hắn tiến vào thật sâu, thật sâu từng đợt...Cho đến khi cả hai bọn họ lẫn nhau ôm thật chặt run lên từng đợt nhẹ nhẹ.

Nhạc Đông Vân tại trong người tỷ tỷ của mình, thật sâu thả lỏng, tận hưởng nàng u cốc mềm mại ép chặt hắn tình quan...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Sớm một chút

- Bao giờ về?

Lạc Nguyên Dao dao tại trên ngực Nhạc Đông Vân hai bàn tay chống lên, đẩy nhẹ hấn ra. Dù rằng nàng vẫn rất hưởng thụ hấn...âu yếm hôn, có điều cứ như vậy, chỉ sợ bản thân hội không thể tập trung nói chuyện.

Mà Nhạc Đông Vân, xác thực lúc này còn muốn nếm lấy nàng hương thơm da thịt, cũng đành không tình nguyện nói chuyện. Hấn hơi suy nghĩ, đoạn hỏi:

- Có gấp lắm không?

- Tính, coi như về càng sớm càng tốt đi.

Lạc Nguyên Dao lắc đầu. Ai cũng mong gặp lại hấn càng sớm càng tốt, tuy nhiên điều này cũng không quá miễn cưỡng.

Nhạc Đông Vân nghe vậy, gật đầu:

- Quả thực còn một số việc cần thu xếp, không thể về ngay được.

- Ừ

Nàng gật đầu:

- Ta sẽ đợi.

...

Nhạc Đông Vân ngồi trong phòng khách, lòng có chút bồn khoăn. Nguyên Dao không theo hấn về nhà Hàn Tuyết, này cũng tùy nàng thôi. Điều đó không quá quan trọng, cái chính khiến hấn bồn khoăn ở đây là, rốt cuộc nên mở lời thế nào?

Nhạc Đông Vân hoàn toàn có thể hiểu, rời xa địa phương quen thuộc để đến một nơi hoàn toàn mới, cảm giác đó là xa lạ cỡ nào. Chính hấn, nếu như không phải tình cờ mà nói, có lẽ cũng...

- Ài, quên đi!

Hấn lắc đầu, về- đây là điều khó tránh khỏi, cũng là điều hấn mong muốn. Về phần Hàn Tuyết cùng Nhạc Băng hai nàng, bọn họ coi như không chịu theo hấn về mà nói, cùng lắm thì...cưỡng ép mang về. Dù sao loại chuyện này...hấn cũng không thấy hiếm lạ gì.

Tất nhiên, cưỡng ép gì đó chỉ là biện pháp cuối cùng thôi. Nhạc Đông Vân cũng không tin, bằng hấn nhân cách mị lực, lại không hấp dẫn chết người hai cô nàng kia. Nguyên Dao tỷ tỷ thế kia còn bị hấn... hôn, hí hí.

Nhạc Đông Vân nghĩ lại, miệng đều cong thành vầng trăng khuyết.

...

- Anh có chuyện gì muốn nói sao?

Hàn Tuyết nằm trên giường, như có điều suy nghĩ một lúc bèn quay qua ôm Nhạc Đông Vân, hỏi. Nàng cũng không quá vô tư đến mức không nhìn ra hấn có điều tâm sự.

- À...không.

Nhạc Đông Vân ngập ngừng trả lời. Nghĩ làm như thế nào là một chuyện, nhưng đến khi chân chính đưa ra lời nói, đây cũng cần chút quyết tâm. Nhạc Đông Vân nhìn vào gương mặt có phần non nớt của Hàn Tuyết, hấn có chút không nỡ. Nếu nàng không đồng ý mà nói, coi như hấn cưỡng ép mang nàng đi, như vậy thời gian thực sẽ làm nàng người ngoài sao?

Giống như hấn mà nói, đến Địa Cầu. Dù cho có Hàn Tuyết, Nhạc Băng bọn họ bồi tiếp, coi như vẫn không thể quên được Tiên Vân, không phải sao?

Mà nay bản thân đã không làm được, lại lấy tư cách gì bắt bọn họ theo này?

Nhược bằng để lại bọn họ? Nhạc Đông Vân đặt tay lên ngực tự hỏi.

“Người nữ lòng sao?”

-Được rồi, ngủ đi!

Nhạc Đông Vân nội tâm khẽ thở dài. Việc hấn cần làm hiện tại, có lẽ lặng yên hạo hạo ở bên nàng đi. Suy nghĩ nhiều về chuyện tương lai chưa chắc đã sớm nghĩ ra được biện pháp ổn thỏa, chỉ bằng hiện tại cố sống thật tốt. Còn nhớ ngày trước phụ thân từng nói: “Sống cho hiện tại, là sống cho tương lai và quá khứ. Bởi hiện tại là tương lai của quá khứ và là quá khứ của tương lai.”

Hắn là như vậy đi!

Hắn ôm thật chặt Hàn Tuyết, ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

-Thật không có chuyện gì sao?

Nhạc Đông Vân không biết là bản thân Hàn Tuyết nàng ta vốn là người tinh ý, hay tại vốn có ba chữ “ta có chuyện” trên mặt hấn nữa, mà cho đến tận sáng hôm sau, Hàn Tuyết trước lúc đi học vẫn không yên tâm quay lại hỏi.

-Không có mà!

Hấn hơi trừng mắt:

-Nhanh lên kéo trễ giờ!

Chờ đến lúc Hàn Tuyết ra khỏi nhà, hấn thâm lắc đầu. Không nghĩ có ngày mình lại gặp vấn đề đau đầu như vậy. Nếu nghĩ đến may mắn duy nhất mà nói, có lẽ là việc bản thân không có dính líu quá sâu đến nơi này đi. Thật tình, nếu như giải quyết xong hai cô nàng kia mà nói, như vậy cũng không còn vướng bận gì.

Xem như là vạn hạnh trong bất hạnh đi!

-Chuyện này không phải nói chậm một chút thì sẽ dễ dàng hơn. Mà lại ta cũng mong sớm về nhà, như vậy nên để bọn họ chuẩn bị trước tâm lý thì hơn.

Nhạc Đông Vân phân tích xong, lòng đã có quyết tâm. Dù sao ngày thường hấn vẫn luôn có cảm giác nhàm chán, vậy hôm nay liền xem như một ngày bận rộn đi.

Giải quyết hết nhân quả, tâm thanh thoi ra về!

Nghĩ nghĩ, bèn cho Hàn Tuyết gọi điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thì ra người nói, đều là giả dối sao?

(Chương trước ghi lộn, đúng ra là Nhạc Đông Vân gọi cho Nhạc Băng nha!)

-Ừ...cậu có chuyện gì.

Giọng Nhạc Băng rất nhẹ nhàng, dù cho nàng đang hiện tại đang trong cuộc họp quan trọng, dù cho nàng trước giờ vẫn luôn là người tuân thủ nghiêm ngặt quy định không nghe điện thoại trong giờ làm việc,... Tất cả, tất cả những điều hiện tại đều không quan trọng nữa rồi, bởi vì người mà nàng dịu dàng với, hấn là Nhạc Đông Vân.

Nếu là ngày bình thường mà nói, nghe nàng như thế ấm áp, Nhạc Đông Vân hấn có lẽ là nội tâm nở hoa đi? Mà hiện tại này?

Nhạc Đông Vân không biết, chỉ ít thì hấn hận tình cảnh của mình hiện tại, làm cho bản thân không có cảm giác tự nhiên phóng khoáng như ngày thường.

Thì ra, tiên nhân cũng có phiền não.

Vốn trước đó hạ quyết tâm, giờ khắc này đối mặt lại cảm thấy nhụt chí. Nhạc Đông Vân ngẫm lại trước giờ, bản thân là cỡ nào quả quyết, mà mấy ngày hôm nay một kiện sự tình, lại úp úp mở mở mấy lần. Nay hấn tác phong như vậy, quả thật bản thân cũng tự thấy chán ghét.

-Ha...

Nhạc Đông Vân ứng lời Nhạc Băng trong điện thoại, lòng lại thầm cười khổ.

Hắn không nữ, không nữ nói cho các nàng biết từ nay về sau phải cùng hắn đến một địa phương xa lạ, không người thân quen để sinh hoạt suốt đời. Lại nghĩ:

“Thôi thôi không nữ, vậy không ép các nàng đi theo ta cũng được. Nhưng nói không nói một lời liền ra đi, để nàng nghĩ ta bỏ rơi nàng mà nội tâm đau khổ. Vậy ta cho nàng ấy công đạo ở đâu?”

Bởi vậy, bèn ngáp ngừng hỏi:

-Có...một chuyện quan trọng. Nàng gặp ta một lát được không?

-Điều này...

Nhạc Băng ở đầu dây bên kia vô thức nhìn quanh một lát. Nàng biết người này bình thường vốn hay đùa giỡn nhưng chuyện quan trọng chắc chắn sẽ không qua loa. Bởi vậy, dù đang trong giờ làm việc, cô ta vẫn làm động tác gật đầu, nhẹ nhàng nói qua điện thoại:

-Được!

-Vậy gặp nhau ở nhà nàng đi.

Nhạc Đông Vân nói xong bèn lập tức cúp máy, lòng có chút loạn. Hắn hơi lắc đầu, lẩm bầm: “Đến lúc đối mặt rồi!”

Với Nhạc Đông Vân mà nói, muốn đến nơi nào đó cơ hồ chỉ trong chớp mắt. Tuy nhiên thì, điều khiến hắn ngạc nhiên là, hắn vừa ngồi vào phòng khách nhà Nhạc Băng không lâu, đã nghe tiếng mở cửa, sau đó có tiếng bước chân gấp gáp.

-Cậu uống gì không?

Nhạc Đông Vân khẽ ngẩng đầu lên, nhìn Nhạc Băng nàng ta vội vàng trở về, một thân cảnh phục còn chưa thay, thậm chí trên trán còn lấm tấm vài giọt mồ hôi trong suốt, nội tâm bất chợt cảm động.

Vốn tưởng mối quan hệ bọn họ trong lúc đó, là một bên cưỡng ép một bên thuận theo, bây giờ nhìn lại, hóa ra bản thân thực sự được nàng đề tâm.

-Cà phê nhé?

Bị ánh mắt đầy tâm sự của Nhạc Đông Vân nhìn lấy, Nhạc Băng hơi chút bối rối. Có lẽ là để dời đi sự chú ý của hắn, nàng bèn hỏi thêm một câu.

Nhạc Đông Vân đang có tâm sự, đây quả thực chính là. Mà khi Nhạc Băng lần thứ hai hỏi hắn, cũng thành công kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ của bản thân, vội điều chỉnh tâm tình, lắc đầu:

-Không cần đâu. Chúng ta... nói chuyện một lát nhé?

Hắn nói, cũng không chờ nàng đồng ý, tại trên đùi mình vỗ nhẹ:

-Ngồi đây!

Nhạc Băng thoát đầu mới nhìn động tác của hắn, suýt nữa nổi cáu. Nàng bỏ cả cuộc họp gấp gáp chạy về chi để người này đùa giỡn thôi sao?

Chính là, nhìn bộ dạng hắn thành thực như thế, bảo nàng như vậy hắn chỉ là thói quen mà thôi.

Nhạc Băng cô ta nghĩ thông suốt, không nữ từ chối hắn, bèn thuận theo ngồi lên đùi Nhạc Đông Vân.

Quả thực, như Nhạc Băng nghĩ, lúc này Nhạc Đông Vân nào muốn đùa nghịch gì. Hắn kiên nhẫn chờ cho đến khi Nhạc Băng tại trong lòng hắn tìm tư thế thoải mái nhất ngồi xuống, mới thật chặt vòng tay ôm nàng, tại trên cổ nàng thở nhẹ:

-Có chút chuyện, ta nghĩ...cần thiết phải nói ra!

-Ấn!!

Khả năng là bởi lúc này Nhạc Đông Vân rất dịu dàng, khiến cho nữ nhân trong lòng không chút nào muốn phản kháng điều gì, nàng chỉ lặng yên nghe hắn nói:

-Biết lai lịch ta sao?

Nhạc Đông Vân mở lời, mà Nhạc Băng nghe vậy bất chợt hé môi, mắt mở to như nhớ ra điều gì, đáp:

-Không biết.

Tất nhiên Nhạc Băng không biết. Hai người bọn họ, còn nhớ lần đầu gặp nhau. Lúc ấy Nhạc Băng tra hỏi thông tin của hắn, lại tra tìm dữ liệu của cục cảnh sát, bên ngac nhiên phát hiện, ở địa chỉ, tuổi tác,...như vậy, thế mà không có ai tên là Nhạc Đông Vân.

Người này, cứ như từ trong hư không xuất hiện.

-Ừ

Đối với Nhạc Băng mờ mịt, Nhạc Đông Vân gật đầu. Chính hắn lúc mới đến đây còn không biết là đâu, thì sao nàng biết được?

Thầm sắp xếp lại nội dung câu từ, Nhạc Đông Vân nhẹ nhàng giảng giải

-Có một giới, ta thường gọi Tiên Vân.

-Đông phương nơi ấy, có Bạch Đế thành.

-Có một Nhạc gia, nuôi lớn Nhạc Đông Vân...

Nhạc Đông Vân rất kiên nhẫn, đối với Nhạc Băng thắc mắc bất kì chỗ nào, hắn đều nói lại cho rõ ràng mới thôi. Đến cuối cùng, khi hắn vừa dứt lời bốn chữ: "Ta phải đi rồi", cũng là lúc Nhạc Băng chợt quay đầu nhìn hắn. Ánh mắt nàng hơi híp lại, giọng điệu có phần nguy hiểm:

-Giảng giải nhiều như vậy, là ý muốn nói...ngươi có người khác, muốn bỏ ta?

-Hả? Cái gì?

Nhạc Đông Vân ngẩn ngơ giây lát, rồi sau đó có cảm giác muốn đập đầu.

Trời ạ! Hắn kiên nhẫn nói nãy giờ, cô nàng này lại vẫn tưởng hắn thích người khác, đi về chuyện để bỏ nàng ta.

-A!

Linh quang chợt lóe, trong sự hiểu lầm hắn nhưng là tìm ra cách để giải thích nha. Đối với Nhạc Băng nghĩ lung tung, Nhạc Đông Vân phủ định:

-Những lời ta kể đều là thực sự. Mà nói ra, không phải để bỏ rơi nàng, chính là muốn bản khoản nói với nàng, ta muốn...đưa nàng đi theo.

-Này...ngươi...cũng không cần tìm lí do lạ người như vậy. Ta...

Nhạc Băng phản bác, giọng điệu yếu hơn lúc đầu nhiều. Cô ta bất chợt nhận ra, nếu hắn muốn bỏ rơi mình mà nói, còn dùng giọng điệu thương lượng thế này, bảo muốn đưa bản thân đi sao?

Nhưng đi đâu là đi đâu? Tiên Vân đó là nơi nào này? Đây cũng thật khó mà tin tưởng đi!

Nhạc Đông Vân lúc này, dùng giọng trầm thía nói:

-Có những chuyện, nửa giả nửa thực, kì thực vốn là lừa gạt phần lớn mà thôi. Mà những chuyện vốn thoát nghe không thể tin được, biết đâu lại là sự thật này? Bởi vì ngờ là giả, cho nên không tin thực. Còn ta, sẽ không lừa nàng đấy!

-Ngươi chờ một chút.

Nhạc Băng lắc đầu quày quẩy, nhìn hắn năn nỉ:

-Đừng nói nữa, để ta nghĩ một chút được không?

-Ừ

Nhạc Đông Vân không nói gì, chỉ thật chặt ôm lấy nàng. Tình huống xấu nhất mà nói, hắn thật sự không biết mình sẽ cảm giác thế nào nữa. Hiện tại, thắm nghĩ hảo hảo ở bên nhau sao?

Có lẽ là một lúc, có lẽ là rất lâu, khi mà lần thứ hai Nhạc Băng quay lại nhìn Nhạc Đông Vân thì, ánh mắt nàng ta đã không còn vẻ mê mang như cũ, có chăng chỉ là vẻ không nở cùng với bất lực.

-Ngươi...ngươi thì dự định bao giờ...bỏ rơi ta?

Nàng nói câu này, cơ hồ là dùng hết sức lực, mà giọng điệu run run nghẹn ngào.

Lúc ấy, Nhạc Đông Vân chợt hiểu rõ.

Nàng cùng hắn, hóa ra không cùng đường.

Là bọn họ lẫn nhau chọn lựa tách rời.

Nhạc Đông Vân không thể vì Nhạc Băng ở lại Địa Cầu, sống một đời bình phàm như vậy.

Mà Nhạc Băng đồng dạng, nàng không thể vì yêu, bỏ qua tất cả để cùng với Nhạc Đông Vân đến một nơi xa lạ...

Phần này tình cảm, không có giả dối, chân thực như thế, nhưng vốn đã sai từ đầu.

Nếu đã là người qua đường trong đời nhau, hà tất ngoảnh mặt nhìn lại.

Trầm mặc khi ấy, Nhạc Băng vui đầu vào lòng hắn, mà tâm nhói đau nỉ non:

-“Yêu thương ta, bảo vệ ta. Đời này kiếp này ở bên ta”, những lời lúc trước đó người nói thì ra...tất cả chỉ là giả dối thôi sao?

-Ta an an ổn ổn sống bình thường như thế, thậm chí đến khi không chờ được tìm một đối tượng tốt kết hôn, cứ thế đi hết cuộc đời. Mà người, tình cờ lạc qua đây, biết bản thân không thuộc về nơi này, cũng sớm sẽ rời đi, hà cớ gì còn muốn quán lấy ta?

-Ta tâm, thân thể này, tất cả đều thuộc về người, cho người hết, nhưng người nói người không thuộc về nơi này. Vậy tình yêu của ta đều là uổng phí sao? Người nói, người nói!!!

Nhạc Băng tại trong lòng Nhạc Đông Vân nắm tay đánh hắn, chỉ là càng đánh mà sao nàng tâm càng đau, đến cuối cùng chỉ biết nhắm mắt nằm tại trong lòng hắn, thậm chí khóc run run.

Nhạc Đông Vân tay run rẩy vuốt một lọn tóc bên tai nàng, đau lòng nhắm mắt lại.

An ủi cũng được, giải thích cũng thế. Hắn còn biết nói gì đây? Dù cho...thiên ngôn vạn ngữ, cũng không bằng một sự thật đau đớn.

Hóa ra, thứ mà bọn họ đối mặt, không phải sinh li tử biệt, mà còn là đau lòng hơn thế. Biết đối phương nơi nào, lại suốt đời không thể nào gặp được nhau.

...

-Đi ra!

Nhạc Đông Vân mở mắt. Trước mặt hắn, Nhạc Băng đã ngồi dậy từ lúc nào không hay.

Mà nàng mở miệng lạnh lùng, giống như trước đó hai người bọn họ vốn không quen biết vậy

-Ta nói lại lần nữa, đi ra! Chúng ta từ nay về sau không quen biết, ta yêu cầu người đi ra khỏi nhà ta.

Nàng là cố tỏ ra lạnh lùng sao? Dù vậy, bề ngoài cùng với nội tâm không đồng nhất, Nhạc Đông Vân là biết chắc chắn đấy! Càng huống gì Nhạc Băng, hắn tại trên dung nhan nàng, thấy hai hàng lệ vẫn còn chưa khô

-Đi ra!

Nhạc Băng không kiên nhẫn nổi, nàng đứng dậy, hai tay nắm lấy tay hắn. Khi đó, Nhạc Đông Vân bất chợt giật lại, kéo nàng vào trong lòng...

Một câu chuyện buồn ~ Có lẽ như Nhạc Băng đã nói, nếu bản thân chỉ là một người qua đường, hắt hắt quán lấy nhau?

Đến cuối cùng khi nhận ra bản thân thuộc về nơi nào, đó là lúc tự làm tổn thương lẫn nhau.

Ta không biết, ta không nhớ bắt ép nàng, nhưng càng không nhớ rời xa.

Sai, cũng đã sai rồi. Ta từng nói bản thân, sống là cho hiện tại đấy!

Ài ~ Ta không biết nữa...

Hãy chờ chương sau nhé. Mọi thắc mắc có thể vào mục bình luận để chờ ta giải đáp.

Xem chùa mà không like và đề cử là một tội ác!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Long Hoa hội

Nhạc Đông Vân chợt thấy tình lặng lạ thường. Hắn cứ lặng thinh như vậy đã vài canh giờ. Khẽ liếc mắt nhìn giai nhân đang yên giấc nằm trong lòng một phen, bất tri bất giác khóe môi hơi cong lên. Nữ nhân này...nàng nháo cũng nháo rồi, khóc cũng khóc đủ rồi.

Hiện tại đến phiên ta chứ?

Tất nhiên Nhạc Đông Vân không phải khóc lóc điều gì. Đau khổ, là hắn không chịu đựng được đây, cho nên mới phải đi tìm cách giải quyết.

Mà cách giải quyết tốt nhất này?

Nhạc Đông Vân không chắc đây là cách giải quyết vấn đề tốt nhất, nhưng chắc chắn là cách hắn muốn làm nhất.

Hắn đã từng nói qua chưa nhỉ? Rằng là: “Con người ta, sống cho hiện tại tức là sống cho cả quá khứ và tương lai”.

Mà tương lai sao?

Nhạc Đông Vân không đoán được sau khi hắn rời khỏi Địa Cầu, bỏ lại Nhạc Băng cùng Hàn Tuyết, lúc đó hai người bọn họ cuộc sống sẽ như thế nào. Hắn không đoán được, cũng không cần thiết phải đoán nữa rồi!

Dù sao, bọn họ sau này...có hắn bên cạnh, hoặc là nói...ở bên cạnh hắn. Như vậy được rồi, phải không?

- Mà quên mất, lần trước gặp Nguyên Dao nàng ta, còn chưa hỏi tình huống hiện tại ở nhà đây!

Nhạc Đông Vân chặc lưỡi, sau đó đầu hơi lúc lắc:

- Cũng không cần bận tâm quá, dù sao đều sắp về.

Hắn vừa nghĩ, vừa bế lấy Nhạc Băng, tại trên trán nàng cúi xuống hôn nhẹ, khẽ thì thầm:

- Ta cũng không nỡ xa nàng a. Nghĩ lại thì, trai lớn lấy vợ gái lớn theo chồng, đây cũng là thiên kinh địa nghĩa...Ta quyết định mang nàng theo, này trách, vậy cứ trách đi, dù sao ta thắng thần thừa nhận chính là!

Hắn nói xong, hai tay từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng đặt Nhạc Băng lên giường. Để cho nàng ngủ một lúc, đến khi tỉnh dậy có lẽ sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.

Đóng cửa đi ra khỏi nhà, Nhạc Đông Vân nhìn sắc trời sắp trưa, ngửa mặt thán:

- Ài, vậy là xong một người. Còn cô bé kia nữa, hôm nay giải quyết luôn đi! Sớm thụ xong đau khổ, mới chóng về miền cực lạc.

Nói xong, bèn như lúc trước lấy điện thoại ra gọi cho Hàn Tuyết.

Nhạc Đông Vân liền biết, sắp tới, có lẽ sẽ lại có một tình tiết lâm li bi đát, nước mắt lăn dài, rồi thì câu chuyện thiên ngôn vạn ngữ kể sao cho xiết.

A! Nếu đến, vậy thì đến đi. Loại sự tình này, Nhạc mỗ nhưng là đã có kinh nghiệm, cũng không thấy sợ hãi nữa rồi. Dù sao kết cục nhận định đều đưa ra rồi, còn quan tâm quá trình sao?

Vậy đây! Loại quyết định này của Nhạc Đông Vân có người khen, kẻ chê. Người đồng ý, kẻ bác bỏ. Nhưng là, hắn chỉ cần biết nhiều năm về sau, ngắm lại sự tình hôm nay một phen, chợt cảm thấy: “Nếu như hôm nay không mang hai nàng đi theo mà nói, vậy chuyện tình của bọn họ phải chăng chỉ đến thế thì thôi?”

Không đúng sao?

Thánh nhân có câu: “Thực, sắc, tính, dã”

Bốn thứ trên, là bốn nhu cầu thiết yếu của con người, hoặc là nói đó là “nhân chi bản tính”. Trong số đó, “thực” xếp đầu tiên, đủ để thấy yếu tố này quan trọng như thế nào.

Nhạc Đông Vân đối với ẩm thực của Địa Cầu cảm thấy rất hài lòng. Dù cho ở nơi này linh khí lộ ra vẻ không đủ, bồi dưỡng ra nguyên liệu từ tự nhiên cũng không quá xuất sắc. Có điều, không thể không nói, bọn họ trên tạo nghệ ẩm thực quả không sai.

Giống như này đây món gà, thì ra còn có thể tẩm một lớp bột cùng bơ lên và rán giòn. Này đây thịt bò, hóa ra có thể làm ra món bít tết thơm.

Chính xác thì, hương vị thức ăn ở đây, là sự hòa quyện tổng thể giữa các nguyên liệu cùng gia vị, để tạo nên một hương vị phù hợp nhất, đặc trưng nhất cho mỗi món ăn.

- Của quý khách hết một vạn...

Giọng nói ngọt ngào của nữ phục vụ cất lên, Nhạc Đông Vân ánh mắt khẽ đảo qua tờ hóa đơn. Rất nhiều con số không sao?

Hắn lắc đầu, người Địa Cầu cũng thật là, một con số ghi dài dòng như vậy, còn không bằng quy đổi thêm loại khác tiền tệ mệnh giá cao hơn.

Có câu: “Nhập gia tùy tục”. Hắn cảm thán, cũng là cảm thán thế thôi. Thực sự để mà nói thì, con số hóa tại trên hóa đơn có dọa người đi chẳng nữa, lại bằng được một góc vài món đồ hắn mang theo?

A...ngẫm lại cũng phải! Người trong giới tu luyện, thì vàng bạc cùng đá sỏi có khác gì nhau? Một viên đan dược cấp thấp, cũng là vạn kim khó cầu. Đơn giản thì...vàng bạc có ăn được sao? Có mua được tu vi sao?

Cái gọi là còn sống, mới có tất cả. Mà chết đi rồi, vàng bạc có chôn cùng mà thôi!

Cho đến khi ra khỏi nhà hàng, Nhạc Đông Vân mới thôi ngẫm nghĩ chiếc thẻ bạc trên tay. Món đồ này lúc trước Hàn Tuyết đưa cho, hắn thấy cũng không có gì đặc biệt. Vậy mà vừa nãy mới rút ra, Nhạc Đông Vân rõ ràng cảm nhận được, thái độ nhân viên phục vụ chột cung kính hơn rất nhiều.

Quả nhiên, tầm mắt khác nhau, sự vật nhìn thấy theo đó cũng khác nhau.

Khẽ lắc đầu, thôi không suy nghĩ đến vấn đề này nữa. Nhạc Đông Vân lúc này chột cảm thấy toàn thân sáng khoái lạ thường.

- Còn gì nữa không nhỉ?

Không còn nổi mê man khi không biết bản thân liệu trở về được không, chuyện tình hai cô nàng kia cũng đã giải quyết xong xuôi. Nhạc Đông Vân tự hỏi, liệu hắn còn gì băn khoăn.

- Ta cảm giác hiện tại, nên coi đây là một lần du ngoạn thì đúng hơn.

Con người ta, khi tất cả được khúc mắc được giải khai thì, nội tâm giống như bùng sáng lên vậy. Đối với Nhạc Đông Vân mà nói, hắn chột cảm thấy thật tươi mới, khẽ nhắm mắt, vươn người, hít một hơi thật sâu. Trong phút chốc, thiên địa xung quanh như bùng tỉnh, tại hắn hô hấp cùng nhau hòa làm một. Những cơn gió thoảng qua, ấm áp, lại mát lạnh...

- Mẫu thân, Nhu nhi muốn cưỡi nón. Nhu nhi muốn thoải mái.

Trên đường, một cô bé bắt chột níu tay mẫu thân, lắc lắc. Mẹ cô bé từ lúc nào đã lấy chiếc mũ rộng vành đang đội xuống, nhìn con mình ngập ngừng. Cô ta bình thường vẫn dạy nhi nữ trời nắng giữa trưa phải đội mũ kéo đau đầu. Vậy mà hôm nay đi cùng con gái, chính cô ta liền trước tiên bỏ mũ của mình đi.

- Cái này...

Nữ nhân vô thức nhìn quanh một lượt, chột kinh ngạc nhận ra những người đi đường khác. Bọn họ hóa ra từ lúc nào đã sớm bỏ mũ, áo khoác ra khỏi người. Có người đứng vươn người hít thở, kẻ dựa vào gốc cây mắt hơi lim dim. Một thanh niên vừa đi qua bọn họ, vừa lẩm bẩm:

- Đoạn đường này hôm nay đang là buổi trưa, không khí sao bỗng dễ chịu lạ thường!?!

Vừa nói, vừa hít hít vào bầu không khí mấy lần.

- Mẫu thân...

Cô bé vẫn níu lấy tay mẹ mình, lắc lắc

- Mau cưỡi nón ra.

Mẹ cô bé vội gỡ chiếc nón vải cho con gái.

Nhạc Đông Vân tuy là đứng im một chỗ nhắm mắt, có thể nào lại không nhận biết xung quanh đâu?

Thì ra, mảnh thiên địa này đây còn có chút linh tính, vậy mà có thể cùng hắn cộng hưởng. Ngẫm lại khắp thế gian, lại có thứ gì vô tri? Nhân chi cần hữu tình, thiên địa liền sẽ hữu ý.

Hắn đứng lảng lạng một khắc, sau đó từ từ mở mắt ra, mà theo đó những người khác đứng gần đó chột cảm thấy bầu không khí dễ chịu dần biến mất. Bọn họ lấy tất tả mặc áo, đội mũ,... Nhanh chóng biến mất nơi phía cuối con đường.

- Mẫu thân, chúng ta đứng gần vị ca ca kia một chút nhé?

Cô bé níu lấy tay mẹ. Không biết vì lẽ gì bầu không khí mát mẻ dễ chịu lúc này đã biến mất, chỉ là cô bé bỗng cảm thấy, đứng gần vị ca ca kia, có lẽ sẽ càng dễ chịu hơn.

- Làm phiền người khác là không tốt. Nhu nhi ngoan, chúng ta về thôi.

Mẫu thân cô bé tất nhiên không đáp ứng lời đề nghị nghe như ấu trĩ của trẻ thơ kia. Nàng hơi kéo tay con gái, dần biến mất nơi phía cuối con đường. . .

- Hử?

Hàng lông mày Nhạc Đông Vân bỗng chốc vẽ ra một đường cong nhỏ. Hắn cảm giác được một tia linh lực ba động đến từ vị trí gần đó. Mắt vừa nhìn, bèn thấy một thanh niên nhân mặc vest đen đi lại gần hắn.

Tên thanh niên đến gần, tháo kính râm, đối với Nhạc Đông Vân chấp tay theo lễ:

- Tại hạ Trương Minh, nội môn đệ tử Thanh Vân kiếm phái. Vừa rồi may mắn thấy được huynh đài thiên nhân hợp nhất, quả là vạn hạnh.

- Ủ?!

Nhạc Đông Vân gật đầu, có phần nghi hoặc hỏi lại:

- Ngươi thực cảm thấy vạn hạnh ư?

Trương Minh nghe Nhạc Đông Vân hỏi vậy, thoát tiên hơi sững sờ, những rồi lại cười xòa:

- Huynh đài là chê cười Trương mỗ sao? Thiên nhân hợp nhất là khoảnh khắc chỉ ngộ không cầu. Thanh Vân kiếm phái ta đạo thống truyền thừa lâu như vậy, cũng chỉ có đương đại tổ sư, hơn năm mươi năm trước trong lúc vô tình, giống như huynh đài hôm nay vậy, Thiên nhân hợp nhất. Mà ta nội môn đệ tử Thanh Vân kiếm phái, phóng tầm mắt nhìn hết nhân gian anh tài của Tứ đại phái, lại có ai nữa trừ tổ sư của chúng ta cùng huynh đài đây, vô tình đạt được Thiên nhân hợp nhất? Ta may mắn được chiêm ngưỡng huynh đài ngộ đạo, chẳng lẽ lại không phải vạn hạnh sao?

- Hả, ngươi nói rõ ràng được không?

Nhạc Đông Vân đối với tên này một hơi kính ngưỡng mình, ấn tượng cũng không tệ lắm. Dù cho... hắn ta có nói chút sai lệch đi chăng

- Thất lễ, thất lễ!

Trương Minh như sực nhớ ra điều gì, vội chấp tay:

- Nhìn huynh đài tuổi còn trẻ vậy, đã liền có thể thiên nhân hợp nhất. Còn chưa hỏi huynh đài tôn tính đại danh, sư thừa chốn nào? Minh nhìn huynh đài khá lạ mặt, nếu như không phải người trong Tứ đại phái, hẳn là môn đệ bậc cao nhân ẩn sĩ nào?

Nhạc Đông Vân nghe Trương Minh nói, hơi lắc đầu:

- Cũng không phải không thể nói cho ngươi biết ta sư thừa là ai. Có điều nói, ngươi cũng không biết. Về phần tôn tính đại danh thì, Mỗ họ Nhạc, tự là Đông Vân.

- Nhạc Đông Vân, tên hay tên hay!

Trương Minh nghe Nhạc Đông Vân nói, bèn tán dương một phen, sau đó lại cười xòa xua tay:

- Không sao không sao, nghĩ sư thừa có thể giáo ra Nhạc huynh loại này cao đồ, thì hoặc là tuyệt thế cao thủ, hoặc là ẩn sĩ cao nhân. Như vậy bằng Minh lịch lãm, không biết cũng là đương nhiên.

Trương Minh lại nói tiếp:

- Lần này Minh về thăm nhà, sau đó sẽ chuẩn bị quay lại Thanh Vân kiếm phái để tham gia Long Hoa hội do Tứ Đại Phái chủ trì. Giữa chốn đô thị, gặp được đồng đạo, ấy là hữu duyên. Mà nhìn Nhạc huynh đây, hẳn cũng đang rời xa sư môn, lịch lãm hồng trần. Trương mỗ quá phận, không biết có thể hay không đối với Nhạc huynh đưa ra lời mời, cùng Trương mỗ tham gia Long Hoa hội một phen?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Mời!

Nhạc Đông Vân nhìn Trương Minh một lúc, cho đến khi hắn ta có chút bối rối, mới bèn nói:

- Ngươi cái người này mới thật lạ kỳ làm sao! Ta ngươi không phải thân nhân bằng hữu, không quen không biết, lại là lần đầu gặp mặt, hà có gì tự dưng bỗng mời ta về nhà các ngươi xem hội đây?

- Hả? Là cái này sao?

Trương Minh giật mình, sau như có điều ngộ ra, miệng tấm tắc: “Cũng phải, cũng phải”

Đoạn, hẳn đối với Nhạc Đông Vân, khẽ giải thích:

- Sư thừa huynh đài là bậc cao nhân ẩn sĩ, chắc cũng không để ý thói quen của người tu luyện chúng ta. Nhạc huynh có điều không biết, Long Hoa hội nào phải do mình ta Thanh Vân kiểm soát tổ chức đâu. Nếu mà nói về nguồn gốc, trước tiên phải nói đến là vấn đề tu luyện của chúng ta. Nhạc huynh nhìn xem Địa Cầu, linh khí nhiều ít thế nào?

Nhạc Đông Vân nghe vậy, đáp:

- Trước kia thì Nhạc mỗ không biết, còn hiện tại bằng Nhạc mỗ cảm thụ thì, nào có mấy nơi tồn tại cái gọi là linh khí đâu!

- Chính là, chính là.

Trương Minh gật đầu nói tiếp:

- Giống như Nhạc huynh nói, linh khí khô kiệt. Mà chúng ta tu sĩ, tu luyện mọi đường, có đường nào lại không cần linh khí đây? Linh khí kiệt, đây là xu thế, không thể tránh khỏi, vậy cũng chỉ có thể dựa vào thiên tài địa bảo. Thiên tài địa bảo, sở dĩ gọi là như vậy, bởi vì chúng nó tuổi thọ lâu dài, trường kì tích lũy linh khí từng chút một. Đến khi bọn nó thành thực, hàm lượng linh khí trong đó, chúng ta tu sĩ hấp thu lấy, thì khác nào bằng mấy chục, mấy trăm, thậm chí mấy ngàn năm sở hữu linh khí chuyên tâm tu luyện. Hơn nữa, càng có lợi hơn cả là, phục dụng thiên tài địa bảo mà nói, chúng ta chỉ một một ít thời gian luyện hóa, so sánh với trăm ngàn năm tu luyện mà nói, thật đáng quý biết bao!

Trương Minh cảm thán một câu, sau đó nói tiếp:

- Thời gian nào có đợi người, hồng phần khô lâu, vậy mới càng lộ ra vẻ quý giá của nó. Nhưng đã là thiên tài địa bảo, nào đâu có nhiều? Mà giả như nói, nhiều như cái trắng ven đường đi nữa, có câu “miệng ăn núi lở”, người một cây, ta một cây, rồi không phải cạn kiệt sao?

Trương Minh bèn hỏi Nhạc Đông Vân:

- Mấy trăm năm trước, linh khí bắt đầu khô kiệt, huynh đoán xem lúc đó tu sĩ chúng ta làm thế nào?

- Nay còn phải đoán sao?

Nhạc Đông Vân trả lời ngay:

- Tự nhiên là người tranh ta đoạt, mạnh được yếu thua.

- Chính vậy, chính vậy!

Trương Minh gật đầu:

- Mà nếu bàn về tu vi, trừ phi là bậc thanh niên kinh tài tuyệt đỉnh ra, bằng không ai có thể so với mấy lão quái đã tu luyện từ thật lâu đây? Giống như Nhạc huynh nói, mạnh được yếu thua, không gì hơn cái này. Kẻ mạnh, lại chiếm lấy tài nguyên tốt nhất, như vậy bậc anh tài trẻ tuổi thì lấy đâu ra không gian phát triển?

Nhạc Đông Vân nghe vậy, gật đầu:

- Quả như thế.

Trương Minh lúc này cười cười:

- Thì là như thế, nhưng Nhạc huynh chớ quên thế gian này vẫn còn một loại người, gọi bằng hai chữ “Thiên tài”

- Ồ!

Nhạc khẽ ồ nhẹ, càng ngày càng hứng thú với cổ sự mà Trương Minh giảng giải.

- Chính là bởi một loại người gọi là Thiên tài, mà đánh vỡ cục diện già lão khi trẻ (người lớn khi dễ người trẻ).

Nói đến đoạn này, Trương Minh hơi dừng lại, khẽ háng giọng rồi mới nói tiếp:

- Hơn bảy trăm năm trước, Nhạc sơn xuất cao đồ. Bốn huynh đệ Lâm, Vân, Hà, Triệu tại Đào viên kết nghĩa kim lam, tuy không sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, nhưng xin được đồng cam cộng khổ, vì tu chân giới tạo phúc muôn đời, dù cho thân tử vì đạo, cũng là nghĩa bất dung từ.

Bọn họ tình thâm như thủ túc, lẫn nhau giúp đỡ. Không đến trăm năm, tại tu chân giới đã trở thành Thái Sơn Bắc Đẩu. Bấy giờ, để ngăn chặn tình trạng hỗn loạn của tu chân giới, bọn họ dùng uy vọng cùng tu vi bản thân, lập thành tứ đại phái, định ra Long Hoa hội. Hai kiện sự tình này, lúc ấy chấn động

toàn giới tu chân.

Trương Minh hỏi Nhạc Đông Vân:

- Nhạc huynh phải chăng có điều kì lạ, rằng lúc trước ta kể bốn vị tiền bối kia tình thâm như thủ túc, hà cớ gì lại chia rẽ mỗi người tự lập môn hộ sao?
- Quả thực vậy
- Thì là bởi vì bọn họ khi đó đều đã trở thành Thái Sơn Bắc Đẩu chốn tu chân, cùng lập một tông phái, như vậy đầu tiên là không còn tính cạnh tranh giữa các đệ tử, thứ hai là sẽ hạn chế không gian phát triển của nhiều môn phái khác. Nếu mỗi người tự lập một tông, mà trình độ mỗi tông ngang nhau, thì sẽ thúc đẩy những người trẻ gắng sức tu luyện rất nhiều. Bốn phái, mỗi phái sở trường một môn, càng dễ dàng hơn cho tán tu lựa chọn gia nhập.
- Vậy sao?

Nhạc Đông Vân như có điều suy nghĩ:

- Thực ra như vậy cũng đúng, nhưng đâu nhất thiết phải vậy mới được đâu.
- Là,

Trương Minh gật đầu:

- Sự tình này Minh cũng từng nghĩ qua, dù sao chỉ cần bọn họ không sai là được, về phần có tốt hay không, chúng ta bọn tiểu bối không nên nghĩ nhiều.
- Vậy còn Long Hoa hội thì sao?

Nhạc Đông Vân hỏi:

- Trở lại với vấn đề lúc trước, Minh từng nói qua việc tu luyện sử dụng thiên tài địa bảo là cỡ nào thuận lợi.

Nhạc Đông Vân gật đầu phụ họa:

- Người còn nói những thiên tài địa bảo đó bị những kẻ đi trước chiếm hết, người đến sau khó mà cạnh tranh.

Trương Minh bèn nói:

- Đúng đúng, huynh nghĩ mà xem, thiên phú loại này, mỗi người thì không giống nhau. Người cao người thấp, người thiên phú cao chưa chắc đã tu luyện sớm, người thiên phú thấp chưa chắc đã tu luyện sau. Như vậy dẫn ra một vấn đề, ấy chính là những kẻ tu vi cao hơn do tu luyện trước, chiếm hết tài nguyên vốn nên dành cho những người có thiên phú. Thiên tài, sở dĩ gọi như vậy bởi vì bọn họ có không gian phát triển lớn. Mà nay, lại bị những kẻ đi trước thiên phú thấp kém kia đoạn mất tiền lộ, chỉ nghĩ cũng thấy không cam lòng.

Bốn vị tiền bối nhìn rõ điều này về lâu về dài sẽ làm tu chân giới suy tàn, mà bọn họ khi kết nghĩa kim lam, chỉ thế tạo phúc Tu chân, sao có thể làm ngơ. Cứ mỗi chín năm một lần, tứ đại phái phát thiệp mời đến tất cả đồng đạo chốn tu chân, tham gia Long Hoa một lần thịnh hội. Về cơ bản, đây là một lần tụ họp khó có được của toàn bộ anh tài chốn tu chân, cùng nhau luận bàn võ đạo. Người chiến thắng chung cuộc, hiển nhiên là thiên phú tốt, sẽ được ban thưởng thiên tài địa bảo, cùng với một kiện pháp khí. Càng khó có được là, nếu quán quân là một vị tán tu mà nói, bọn họ đều sẽ được vô số môn phái mời chào, bao gồm cả Tứ Đại phái chúng ta.

- Tứ Đại phái các người, bình thường thì không tuyển môn hạ sao, mà cứ phải chín năm một lần thực hiện cái gọi là mời chào quán quân? Nhạc mỗ thắc mắc là, chín năm một lần, tứ đại phái phát thiệp mời đến tất cả đồng đạo chốn tu chân, tham gia Long Hoa một lần thịnh hội. Về cơ bản, đây là một lần tụ họp khó có được của toàn bộ anh tài chốn tu chân, cùng nhau luận bàn võ đạo. Người chiến thắng chung cuộc, hiển nhiên là thiên phú tốt, sẽ được ban thưởng thiên tài địa bảo, cùng với một kiện pháp khí. Càng khó có được là, nếu quán quân là một vị tán tu mà nói, bọn họ đều sẽ được vô số môn phái mời chào, bao gồm cả Tứ Đại phái chúng ta.

- Cái này...

Trương Minh mặt cười cứng ngắc, có chút khó nói nên lời, mà Nhạc Đông Vân tiếp tục nghi hoặc:

- Không biết, từ khi tổ chức Long Hoa hội đến nay, có bao nhiêu tán tu trở thành quán quân đây?

- Hai...à không ba...à có lẽ nhiều hơn...

Trương Minh ngập ngừng, cười gượng:

- Thực sự thì như Nhạc huynh nói, tán tu cũng khó mà dành được quán quân khi so với đệ tử tông môn chúng ta.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Thực không dám giấu giếm Nhạc huynh nữa, Long Hoa lúc trước ta nói, chỉ là tuyên truyền bên ngoài mà thôi. Mục đích chính, là cạnh tranh đệ tử giữa các tông môn với nhau, mà chủ yếu là đệ tử của tứ đại phái chúng ta, cũng là giúp thiên tài của tông môn tăng nhanh tu vi. Về phần tán tu, nếu lộ ra người

nào đó có thiên phú tuyệt điểm thật, thì dĩ nhiên không tiếc công sức mời chào rồi.

Nhạc Đông Vân nghe vậy, lắc đầu:

- Ta cũng không biết chuyện Tu chân giới các người, lại đã có sư thừa. Nếu nói về mục đích, người mời ta một người này tham dự Long Hoa hội, cũng không biết để làm gì nữa này?

Trương Minh nghe vậy, thờ dãi:

- Nhạc huynh nói đúng. Chỉ là bốn phái cạnh tranh, đây kì thực cũng là chuyện mặt mũi. Thanh Vân kiếm phái ta trăm năm gần đây, chưa một lần đoạt đệ nhất, danh tiếng đều đi quét rác hết. Theo lý thuyết, thực ra cũng có thể mời người ngoài tham gia thi đấu cho môn phái lấy thành tích, chỉ cần trên danh nghĩa thi đấu cho môn phái là được, phần thưởng thì quy cho người thi đấu.

Nhạc Đông Vân nghe vậy hỏi:

- Mời người loạn như thế, thì còn gì tính cạnh tranh giữa các môn phái? Không bằng mình xem người ngoài đánh nhau?

Trương Minh lắc đầu:

- Nào có phải như vậy! Số danh ngạch ngoại viện cũng chỉ có chín người, hơn nữa độ tuổi giới hạn khi tham gia Long Hoa hội là dưới năm mươi. Tổng môn nào cũng có ngạo khí, một người ngoài không thuộc tứ đại phái bọn họ, cùng đệ tử bọn họ một thế hệ, hai bên so tài, chẳng lẽ tông môn còn không thể thắng?

Nhạc Đông Vân gật đầu:

- Theo lẽ thường quả thực vậy. Như thế thì ta xem ra, hạn ngạch mỗi phái chín người chỉ là để tránh việc hỗn loạn thôi, còn không, cho dù mời bao nhiêu ngoại viện, tông môn bọn họ cũng không sợ.

Trương Minh cười khổ:

- Chín người còn là nhiều. Thực sự thì mỗi lần Long Hoa hội diễn ra, hầu như đều là đệ tử các phái so tài, nào có người ngoài nào đủ sức cạnh tranh bọn họ đâu?

- Nói thì nói như vậy, nhưng như chín hạn ngạch đó, đệ tử trong tông môn ai cũng có quyền mời, Nhạc mỗ xem thế nào cũng thấy không đủ.

Trương Minh nghe vậy vội nói:

- Thực không dám dấu gì Nhạc huynh, Minh tại trong nội môn cũng có chút thân phận, bởi vậy có quyền mời một người.

Hai người bọn họ cứ thế trò chuyện, bất giác trời đã xẩm tối. Nhạc Đông Vân ngược đầu, đoạn quay quay Trương Minh:

- Trương huynh hôm nay nếu như không phiền, có thể cho Vân nghỉ nhờ một phen?

- Không phiền, không phiền, nào có phiền hà gì đâu.

Trương Minh vội xua tay. Hai người bọn họ lẫn nhau hiểu ý cười lên:

- Lối này, mời!

- Mời!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bằng hữu phải không?

Trong gian phòng tối liền nghe tiếng thờ đều khe khẽ. Hàn Tuyết chẳng buồn bật đèn. Từ khi tỉnh giấc, nàng mới bất chợt nhận ra bản thân vậy mà đã ngủ thiếp đi đến tận đêm khuya. Nương theo ánh sáng mờ nhạt từ chiếc kim đồng hồ, cô ta thì thào:

- Nửa đêm rồi sao?

“Ôc ọc”

Bụng Hàn Tuyết bỗng sôi lên. Nếu là bình thường mà nói, nàng trên gương mặt sẽ xấu hổ ửng hồng sao?

Hàn Tuyết không biết nữa, cũng không quan tâm. Cũng phải thôi, dù sao lúc trưa, Nhạc Đông Vân một câu chuyện nói ra, nàng nào còn chút gì tâm trạng?

Yêu thích, là thật lòng đấy! Chỉ là Hàn Tuyết chính bản thân cô ta chưa từng nghĩ đến, hóa ra chỉ yêu thích thôi, còn không hẳn có thể bên nhau trọn đời. Nàng đặt tay sang một bên giường, cảm giác thật trống trải. Mặc dù vài phút trước đã lướt qua tin nhắn Nhạc Đông Vân để lại, cô ta không thể không đau lòng nghĩ đến việc, khi hắn rời đi mà nói, cảm giác không ai bên cạnh cũng là thế này sao?

- Rất buồn...nhưng Tuyết nhi có lẽ chịu được

Nàng ôm ngực khẽ thì thào.

Nữ nhân, bọn họ tính tề, lại đối với một số sự việc suy nghĩ quá nhiều. Nữ nhân tâm, khó mà hiểu thấu.

Nhạc Đông Vân không biết Hàn Tuyết nghĩ gì, cũng không nhìn ra được vẻ nhu thuận của nàng khi hắn nói chuyện cùng lúc trưa, kì thực chỉ là làm bộ mà thôi!

Vậy lại có làm sao?

Mặc cho nữ nhân suy nghĩ ra sao, nam nhân lòng dạ rộng lớn thì lẽ nào lại không dung được.

Có hai điều Hàn Tuyết còn chưa rõ.

Đầu tiên, là bởi vì Nhạc Đông Vân chưa thực sự rời đi. Cô ta kì thực đang làm tướng về sức chịu đựng của bản thân, mà thôi!

Thứ hai thì, vốn đâu cần suy nghĩ nhiều. Dù sao nàng quân nghĩ thế nào, cũng đâu thay đổi được gì!

Phải không?

...

Nhạc Đông Vân có đôi khi tỏ ra rất tinh tế, lại cũng nhiều lúc vô tâm. Giống như hiện tại vậy, không hảo hảo bồi tiếp nữ nhân của mình, lại thích thú theo cùng kẻ khác uống rượu.

- Đến, Trương mỗ kính Nhạc huynh một chén.

Trương Minh rót một ly rượu đầy, đoạn uống cạn.

- Không dám, cạn ly.

Đối với lễ nghĩa, Nhạc Đông Vân làm sao có thể thiếu sót. Theo Trương Minh một bữa tiệc rượu, vậy mới thấy người này thì ra cũng là nhà đại phú đại quý. Hắn vừa phẩm rượu, vừa ngắm tắc:

- Không nghĩ, thì ra Trương huynh gia thế cũng không đơn giản.

Trương Minh nghe vậy, chợt làm bộ xụ mặt:

- Nhạc huynh vậy là chê cười Minh, hay không coi Minh là bằng hữu đây? Chúng ta người tu đạo, mấy thứ này ngoại vật, có lẽ vẫn có việc dùng đến, lại không cần lấy ra khoe, càng không đáng để tự hào.

Nhạc Đông Vân bèn nói đùa:

- Thế còn tán tu thì sao? Biết đâu một cao thủ tán tu nào đó, trong tay không có đồng tiền, vậy chẳng phải đồng tiền của Trương huynh còn hơn một cao thủ đấy sao?

- Nào có!

Trương Minh lắc đầu:

- Nhạc huynh lại quên mất, tự thân tu luyện thì làm sao đạt tới cảnh giới gọi là cao thủ đây? Mà chút ít đồ vật dùng để thăng tu vi, há lại người thường mua nổi? Cổ nhân có câu “Nghèo vẫn giàu vô”, sai đâu bao giờ.

- A đúng vậy

Nhạc Đông Vân cười nói:

- Nhạc mỗ quả là cô lậu quả văn. Trương huynh một câu “Nghèo vẫn giàu vô” quả nhiên làm rõ vấn đề.

Trương Minh chấp tay tỏ ý cảm ơn, khiêm tốn:

- Cái đây thì có gì đâu, Nhạc huynh quá khen rồi. Chỉ cần huynh vài hôm nữa đi theo ta, liền thấy trên Long Hoa hội, ai lại không có tướng phú quý đâu?

Nhân nghe Trương Minh nhắc đến Long Hoa hội, Nhạc Đông Vân bèn hỏi:

- Lúc trước có nói đến Long Hoa hội là do Tứ đại phái lập ra. Thanh Vân kiếm phái của Trương huynh tính là một đi? Không biết ba phái còn lại, là những phái gì, sở luyện thế nào?

Trương Minh nghe vậy, uống một hớp rượu, hơi suy nghĩ sắp xếp lại từ ngữ nói:

- Tứ đại phái, là do bốn vị Lâm, Vân, Hà, Triệu tiền bối lập nên. Bốn vị tiền bối, mỗi người một sở trường, bởi vậy khai tông lập phái, cũng là mỗi phái một kỹ, không phái nào giống phái nào. Chúng ta Thanh Vân kiếm phái, là do Vân tiền bối lập nên. Sở trường dụng kiếm, chắc Nhạc huynh cũng đoán được. Ba phái còn lại, lần lượt gọi là Sơn Nhạc tông của Lâm tiền bối, Thiên Huyền tông của Hà tiền bối và Đào môn của Triệu tiền bối.

Nói về sở trường, Thanh Vân kiếm phái chuyên về kiếm, Sơn Nhạc tông luyện thể, Thiên Huyền tông tu thần, Đào tông thì dùng trọng đao.

- Quả nhiên mỗi môn một nghề.

Nhạc Đông Vân cảm thán. Trương Minh nghe vậy thì nói tiếp:

- Đầu tiên, Sơn Nhạc tông nói là luyện thể, lý niệm bọn họ gói gọn, chú trọng trong một câu duy nhất: “lực phá vạn pháp”.

Cũng một câu “lực phá vạn pháp”, Đào Tông khác với Sơn Nhạc tông ở chỗ, bọn hắn sử dụng trọng đao. Đao pháp sắc bén mà trầm trọng, mỗi đòn xuất ra đều kinh thiên động địa, rất lợi hại.

Trái ngược hoàn toàn với Sơn Nhạc tông, Thiên Huyền tông lại chú trọng luyện thần. “Thần” ở đây là thần thức, thần niệm, tinh thần các loại,...dùng tinh thần lực cường đại, đánh vào tâm trí đối phương.

Thấy Trương Minh có dấu hiệu ngừng lại, Nhạc Đông Vân tỏ mò:

- Sao Trương huynh không nói thêm về Thanh Vân kiếm phái của mình?

- Nha...ta Thanh Vân kiếm phái sao?

Trương Minh vuốt mũi, ngượng ngập một chút rồi cũng nói ra:

- Thanh Vân kiếm phái thì...như huynh thấy đó, dụng kiếm. Kiếm không quá ngắn như dao găm, chủy thủ, tại nơi chiến trường rộng lớn, quần áo có thể đại khai sát giới một phen. Kiếm lại không quá dài như thương, kích, tại nơi địa hình chật hẹp vẫn có thể rút ra tự do chiến đấu. Kiếm không nặng như đao, sử dụng tốn sức, càng không kén chọn người dùng, nam nữ đều được. Bởi vậy, kiếm là binh trung chi vương, cũng là vũ khí thường dùng nhất. Người người dùng kiếm, nhà nhà dùng kiếm. Thói thường, cái gì số lượng nhiều thì khó mà tinh. Nhiều người dụng kiếm, khiến cho kiếm bỗng chốc tỏ ra bình phàm đi nhiều. Lại nói, kiếm đạo đã có từ lâu, sáo lộ trong đó thể nhân phần lớn rõ ràng hết. Không dấu gì Nhạc huynh, những lần trước tỉ thí, chúng ta Thanh Vân kiếm kỹ, đều bị ba đại phái kia phần lớn khắc chế. Những trận chiến thắng, chủ yếu vẫn là dùng tu vi thắng thế, hoặc lấy kinh nghiệm đè người mà thôi!

Nhạc Đông Vân nghe Trương Minh đối với Thanh Vân kiếm phái không có bao nhiêu tự tin, bèn cười an ủi:

- Nào có giống như Trương huynh nói đâu! Binh trung chi vương, thì vẫn là binh trung chi vương, nếu không đã là đao, hoặc món vũ khí khác rồi. Lại nói, kiếm đạo đầu phải bởi vì nhiều ít người luyện, thì tỏ ra tầm thường đây? Tầm thường, là bởi người luyện không tinh, mà không bởi bản thân chính kiếm đạo không đủ. Nếu không thì, giả như thế gian này ít bớt đi người luyện kiếm, chẳng lẽ những người còn lại kiếm đạo sẽ tốt lên sao? Kiếm đạo đỉnh phong, thì luôn đứng đó cùng những đạo khác, chỉ là Trương huynh có thấy được không thôi.

Trương Minh năm nay mới đầu hai mươi tuổi, hẳn lại biết trong phái chỉ có mỗi đương đại tổ sư từng trải qua Thiên nhân hợp nhất trạng thái, nên khi thấy Nhạc Đông Vân cũng đạt được vậy, thì vô cùng kính ngưỡng. Mà nay, nghe Nhạc Đông Vân thành tâm khuyên bảo, cẩn thận ngẫm lại đạo lý trong đó một phen, chợt vỡ òa là lớn:

- Đúng vậy, kiếm đạo đỉnh phong thì luôn còn đó, đâu vì nhiều ít người luyện mà hạ thấp đâu? Hôm nay nghe Nhạc huynh nói chuyên, Trương mỗ chợt nhận ra bấy lâu suy nghĩ là ấu trĩ cỡ nào. Nhạc huynh xin nhận tại hạ một vái

Hắn nói, vội đẩy ghế ra định quỳ xuống vái thật. Nhạc Đông Vân thấy vậy thì giật cả mình, hai tay dùng lực đỡ lấy, cười khổ:

- Trương huynh đây là làm gì vậy? Chúng ta bằng hữu nói chuyện, mà huynh bây giờ làm vậy, Nhạc mỗ sao dám nhận đây?

Trương Minh quả quyết:

- Chúng ta bằng hữu nói chuyện ngang hàng, là không sai. Nhưng một vái này, là cảm tạ Nhạc huynh khai đạo Trương mỗ, tại Trương mỗ trên lý niệm sai lầm kéo về. Ôn này một đời báo đáp còn không đủ, nói gì một vái đây?

Nhạc Đông Vân nghiêm mặt đáp:

- Nếu đã coi nhau như bằng hữu, thì giúp lẫn nhau đương nhiên là, hà có gì lại đi tính toán rõ ràng như vậy? Cứ như Trương huynh nói, vậy lúc này huynh giải thích cho Nhạc mỗi một câu “nghèo vẫn giàu vô”, ta không lẽ ta cũng phải vãi xuống cảm ơn sao?

Trương Minh nghe vậy cau mày:

- Hai chuyện đó sao giống nhau được? Câu kia của Minh bất quá là mượn câu nói của cổ nhân giúp Nhạc huynh hiểu rõ tu chân giới mà thôi. Mà hiện tại Nhạc huynh giúp ta khai đạo, sao có thể đánh đồng? Một vãi này không thực hiện, họ Trương này chỉ sợ lòng khó yên.

Nhạc Đông Vân nói:

- Cứ như Trương huynh nói, bản thân huynh chỉ trích dẫn câu nói của cổ nhân mà thôi, cho nên không đáng kể. Vậy bây giờ ta cũng nói với huynh, vừa rồi ta khuyên huynh, bất quá cũng là trích lại lời dẫn một vị tiền bối trong sư môn. Huynh muốn vãi, vậy đi tìm lão nhân gia đi!

- Huynh...

Trương Minh nhìn Nhạc Đông Vân không nói nên lời, cuối cùng cảm kích chấp tay:

- Đa tạ!

- Ha ha

Nhạc Đông Vân bèn cười lớn:

- Vậy bây giờ chúng ta lại là bằng hữu, cùng nhau đàm luận chứ?

- Luôn là, vẫn luôn là như vậy.

Trương Minh gật đầu, rồi cũng theo đó cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Không phải là không ghen

- Không bằng, tạm xin nghỉ một thời gian, coi như là để thư giãn, đi theo cùng ta thì thế nào?

Nhạc Đông Vân dùng giọng thương lượng hỏi. Câu hỏi này hắn đã lặp lại, không phải chỉ một lần.

- Cái này...được rồi!

Cơ hồ là y như đúc, khi mà hai nữ nhân nghe hỏi vậy, thoát tiên là ngập ngừng như đang cân nhắc điều gì đó, sau bèn lập tức sáng khoái đáp ứng.

Là...tại sao chứ?

Nhạc Đông Vân không nghĩ ra nổi, vốn tưởng còn phải phí một phen miệng lưỡi thuyết phục Hàn Tuyết, Nhạc Băng hai người bọn họ, vậy mà cái gì cũng còn chưa kịp nói ra, mọi chuyện đã dễ dàng giải quyết.

Giống như lực lượng đã tích sức sẵn, nhưng không phát ra được.

- A, ta ổn mà!

Nhạc Đông Vân lắc đầu. Có lẽ, đôi khi hắn nghĩ nhiều.

Kì thực thì, lý do hai người nữ nhân kia sẵn sàng dành thời gian bất cứ lúc nào cho Nhạc Đông Vân, còn không phải bởi vì...

- Bao giờ thì đi?

Lại một câu hỏi giống y như đúc đến từ hai nữ nhân.

- Hắn là...sáng...sáng mai.

Nhạc Đông Vân hơi ngượng ngùng đáp. Dù sao hẳn dự định sáng mai đi Long Hoa hội cùng Trương Minh, tối nay mới lại thông báo cho các nàng chuẩn bị, ngẫm sao cũng thấy đuối lý. Chỉ là, điều khiến Nhạc Đông Vân thực sự bất ngờ là, đầu dây bên kia giọng nữ ngay lập tức đáp lại:

- Vậy được, ta đi chuẩn bị hành trang.

Không phải chứ? Nhạc Đông Vân thực sự cảm thấy kì quặc, so với gặp quý còn kì quặc hơn.

Giống như bấy lâu nay ta nghĩ nhiều. Nữ nhân kì thực giống như...giống như rất dễ nói chuyện đây này?

Vội bàn bạc thương lượng thêm về thời gian hôm sau đưa đón hai nàng, cuối cùng Nhạc Đông Vân cúp máy.

Về phần tại sao phải dùng điện thoại, mà không phải trực tiếp nói chuyện?

Đây là lòng hiếu khách của chủ nhà nha! Trương Minh tha thiết mời hẳn nghỉ lại mấy hôm để tận tình gia chủ, bản thân nào có thể thất lễ đâu?

Lý do như vậy đủ hợp lý chưa?

Nếu vẫn chưa thì...được rồi, Nhạc Đông Vân thừa nhận, hẳn có chút không dám về nhà hai nàng.

...

Trừ bỏ một chút suy nghĩ vẩn vơ thì, Nhạc Đông Vân ngả lưng xuống, hẳn quả thực ngủ rất ngon. Mà cho đến hôm sau tỉnh giấc, lại làm một số công tác chuẩn bị, không tốn bao lâu thời gian, nhị nữ, Nhạc Đông Vân, lại thêm cả Trương Minh dẫn đường, mấy người bọn họ đã sẵn sàng để khởi hành.

- Nghĩ không ra Nhạc huynh thâm bất khả lộ!

Trương Minh vừa nhìn Nhạc Đông Vân mang Hàn Tuyết, Nhạc Băng đi cùng, vừa hâm mộ nói. Hẳn không phải không có nữ bằng hữu, lại nói Long Hoa hội quy củ cũng không cứng nhắc, người tham gian bên trong đưa thêm người quen đi cũng mở mang kiến thức cũng được. Chỉ là như Tứ Đại phải nơi diễn ra Long Hoa hội, vị trí đều cheo leo hiểm trở, phạm nhân thì gần như không cách nào đến được. Bởi vậy, trừ phi là tu vi thâm hậu, hoặc là mang pháp bảo có thể đem theo người khác phi hành ra thì, cũng gần như không có cách nào mang thêm người.

Nói gần như, dĩ nhiên là trừ loại nào đó phạm nhân siêu cấp phú nhị đại cười trực thăng khoa trương bay lên. Trương Minh gia cảnh khá giả, không có nghĩa là sở hữu phi cơ riêng. Mà Nhạc Đông Vân nghe Trương Minh hâm mộ thì ngạc nhiên hỏi lại:

- Thì có gì thâm bất khả lộ đâu? Trương huynh không phải cùng ta đồng dạng sao?

Nhạc Đông Vân nói, rồi nhìn Trương Minh. Tên này không phải cũng cùng hẳn bay này giờ à? Khác biệt duy nhất có lẽ là dưới chân Trương Minh nhưng lại dẫm lên một đầu Bạch ưng.

- Nhạc huynh chê cười rồi, dưới chân ta Bạch ưng là dùng lượng lớn đan dược cùng linh thảo đổi lấy, đầu như Nhạc huynh có được sư môn pháp bảo đâu!

Nhạc Đông Vân nghe vậy, thì giật mình hiểu rõ. Hóa ra Trương Minh hâm mộ, là của hẳn Khuyết Nguyệt kiếm. Tên này lại tưởng của Nhạc Đông Vân kiếm là sư môn truyền thừa.

Trương Minh lúc này lại nói tiếp:

- Ta đoán Nhạc huynh trước kia thường tại sư môn, cũng không hiểu rõ pháp bảo bao nhiêu quý giá sao? Từ vô tri đồ vật, luyện hóa ra “linh” bên trong há là chuyện dễ dàng đâu này? Lại nói, mỗi một món đồ vật, độ khó luyện “linh” há lại giống nhau! Như kiếm loại này, bởi vì vật mang tính “sát”, như người luyện ra “linh” tính cho vật không cao thâm mà nói, dễ dàng phản phệ chủ nhân. Lúc đó không phải trộm gà không được còn mất nắm thóc rồi sao?

- Như vậy đồ vật luyện ra linh tính rất quý hiếm rồi?

Nhạc Đông Vân nghe vậy dường như hiểu rõ, thì ra người Địa Cầu bọn họ đến luyện ra bản thân pháp bảo cũng khó làm được.

- Ha ha, dĩ nhiên rồi. Cho nên Long Hoa hội quán quân phần thưởng mới lộ ra đáng quý. Nếu như lần tổ chức Long Hoa hội nào đó, quán quân phần thưởng là một món pháp bảo công kích tính như kiếm của Nhạc huynh mà nói, lần đó hội tranh nhau vỡ đầu nha!

Đối với Nhạc Đông Vân, Trương Minh cũng có thể nói là rất thoải mái, trừ phi là bí mật của sư môn, còn lại hẳn đều thoải mái tiết lộ. Dù sao trong mắt hẳn, Nhạc Đông Vân loại này chính là mười tám năm luyện võ trên núi, thế đạo cái gì cũng chưa thông.

Tất nhiên, thế đạo ở đây là ám chỉ Tu chân giới.

Thành thực mà nói, giống như Tứ Đại phái loại này thiên ngoại sơn môn, dĩ nhiên rời xa chốn thế tục, bởi vậy nếu chỉ dựa theo quan lộ dễ đi, thì có đến hơn vạn dặm mới đến nơi. Nhưng là bởi lý do đều là người tu đạo, đường đi cũng không theo lẽ thường dễ tính. Bọn họ phía trên phi hành thẳng một mạch, quãng đường liền cũng rút ngắn đi nhiều. Khởi hành từ sáng sớm, buổi chiều thì đến nơi.

- Đây là?

Nhạc Đông Vân đáp xuống, quay qua hỏi Trương Minh.

- Ha ha, đây là chúng ta Thanh Vân kiếm phái địa bàn, trên đỉnh là sơn môn. Lần này Long Hoa hội đến, thì do chúng ta chủ nhà.

Trương Minh gãi đầu có chút ngượng ngùng:

- Nhạc huynh thông cảm. Quy của môn phái, còn là đi bộ lên trên thông cảm thủ sơn đệ tự mới được, không thể trực tiếp đáp lên.

Nhạc Đông Vân gật đầu:

- Ta hiểu.

Sau đó nhìn quanh, hỏi:

- Vậy quanh đây các người hẳn bố trí chỗ nghỉ chân tạm chứ?

- Mời, lối này!

Trương Minh vội đưa tay.

...

- Nhạc tỷ tỷ, người...người thì nghe qua hẳn nói chưa?

Trong gian mộc trúc đơn sơ, Hàn Tuyết nhìn Nhạc Băng còn đang sắp xếp hành lý, ngập ngừng hỏi.

- Người nói là chuyện gì nha?

Nhạc Băng đang dờ tay, cũng không nhìn Hàn Tuyết, hỏi lại.

- Cái kia...hắn...

Hàn Tuyết muốn nói, lại khó nói hoàn chỉnh. Mà Nhạc Băng lúc này bèn hiểu ra, khẽ thở dài:

- Vậy người theo hẳn sao?

Đáp lại là một cái lắc đầu. Lúc này Nhạc Băng không nữa nhìn nàng, tiếp tục công việc, vừa làm vừa nói:

- Ta cũng giống người thôi. Thì ra, chân thực yêu, cũng không phải có thể ở bên nhau trọn đời. Giống như hiện tại, có lẽ là quãng thời gian cuối cùng, hảo hảo sống chung sao?

- Là.

Hàn Tuyết không chút nào phản đối. Ghen, khi yêu đều có, dù cho Nhạc Đông Vân ưu tú, Hàn Tuyết biết có thể hẳn sẽ không thuộc về mỗi mình nàng. Quả thực, khi biết Nhạc Đông Vân có nàng còn đi trên hoa ghẹo nguyệt nữ cảnh sát, nàng bên ngoài không thể hiện, nội tâm thì sinh khí. Trước đó, Hàn Tuyết không đi gặp Nhạc Băng, cô ta không muốn đối mặt. Chỉ là, tại một ngày Nhạc Đông Vân nói hẳn phải đi, đó là lúc Hàn Tuyết nào còn quần được gì nữa đâu?

Giống như Nhạc Băng nói vậy, quãng thời gian này, nàng muốn lưu lại một kỉ niệm sau cùng tốt đẹp với hắn.

- Nhạc tỷ tỷ, để ta giúp người!

Đều nói nam nhân thời cổ đại tam thê tứ thiếp, không phải nữ nhân thời đó không ghen, mà hoàn cảnh thời đó cho phép như vậy. Thì nay, tại hoàn cảnh này, Hàn Tuyết Nhạc Băng hai người bọn họ lẫn nhau trong lúc đó, bỗng dưng không chút nào khúc mắc

Ừ, có chút ngán.

Thế thôi, mỗi một đoạn, đều hàm chứa nội dung nhất định.

Đôi khi kéo quá dài không được.

Trọng tâm, vẫn là tết này nhiều like, ta nhiều thoải mái, nhiều ý tưởng, thì dĩ nhiên nhiều chương thôi!!!(Cười)

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Thanh Vân kiếm phái (Thượng)

Nhạc Đông Vân khả năng còn chưa rõ lấy, hấn vô ý một kiện từng sự tình, lại lấy được hai nàng hòa thuận, để cho trái ôm phải áp- cái loại này mộng tưởng của mỗi nam nhân, thì đây dễ dàng đạt được.

- Đến Nhạc huynh, ta đưa ngươi đi lên sơn môn làm quen trước.

Nhạc Đông Vân vốn định nằm im trong gian mộc trúc, cùng Nhạc Băng, Hàn Tuyết hai người bọn họ chậm rãi trôi qua. Bất quá, Trương Minh tên này nhưng lại quá nhiệt tình, cơ hồ là lôi Nhạc Đông Vân đi theo.

- Ngươi có thể buông tay được không?

Nhạc Đông Vân phiền muộn giắt ống áo. Trên đường lên núi, hai nam nhân nắm tay nhau thì còn ra thể thống gì!

- Ha ha, Nhạc huynh chớ lo, ta không ngại.

Trương Minh vừa cười với mấy đệ tử trên đường lên núi mà hấn quen, lại thuận miệng đáp.

- Nhưng vấn đề là ở ta ngại, chứ không phải ngươi!

Nhạc Đông Vân thì trong lòng thầm nghĩ lấy, bất quá nhìn đến Trương Minh nhiệt tình, cũng đành bó tay. Cùng lắm thì dù ai đó tình cờ nghĩ chút gì đó sai lệch đi chăng nữa, Nhạc Đông Vân hấn tâm thủy chung, trong sáng, minh bạch là được.

- Trương sư huynh tốt!

Thủ sơn đệ tử thấy Trương Minh, vội gật đầu chào, điệu bộ khá cung kính. Ở Nhạc Đông Vân trong mắt, hấn thầm gật đầu. Đây cũng đúng, thủ sơn đệ tử thì ở đâu cũng vậy, dù không phải đi làm mấy việc nặng nhọc chặt cây, lau dọn, nhóm lửa,...như hòa kê, bất quá bồi phận cũng không cao. Như Trương Minh loại này đệ tử, dù cho Nhạc Đông Vân không biết hấn ở bên trong môn phái lẫn lộn thế nào, chỉ cần mang cái danh nội môn đệ tử, đã để phần lớn đệ tử bên trong không dám thất lễ.

- n.

Trương Minh lạnh nhạt gật đầu. Đừng nhìn hấn với Nhạc Đông Vân hòa nhã không chút giả đỡ liền hiểu lầm. Người này đứng trước thủ sơn đệ tử, liền giống như Nhạc Đông Vân trước đây tại phạm nhân bên trong lạnh nhạt vậy. Bởi vì thân cận, hòa ái, dễ gần các loại, là dựa theo thực lực mà thành lập nên.

Đơn giản so sánh giống như, ngươi sẽ đối với con kiến bắt tay, nở nụ cười thân thiện sao?

Trong mắt người tu đạo thì, ngoại môn đệ tử gia nhập vào một môn phái nào đó, học tập bất quá là chút da lông phép thuật, thay bọn họ giữ nhà mà thôi. Cùng con kiến so ra thì...ân, hấn là kiến to một chút.

Mà hai người thủ sơn đệ tử gặp Trương Minh thái độ, cũng không cảm thấy chút gì khác. Đối với điều này, không chỉ bọn họ, mà toàn bộ Tu chân giới đều không chút ý kiến.

Khác với thường nhân bởi vì sinh mạng ngắn ngủi, ai cũng như ai, cho nên mới hô hào khẩu hiệu công bằng, bình đẳng. Mà người tu đạo, vì truy cầu vĩnh sinh, cho nên đạo lý, là từ người mạnh hơn nói ra.

- Vị này là bằng hữu của ta, lần này tiếp lời mời của ta, tham dự Long Hoa hội.

Trương Minh đơn giản giới thiệu Nhạc Đông Vân, theo đó, ánh mắt cung kính của hai người thủ sơn đệ tử bèn chuyển dời. Một tên từ trong tay trái lấy ra một chiếc lệnh bài, cung kính đưa lên:

- Nhạc thiếu!

Bọn họ cũng không biết Nhạc Đông Vân là ai, chỉ là Long Hoa hội trước giờ kì thực là sân khấu của Tứ Đại phái, nhân tuyển trong đó có ai không phải thiếu niên anh tài. Về phần người không thuộc Tứ Đại phái, đồng dạng có thực lực tham gia Long Hoa hội, bọn họ những ngoại môn đệ tử này lại làm sao có thể không cung kính đâu? Hà huống gì, Nhạc Đông Vân là một nội môn đệ tử giới thiệu, còn là dùng danh ngạch ngoại viện mời đến.

Nhạc Đông Vân không nhìn lệnh bài, cũng không vội tiếp lấy, quay sang hỏi Trương Minh:

- Ta hai nàng kia còn ở phòng bên dưới chân núi, đi lên phải chăng cũng cần lệnh bài?

Không đợi Trương Minh trả lời, một thủ sơn đệ tử đã đáp:

- Bẩm, lệnh bài này là cho khách nhân của Thanh Vân kiếm phái chúng ta. Nếu cùng nhóm mà nói, một cái là đủ. Sau khi vào phái, mọi thứ đều do người cầm lệnh bài chịu trách nhiệm cho những người còn lại.

Nhạc Đông Vân nghe xong gật đầu:

- Thì ra là vậy!

Nói đoạn, bèn cầm lấy tám lệnh bài.

Hai người bọn họ đi vào sơn môn, bèn thấy phía trước, phía sau, lại bên trái, bên phải lục tục người qua lại. Những người đó kẻ mặc thanh y, ngực thêu hình đám mây, lại có người bận y phục thuần một màu nâu,...

Nhạc Đông Vân nhìn đi nhìn lại, đếm kỹ, thì thấy bốn kiểu y phục khác nhau, đồng dạng mỗi kiểu y phục đều chính là một nhóm người. Hắn ngạc nhiên hỏi Trương Minh:

- Thanh Vân kiếm phái các người môn y không thống nhất à?

Sở dĩ hắn hỏi vậy, vì tại Tiên Vân, đệ tử môn phái thường mặc cùng loại y phục của phái đó.

Trương Minh lắc đầu, đáp:

- Bọn họ cũng không phải người Thanh Vân kiếm phái chúng ta.

Hắn chỉ tay vào mấy người áo nâu:

- Bọn họ là Sơn Nhạc tông

Chỉ vào mấy người áo bào trắng:

- Bọn họ là Đạo môn

Chỉ vào mấy nữ nhân áo lam:

- Thiên Huyền tông

Cuối cùng chỉ về mấy người áo xanh có thêu hình đám mây:

- Thanh Vân kiếm phái chúng ta đó!

Nhạc Đông Vân nghe vậy, gật đầu hỏi:

- Bọn họ đây là cũng đến tham gia Long Hoa hội đi? Lúc này cũng còn mấy ngày nữa mới bắt đầu, lại có vẻ náo nhiệt như thế?

Trương Minh giảng giải:

- Đây là người trong giới tu đạo với nhau, lẫn nhau nhận biết không phải sớm chiều. Có kẻ địch, có bằng hữu, lại có đối thủ cạnh tranh, có thể mở rộng quan hệ, trao đổi mua bán các loại linh thảo đan dược đều có, người nói có thể không nhộn nhịp sao?

Nhạc Đông Vân nhảy bèn cảm giác được, có mấy nữ nhân mặc áo đỏ-như Trương Minh giới thiệu là Thiên Huyền tông, bọn họ ánh mắt như có như không nhìn qua hắn.

Cảm giác này...thực có chút sáng khoái a!

Nhạc Đông Vân đối với bản thân dung mạo không hề hoài nghi.

Lúc này, một nhóm người nhỏ tiến lại gần Trương Minh. Hai nam, ba nữ, bọn họ đối với Trương Minh gật đầu chào hỏi, mà hắn cũng chỉ tay giới thiệu:

- Nhạc huynh, bằng hữu của ta.

Lúc này, năm người mới đến ánh mắt bèn chuyển sang Nhạc Đông Vân. Ba nữ nhân làm động tác gật đầu, mỉm cười, mà hai nam nhân một người trong đó mở miệng:

- Nhìn Nhạc huynh đây còn rất trẻ, Long mỗ cũng chưa thấy qua bao giờ, hẳn là lần đầu tiên tham gia Long Hoa hội đi?

- Đúng vậy!

- Như vậy không biết Nhạc huynh sư thừa là?

Nhạc Đông Vân lắc đầu, trả lời giống như khi trước nói với Trương Minh:

- Người không biết đâu!

- A, thì ra là vậy.

Nam nhân kia trên mặt vốn đang còn vẻ thân thiện, nụ cười liền giảm đi nhiều. Đã Nhạc Đông Vân nói vậy, liền không phải người của Tứ Đại phái. Mà môn phái để cho hắn không biết tên tuổi, hẳn là dạng vô danh tiểu tốt. Nhìn Nhạc Đông Vân trẻ tuổi thế kia, lại còn xuất thân “bần hàn” như vậy, tu vi thì tối tăm. Bởi vậy, kẻ này không còn quá nhiệt tình.

Không chỉ hắn, bốn người còn lại nghe xong, vẻ mặt đều làm ra dạng này. Nói với Trương Minh vài câu đơn giản liền từ biệt.

- Cái kia...Nhạc huynh, bọn họ với ta cũng không có giao tình gì sâu đậm

Trương Minh hiển nhiên cũng nhìn ra không đúng, khó xử quay qua Nhạc Đông Vân giải thích.

- Có gì đâu, nhiệt tình lạnh nhạt của bọn họ, thì liên quan gì ta?

Nhạc Đông Vân đối với vấn đề này trong tâm thực không lưu lại một chút mây may. Lần này hắn đáp ứng Trương Minh tham gia Long Hoa hội, cốt yếu là muốn bồi Hân Tuyết, Nhạc Băng hai người bọn họ vui chơi một phen trước khi về nhà chồng, còn muốn nhìn một chút Tu chân giới tại Địa Cầu là cái dạng gì mà thôi. Thậm chí quán quân phần thưởng gì đó, hắn cũng là nghĩ đợi sau khi đạt được, liền mặc kệ cho mấy người Thanh Vân kiếm phái của Trương Minh định đoạt tùy ý, thì đâu để tâm đến thái độ mấy người kia thế nào đâu.

- Ta dẫn người tham quan.

Trương Minh nhìn ra Nhạc Đông Vân thực không để tâm đến vấn đề này, bởi vậy cũng liền quên đi không dây dưa nữa. Hắn chỉ tay đến một đài cao cách đó khá xa, nói:

- Đó là mấy ngày nữa đài tỉ thí.

Lại chỉ một khu đông người gần đó:

- Chỗ đó thì là nơi trao đổi mua bán đồ vật

Cuối cùng chỉ vào một góc cũng khá đông người:

- Đó là nơi đổi tiền. Nói đơn giản thì là đổi tiền mặt thông dụng bên ngoài thành tiền mặt thông dụng của giới tu chân. Mặt khác cũng có thể đổi ngược lại.

Nhạc Đông Vân nghe Trương Minh giới thiệu đến nơi cuối cùng thì hơi tò mò hỏi lại:

- Tu chân giới cũng có tiền mặt thông dụng sao?

- Không phải “cũng có” mà là có nhiều. Giống như đan dược, linh thảo, ngọc thạch quý hiếm gì đó, đều tính là tiền mặt. Dù sao nếu để quy đổi thuận tiện, vẫn cần vài loại “tiền” chung. Huynh chờ một chút, cái này ta cần suy nghĩ chút mới nói rõ ràng được

Trương Minh gờ tay làm động tác ngừng, sau đó chậm rãi sắp xếp ý nghĩ:

- Đầu tiên, vật phẩm ở đây trao đổi, trong mắt thường nhân đều có giá trị khó thể đo lường, bởi vậy nếu dùng tiền thường mà nói, khả năng không đủ, mà nếu đủ, cũng bởi số lượng quá lớn không mang theo thuận tiện. Hơn nữa, chủ nhân của món đồ trao đổi, khả năng cũng không cần tiền mặt, bởi trong mắt những người này, tiền mặt không khác giấy lộn là bao.

- Như thế thì cần loại tiền mới?

Nhạc Đông Vân hỏi.

- Không sai!

Trương Minh gật đầu:

- Thực ra tiền trong thế tục cũng có phải vô dụng đâu, chúng ta đồ dùng hàng ngày vẫn hướng trong thế tục mua đầy thôi, cũng vẫn cần. Bởi vậy mới có những người sẽ đi quy đổi tiền cho người khác. Bọn họ dùng vật phẩm bình thường của tu chân giới- nhưng có giá trị chung, để cho những người khác đem tiền mặt của thế tục đi đổi. Đây coi như là một bước chuyển tiền trung gian đi, bởi dù sao nếu huynh cầm tiền mặt đi khu giao dịch, độ khó giao dịch là rất lớn. Dù sai ai vào đó, cũng không nghĩ cầm món đồ của mình đổi một mớ giấy lộn.

- Ừm, ta hiểu.

Nhạc Đông Vân gật đầu. Vấn đề này đơn giản là nhập gia tùy tục, đến Tu chân giới vòng tròn này muốn mua sắm thì cần đổi loại tiền phù hợp.

- Tốt rồi, chỉ có vậy!

Trương Minh thờ dãi một hơi, cười nói ra:

- Mấy điểm cần lưu ý ta đều đã nhắc xong, lệnh bài huynh cũng đã cầm. Vậy hiện tại Trương mỗ không làm phiền, Nhạc huynh tùy ý vậy.

Hắn nói xong bèn riêng phần mình đi ra chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương này thực sự thiếu nhi không được đọc

Thực sự thiếu nhi cấm đọc, không thì ngộ độc sẽ chết ngay lập tức.

Cách Trương Minh rời đi một khoảng thời gian ngắn, Nhạc Đông Vân liền về chỗ ở tạm thời, hắn cũng không muốn ngốc nghếch tại chỗ quá lâu.

Chân thực mà nói, căn bản là với loại này Tu chân tụ hội đẳng cấp siêu thấp, thì có thứ gì lọt vào mắt, đáng để hắn lưu tâm đây này?

Còn không bằng sớm trở lại bồi thê tử.

Ngẫm nghĩ ra, Nhạc Băng Hàn Tuyết hai người bọn họ trước kia cũng ngốc trong vòng sinh hoạt người thường, bây giờ lần đầu cảm nhận sinh hoạt của người tu chân đi?

Coi như là tập làm quen, sau này về Tiên Vân cũng bớt bỡ ngỡ.

Dù sao, để mà nói về phong tục, Nhạc Đông Vân cảm thấy lễ giáo tại Tiên Vân có phần giống với Địa Cầu thời cổ đại, nữ nhân tam tòng tứ đức các loại kia.

Đối với cái này là tốt hay xấu, không nên bình phẩm thì tốt hơn. Đơn giản nhất một câu: “Nhập gia tùy tục”

Vậy là được.

...

- Soạn đồ ra hết rồi à?

Nhạc Đông Vân hỏi, ngay khi vừa bước chân vào phòng

- Là

Hàn Tuyết vội đáp lời. Về phần Nhạc Băng, cô ta đơn giản là nằm úp sấp trên chiếu trúc, lười để ý đến hắn.

- Ừc!

Nhạc Đông Vân bất giác làm động tác nuốt lấy. Trước mặt hắn hình ảnh thực sự rất hấp dẫn.

Ngươi tưởng tượng một nữ nhân xinh đẹp, căng tràn tại nằm sấp xuống, vênh lên cái kia xinh đẹp kiêu đồn, hình ảnh đó thì như thế nào?

Nhất là khi nàng ta còn tại làm bộ lạnh lùng không để ý đến ngươi mà nói

Phải chăng nên để lại một phen?

Nhạc Đông Vân nhìn ra bên ngoài, trời còn chưa tối, hắn chợt một phen xoắn xuýt.

Trời chưa tối nghĩa là không có thiên thời.

Còn mấy ngày nữa mới diễn ra Long Hoa hội, mà Trương Minh sau khi giới thiệu mọi thứ một lượt cho hắn liền đi. Từ nay đến khi tỷ thí bắt đầu, hắn không có việc.

Đó coi như Địa lợi.

Về phần nhân hòa mà nói, Nhạc Đông Vân quả là thời gian nào, hần đồng dạng đều nguyện ý.

Như vậy nhân hòa chắc chắn ổn.

Từ trên góc độ lấy ít phục nhiều mà nói, hiện tại đối với ý tưởng đẩy nữ nhân trên giường kia, Nhạc Đông Vân cảm thấy tuyệt đối là hợp lý.

Là nam nhân, muốn đẩy liền đẩy a!

Tất nhiên, đẩy là phải có kế hoạch.

Nhạc Đông Vân tâm, không chỉ muốn mỗi một, nhưng thi hành thì phải từng cái một.

- Ừm...

Hàn Tuyết còn định mở miệng nói điều gì, đã mềm nhũn nằm im trên giường không nhúc nhích. Còn động, họa chăng là một đôi con người đen nhánh.

Nhạc Băng cảm giác giống như có chút không thích hợp định quay người, bèn cảm thấy lưng bị đè xuống. Cô ta cũng khó mà trở lại quay mình được, bức bối gắt:

- Người làm cái gì?

Nhạc Đông Vân hét gặng, lại liếm tai nàng, nghe vậy thôi một hơi:

- Đoán xem!:)

Nhạc Băng rõ ràng là không phối hợp, nàng dù đang nằm sấp, lại bị Nhạc Đông Vân gắt gao đè lên, vẫn cố gắng uốn éo.

Nhưng như vậy thì được gì đây?

Hoặc là nói Nhạc Đông Vân được cái gì?

Dĩ nhiên là hần tiểu Thanh Long tại giữa khe kiều đồn của nàng, hưởng thụ sướng mê người mềm mại a!

Quá kích thích mà.

Nhạc Băng là đang mặc quần vải bó sát, cô ta rõ ràng cảm nhận được khe mông ở giữa cứng ngắc, còn có nóng hổi. Nam tính hooc môn không ngừng kích thích, khiến cho cô ta dù lí trí còn muốn phản kháng, mà tại trong khe đã rịn nước, hai mảnh đùi đẹp cũng hơi có chiều hướng ép lại. Ma sát ma sát, có chút khó chịu, lại không thể dừng trăn trăn tê dại mà thư thái truyền khắp toàn thân.

Khả năng là vô tình, cũng có thể là Nhạc Đông Vân ve vãn quá mãnh liệt, Nhạc Băng nhất thời quên phản kháng. Cô ta hé miệng, rên nhẹ:

- A~

Nhạc Đông Vân từ tai, chuyển sang cổ, đã liếm cổ nàng chán chê. Nghe tiếng rên rỉ kia, vội xoay cổ Nhạc Băng, chiếm lấy môi đỏ của nàng.

- Umh~~

Có tiếng nói phát ra không rõ ràng, cũng có thể không tính là tiếng nói. Hiển nhiên đây là từ trong cổ họng nữ nhân không thể thoát ra được âm thanh, cho nên mới gọi tình như thế.

Hàn Tuyết nằm im một bên, dù nàng không thể nhúc nhích, con mắt vẫn là chăm chăm nhìn lấy. Nam nhân của nàng, hiện tại thì đang nằm đè lấy một nữ nhân khác từ sau lưng. Hần một tay giữ lấy đầu nàng ta, liên tục hôn môi, tay kia thì từ lúc nào đã mò vào bên trong quần vải nữ nhân.

Hàn Tuyết thậm chí thấy rõ ràng, lớp vải bao phủ trên mông nữ cảnh sát đã nổi lên một cục, đó là tay của nam nhân kia.

“Róc rách”

Đây không phải tiếng nước chảy. Nó là tiếng, khi mà tay Nhạc Đông Vân ra vào trong một không gian hẹp, lại ướt át. Hần hết mò thủy lộ, lại thì thoảng gây gây cục môn bên trên, khiến cho Nhạc Băng dù đang bị bịt miệng hôn không ngừng đến không biết trời trăng, thỉnh thoảng toàn thân vẫn là giật giật.

Nhạc Đông Vân không khá hơn là bao. Dù cho hần chiếm thế chủ động, dù cho hần tùy tiện muốn chơi nàng thế nào, nàng đều không có cách phản kháng. Chính là, loại chuyện này không phải một bên làm, bên chịu đựng. Nhạc Băng bị hần đùa đến run cả người, hần chẳng lẽ thì không muốn bùng nổ?

Nhất là khi hần tiểu Thanh long, bị nàng hai mảnh mông mềm kẹp lấy, uốn éo, thì tiểu Thanh long ngẩng đầu hét cữ, cổ sức đẩy vào sâu bên trong như

muốn đâm thủng quần vải mỏng manh của nàng vậy.

- Roạt!

Tơ bông, thì làm sao chịu được cú giạt thô bạo của Nhạc Đông Vân? Hắn không chút lưu tình xé rách chiếc quần Nhạc Băng cô ta đang mặc, từ phần đầu gối trở lên, để lộ ra da thịt trắng nõn.

- Ngươi!

Bởi vì Nhạc Đông Vân đã ngừng thân lấy miệng nhỏ, Nhạc Băng xem như tạm thời được chút tự do. Cô ta ngay lập tức không chút do dự quay đầu trừng Nhạc Đông Vân, chỉ là ánh mắt đó thật lạ!

Tò về giận giữ, nhưng nhìn kĩ vào lại thấy vẻ bối rối cùng xấu hổ.

Là vậy sao?

Nhạc Đông Vân không biết, cũng không cần đoán. Dù sao hôm nay nàng tỏ vẻ không để ý đến hắn, hắn thì thô bạo chinh phục nàng là được rồi!

Nhạc Băng tỏ ra hung, cũng không hung được lâu. Khi mà Nhạc Đông Vân lại một vòng chiếm lấy lưỡi cô ta, lại liếm, lại mút nước bọt trong đó thì nữ nhân thân thể tiếp tục nhũn ra, nóng bừng. Phía bên dưới, tiểu thanh long đã sớm được chủ nhân giải thoát, da thịt cùng da thịt chân chính đụng chạm. Nhạc Băng dù bị hôn choáng váng, vẫn cảm thấy mông nóng rực. Hơn thế nữa, là cảm giác đến hắn cứng ngắt da thịt bên dưới, cùng nàng da thịt mềm mại ma sát nhau.

- Aaaum

Tiếng rên rất trầm. Không dưới một lần, Nhạc Băng cố xoay người, tất cả chỉ là dã tràng xe cát. Từ đầu đến cuối, cô ta duy trì tư thế nằm sấp, bị Nhạc Đông Vân từ phía trên đè lấy gắt gao. Phía bên trên, đầu hơi ngoảnh lại bị hắn hôn liên tục đến choáng váng, mà phía dưới thì hắn cái kia nóng hổi đồ vật, không ngừng tại bên trên nàng khe mông mài qua mài lại.

Có lẽ là vô thức, Nhạc Băng kiều đồn theo mỗi lần vật kia nóng rùng rục đồ đặc ma sát qua lại, đều sẽ cong lên, hướng phía trên uốn éo.

Hàn Tuyết vẫn đang nằm im, nàng phảng phất giống như khán giả đang xem kịch vậy. Có điều, này vở kịch là dùng chân thực để đóng.

Có một mùi vị kì lạ bay vào mũi Hàn Tuyết, nàng hơi đảo mắt nhìn. Máng chiếu bên dưới mông Nhạc Băng đã dẫm nước, hơn nữa, vẫn không ngừng từng dòng nước nhỏ theo đuôi cô ta chảy xuống.

Nhạc Đông Vân đang đề lên người Nhạc Băng bỗng cảm giác nàng run run liên tục, khả năng là nàng chịu không nổi sao?

Hắn hơi lui miệng ra, cắn nhẹ vào bờ môi dưới của nàng, kéo kéo, dùng giọng mê hoặc hỏi:

- Muốn ta chơi ngươi sao?

- Muốn

Nhạc Băng không chút do dự nói, còn uốn éo phía dưới chỉ mong sớm được giải thoát.

Nhạc Đông Vân không vội, kiên nhẫn hỏi:

- Muốn cái gì

- Chơi ta... ần...trượng phu... phu quân, muốn ngươi...cầu ngươi...chơi ta

Nhạc Băng khả năng là bị hắn đùa phát điên. Những lời có lẽ nàng bình thường không bao giờ nghĩ đến, thì nay đều nói ra hết.

- Được, ta bây giờ liền chơi ngươi.

Nhạc Đông Vân cũng là bị nàng kích thích.

- Úc...

Nhạc Băng lưỡi cùng trong miệng nước bọt đều bị Nhạc Đông Vân mút lấy. Mà bên dưới, bởi vì Nhạc Băng cô ta ẩm ướt quá độ, quan đạo dù có chặt, Nhạc Đông Vân dùng sức đẩy liền trơn tuột đi vào.

Chặt chẽ vô cùng, lại trơn mịn như nhung, còn là cảm giác bị bao bọc lấy toàn bộ

- Aaa...

Cơ hồ là cùng lúc, nam nhân cùng nữ nhân đều vang lên tiếng rên đầy thỏa mãn.

Nhạc Đông Vân không nhanh, hần chỉ là chậm rãi đẩy vào thật sâu, cho đến tiểu thanh long cảm nhận được vách tường cản lại, giống như đã đi hết tận cùng. Mà Nhạc Băng lúc này tay vòng ra sau vò lấy tóc hần, kịch liệt cùng hần hôn đáp trả. Nàng mông mỗi lần Nhạc Đông Vân đẩy vào, hội công hướng lên phía trên, giống như chỉ mong hần đâm xuyên lấy bản thân vậy. Mà Nhạc Đông Vân theo rút ra đẩy vào, động tác càng ngày càng nhanh. Nàng ướt đầm lại vừa mềm vừa chặt bí đạo, bóp lấy hần tiểu huynh đệ không rời, khiến cho Nhạc Đông Vân mỗi lần rút ra, tuy là phải dùng sức mà nói, lại cam tâm tình nguyện như cũ rút ra đâm vào thật mạnh

- Bạch...bạch

Tiếng da thịt đụng nhau không chút lưu tình vang lên. Nhạc Băng cô ta bị chơi đến xương cốt toàn thân đều tê dại, người thì bị nam nhân gắt gao đè lấy, chỉ có thể không ngừng trầm thấp rên từng đợt

- Nữa...chơi ta...aaa...thích...muốn chết...

- Hôm nay liền đè lên thể này chơi người.

Nhạc Đông Vân lúc này, cũng bị chinh phục cùng dục vọng che phủ đôi mắt, chỉ biết tại trên người nữ cảnh sát chiếm lấy nàng đẩy không ngừng

- Aaa...chính là....chơi ta...chơi chết ta....

Nhạc Băng không còn biết trời trăng gì, trong miệng hồ ngôn loạn ngữ không ngừng tuôn ra

- ...muốn bay...

Cô ta hay chân bồng kẹp chặt, mông căng lên, cả người run từng chớp. Nhạc Đông Vân bồng cảm thấy nàng bên trong hoa vách tường đối với tiểu huynh đệ hần như là từng đợt, từng đợt xoa bóp lấy.

Hần dùng sức, thật mạnh, thật nhanh tại nàng bên trong ra vào liên tục

- Đúng...như vậy...

Tiếng rên của Nhạc Băng càng ngày càng lớn, bên trong tiểu huyết càng ép đến chặt chẽ hơn, thì Nhạc Đông Vân tốc độ lại cũng càng nhanh

- Mỹ...thật đẹp

Nhạc Băng hai đùi đẹp gắt gao kẹp thật chặt, rồi như vô lực thả lỏng. Cùng lúc Nhạc Đông Vân chạy nước rút, thật mạnh, thật sâu đâm vào bên trong người nàng, gằm nhẹ.

- Thật nóng

Nhạc Băng chỉ có thể thốt lên như thế, cô ta trán đầm mồ hôi, gần như là kiệt sức nằm thờ dốc, chỉ cảm nhận thấy từng dòng nóng ầm thật sâu bắn vào bản thân ổ bụng, thư sướng vô cùng.

Ta có chút hoài nghi có nên viết chương này không. Bởi nhìn bảng thống kê mới thấy, chương nào có cảnh nóng, chương đó lượng đọc tăng đột biến. Trong khi có những chương kể chuyện ta rất thích, lại so cùng thì trông chẳng đáng ngó ngang tới.

Không lẽ bây giờ sắc đạo có nhiều "râm nhân" thế ư???

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nhìn được mà không dùng được

- Không...chịu nổi...chồng.

Hàn Tuyết vừa thờ dốc, vừa ngất quăng kêu lên. Nàng khoe mát hơi liếc sang một bên, nữ cảnh sát đã bị nam nhân của nàng dày vò suốt đêm qua, bây giờ còn đang ngủ vui. Nguyên vốn tưởng hần tận tình đẩy một người liền chán, không nghĩ nàng một bên cũng theo đó chịu trận.

- Một lát nữa

Nhạc Đông Vân hôn hôn miệng nhỏ của nàng. Khả năng bởi Hàn Tuyết vốn ngoan, hần động tác cũng mềm đi nhiều.

Nhạc Đông Vân tận hứng cùng Hàn Tuyết mà sát thêm một hồi, mới hài lòng ngả lưng thoải mái trên giường. Trong gian phòng, một nam hai nữ trần

trường cứ thế ôm nhau ngủ say.

...

Thời gian, có thể nói đó giống như là một khái niệm mơ hồ. Thuận túy dựa vào cảm giác thôi thì, có thể ngắn, có thể lâu. Giống như Nhạc Đông Vân cùng nhị nữ trong lúc đó, bọn họ ở tại gian mộc trúc, không biết trời trăng gì chơi đùa.

Cho đến khi có người tại bên ngoài thông báo Long Hoa hội chuẩn bị bắt đầu, Nhạc Đông Vân mới đầy tiếc nuối từ ổ chăn chui ra. Hắn đứng dậy, dang ngang hai tay. Cùng lúc, Hàn Tuyết và Nhạc Băng bọn họ dường như biết ý, mặc kệ bản thân đang trần truồng, nhanh chóng đứng lên sửa soạn y phục cho Nhạc Đông Vân.

Cái này, coi như là thành tích giáo dục nho nhỏ của hắn trong mấy ngày nay sao?

Trong lòng Nhạc Đông Vân có chút đắc ý nho nhỏ. Hắn y phục chỉnh tề xong, bèn kiên nhẫn chờ cho 2 nàng cũng xong xuôi, mới cùng nhau bước ra khỏi phòng, hướng về phía đỉnh núi đi lên.

Bởi vì mấy ngày trước đã được Trương Minh đưa qua một lần, Nhạc Đông Vân không chút khó khăn đã tới nơi, lại dựa theo Trương Minh chỉ bảo, cùng nhị nữ đến đài ti võ.

- Nhạc huynh, lối này

Đương trường rất ồn ào, Nhạc Đông Vân dễ dàng hiểu lấy, dù sao cũng là bốn phái tụ hội. Mà, lẫn trong không gian đầy tạp âm, chỉ thấy Trương Minh tại một khu vực hướng về hắn vẫy tay.

- Đi, chúng ta qua kia.

Nhạc Đông Vân trái phải nắm lấy tay hai nàng, đoạn dắt qua.

- Lối này lối này!

Trương Minh đối đãi với Nhạc Đông Vân giống như là khách quý vậy, tận tình chỉ dẫn. Hắn đưa ba người bọn họ đến một hàng ghế gần đó, tiếp xúc khán đài nhất, nói:

- Khu vực quanh đây là Thanh Vân kiếm phái chúng ta. Chỗ ngồi này là Minh sắp xếp, Nhạc huynh phải chăng vừa lòng?

- Ấy!

Nhạc Đông Vân giờ tay làm động tác khách sáo:

- Trương huynh chu đáo!

Nói xong bèn cùng nhị nữ ngồi xuống.

Khả năng bởi còn bận nhiều chuyện khác, Trương Minh sau khi vồn vã một phen, bèn đối với Nhạc Đông Vân chấp tay xin đi.

- Không nghĩ, sống hai mươi lăm năm trên đời, còn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này

Ở bên cạnh Nhạc Băng nhìn xung quanh, lẩm bầm

- Nhạc tỷ tỷ, đừng nói là hai mươi lăm năm đâu. Ta trong kịch truyền hình cũng không có giống như thế này về độ chân thực a.

Hàn Tuyết một bên phụ họa, sau đó nàng tò mò hỏi Nhạc Đông Vân:

- Người của bốn tông phái, còn có vô số tán tu. Chồng, không lẽ chúng ta thì cứ như thế này ngồi nhìn rất lâu sao?

- Không, không phải một ngày.

Nhạc Đông Vân lắc đầu:

- Long Hoa hội diễn ra mấy ngày, đây mới là ngày đầu tiên. Mỗi ngày sẽ là một vòng, bóc thăm chia cặp đấu loại trực tiếp.

- À, vậy sao.

Hàn Tuyết lúc lắc cái đầu nhỏ, ra chiều đã hiểu. Lúc này, Nhạc Băng bỗng hỏi:

- Người không phải thi đấu à, sao nhàn nhã ngồi đây cùng bọn ta vậy?

Nhạc Đông Vân bâng quơ trả lời:

- Ta là ngoại viện của Thanh Vân kiếm phái, mãi mấy vòng sau mới đánh.

- Thì ra là đặc quyền

Nhạc Băng bĩu môi, nàng làm cảnh sát, đối với hai chữ này có chút phản cảm.

- Không phải là đặc quyền

Nhạc Đông Vân trừng nàng một chút:

- Ta bây giờ mà vào, chính là sẽ loại thêm càng nhiều người, nàng tin không?

- Nói như thật!

Hiển nhiên, nàng mới không tin đấy! Mà Nhạc Đông Vân gặp nàng như vậy, cũng lười tranh cãi nữa, phất phất tay:

- Không tin thì thôi. Cần thận tối nay ta cho nàng lên bờ xuống ruộng.

Hắn nói câu này, giọng đặc biệt nguy hiểm.

- Ngươi!!!

Nhạc Băng đỏ mặt quay đi.

Lúc này, phía trên đài cao người chủ trì bắt đầu mở lời:

- Kính thưa toàn thể đồng đạo chốn tu chân.

Người chủ trì là một nam nhân, độ tuổi có lẽ là trung niên. Hắn tuy không dùng micro, âm thanh vẫn rất rõ ràng.

- Hôm nay chính là chín năm một lần Long Hoa hội, Triệu Bắc Sơn ta làm người chủ trì.

Hoan hô, vỗ tay,...vv.

Nói chung là đủ kiểu hưởng ứng. Triệu Bắc Sơn là một người dẫn chương trình phi thường hợp cách. Hắn nói, giới thiệu về Long Hoa hội đủ để cho bên dưới đài mọi người nội tâm phi thường hào hứng.

Tuy nhiên thì, để mà kể ra chi tiết cụ thể lời nói của tên dẫn chương trình này thì...ờ, tác giả chịu.

Có chút chê cười nhưng ta- tác giả, thành thật thừa nhận nghĩ không ra lời kịch của tên dẫn chương trình, vậy nên tùy vào nội tâm các người đang theo dõi. Tùy tiện nghĩ ra mấy câu khích lệ khiến chính các người cũng sôi sục, sau đó coi là tên dẫn chương trình đang nói nhé!

- Chà, quả là hợp cách mà!

Nhạc Đông Vân trầm cảm thán. Hắn nghe mấy lời giới thiệu của người dẫn chương trình, nội tâm cũng trở nên có chút sôi sục.

- Nghe giống như đặc biệt lợi hại

Hàn Tuyết nói.

- Còn không phải để cho độc giả tự nghĩ lời thoại? Làm như tên tác giả viết ra lời kịch kịch động lắm vậy!

Nhạc Băng bĩu môi, đổi lại cái nhìn mờ mịt của Hàn Tuyết:

- Không phải sao?

Nhạc Đông Vân nghiêm mặt:

- Độc giả là nghĩ ra lời kịch, nhưng lời kịch chỉ có thể do tên dẫn chương trình sử dụng. Mà tên dẫn chương trình thuộc về tác giả, vì vậy lời kịch cũng thuộc về tác giả. Cho nên nói, quào, tên chủ trì cuộc tỷ võ hôm nay quả nhiên nói chuyện kịch động nhân tâm a!

Nhạc Băng dọa:

- Cần thận ta dẫn độc giả kiện các người tội ăn cắp bản quyền

- Làm như dọa kiểu này có tác dụng

Nhạc Đông Vân và Hàn Tuyết đồng thanh.

...

- Cuộc tỷ võ chính thức bắt đầu!

Câu chốt cuối cùng của người dẫn chương trình. Sau đó, liền có hai cái gương mặt xa lạ lên đài.

Vốn dĩ thì, trừ Trương Minh ra, ai đối với Nhạc Đông Vân cũng là xa lạ hết, có điều ý nói xa lạ, cũng ám chỉ hai nhân vật lên đài đầu tiên này, bọn hắn chỉ là nhân vật phụ qua đường.

Quả nhiên, hai tên tu sĩ lên đài, lẫn nhau chào một cái, sau đó lao vào quyền cước đấm đá không một tí nghệ thuật.

- Dạng này sao?

Hàn Tuyết giọng khá thất vọng. Nàng còn tưởng đấu pháp, ngự kiếm gì cơ, sao giống trẻ con nhảy bổ vào giật tóc nhau vậy?

- Chưa nghe qua “loạn côn đánh chết sư phụ” sao? Nói đâu xa gì trên đài đám người bọn họ Tu chân giới đâu? Chúng ta bên dưới, cái gì cao thủ Thái cực quyền, Vịnh xuân quyền của Tàu, không phải bị Từ Hiểu Đông bay vào đám tùm lùm à?

Nhạc Băng khinh bỉ nói, mà Hàn Tuyết nghe vậy gật gù:

- Giống như là vậy thật!

- Chứ còn gì nữa.

Nhạc Băng nói chắc như đinh đóng cột. Sau đó nàng dùng giọng thăm thía:

- Có mấy người a, chỉ được cái bề ngoài a. Kì thực thì bên trong đều không dùng được.

Vừa nói, vừa nhìn Nhạc Đông Vân.

Thề có trời đất chứng giám, Nhạc Đông Vân hẳn hôm nay cảm giác thật oan uổng. Nhạc Băng cô nàng này, giống như vô tình hữu ý đều hướng về hắn chĩa đầu mâu vậy.

Nhạc Đông Vân hiện tại thật có xung động đề nàng xuống ngay tại chỗ hỏi một câu:

- Ta dùng được hay không, mấy ngày vừa rồi ngươi thì đã sớm quên rồi? Tội nay không bằng thử chứng thực lại một phen?

Ài...

Hắn nội tâm thầm lắc đầu. Quên đi! Nam nhân lòng dạ rộng lớn thì không so đo một vài vấn đề với nữ nhân.

Phía trên đài, hai đấu thủ sau một hồi quần nhau đã mệt lử. Một tên lợi dụng ý chí kiên cường của bản thân, tại đối thủ còn đang thờ dốc, hắn cắn răng dùng sức tung một quyền. Chỉ nghe một tiếng “bình”, liền sau đó có nam nhân mặc áo trắng rơi đài, mà kẻ chiến thắng ngồi phịch xuống sàn đấu thờ dốc.

- Số 113 dành chiến thắng.

Trọng tài hô lên, kèm theo đâu đó xung quanh bỗng nổi lên tiếng xì xào:

- Không phải chứ, tên kia hóa ra là loại nhìn được mà không dùng được sao? Tiền cược của ta a!

- Toàn bộ gia tài của ta, ta tổ truyền Ngọc thạch a, cứ như vậy ra đi rồi sao?

- Oa ha ha, ta tùy ý đặt bùa, không nghĩ kiếm về một khoản nha!

...

Loại này tiếng xì xào, vui có, buồn có, lẫn lộn vang lên, chỉ là rất nhanh sau đó liền lắng xuống.

Sàn đấu được đệ tử phụ trách chuyên môn nhanh chóng dọn dẹp, một cuộc tranh tài mới sắp sửa diễn ra...

Không nghĩ ta nói nhầm một lúc, liền cũng ra một chương. Dường như có chút ngại ngùng a!

Giống như bản thân đang lừa người thì phải?

A, đừng giận ta nha! Ta ngày sau thì cho các người một Nhạc Đông Vân đội trời đạp đất, oai phong lẫm liệt để đền bù hôm nay vậy

Chương 48: Bằng bọn kia hạng sỏi đá ven đường, đối với ta thì xúc động được gì?

Tại đây người nhìn vòng đầu tranh tài, dưới loại quyền cước không chút chất xám này, Nhạc Đông Vân rất nhanh liên chán. Hắn nhìn quanh một lượt, bên thấy quả thực nhiều khu vực ban này còn chật kín chỗ ngồi, thì nay đã trống không.

Nhạc Đông Vân ngáp một cái, hắn đứng lên vươn vai, sau đó thì dắt tay Hàn Tuyết cùng Nhạc Băng hai nàng ra về.

Trận đấu vẫn đang tiếp diễn, đầu đó vang lên tiếng hô của trọng tài, tiếng xuyết xoa bên dưới,...vv, chính là này đó cũng không còn là thứ mà bọn họ quan tâm.

Nhạc Đông Vân hiện tại thăm nghĩ cùng hai nàng dạo quanh tản bộ một phen.

- Nơi đây hả? Hắn là thư khố của bọn họ đi!

- Còn nơi này sao? Chắc là được viên.

Nhạc Đông Vân vừa nắm tay hai nàng vừa giải thích. Hắn bởi vì nguyên do hôm nay diễn ra Long Hoa hội, đệ tử các lộ Thanh Vân kiếm phái đều rời đến địa điểm tỷ võ hết, để cho Nhạc Đông Vân ba người qua lại có chút ung dung.

- Chúng ta ghé vào trong nhìn xem một chút được không?

Hàn Tuyết hơi tò mò, đối với hắn đưa ra thỉnh cầu, cùng lúc Nhạc Băng ánh mắt cũng nhìn lại. Nhạc Đông Vân hơi nghĩ, đáp:

- Bình thường tông môn, thư khố, được viên các loại đều là trọng địa, luôn có người túc trực. Giống như các nàng ở đây nhìn, tuy là thoát tường không ai canh giữ, nhưng bọn họ còn đang quan sát chúng ta đây này. Chính là nói, cũng chỉ nói để đó cho nàng biết một chút thôi, về phần muốn vào, ta mang các nàng vào là được, dù thực sự thì bên trong có gì đáng nhìn đâu!

Câu cuối cùng nói xong, Nhạc Đông Vân hơi chếp miệng, ra chiều khinh thường lắm.

- Như vậy...thôi cũng được.

Hàn Tuyết cũng nhìn được Nhạc Đông Vân đối với địa điểm này không có chút gì hứng thú, hắn không có gì đáng xem. Lại nói, nơi này môn phái người ta đã xem trọng phái người túc trực, bọn họ cứ thế đi vào thì không tốt lắm đâu!

- Hay cho một câu “không có gì đáng nhìn”

Đúng lúc này, một giọng nói thập phần không hợp lệ vang lên, cùng lúc có tiếng bước chân tiến lại gần:

- Dù là các chương môn khác của Tứ Đại phái cũng không dám coi thường chúng ta Thanh Vân kiếm phái trọng địa. Bằng tiểu tử không biết trời cao đất dày nguoi cũng ngông cuồng như thế rồi?

Một nhóm người, nam có, nữ có, đi bộ lại gần Nhạc Đông Vân ba người bọn họ.

Nhạc Đông Vân không nhanh không chậm, nắm lấy tay hai nàng, vừa dắt đi vừa nói:

- Chúng ta lại qua kia. Chỗ kia giống như ta cũng chưa đi qua, đến xem một chút.

- Đứng lại! Ta nói chuyện, cũng dám bỏ đi?

Trong đám người mới tới, một tên nam nhân mặc thanh y hừ lạnh, tay đặt lên chuôi kiếm bên hông. Hắn lần này đại biểu Thanh Vân kiếm phái thi đấu, có ai không dám cho mặt mũi? Nếu tiểu tử này không biết điều, vậy cũng đừng trách.

- Chồng!

Hàn Tuyết hơi đứng lại, giật giật tay Nhạc Đông Vân. Nàng nhìn ra đằng sau, hơi có chút bồn chồn.

- Phía sau ta thì có gì đáng nhìn à?

Nhạc Đông Vân quay qua Nhạc Băng hỏi, đáp lại hần là câu trả lời lạnh nhạt của nàng:

- Ngươi nghĩ nhiều rồi.

- Ừ

Đối với Nhạc Băng thức thời nói chuyện hợp ý chồng, Nhạc Đông Vân chợt cao hứng, cũng không tị hiềm xung quanh “chặt” một tiếng tại trên má nàng lưu lại dấu ấn, sau đó như cũ không có chuyện gì dặt tay nhị nữ rời đi.

Đám người phía sau Nhạc Đông Vân sắc mặt kẻ nam cũng không tốt, mà tên thanh y nam tử kia càng đặc biệt khó coi. Hần miệng lẩm nhẩm pháp quyết, tay chỉ hướng Nhạc Đông Vân:

- Phá!

Từ trên tay hần, một luồng khí tức nhanh chóng ngưng tụ, bằng tốc độ mắt thường khó thể thấy nhanh chóng bay đến, chuẩn bị đánh vào vai Nhạc Đông Vân.

Bao quát tất cả những người xung quanh, bọn họ đều cảm nhận được khí tức mãnh liệt một đòn này của thanh y nam tử, chỉ là ai cũng không ý tứ ngăn cản, đều một bộ xem kịch vui đứng nhìn.

Nhưng là, một vẻ đặc ý của bọn họ, phút chốc dường như bỗng trở nên vĩnh hằng, giống như hóa đá đồng dạng, khi mà đòn ra oai của thanh y nam tử, tại đến gần Nhạc Đông Vân một thước chợt biến mất vô tung vô ảnh. Thậm chí, chéo áo hần cũng không hề chút nào lung lay.

- Ta...

Đám người không nói lên lời, có kẻ còn không tin dụi mắt. Chính là sự thật không chút nào thay đổi. Mà khi bọn họ hồi phục tinh thần lại từ trong kinh ngạc thì, Nhạc Đông Vân ba người tại một ngã rẽ gần đó đã rời đi thân ảnh.

- Cái này...Thiếu Hưng!

Một người trong đám nuốt một ngụm nước bọt, ngập ngừng quay mặt qua nhìn Thanh y nam tử:

- Không bằng...thôi?

- Hừ!

Thanh y nam tử, một bộ dạng coi thường nói ra:

- Một đòn vừa rồi của ta thì có mấy phần sức lực? Bất quá là dạy dỗ một hai, cho tiểu tử kia đặc ý một hồi. Ta lại chờ bên trên Long Hoa hội, xem hần thoải mái được mấy hồi?

- Phải phải...

Mấy người xung quanh phụ họa:

- Đừng nói là tiểu tử kia, coi như Sơn Nhạc tông, Đạo môn nấy người bọn họ, lần này gặp Thiếu Hưng ngươi cũng phải cam bái hạ phong mà thôi!

- Thiếu Hưng ngươi chính là để cho Thanh Vân kiểm phái chúng ta lần này tỏa sáng nha!

Thanh y nam tử đối với đám người nịnh nọt, vẻ mặt có chút thỏa mãn gật đầu. Bất kể là ai, nghe nhiều người khác khen như vậy cũng vô cùng thỏa mãn, càng huống gì hần với thực lực bản thân cũng rất tự tin đây này? Bởi vậy cao hứng phát tay ra hiệu mọi người rời đi:

- Đi, đến Túy Ngọc lâu thưởng rượu. Hôm nay do ta làm chủ.

...

Hàn Tuyết theo Nhạc Đông Vân một lúc, vẫn còn hơi băn khoăn quay qua hần hỏi lại:

- Chúng ta cứ như vậy rời đi thật không sao chứ?

- Vớ vẩn!

Nhạc Đông Vân đối với Hàn Tuyết hỏi có chút không cao hứng. Hần vì hai nàng mới không chấp nhặt với bọn kia dám mạo phạm mình, mà cô bé này không hiểu còn xoắn xuýt qua lại.

- Giống như vừa rồi bọn họ sau lưng làm tiểu động tác. Ngươi có việc gì không?

Nhạc Băng lúc này hỏi. Nàng tuy chỉ là thường nhân, nhưng lâu năm làm cảnh sát, đối nguy hiểm có chút miễn cảm. Vừa rồi tuy không rõ lắm, vẫn cảm

giác chút gì khó nói thành lời, bởi vậy bây giờ bèn hơi chút bận tâm đến hấn.

Mà Nhạc Đông Vân, nguyên bản có chút phiền muộn tạo nên bởi Hàn Tuyết, nay lại được Nhạc Băng lời nói hiếm khi mềm mại như vậy bỗng chốc xoa dịu lấy, để cho hấn hơi bóp nhẹ lấy tay nàng, ngao ngễ nói:

- Băng bọn kia hạng sỏi đá bên đường, đối với ta thì xúc động được gì?

- Biết người lợi hại!

Nhạc Băng hơi lờm ngượng. Nam nhân này chỉ được có thế, nàng đối với hấn ôn nhu một điểm, thì lại bắt đầu tỏ vẻ rồi!

- Đến, hôn ta một cái.

Nhạc Đông Vân cao hứng, lại nhìn Nhạc Băng bộ dạng lúc này kiều mị, thoát nhìn còn vô cùng nhu thuận, bởi vậy chỉ chỉ vào má mình, ra lệnh.

- Hừ, được voi đòi tiên.

Nữ cảnh quan lăm bằm, vẫn thuận theo tại trên má nam nhân chuồn chuồn điểm nước.

Nhạc Đông Vân chỉ cảm giác một cổ mềm mại cùng ướt át, lại còn thật thơm động lại trên má mình. Dù chỉ là trong chốc lát, đối với thê tử dịu dàng, nhu thuận cùng ngoan hiền hấn bản thân vẫn rất mực cao hứng, bèn một tay buông Hàn Tuyết ra, sau đó đối với Nhạc Băng ôm sâu vào lòng.

- Ngồ!

Nàng còn chưa kịp nói, đôi môi đã bị phủ kín lấy. Dù cho cô ta thoát tiên hết đẩy lại đắm nhẹ vai nam nhân, cuối cùng vẫn trầm mê trong đó cùng hấn đây đưa không dứt. Nhạc Đông Vân cẩn nhẹ bờ môi đỏ mọng của Nhạc Băng, hơi day day gặm lấy. Hấn một tay tại trên má nàng vuốt ve, tay kia thì tại đỡ lấy cổ ngọc nữ nhân, để cho bọn họ lẫn nhau càng thật sâu ướt át...hôn.

Nhạc Băng hàm răng trắng ngà đã không còn kiên quyết như lúc ban đầu, tại Nhạc Đông Vân hơi dùng sức đẩy ra khớp hàm thì, cô ta buông lỏng bỏ mặc cho hấn đầu lưỡi chiếm lấy bản thân quỳnh tương ngọc dịch.

Nhạc Đông Vân đầu lưỡi tại trong miệng nữ cảnh quan du ngoạn thưởng thức. Hấn bắt được nàng ôn nhuận đầu lưỡi, cùng nàng một mực quán qua quán lại, nhẹ nhàng hấp dẫn, ma sát

- Ưc...chụt

m thanh hỗn tạp, có lẽ là hôn nhẹ, có lẽ là hút lấy, hai người bọn họ miệng tiếp lấy miệng, đầu lưỡi tại bên trong cùng nhau triển miên một hồi, mới lưu luyến buông ra.

- Hô!

Tại hai người bọn họ đôi môi còn liên kết lấy một sợi chỉ bạc mỏng manh, Nhạc Băng cũng mặc kệ hít vào thật sâu. Nàng bị hấn hôn điên đảo tâm thần, mềm nhũn không thể không dựa vào nam nhân lồng ngực.

Nhạc Đông Vân vuốt ve lưng nàng, nội tâm vừa cao hứng, vừa đắc ý lấy. Không nghĩ tại Địa Cầu, lại tìm được một thê tử tuyệt vời như vậy. Nàng này dung nhan xinh đẹp, anh tư kiều diễm, lại ngoài lạnh trong nóng, hấp dẫn mê người. Dù không có loại kia yêu mị mê hoặc, lại đối với hấn hấp dẫn chết người. Bởi vậy càng thâm quyết tâm, kiên quyết không buông nàng rồi đi.

- Hừ!

Lúc này chợt có thanh âm mát hứng vang lên bên tai. Nhạc Đông Vân vừa nghe liền biết, Hàn Tuyết tại vừa rồi đã bị hấn bỏ mặc một thời gian.

Hàn Tuyết hiển nhiên không cao hứng. Dù nói có thể thời gian này hảo hảo cùng hấn một chỗ, nàng sẽ thấy tốt lắm rồi. Nhưng nữ nhân, thấy nam nhân mình thích lại thân thiết với nữ nhân khác mà lạnh nhạt với nàng, còn là khi nàng ở bên cạnh, thử hỏi mấy ai chịu được?

Hàn Tuyết chính là Hàn Tuyết, mà không phải thánh nhân. Càng hưởng hồ tình hưởng như vậy, ai lại dám chắc gì thánh nhân không ghen đây này?

Nhạc Đông Vân vẫn ôm lấy Nhạc Băng vào lòng, chỉ là một tay đưa ra vòng lấy eo Hàn Tuyết, kéo nàng vào đồng thời.

- Ghen?

Hấn hơi có chút ý cười hỏi.

- Hừ!

Còn hỏi? Nàng mới lười để ý đến hấn.

- Nhìn ta!

Nhạc Đông Vân ra lệnh, mà Hàn Tuyết dù vạn lần không nguyên ý khuất phục, vẫn khó thể kháng cự, u oán đối mặt cùng Nhạc Đông Vân.

- Đối với ta không nên nghi ngờ biết không?

Nhạc Đông Vân cảm giác cần nói rõ cho nàng một chút. Dù cho cô bé này là quả thực yêu thích hắn, nhưng cũng muốn nói cho nàng một số việc khiến hắn thích mới được:

- Ta là nàng nam nhân, đối trời đập đất, hiên ngang mà đứng. Cho nên đừng bởi vì những chuyện nhỏ nhặt mà quanh đi quẩn lại làm ta mất hứng, hiểu?

Hàn Tuyết gật gật, lại lắc đầu.

- Chính là mọi chuyện, đối nhân xử thế đều để ta lo, không cần đến nàng suy nghĩ nhiều, mà tự hạ thấp chúng ta, hiểu chưa?

- Đây...được rồi.

Hàn Tuyết còn chưa lĩnh hội được đầy đủ, nhưng đại ý hắn nói là, mọi chuyện để hắn xử lý, cô ta không cần nghĩ nhiều, phải không?

Ban này tại được viên hắn không để ý đất bọn họ đi, mà nàng còn băn khoăn níu lại, cho nên hắn không cao hứng, là vậy sao?

Hàn Tuyết giống như là tỉnh ngộ, lại ảm ức.

Còn không phải là bởi vì lo cho hắn sao?

Nhạc Đông Vân cũng nhìn ra Hàn Tuyết ảm ức, giọng nói lại không chút cho phép nghi ngờ:

- Nam nhân của nàng, thì cần để tâm những thứ còn con nít như vậy hay sao? Một số chuyện mục đích thì tốt đẹp, nhưng cách làm hoàn toàn sai. Dù sao, từ nay nhớ lấy toàn tâm toàn ý yêu ta là được, những chuyện khác để ta lo liệu.

- Đây...được rồi!

Hàn Tuyết bị hắn nói như vậy, ảm ức vẫn còn, lại có chút cảm động. Dù sao nam nhân này vẫn có ý che chở nàng, nhất thời dù nội tâm không đồng ý với cách nghĩ của hắn, cũng bị ép thỏa hiệp.

- Tốt, như vậy mới ngoan.

Nhạc Đông Vân cao hứng ôm lấy nhị nữ đi về.

Không có gì nhấn nhủ nhiều. Muốn nói gì với ta thì vào mục comment, thấy truyện hay thì thuận tiện ấn nút like ngay bên dưới, dù sao chương này đến đây hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lục thập tứ cường

Dù cho Long Hoa hội có thể nói là chính thức đã bắt đầu, đối với Nhạc Đông Vân mà nói cơ hồ cũng không khác biệt gì. Hắn bởi vì nghiêm nhiên trở thành ngoại viện của Thanh Vân kiếm phái, mấy ngày đầu tiên lại không có sự tình cần để ý, cho nên một mực cùng nhị nữ ban ngày bồi tiếp du sơn ngoạn thủy, hằng đêm sênh ca.

- Nhạc huynh thật có nhã hứng a!

Trương Minh chấp tay cười khổ. Hắn mấy ngày nay bận bịu, cũng không có thời gian ghé qua nơi đó nhắc nhở Nhạc Đông Vân lưu tâm về các đối thủ lần này. Mà hiện tại qua mấy ngày, các lộ tán tu, người tu hành yếu kém bên ngoài, nên bị loại cũng đã loại hết. Bây giờ tuy không nói, ai cũng hiểu tranh tài mới thực sự bắt đầu.

- Các vị!

Trên đài cao, người chủ trì hăng giọng:

- Trải qua mấy ngày tranh tài sôi nổi, rốt cuộc đến hôm nay, chúng ta đã đến vòng “lục thập tứ cường”. Tin tưởng, mọi người đều hứng thú đi?

- Trước khi vòng thi mới bắt đầu thì, Triệu mỗ chỉ muốn báo cho quý vị anh tài tại đây một tin vui.

Người chủ trì Triệu Bắc Sơn nói:

- Chúng ta người tu đạo, tại thiên địa khô kiệt linh khí, thiên tài địa bảo có hạn, tu hành đến một bước này thật không dễ dàng. Thầm nghĩ, vào đến lục thập tứ cường vòng này, có ai lại không phải thiên phú ngút trời, kinh tài tuyệt đỉnh. Mà lại, Long Hoa hội mỗi năm, cũng chỉ có bốn vị trí đứng đầu, gồm quán quân, đệ nhị, đệ tam, đệ tứ. Như vậy, sáu mươi người còn lại nếu như không lí đến, há chẳng phải thiếu sót lắm sao?

Triệu Bắc Sơn là một người chủ trì hợp cách. Nguyên bản nhiều người tuy là vào đến lục thập tứ cường vòng này, lại đối với bốn hạng đầu không chút hi vọng, cho nên ôm thái độ bàng quan, thì nay nghe Triệu Bắc Sơn nói bỗng chốc cảm giác thấy bản thân cũng không có như vậy kém cỏi, bèn càng chăm chú lắng nghe.

Lúc này trên đài người chủ trì nói tiếp:

- Sáu mươi người còn lại, tuy không phải bốn hạng đầu, lại như cũ vẫn là nhân kiệt anh tài của Tu chân giới. Chúng ta Tứ Đại phái, sau khi thảo luận quyết định, đối với sáu mươi người còn lại đều hướng về bọn họ đưa ra lời mời. Gia nhập tứ đại phái chúng ta, mọi người thì càng có được không gian để tỏa sáng.

Triệu Bắc Sơn chính đang nói say sưa, dưới đài chợt có người đứng dậy hỏi:

- Tứ đại phái đối với người lọt vào lục thập tứ cường đều đưa ra lời mời, mọi người quả thực vừa bất ngờ, vừa vô cùng cảm kích. Chỉ là có một câu hỏi, thầm nghĩ không chỉ riêng tại hạ, nhiều huynh đài ở đây hẳn cũng vô cùng thắc mắc, không biết Triệu đại nhân có thể hay không giải đáp?

- Có thể.

Triệu Bắc Sơn đơn giản gật đầu, thì nghe người ở dưới hỏi:

- Không biết trừ bốn vị trí đứng đầu, người của Tứ đại phái đưa ra lời mời chúng ta gia nhập, thì khi vào đài ngộ, thân phận thế nào, là giống nhau một lượt hay vẫn có khác biệt?

- Cái này rất công bằng.

Triệu Bắc Sơn vuốt râu nói:

- Chỉ cần chư vị tại đây Long Hoa hội hôm nay, trở hết tài năng. Thì dù không lọt vào bốn vị trí đầu, chúng ta vẫn dựa theo thứ hạng tranh tài mà đưa ra đài ngộ. Về phần thân phận, bởi vì mới gia nhập, đều trở thành Tứ Đại phái chúng ta ngoại môn đệ tử. Như vậy không biết chư vị anh tài ở đây thấy thế nào?

Người đang đứng ở dưới đài kia nghe vậy thì nói:

- Như thế quả thực rất tốt. Tại hạ thầm nghĩ mọi người ở đây cũng không ai có dị nghị gì, xin đa tạ Tứ đại phái.

Hắn nói xong bèn chấp tay ngồi xuống. Mà mọi người nguyên bản đang bình tĩnh, khi nghe xong Triệu Bắc Sơn nói chuyện, âm thanh xì xào khắp nơi nổi lên. Ai cũng không giấu nổi hưng phấn khi biết lọt vào vòng này chắc chắn sẽ trở thành ngoại môn đệ tử của tứ đại phái, hơn nữa thành tích càng cao, đài ngộ cũng càng tốt.

- Được gia nhập Tứ Đại phái thì tốt vậy ư?

Hàn Tuyết ở một bên cũng nhìn được vẻ hưng phấn của mọi người xung quanh, nhỏ giọng hỏi Nhạc Đông Văn.

- Người tu luyện vốn đã khó khăn, mà tán tu thì lại không ai chỉ dẫn, công pháp tạp nham. Đối với bọn họ, được môn phái thu nhận không nghi ngờ là một kiện sự tình khiến người ta cao hứng.

- À

Hàn Tuyết gật đầu ra chiều đã hiểu.

Lúc này phía trên đài, Triệu Bắc Sơn tiếp tục nói:

- Hiện tại chúng ta tiến hành bốc thăm chia cặp, số đầu đối số cuối, đấu loại phân hạng. Đến ngày mai thì bắt đầu phân cao thấp.

- Xì xào xì xào...

Theo người chủ trì đi xuống, bên dưới tất cả không quân là đệ tử tứ đại phái, vẫn là tán tu, bọn họ đều tập trung về một hướng bốc thăm, người trước người sau tùy tiện chọn lấy một phiếu.

- Phan huynh số bao nhiêu?

- Ta mười tám, còn huynh?

- Ta hai sáu mươi

- ...

Loại này lời thoại sau khi bốc thăm, bốn phía đều dễ dàng nghe được. Có chút người thì dựa vào nhân mạch, quan hệ rộng liền trực tiếp tìm ra đối thủ của mình là ai, trực tiếp lưu tâm một phen.

- Thạch sư huynh, huynh không nghe ngóng xem đối thủ của mình là ai sao?

Một đệ tử nào đó hỏi.

- Hừ, quân là ai? Gặp ta như cũ cam bái há phong, vậy còn cần tìm hiểu?

Tại đây bốc thăm nhận nhịp, cũng không thiếu người đối với bản thân thực lực tự tin, không đi quan tâm đối thủ là ai.

- Chồng số mấy vậy?

Hàn Tuyết lắc tay Nhạc Đông Vân hỏi:

- Chín!

- Nga!

Nàng ứng tiếng, cô ta đơn giản là tò mò. Nhạc Băng ở bên cạnh thì nói:

- Về thôi!

- Ủ!

Nhạc Đông Vân lúc này cũng không có ý tưởng gì, bèn thuận theo đi về.

...

Một ngày trôi qua rất nhanh, đặc là khi người bắt gác không để ý đến. Như thường lệ, Nhạc Đông Vân tại nhị nữ phục thí, vận y phục đường hoàng đi đến nơi thi đấu, theo chỗ ngồi đã sắp xếp từ trước ngồi xuống.

Triệu Bắc Sơn đã đi lên đài, bởi vì tất cả mọi chú ý đã sớm nói xong từ trước, lần này hắn cũng rất nhanh gọn:

- Quy củ cũ, đánh đối thủ rơi đài là thắng, để đối thủ bỏ cuộc là thắng, đối thủ vô pháp hoàn lực là thắng.

- Thứ tự tỉ thí, theo người mang phiếu số 1 tuần tự đi lên.

- Cặp đầu tiên, phiếu số 1 đối chiến số sáu mươi tư.

Người chủ trì nói xong lập tức rời đi, để cho trên đài hai thân ảnh xuất hiện.

- Trương Sinh, Thanh Vân kiếm phái!

- Hàn Dạ Sinh Hoa, Đạo môn!

Có chút ý tứ! Cặp đầu đầu tiên lại là đạo đối kiếm, Nhạc Đông Vân nguyên bản vốn chuẩn bị đứng dậy liền nán lại. Hắn cũng muốn nhìn kiếm tu tại địa cầu là như thế nào.

- Tỷ thí bắt đầu.

Trọng tài hô lên một câu, toàn trường chợt im ắng. Trên đài hai đấu thủ đều lẫn nhau thủ thế. Vào đến vòng này, không có chút bản lĩnh là không thể nào. Mọi người đều hiểu lỗ mãng ngay lập tức ra chiêu không phải là hành động thông minh.

- Vụt!

Rốt cuộc nam nhân tên gọi Hàn Dạ Sinh Hoa ra tay trước. Hắn người cầm đao, chủ trọng thế, lực, tại trước khi đối thủ có động tác, chủ động tiến công là thích hợp nhất.

Chỉ nghe một tiếng “Keng” đầy thanh thúy. Đao kiếm hai loại binh khí tóe ra ánh lửa. Trương Sinh người Thanh Vân kiếm phái, hắn sử kiếm tuy ra tay sau mà tới trước, tại trên không trung chấn động một đòn cương mãnh của Hàn Dạ Sinh Hoa, lại thuận theo một đường kiếm lướt qua hông đối phương.

Hàn Dạ Sinh Hoa biết bản thân sử đao vốn khó thể linh hoạt bằng kiếm, cũng không trở đao về chống đỡ, mà chân phải đạp mạnh lách thân mình qua

một bên, thoát khỏi đường kiếm của đối phương. Cùng lúc, hấn tại đang phi thân ra ngoài, đao thế sức lực đủ, nghiêng người gằm một tiếng:

- Bán nguyệt đao!

Đao khí như vùn, thế không thể đỡ. Dù cho trường kiếm nhẹ nhàng linh hoạt, trước thế tới quá gấp của đối phương, Trương Sinh không thể né tránh, cũng không thể sử ra trạng thái phòng thủ tốt nhất, đành sinh sinh ngạnh ngạnh huy kiếm đón đỡ một đòn sấm sét này của đối phương.

- Keng...bộp!

Âm thanh đầu tiên là hai binh khí va chạm, mà âm thanh thứ hai là Trương Sinh tại gấp rút không kịp chuẩn bị, dù đã huy kiếm đỡ lấy, vẫn bị lực trùng kích, khiến cho bản thân kiếm lại đập vào ngực trái của chính mình.

Hấn lúc này lao đao, mặt mũi trắng bệch. Tay cầm kiếm cố giờ lên, lại run run không vững. Ngay tại khi Hàn Dạ Sinh Hoa lao đến chuẩn bị tấn công, Trương Sinh về mặt luyến tiếc nhảy xuống đài, đối với người bên trên chấp tay:

- Ta nhận thua.

Trận đầu tiên đã phân ra thắng bại. Đao cùng kiếm đối đầu, vẫn là lấy đao mang tính áp đảo mà chiến thắng. Mọi người ở dưới ồ lên. Trên đài, Hàn Dạ Sinh Hoa thu đao về, đứng ngạo nghễ.

Âm thanh không nhanh không chậm của trong tài vang lên:

- Số sáu mươi tư, Hàn Dạ Sinh Hoa, Đao môn, chiến thắng!

Có tiếng vỗ tay bên dưới, không phải là toàn trường. Vỗ tay kịch liệt nhất, Nhạc Đông Vân nhìn, là một khu vực phía xa, nơi đó toàn người mặc đồng phục màu trắng, hẳn là Đao môn. Về phần gần Nhạc Đông Vân hẳn, đám người vận Thanh y, ai nấy vẻ mặt ủ rũ.

Hết cách, ai bảo trận đầu thi đấu, bọn họ Thanh Vân kiếm phái thua đây này?

- Trận thứ hai, số hai đối chiến số sáu mươi ba.

Trọng tài tiếp tục gọi lên cặp đấu số hai.

- Sinh Không Thể Luyện, Sơn Nhạc tông!

- Đao Đễ Trang Trí, Đao môn!

Trận thứ hai, vẫn là một Đao môn đệ tử. Bất quá lần này đối thủ của hấn đã là người của Sơn Nhạc tông.

- Bắt đầu!

Trận tranh tài thứ hai lại tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thanh Vân kiếm phái (Hạ)

Tuy nói Nhạc Đông Vân bắt cặp được số chín, cũng tính là nằm trong nhóm thi đấu đầu tiên, dù vậy hấn vẫn phải chờ tới gần trưa mới đến lượt.

- Tiếp theo, số chín so tài số năm mươi sáu!

- Đến rồi!

Nhạc Đông Vân lẩm nhẩm, sau đó phi thân lên đài. Cùng lúc, một bóng trắng chợt lóe lên. Nhạc Đông Vân đưa mắt lên nhìn, bỗng thấy đằng trước đã có một mỹ nhân đứng chờ.

Nàng một thân bạch y phiêu dật, huệ chất lan tâm. Đây một đôi đậm tao nga mỹ, diện như quan ngọc, lại hoa chi chiêu triển, cho nên càng hoạt sắc sinh hương.

Nhạc Đông Vân giống như bừng sáng, đây coi như là lần đầu tiên, hấn thấy được nữ nhân như vậy, đầy đủ khí chất tu chân.

Mỹ nữ, thì vô luận đi nơi nào cũng được chúng nhân chào đón. Đặc biệt nàng ta không chỉ Nhất mạo khuynh thành, còn thanh nhã thoát tục như vậy.

Quả nhiên, mấy trận tỷ thí khi trước nguyên bản dưới đài còn rất yên ắng, thì nay tiếng xì xào nổi lên không dứt:

- Đó...giống như là Lý Thanh Thanh? Ta sẽ không nhìn lầm chứ?

- Trời ạ...thật là nàng! Là Lý Thanh Thanh của Thiên Huyền tông.

- Tiểu tử kia...được đối chiến cùng nàng bên trên đài, là bất hạnh hay vạn hạnh đây?

Lời bên dưới bàn tán Nhạc Đông Vân nghe vào hết, lại cũng không để trong lòng. Trọng tài vốn đã hô bắt đầu được một lúc, hắn lại thấy đối diện nàng ta vẫn chưa động thủ, bèn nhàn nhã hỏi lại một câu:

- Cô thì thấy Nhạc mỗ thế nào?

Thế nào là thế nào?

Tất cả mọi người, bao quát cả Lý Thanh Thanh trong đó, bọn họ đầu đều đầy dấu chấm hỏi. Câu hỏi này là nói cảm thụ về hắn thực lực thế nào, hay vẫn là hảo cảm của Lý Thanh Thanh đối hắn thế nào?

- Người...rất đặc biệt!

Lúc này Lý Thanh Thanh đưa ra đánh giá. Xác thực, nam nhân trước mặt rất đặc biệt. Nàng tự hỏi, anh tài thế hệ này của Tu Chân giới, có ai lại để nàng nhìn không ra chút manh mối? Nếu có, hẳn là kẻ này đi!

Đánh giá của Lý Thanh Thanh, dưới đài mọi người đều nghe thấy. Có kẻ nghe vậy thì ánh mắt ngưng trọng nhìn lấy Nhạc Đông Vân, tuy nhiên thì phần nhiều vẫn là không phục:

- Hừ, ta xem hắn ra vẻ mà thôi. Đối một lát bị đánh rơi đài thì biết.

- Có khi còn chủ động nhận thua ấy chứ!

- ...

Mặc cho bên dưới ồn ào, Nhạc Đông Vân nhìn Lý Thanh Thanh, hỏi:

- Nhạc mỗ đứng đây, cô tùy tiện động thủ đi.

Lý Thanh Thanh không nói, vẫn nhìn chằm chằm hắn, lòng thầm kêu khổ. Nàng lần này nguyên bản tham gia Long Hoa hội, muốn đại diện tông môn hướng về ba phái còn lại lấy mặt mũi. Không nghĩ ngay trận đầu tiên từ khi tiến vào “lục thập tứ cường” vòng bên ngoài, đã gặp đối thủ khó chơi như thế này...hoặc là nói nàng gần như không thể tìm cách gì để níu lấy một điểm chắc chắn.

Linh cảm, tuy nói chỉ là mịt mờ, nhưng lần này Lý Thanh Thanh dám chắc, cô ta thì tuyệt đối sẽ không đoán sai đấy!

- Sao còn chưa động thủ?

Có người bất mãn nói.

- Là Lý cô nương chờ đối thủ chủ động nhận thua.

Một người chắc nịch nói, xung quanh vài người nghe vậy cũng gật đầu phụ họa. Long Hoa hội tuy nói là sự kiện của toàn Tu chân giới, nhưng vào đến vòng này cơ hồ là sân chơi của Tứ Đại phái. Lại nói, Lý Thanh Thanh không phải lần đầu tham dự loại này tụ hội. Chín năm trước nàng ta còn trẻ tuổi, đã tiến sâu vào vòng bát cường, thứ hạng đệ thất, thì nay chín năm sau bọn họ tự hỏi nàng sẽ còn tiến bao xa chứ?

Rốt cuộc, trên đài Lý Thanh Thanh vẫn ra tay. Tay nói nàng trong lòng không một điểm nắm chắc, nhưng kết quả là dựa trên sự thực quyết định, cô ta phải ra tay mới biết được mất thế nào.

Lý Thanh Thanh người của Thiên Huyền tông, theo lý thuyết chủ tu huyền thuật. Có điều lần đầu mang tính chất thăm dò, cô ta vẫn là sử kiếm.

- Vút.

Một kiếm, chém vào khoảng không. Nhạc Đông Vân vẫn nhàn nhã đứng đó, vài lọn tóc dài tại hắn đứng trên đài cao, theo gió thổi nhẹ đong đưa.

Lý Thanh Thanh cô ta không bỏ cuộc, cánh tay tiếp tục huy kiếm. Mười chín thức Lạc Diệp kiếm pháp, nàng lần lượt thi triển. Thiên Huyền tông tuy chủ luyện tinh thần, nhưng bản thân là một trong Tứ Đại phái, bản thân nào có thiếu đỉnh cấp kiếm pháp!

Mà lại, Lạc Diệp kiếm pháp mềm mại uyển chuyển, lại sắc bén phi thường, quả nhiên thích hợp đệ tử bốn môn tu luyện.

Mười chín kiếm, toàn bộ đánh vào khoảng không. Nhạc Đông Vân toàn bộ né tránh, không phải bởi hắn làm bộ trâu đùa, càng không phải bởi hắn vô lực hoàn thủ. Hắn chỉ là đang nghĩ đến nếu như hiện tại đánh bại nàng ta mà nói, nên làm bộ giao thủ một hồi rồi từ từ đánh bại, vẫn là một đòn loại bỏ

đây?

Loại thứ nhất thì...

- Vút!

Có tiếng xé gió vang lên, Nhạc Đông Vân hơi nghiêng người né tránh, tiếp tục suy nghĩ lấy. Hắn thực sự khá ngại kiểu làm bộ kia, đặc biệt là khi đánh nhau mà phải làm bộ. Không những cảm giác rất mất mặt, càng hơn là phiền. Người nghĩ một sự tình giống như nhắc tay có thể giải quyết, lại còn cố gắng tỏ vẻ quanh co...

Rất rảnh sao?

Nhạc Đông Vân mới không có nhàm chán như vậy. Mà lại cách thứ hai thì...

Hắn tiếp tục tránh đi một kiếm của Lý Thanh Thanh, lại suy nghĩ. Nàng này thực lực cũng hơi có một chút. Hắn bây giờ một đòn bại địch, ra tay yếu quá sợ không đủ, mà hơi xuất lực chỉ e khiến cô ta có chút thương thế trong người. Tuy nói khi đang thi đấu quyền cước vô tình, nhưng đó cũng chỉ dưới tình huống hai bên thực lực ngang nhau không thể khống chế tình huống ngẫu nhiên phát sinh. Còn đây hắn thì vốn lấy thế đè người từ đầu, hà tất phải làm ác như vậy đâu?

- Không bằng, tạm phong bế thể nội nàng ta?

Nhạc Đông Vân trong lòng tự hỏi. Hắn cảm thấy cách này khá tốt, không cần động thương nữ nhân này, lại có thể khiến sức lực nàng ta trở về ngang với một nữ nhân bình thường. Đến lúc đó nàng ta dù vạn lần không cam lòng, vẫn không thể không bỏ cuộc.

- Cứ quyết định vậy đi!

Hắn trầm gât đầu.

Lúc này, Lý Thanh Thanh sau mười chín kiếm toàn huyệt, trán đã lấm tấm mồ hôi. Cô ta vút đi trường kiếm đang cầm, tay bắt đầu thi triển một loạt thủ pháp. Thứ này vốn là nàng con át chủ bài, tiến vào vòng trong để tranh đoạt tứ cường, thì nay ngay vòng đầu tiên thi đấu đã bị nam nhân trước mặt cường ép. Tình thế cấp bách, cô ta cũng không suy nghĩ nhiều. Hiện tại, tính là qua được vòng nào thì tốt một vòng ấy đi.

Lý Thanh Thanh hoàn tất ấn chú, chỉ thấy xung quanh khán đài chợt nổi lên một đoàn mê vụ, càng ngày càng dày đặc. Chỉ là, ngay khi tầm mắt của mọi người bên dưới sắp bị che lấp mất thì, bọn họ liền thấy mê vụ chợt tan đi giống như chưa từng xuất hiện. Mà trên đài, Lý Thanh Thanh giống như thụ đá kích không thể tin nổi. Cô ta mặc dù toàn thân không một vết thương tích, về mặt lại trắng bệch:

- Người...người làm sao làm được? Không thể nào!

Lý Thanh Thanh không cam lòng. Nàng tự hỏi đối phương tạm thời phong bế tu vi nàng, loại chuyện này trừ phi là đối phương linh khí vượt xa bản thân nàng, bằng không tuyệt không thể. Mà lại, đối phương nhìn bộ dáng mới chỉ hai mươi, tu vi cảm tuyệt đi nữa, cũng không thể có lượng linh khí nội thể lớn đến quá mức tưởng tượng như vậy.

- Sao? Vẫn còn muốn đánh?

Nhạc Đông Vân cau mày, hắn dù đối với nữ nhân xinh đẹp có chút thương hương tiếc ngọc, nhưng nữ nhân không biết điều thật làm bản thân mất hứng.

Nhất là khi, cô ta cũng không phải người của hắn.

Công bằng mà nói, quân là ai, Nhạc Đông Vân đều không ngại đánh.

- Ta...ta nhận thua!

Lý Thanh Thanh cuối cùng không thể không nhận thua. Dù cho cô ta có cỡ nào không cam lòng đi chăng nữa, sự thật là không thể chối cãi lấy. Có trách, chỉ có thể trách nàng quá đen đui, mới vòng đầu tiên liền gặp được hắn mà thôi!

Phải, là do nàng đen đui, mà không phải do học nghệ không tinh.

Ngay khi Lý Thanh Thanh nhận thua, trọng tài lập tức tuyên bố:

- Nhạc Đông Vân, Thanh Vân kiếm phái, thắng!

Dưới đài tiếng xôn xao lại nổi lên, phần lớn là kinh ngạc, bất ngờ trước thất bại của Lý Thanh Thanh ngay từ vòng này, đây cũng là thể nhân thường tình. Chỉ có, một số ít người, ngay tại chăm chú nhìn lấy Nhạc Đông Vân, ánh mắt đặc biệt nghiêm trọng.

Nhạc Đông Vân cảm giác vài đạo nhãn quang hướng về bản thân thăm dò, hắn cũng mặc kệ. Trừ phi là đối hai nàng Hàn Tuyết, Nhạc Băng mục nhãn phi lễ ra, về phần bản thân hắn, muốn nhìn bao nhiêu tùy ý. Nhạc Đông Vân vẫn luôn nhớ một câu nói "Lại nhìn cũng không thiếu đi một miếng thịt"

Khi Nhạc Đông Vân đi xuống đài thi, không nghĩ tiếng vỗ tay chợt nổi lên. Hắn đảo mắt nhìn một lượt, hóa ra là gần đó Thanh Vân kiếm phái bọn người

trẻ tuổi hướng về bên này vỗ tay nhiệt liệt. Nhiều đệ tử còn hướng Nhạc quảng ánh mắt hữu hảo. Dù sao trước Nhạc Đông Vân, tám trận đằng trước Thanh Vân kiếm phái cũng có mấy người đi lên, toàn bộ lấy thất bại cáo chung. Mà Nhạc Đông Vân hẳn thì, không những thắng, còn thắng thật áp đảo, thật đẹp mắt, để cho những người này Thanh Vân kiếm phái đều cảm thấy nở mày nở mặt.

Tất nhiên, không phải toàn bộ người đều đối với Nhạc Đông Vân ánh mắt tốt. Một tên Thanh y nam tử ngồi tại vị trí Thanh Vân kiếm phái, đối với người xung quanh ánh mắt hữu hảo hướng về phía Nhạc Đông Vân, hẳn chỉ khinh thường hừ lạnh.

Không phải thì thắng một ván sao? Ai biết tên kia là ăn may, vẫn là Lý Thanh Thanh so với chín năm trước tu vi chỉ lùi không tiến đây?

Suy nghĩ này không chỉ của hắn, mà trong đây kì thực cũng có nhiều người nghĩ vậy.

Này cũng không thể trách bọn họ thế nào, bởi lẽ Lý Thanh Thanh cô ta chín năm trước không nói, mà nay một trận đầu liền lấy thất bại, thì ai biết nàng thực lực thế nào?

Mà hiện tại, vấn đề mọi người quan tâm đến là, vòng sau thì sẽ có những ai.

Trọng tài lên tiếng:

- Trận tiếp theo, số mười đối chiến số năm mươi lăm.

Chà... vậy là đã tròn năm mươi chương! Có lẽ cũng không tính là gì, nhưng ít ra nó cũng là cột mốc đầu tiên của truyện.

Chủ yếu nhất vẫn là đạo này nghĩ tét, ta cũng cố gắng viết tới thiểu mỗi ngày một chương, thậm chí nhiều hơn nếu được yêu cầu ủng hộ nhiệt tình. Mà hôm nay nhìn lịch, chớp mắt đã tròn hai tết. Tết đến chậm, mà đi thật nhanh!

Năm mới, có lẽ nhiều thứ sẽ thay đổi. Truyện này có lẽ cũng vậy đi! Chẳng đường còn rất dài, rất dài... Nhạc Đông Vân lần này tại Địa Cầu tham gia Long Hoa hội xong, thì theo Nguyên Dao cùng về Tiên Vân... một hồi thì lại phi thăng Tiên giới rồi!

Tiên giới a! Đó là một cái thế giới càng cao, càng mạnh hơn. Một cái thế giới tu sĩ tầng tầng lớp lớp, kì hoa dị thảo khắp nơi. Nhạc Đông Vân có lẽ tại Tiên Vân đã đến đỉnh, lại qua Tiên giới còn như vậy sao?

Chỉ là, nơi nào đi chẳng nữa, một ngày hắn sẽ đứng trên tất cả, không phải sao?

Vừa rồi coi như là ta tiết lộ trước một ít nội dung, nếu không thích, các ngươi cũng đừng giận a, coi như ta xàm ngôn được rồi.

Tổng kết lại thì, năm mới là khởi đầu mới, mọi người cùng tiếp tục những gì tốt đẹp trong năm mới, lại bắt đầu lại thay đổi những điều còn chưa tốt trong năm qua.

Năm mới, thắng lợi mới!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nàng cũng cần đồ dành

- Chúng ta thì không nán lại xem một chút sao?

Nhạc Băng ngập ngừng hỏi. Hiếm khi, Nhạc Đông Vân thấy được trên mặt nàng, lại mang ý đối với hắn trung cầu.

- Nàng rất muốn xem?

Hắn hỏi lại.

- Ừ.

Nhạc Băng gật đầu. Xác thực loại này “cấp độ cao tỷ võ”, nàng là lần đầu tiên được thấy. Hơn nữa, bản thân cô ta là nữ cảnh quan, đối với lĩnh vực võ học này vẫn rất đề ý.

- Cái kia...

Nhạc Đông Vân ngập ngừng. Thành thực mà nói, nữ quan cảnh sát tuy từ lâu bên trong đã sớm đồng ý cùng hắn chung một chỗ, bên ngoài lại luôn tỏ ra chống đối. Dù như vậy, để hắn đi chinh phục nàng ta càng có một loại yêu thích, bất quá mấy ngày nay, khi nàng trở nên nghe lời đi rất nhiều, Nhạc Đông Vân đối với nàng càng yêu thích, cơ hồ không nỡ từ chối bất cứ một yêu cầu nào.

- Không được, vậy thôi đi!

Có lẽ là bởi Nhạc Đông Vân ngập ngừng, Nhạc Băng thì rõ ràng nhìn ra được hấn không tình nguyện. Cô ta bất chợt giọng giống như lạnh nhạt đi phần nào, quay mặt về hướng khác.

- Hà?

Nhạc Đông Vân thoáng chốc ngây ngẩn.

Này...là thế nào?

Hấn đưa mắt nhìn lại nữ nhân này, vẫn ngũ quan tinh xảo như thế, vẫn là một loại khí chất lạnh nhạt như thế, chỉ là, sao càng có một loại cảm giác giận dữ đầu này?

Nhạc Băng đang quay mặt đi chỗ khác. Nàng tâm không hiểu sao bỗng thấy khó chịu, có chút buồn, có chút ảm ức, giống như là ngày bé bởi vì vùi không được mẫu thân mua kẹo cho mà khóc vậy.

- Dối?

Chỉ là ngay lúc ấy, bỗng một vòng tay ấm áp bao phủ lấy toàn thân cô ta, rồi khi mà nhịp thở đều đều cùng giọng nói trầm thấp của Nhạc Đông Vân vang lên, để cho nàng cảm giác thật kì lạ...

Đây...là đồ dành sao?

Nhạc Đông Vân cảm giác được nữ nhân trong lòng thật mềm mại. Hấn đầy thương tiếc thân nhẹ lên bờ má phấn hồng kia, yêu chiều:

- Nàng thích gì, thì cứ thế là được rồi, nha?

- Ừ.

Giọng nữ nhân rất nhỏ, rất nhẹ, giống như pha chút ngượng ngùng. Cô ta không hiểu rõ bản thân hiện tại, là bởi hấn đồng ý vì nàng mà ở lại cùng xem tỷ võ, hay vẫn là bởi hấn thương tiếc cùng nuông chiều, mà sinh ra cảm giác thoải mái.

Hấn là...cái sau đi!

- Thực sự...nếu ngươi không tình nguyện, vậy thôi cũng được.

Nàng nhỏ giọng nói. Nếu hấn thực sự không muốn xem, nàng cũng sẽ không cưỡng cầu.

- Nào phải ta không tình nguyện đâu!

Nhạc Đông Vân thoát tiên là hơi ngạc nhiên, sau đó giải thích:

- Chỉ là loại này ta nhìn không dậy nổi hứng thú mà thôi. Nếu nàng thích, ta dạy cho nàng vài chiêu, thì đủ để đánh cho đám người này hoa rơi nước chảy.

Nhạc Băng hờn dỗi liếc mắt:

- Ta cũng biết ngươi lợi hại, có điều cũng không cần khoe mẽ quá như vậy đâu!

Hấn nghiêm mặt:

- Nàng không tin?

- Tin...

Nhạc Băng nổi lên chút tâm trên đùa, cũng giống hấn đưa ra bộ mặt nghiêm túc đáp, sau đó bổ sung thêm một câu:

- Mới là lạ!

Nhạc Đông Vân vốn còn đang hưởng thụ cảm giác được nữ nhân của mình sùng bái, về mặt bỗng chốc cứng ngắc. Hấn buồn bực thốt lên:

- Chẳng lẽ nàng đối với ta không có lòng tin như vậy. Trận vừa này đối thủ của ta thì, Lý Thanh Thanh gì đó, còn không phải đối với ta chẳng mấy may xúc động được gì đó sao? Người dưới đài, ta còn nghe bọn họ cường điệu nàng ta rất mạnh đây này!

- Đó là nàng ta chín năm trước lợi hại.

Nhạc Băng phản bác:

- Còn lần này nàng vòng đầu gặp người đã thua, chưa triển lộ thực lực gì, ai lại biết nàng có lợi hại hay không?

- Ta...

Nhạc Đông Vân đuối lý. Cái này quả thực hẳn không phản bác được.

- Có điều

Nhạc Băng thấy nam nhân này hiếm khi buồn bực, cũng không nở trêu chọc hắn nữa, nói:

- Người tuy không được lợi hại như mình nói, nhưng ta tin vẫn rất lợi hại. Mà nếu người thực tâm dạy võ cho ta, thì ta cũng có thể đánh bại bọn họ, đúng không?

Nhạc Đông Vân hiển nhiên hiểu lấy nàng đang an ủi bản thân mình, chỉ là giống như có chút gì đó sai sai?

- À...ừ!

- Tốt rồi!

Nhạc Băng cười thật tươi:

- Vậy ta không xem nữa. Chúng ta đi về, người dạy võ cho ta đi!

Nhạc Đông Vân quay qua Hàn Tuyết. Hắn giống như nãy giờ bỏ quên cô bé này.

- Ta không có ý kiến.

Hàn Tuyết lắc đầu.

- Vậy được, chúng ta về!

Hắn đưa ra quyết định cuối cùng.

Chương này ngắn, nhỉ?

Mấy người đọc tạm vậy, dù viết dài hơn chương này cũng được thôi, nhưng sợ là phải chờ thêm một thời gian để ta nghĩ thêm nội dung.

Mọi người có muốn chờ không? Không thì ta cứ tuân thủ nguyên tắc một chương hai ngàn chữ, bất kể ra lâu hay chậm?

Hình như hôm nay ngày mười âm lịch. Thân ái, tề qua rồi!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Xin lỗi

Nhạc Đông Vân vốn tưởng nữ cảnh quan đối với võ học rất có thiên phú, hoặc chí ít thì cũng không tệ.

Có điều, chẳng qua là hắn nghĩ nhiều.

Cô nàng này nhiều mặt khá tốt, nhưng về võ học mặt này...cũng đến thể thì thôi.

Hoặc là nói, nàng sinh ra vốn đã như thế, an an ổn ổn là người bình phàm, chậm rãi đi đến cuối đời, ấy là kết thúc một nhân sinh.

Chỉ là, nếu như nhân sinh của nàng, lại có hình bóng hắn thường trực trong đó thì sao này?

Thiên phú, loại từ ngữ này, có một chữ “thiên” trong đó, để cho hắn trước mắt có thể vô pháp thay đổi. Nhưng Nhạc Đông Vân dám chắc, dù để cho nàng làm một bình hoa, hắn cũng mang bình hoa đầy bảo vệ lấy, trân trọng, yêu thương suốt đời.

- Không phải, nên thế này mới đúng!

Nhạc Đông Vân rất kiên nhẫn sửa chữa. Một động tác này, đã hơn hai canh giờ, Nhạc Băng cô ta luyện sai vẫn hoàn sai.

- Bỏ đi, ta không luyện nữa. Chẳng có việc gì phải luyện lại một động tác ta đã làm đúng cả.

Nhạc Băng bực mình nói. Đã được một lúc, cô ta không thể hiểu nổi vì sao hần cứ bảo nàng làm lại mãi một động tác. Hơn nữa, nàng thấy mình không hề làm sai điều gì.

- Thân phải nghiêng đúng lúc cùng với bộ pháp cơ! Như thế, mới có thể tránh né công kích của đối phương được.

Nhạc Đông Vân giải thích, sau đó lại bổ sung thêm

- Kì thực, ta chỉ muốn nói loại kĩ thuật cấp thấp này, cũng cần tu sĩ phải tu luyện một thời gian mới thành, đâu thể một sớm một chiều luyện thành đâu, càng đừng nói đến hai canh giờ.

Nhạc Băng nghe vậy mất hứng:

- Kĩ thuật cấp thấp? Ý ngươi là ta không có thiên phú?

Hần hơi nghi, gật đầu đồng ý, rồi lại lắc đầu:

- Có lẽ đúng, có lẽ ta không biết. Nhiều sự việc, nếu như đã nhận định, kiên trì thực hiện tới cùng thì sẽ thành. Thiên phú, chỉ là một loại cách nói mà thôi! Tặng nàng một câu.

- Câu gì?

Nàng tò mò.

- Ai công hầu, ai khanh tướng, vòng trần ai, ai dễ biết ai!

- Câu này của ai?

- Trước là của Đặng Trần Thường, sau thì của ta rồi.

Nhạc Băng lườm hần:

- Thật không biết xấu hổ! Ngươi thì dùng câu nói của người khác, còn nhận vơ về phía mình.

Nhạc Đông Vân nghiêm mặt:

- Sau này ta không còn ở tại Địa Cầu, nơi nào lại có một Đặng Trần Thường rồi? Hơn nữa tên kia theo lịch sử mà nói, cũng có chút xứng danh nhân vật phản diện, lại đoán mệnh. Lời hần này do hần nói ra thì trở thành lẽ của kẻ tiểu nhân đặc chí. Cho nên sau này, vẫn do ta nói ra thì tốt hơn!

- Không nói với ngươi nữa. Đi ra, để ta tự mình luyện tiếp!

Khả năng là bởi Nhạc Đông Vân khích lệ, cũng có thể bởi vì cùng hần nói chuyện phiếm một lúc liền quên đi một mối. Nhạc Băng nàng ta lại kiên trì luyện tập. Mà lần này, thì không cần Nhạc Đông Vân ở bên.

Hoặc là nói, hần bị đuổi.

“Này cũng không quan trọng lắm!”

Nhạc Đông Vân hơi lắc đầu, khi mà Hàn Tuyết tự khi nào đã ở bên cạnh, nắm tay hần nhẹ nhàng dắt ra bên ngoài.

- Nàng kia thích ở một mình, vậy tùy tiện đi!

Hần thầm nói.

Mà lúc này, tại bọn họ đi đến ngã rẽ một hoa viên, Nhạc Đông Vân cảm giác xung quanh không có ai, bèn bắt chợt vòng tay phủ lấy thân ảnh nhỏ bé của Hàn Tuyết, ôm nàng vào lòng.

- Ưm!

Hàn Tuyết bị bắt ngờ, hơi kêu lên. Nàng trước là có chút kháng cự, sau lại nhu thuận để mặc, hưởng thụ lấy hần ấm áp.

- Ta...giống như mấy ngày nay, lạnh nhạt nàng phải không?

Hần thương tiếc vuốt ve nhẹ nhàng tại nàng gò má phấn hồng, ân cần hỏi.

- Vân...không...không...có!

Hàn Tuyết phảng phất bị ánh mắt hần thiêu đốt, lòng nhảy loạn. Dưới ân cần của Nhạc Đông Vân, cô ta lấp bắp trả lời.

- Xin lỗi.

Hần nhỏ giọng nói, đủ để Hàn Tuyết nghe:

- Ta là cố tình lại nhặt nàng đấy! Cho nên xin lỗi.

Nhạc Đông Vân thành thực. Hần không phủ nhận việc nàng ta mấy ngày trước có chút không hiểu chuyện làm bản thân mất hứng. Chỉ là, đó cùng yêu thích Hàn Tuyết vốn là hai chuyện khác nhau. Nàng chỉ cần thành tâm yêu thích hần thì, hần nếu như làm nàng đau lòng, vậy sẽ là luôn luôn có lỗi.

- Ta...

Hàn Tuyết ngân nga. Trước thành thực của Nhạc Đông Vân, cô ta lúc này không biết nên nói gì tốt. Bị hần lạnh nhạt, bảo nàng không đau lòng, không ảm ức, tất cả chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Nhưng là, tại một khắc hần chủ động nói ra “xin lỗi” câu kia, bao nhiêu phiền muộn của cô ta mấy ngày nay, hết thảy đều tan biến hết

- Đừng nghĩ nữa! Chúng ta sống là cho hiện tại, phải không?

Nhạc Đông Vân hiển nhiên nhìn ra nữ nhân khó nói nên lời, bèn chủ động. Hần cũng không cần nàng nói ra thêm câu gì, hai người bọn họ, ở giữa lẫn nhau hiểu rõ là được.

...

Không có ai bên cạnh, Nhạc Băng vốn tưởng sẽ tập trung hơn. Chẳng qua một lúc cô ta liền chán. Lúc này cũng đã xế chiều, nàng bèn ngừng tập, tắm rửa một phen, lại đi tìm Nhạc Đông Vân.

Hàn Tuyết cùng Nhạc Đông Vân cũng không dạo chơi quá xa, bởi vậy nhanh chóng Nhạc Băng bèn bắt gặp. Nàng tự nhiên ôm lấy một bên tay hần, thoải mái nói:

- Sắp tối rồi!

Đây là ám chỉ hai người này đi về chuẩn bị, sau đó còn cùng nàng dùng bữa tối. Mà Hàn Tuyết cũng nhìn sắc trời rồi nói:

- Minh về thôi.

Và thế là, Nhạc Đông Vân tại hai nàng trái ôm phải ấp, đi về hướng tiểu viện. Hần trong đầu trầm nghĩ tám một hồi uyên ương...aa...không nghĩ...chỉ tám...

Đáng tiếc, có đôi khi con người ta dự định làm một việc, sắp sửa ngay trước mắt đây thôi, thì lại có những việc bất ngờ xảy ra, chen ngang. Mà nếu sự chen ngang kia, nguyên nhân là bởi một người nào đó, chúng ta gọi hần là Trình Giảo Kim.

Ừ, là vậy đấy!

Ngay khi bọn họ vừa quay mặt đi, bên tai đã vang lên âm thanh mềm mại, có chút nghi hoặc:

- Nhạc Đông Vân?

- Là nàng ta sao?

Nhạc Đông Vân trầm nghĩ. Hần thần thức vốn luôn trải rộng, sớm từ lâu phát hiện Lý Thanh Thanh cũng xuất hiện gần chỗ này, chỉ là chưa chạm mặt mà thôi. Không nghĩ hiện tại vừa quay lưng chuẩn bị về, thì cô ta lại cất tiếng.

Bị gọi tên mà không ứng lời đáp trả, thì là thất lễ. Dù cho Nhạc Đông Vân cảm thấy bản thân thực sự không cần thiết phải trả lời, cũng như hần cùng nàng ta không hề có lời gì đáng nói mới đúng, nhưng vẫn theo lễ quay mặt lại:

- Cô gọi ta có chuyện gì?

- Thật là nguoi?

Lý Thanh Thanh hô lên. Cô ta nhìn bóng lưng đặc biệt kia, vô thức hô lên một câu, không nghĩ quay lại quả thực là kẻ mà mình đang tìm.

- À, vậy chắc nhầm người!

Nhạc Đông Vân nghe Lý Thanh Thanh nói vậy, thì cũng hơi kinh ngạc, lại thuận tiện trả lời, sau đó lại quay mặt định rời đi.

- Đứng lại.

Đang sau có tiếng nữ nhân gấp gáp. Không đợi Nhạc Đông Vân lần thứ hai quay đầu, trước mặt hắn thì Lý Thanh Thanh cô ta đã vội chạy đến, trùng mắt:

- Tìm chính là ngươi!

- Cô thật là chủ ý tìm ta?

Nhạc Đông Vân hỏi lại.

“Gật!”

- À, vậy có chuyện gì?

Hắn băng quơ hỏi thêm một câu.

- Ngươi làm gì tu vi của ta?

Lý Thanh Thanh nói ra vấn đề. Ban đầu cô ta nghĩ tu vi bản thân bị tạm thời phong ấn vào thể nội, vài canh giờ sẽ giải. Chỉ là chờ mãi, chờ mãi...mọi chuyện vẫn không hề như Lý Thanh Thanh nghĩ. Mà nàng tìm đến sư thừa, bọn họ cũng đều lắc đầu chép miệng than quái lạ. Nào là thủ pháp kì dị, nào là nhìn không ra dấu vết bất thường.... Cuối cùng tổng kết lại bằng một câu nói: “Cởi chuông cần người buộc chuông”, mời bên khuyên Lý Thanh Thanh đi tìm Nhạc Đông Vân.

- Tu vi của cô ấy à?

Nhạc Đông Vân nghe vậy, ánh mắt hơi tập trung trên người nàng ta một chút, đoạn ngạc nhiên nói ra:

- Không phải vận khí một lúc thì sẽ giải khai sao? Chuyện này đi hỏi ta làm gì? Lại nói nếu cô không tự mình làm được, còn không biết tìm người trong sư môn?

- Ngươi làm gì tự mình biết. Nếu có thể dễ dàng giải quyết như vậy, ta còn cần đích thân tìm gặp lại ngươi?

Lý Thanh Thanh nghe hắn giọng như vậy, cứ ngỡ hắn giả ngây, mặt cũng lạnh thêm vài phần:

- Muốn ta chú ý, lại dùng trò tiểu xảo như thế, thật không đáng mặt nam nhi.

- Há?

Nhạc Đông Vân nghe vậy, thoát tiên là hơi ngẩn ra. Sau đó hiểu chuyện, thì suýt chút nữa phì cười, hỏi:

- Các người không giải được? Ta thủ pháp phong ấn, đối với các ngươi thì rất khó giải? Thậm chí để cô nghĩ ta cố ý làm khó dễ?

- Cái gì mà đối với chúng ta thì rất khó giải? Nhạc Đông Vân, ta nói ngươi biết. Trên sân đấu tận lực, thì có thể nói quyền cước vô tình. Mà bên dưới, nếu ngươi còn tiếp tục gây khó dễ, ta Thiên Huyền tông, còn cả Tứ Đại phái sẽ không để yên.

- Ủ?

Đối với mấy lời đe dọa của Lý Thanh Thanh, Nhạc Đông Vân không để vào lòng, chỉ hỏi:

- Bây không tự giải được nên tìm ta chứ gì?

Hắn hỏi xong, cũng không chờ đợi gì thêm, tay trái phất lên. Linh lực theo đó tiến vào thể nội Lý Thanh Thanh, giải khai phong ấn.

- Ta...

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt. Lý Thanh Thanh còn định nói tiếp, lại thành không biết nói gì. Lại nhìn bộ dạng hắn hơi hệt như vốn cũng không cố tình, chẳng để tâm đến việc này, lời độc ác đe dọa gì đó cũng không nói ra được, bèn hậm hực nói một câu: “Đa tạ”, sau đó nhanh chóng rời đi.

- Chà, không nghĩ thực lực tu chân giới nơi này kém vậy. Ta giống như có chút bất nạt người?

Hắn lăm bắm, tay lại vòng lấy eo mềm mại của Hàn Tuyết và Nhạc Băng, cùng hai nàng đi về.

Một số trang web đăng truyện của ta...có mấy đoạn chỗ giới thiệu lại tự ý chỉnh sửa... Cảm giác chả vui gì cả...hmmmm

Còn có web, lại cắt phần edit cuối chương mà ta hay viết nữa chứ. Cái trên thì vui buồn lẫn lộn, mà cái dưới thì có chút bức, hừm!

Coi chừng đấy!

Ta mà tập trung viết trăm chương tạo hồ sơ rồi thỉnh thoảng đặt vip thì đến lúc đó vui lắm!

Nói là nói thế thôi, đòi mà, ai dám nói trước, phải không?

Cầu ủng hộ a. Đề cử này, comment này, thậm chí 1 nút like cũng là nguồn động lực to lớn a!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Bốn chuông môn

Bởi vì càng tiến vào vòng trong, số lượng người còn lại càng ít, thành thử Long Hoa hội lịch thi đấu cũng theo đó mà thưa thớt dần. Giống như lúc trước vòng lục thập tứ cường thi, bọn họ đấu loại diễn ra cả ngày, từ sáng đến chiều. Mà nay, Nhạc Đông Vân lần thứ hai bước ra thi đấu, đã là chuyện của ba ngày sau.

Vài đạo nhân quang tập trung vào bản thân Nhạc Đông Vân, lại đầu đó dấy lên dăm ba tiếng xì xào. Thực sự đề mà nói, hắn không gây nên quá nhiều chú ý. Dù sao, không có nguyên nhân gì đặc biệt, chính là tác giả bảo đảm nhân vật phụ kia đừng quá chú ý Nhạc Đông Vân, vậy thôi!

- Nhạc Đông Vân, Thanh Vân kiếm phái.

Có vẻ như vào vòng trong, người chủ trì đã thay đổi. Nhạc Đông Vân không rõ, cũng không để tâm, mặc cho giọng điệu không mặn không nhạt của một lão giả xướng lên. Sau đó, lại là một cái tên khác...

- Ngũ Tử Tư, Thiên Huyền tông!

Cùng lúc người chủ trì lùi xuống, trên đài ngoại trừ Nhạc Đông Vân, đã có thêm một nam nhân khác.

Nhẹ nhàng phiêu dật, lại thoáng qua có cảm giác ngọc thụ lâm phong...

Nhạc Đông Vân nhìn nam nhân kia một chút, thuận tai nghe lấy đôi lời cảm thán phía dưới đài, sau lại trầm lắng đầu. Có đôi khi, mắt thấy chưa chắc đã là thật. Giống như tên trước mắt này, chỗ nào thì nhẹ nhàng phiêu dật rồi?

Nam nhân kia, phảng phất thấy được bộ dạng lắc đầu của Nhạc Đông Vân, hơi tiến lên làm lễ chấp tay:

- Không biết huynh đài có gì chỉ giáo?

Có câu “không đánh mặt kẻ đang cười”, càng huống gì tên này đối với bản thân cũng không ảnh hưởng gì. Bởi vậy hắn lắc đầu:

- Không, có gì đâu!

Rồi lại tò mò:

- Thiên Huyền tông? Ta nhớ không nhầm thì là toàn nữ? Không lẽ ngươi là nữ cái nam trang?

Hắn nói đến đây, đầu không tự chủ liên tưởng đến hình ảnh kẻ trước mắt là một nữ nhân yếu điệu. Hình ảnh đó...ách...không nghĩ nữa.

- A ha ha.

Nam nhân kia đầu liền là thoáng giật mình, sau rồi nở nụ cười:

- Vị huynh đài này chắc không biết Thiên Huyền tông ngoại môn không có lệnh cấm thu nam nhân đi?

- À, ra thế!

Hắn trầm gật đầu, rồi cũng không thắc mắc gì thêm. Mà nam nhân kia thấy Nhạc Đông Vân như vậy, bản thân thậm chí điều chỉnh trạng thái, sau đó chấp tay:

- Mời chỉ giáo!

Cũng không chờ đối phương nói lời thừa, nam nhân gọi là Ngũ Tử Tư, hắn cánh tay biến ảo, cùng lúc thân ảnh khẽ động. Nhạc Đông Vân chỉ cảm thấy thì, tầm mắt phía trước bỗng dưng nhạt nhòa đi nhiều.

Bao gồm cả người dưới đài, bọn họ tầm mắt đều dần bị che mất. Để mà nói không bị ảnh hưởng thoải mái xem tỷ võ trên đài, họa chăng chỉ có mấy người đứng đầu tông môn. Bọn họ tu vi thâm hậu, dưới loại này ảo cảnh chường nhãn cấp thấp, rất dễ dàng nhìn thấu.

- Không tệ, Nguyệt tông chủ. Thiên huyền tông của ngươi thực lực quả khó lường. Chỉ là một nam đệ tử ngoại môn cũng có tu vi như thế!

Tại một góc phía Đông, Thanh y đạo sĩ đối với nữ nhân yếu điệu bên cạnh không tiếc lời tán thưởng.

Mà nữ nhân kia, chỉ thấy nàng dung giống như hoa nhạn nguyệt mạo, diện như quan ngọc, mầu hàm thu thủy, mạo tự thiên tiên.

Nghe đạo sĩ kia nói vậy, cô ta thì khiêm tốn cười một câu:

- Vương huynh quá khen!

Lúc này, lại có một tráng hán trong đám người nói chuyện xen vào:

- Vương huynh cũng đừng khiêm tốn. Ta xem tiểu tử kia của Thanh Vân kiếm phái cũng không tệ nha.

- Ha ha, chỉ là ngoại viện bên ngoài mời đến. Sao sánh bằng của Lữ huynh Sơn Nhạc tông tinh anh đệ tử!

Đạo sĩ nghe tráng hán nói vậy, thì xua tay ngưng ngừng. Người khác không nói đến còn đỡ, vừa nhắc ra không khỏi lộ ra sự thật. Mấy môn phái khác thì không có ai ngoại viện, cũng chỉ có Thanh Vân kiếm phái mất mặt như thế.

Thanh y đạo sĩ thậm chí nghĩ đến, không biết tên Vương Bát nào không cần mặt như vậy mời người ngoại đến, để cho thành tích môn phái đã kém, tiếng còn khó thể nghe. Làm hán một người này chường môn, tại ba môn phái khác vây quanh, có chút không biết giấu mặt đi đâu.

Một người nãy giờ ngồi không lên tiếng, lúc này nói ra:

- Được rồi, mau xem tỉ thí trên đài.

Cuộc nói chuyện của mấy người chường môn, cũng chỉ là trong chốc lát. Khi ánh mắt bọn họ lần nữa tập trung về phía bên trên thì, không thể không ngưng động. Chỉ thấy nam nhân gọi là Ngũ Tử Tư kia, hần thân ảnh quý mị thoáng hiện khắp nơi, tay hóa thành trảo, đối với Nhạc Đông Vân bị vây ở giữa, tiến hành tấn công.

- Xong!

Có người bên dưới đột nhiên thở dài. Hần cũng là đệ tử của Thanh Vân kiếm phái, chỉ là đã sớm bị loại từ vòng gửi xe. Hiện tại đến xem tỉ đấu, cũng cốt là cổ vũ tinh thần cho tông môn. Mà lại, nhìn bộ dạng kia của tên “ngoại viện” kia, muốn đỡ cũng lực bất tòng tâm. Thanh Vân kiếm phái bọn họ thành tích mấy năm gần đây không tốt lắm, năm nay xem chừng phần lớn cũng chỉ qua được lục thập tứ cường vòng mà thôi.

Chỉ là ngay khi tên đệ tử vô danh của Thanh Vân kiếm phái cúi đầu định quay người rời đi, hần chợt nghe tiếng thảng thốt của mấy người xung quanh, theo bản năng ngước đầu lên, rồi triệt để hóa đá.

- Cái này...người kia...giống như là Thanh Vân kiếm phái bọn họ? Thì ra Thanh Vân kiếm phái còn lợi hại hơn hần nghĩ!

Lúc này, trong đầu tên đệ tử vô danh kia phảng phất quên đi từ “ngoại viện” mà hần vài giây trước còn thường trực trong đầu, chỉ có lấy Thanh Vân kiếm kĩ thì như thế nào lợi hại, thì như thế nào kinh người.

Chỉ thấy trên đài Nhạc Đông Vân, ngón trở thành kiếm khí, một đường sát phạt quét qua. Cái gì thân ảnh quý mị, cái gì huyết trảo đáng sợ,... Tất cả bọn chúng, trong chớp mắt hết thấy tan thành mây khói. Mà Ngũ Tử Tư, hần từ khi nào đã xám xịt đứng ở dưới, cắn răng nói ra ba chữ:

- Ta nhận thua!

Nhạc Đông Vân không để tâm đến lời nhận thua của Ngũ Tử Tư, còn cả ánh mắt kinh ngạc của toàn trường. Đối với hần thì, loại này tỷ võ mời hần tham gia, giống như gian lận mà nói, thì cần gì phải hưởng thụ ánh mắt người khác sùng bái đây?

Kết quả, từ khi có Nhạc Đông Vân tham gia, thì vốn đã vô pháp thay đổi.

Nhạc Đông Vân không vội đi về giống như lần tỉ võ trước. Bởi vì có Nhạc Băng bên cạnh, hần không ngại cùng nàng ngồi lại một lúc.

Kinh ngạc do Nhạc Đông Vân mang lại trên sân đấu, không vì thế mà làm gián đoạn buổi tỉ võ. Người chủ trì tiến lên đài tiếp tục gọi cặp đấu khác:

- Hàn Dạ Sinh Hoa

- Trương Phi

Cái tên đầu tiên có phần quen thuộc, về phần người thứ hai Nhạc Đông Vân thấy khá lạ mắt.

Hết cách, ai bảo hần toàn bỏ về trước đây này?

Trận này, một người sử đao, một người sử quyền. Thực lực bọn họ nhìn qua cũng không cách nhau quá nhiều, đánh một hồi, thì đến phiên Trương Phi nhận thua.

Hàn Dã Sinh Hoa, hẳn là Đao môn

Mà Trương Phi, hẳn người Sơn Nhạc tông.

Lần này giao phong, lấy Đao môn thắng lợi.

Nhạc Băng có vẻ vô cùng hứng thú với loại này tỷ võ, để cho Nhạc Đông Vân không thể không kiên trì cùng nàng ngồi xem đến hết buổi.

- Sinh Không Thể Luyến, Đao Đễ Trang Trí,...mấy cái tên này, giống như toàn bộ đều thông qua.

Lại có mấy người Thiên Huyền tông bị loại.

Thanh Vân kiếm phái có người thành công đánh bại đối thủ, để cho một nhóm đệ tử ngồi tại khán đài phía đông mặt tươi rói...

Nhiều cuộc so tài, nhiều chuyện đã xảy ra. Nhạc Đông Vân chỉ nhớ khi hắn uể oải vuron người đứng dậy từ trên ghế ngồi, bấy giờ đã xế chiều.

Các người...nghĩ cách nào đó khích lệ ta ra chương được không?

Ta giống như...những lúc cao trào, ta viết thật hăng say. Giống như một phân đoạn kịch đỉnh cao sẽ làm người ta nhớ mãi.

Chỉ là, một câu chuyện nào phải luôn cao trào đâu? Những khúc dẫn thế này, cố gắng viết chương mới sớm hoàn thành, theo mong mỏi tiến độ của người đọc, nhiều lúc cảm thấy thật mệt mỏi.

Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trái tim mùa thu

Dao tỷ tỷ, người kia...tỷ có nắm chắc chứ?

Có tiếng nữ nhân cười khẽ:

- Hắn? Có lẽ là có đi!

- Đây...vậy Thiên Huyền tông ta...

- Đừng lo! Có một số chuyện, người lại nghĩ nhiều, cũng vô pháp thay đổi.

...

Thực sự để mà nói, kể về nhân sinh của một ai đó, có hỷ, nộ, ái, ố. Có những vui buồn lẫn lộn, có những lúc kịch tính cao trào. Chỉ là bọn họ nhân sinh, là một quãng dài dằng dẳng, mà cảm xúc trong đó, chỉ là chút gia vị tô điểm thêm mà thôi!

Thứ chúng ta đối mặt thường trực, trong cuộc đời, nó không có gì khác ngoài ăn, uống, ngủ, nghỉ. Nó không phải gia vị, nó có thể tẻ nhạt, hoặc thú vị tùy theo cảm nhận từng người, nhưng có một điều không ai có thể thay đổi. Nó là nhu cầu, là bắt buộc, cho nên dù có thế nào, ta vẫn phải thực hiện hằng ngày.

Giống như Nhạc Đông Vân vậy, hẳn hiện tại có thể làm gì khác đây? Không bằng thành thực bồi tiếp hai nàng cùng dùng bữa, ban đêm lại ôm ấp cùng nhau say giấc nồng.

Có câu: “Tĩnh chương thiên hạ quyền, say nằm gối mỹ nhân”

Đối với Nhạc Đông Vân mà nói, thiên hạ quyền là thế nào? Hắn chỉ cần thiên hạ không ai có thể động đến hắn, vậy được rồi! Đó là lúc, bản thân tình nguyện cùng mỹ nhân say nằm.

Nhạc Đông Vân cảm thấy mỗi một thời khắc bọn họ an ổn ở bên nhau, cùng một chỗ ôm ấp say giấc nồng, đó thật đẹp! Và khi dương quang phủ khắp mặt đất báo hiệu một ngày mới lại đến, đó có nghĩa để lại trong hắn chút tiếc nuối.

Cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn.

- Phu quân, thiếp thân hôm nay phục thị người!

Có tiếng nữ nhân đồng thanh. Nhạc Đông Vân trong lòng thầm cảm thán.

Hai nữ nhân này thật có thể chơi. Đêm qua bọn họ phảng phất nhập vai đến nghiệm, bây giờ vẫn còn như thế!

Này cũng chả sao, hắn không ngại là được rồi.

- Tiếp theo, giống như là vòng 1/16?

Hàn Tuyết còn đang mê mẩn trong lời kịch cổ trang, nét mặt bỗng dung cứng ngắc, khi mà đồng bọn của nàng- nữ cảnh quan, thốt lên câu hỏi thập phần không hợp vị.

- Nhạc tỷ tỷ, vòng 1/16 người ta thường hình dung về đá bóng hơn. Như hiện tại, chúng ta nên nói là thập lục cường vòng.

- À...ừ

Nhạc Băng hơi bối rối. Cô ta vừa nãy diễn tuồng, mà lại ngôn từ có chút hạn hẹp nên dùng không đúng, vội sửa lại theo.

- Đi thôi!

Nhạc Đông Vân không để ý bọn họ đàm luận, chỉ vươn tay ra nói. Sau đó tùy ý hai nàng ôm lấy hai bên, đoạn cất bước đi ra ngoài.

Khu vực thi đấu như cũ đông nghịt người. Bọn họ giống như không vì số lượng nhân thủ tham gia ngày càng ít mà nhàm chán, trái lại càng thập phần náo nhiệt.

- Mau nhìn! Hắn giống như gọi là Nhạc Đông Vân, ngoại viện của Thanh Vân kiếm phái!

Ai đó chợt hô lên. Mấy ngày nay đi đâu, hai cô nàng cũng kè kè bên cạnh. Vô hình chung, đây giống như đặc điểm nhận dạng riêng biệt của Nhạc Đông Vân. Lại nói càng vào sâu bên trong, dù để yên chẳng hề gây chuyện, muốn người ta cứ thế không để ý đến, cơ hồ là không thể nào. Cũng bởi vì vậy, khi mà Nhạc Đông Vân bước vào khu vực thi đấu, thì đã hấp dẫn khá nhiều ánh mắt.

- Giống...giống như có thật nhiều người đang tại nhìn chúng ta?

Hàn Tuyết hơi rụt rè nói. Đây là làm sao a? Mấy ngày trước bọn họ đến đây, cũng không có như vậy à!

- Đừng để ý!

Nhạc Đông Vân trấn an:

- Nàng thì quanh năm đều bị nhìn lấy, giờ còn sợ?

- Hả?

- Cục đá cũng đang tại nhìn nàng này, lá cây cũng nhìn nàng này, mặt nước kia thỉnh thoảng cũng liếc nhìn nàng này...

Hắn liến thoắng, rồi chỉ tay vào đám người kia:

- Giờ nàng xem, bọn họ có khác gì cục đất với cả cái lá cây không?

- Hi hi!

Nhạc Băng bên cạnh bật cười:

- Có ai an ủi lạ kì như người! Đem kẻ khác ví như đồ vật vô tri để an ủi người khác.

Hắn nhún vai vô tội:

- Ta thấy đâu có sai lắm đâu!

Rồi quay qua hỏi Hàn Tuyết:

- Nàng thấy thế nào?

Hàn Tuyết ngượng ngùng:

- Giống như...giống như là tốt hơn rất nhiều!

Nhạc Đông Vân nghe vậy đắc ý nhìn Nhạc Băng:

- Ta nói rồi mà!

- Kệ người.

Nàng lườm hần một cái, rồi không nói nữa.

Chờ cho chư vị quan khách hội tụ đông đủ, trên đài một vòng tỳ thí mới lại bắt đầu nở ra.

- Mã Văn A đấu với Nguru Văn B.

Phụt!

Phía bên dưới, có mấy kẻ đang nhấp một ngụm trà chọt phun ra.

- Ta ngất, Tiểu Cường người làm trò gì?

Một tráng hán mặt đỏ bừng, râu dài tức giận. Hần hiện tại khắp mặt, quần áo, kể cả bộ râu dài bản thân vẫn luôn lấy làm đắc ý, bây giờ ướt đầy nước trà từ trong miệng tên kia phun ra.

Thanh niên tên gọi Tiểu Cường kia, hần không thể vội trả lời tráng hán ngay, mà ho sặc sụa một hồi, sau đó mới đỏ bừng mặt, áy náy trả lời tráng hán:

- Quan huynh, là ta vừa rồi vô ý, nghe tên mấy người trên đài không nhận được cười mới thất lễ. Để Quan huynh bận lòng.

Điều bộ chân thành của thanh niên, cộng với hai người bọn họ cũng là chỗ quen biết, bởi vậy tráng hán cũng rất nhanh nguôi ngoai. Hần không nề hà vuốt lên bộ râu còn ướt của mình, tẩm tặc:

- Chắc chắn, Mã Văn A với cả Nguru Văn B. Quan mô sống đến chừng này, còn là lần đầu tiên nghe đến cái tên đặc sắc như vậy. Phụ mẫu hai vị nhân huynh trên kia, hần cũng là bậc khoáng đạt không câu nệ tiểu tiết.

Thanh niên Tiểu Cường ở một bên vội ho khan:

- À...Quan huynh có điều không biết. Thực ra trên đài cái gọi Nguru A, Nguru B nhân vật kia, là tác giả hần lười nghĩ tên nhân vật, mới đành viết đại cho xong đây!

- Ồ, là như vậy sao?

Vị tráng hán họ Quan ngạc nhiên, sau lại tẩm tặc vuốt râu:

- Chà chà, chỉ là tùy tiện đặt cái tên, cũng đã mang một cổ đại khí như thế. Tiểu Cường người đọc lại xem, Nguru B không phải chính là Nguru Bức rồi sao? Đại ý chính là trâu bò, vô cùng trâu bò. Tác giả quả nhiên mang phong phạm cường giả mà. Trong chớp mắt, một lời nói ra thì để chúng nhân kính ngưỡng, vạn người chú mục như vậy.

Thanh niên Tiểu Cường nghe họ Quan tán thưởng tác giả, bèn thần bí nói thêm:

- Quan huynh có điều không biết, ta còn nghe nói vị tác giả này bút danh họ Phương, tự Hạo Nhiên, vô cùng kiệt xuất. Phong tư thì đỉnh đặc mà bất phàm, hoa gấp hoa nở, người gấp người thích. So với cái kia họ Nhạc của Thanh Vân kém phái, chỉ hơn chứ không kém.

- Quào, ta thấy cái kia họ Nhạc đã tuần mĩ phi phạm thế rồi, như người nói tác giả chỉ hơn chứ không kém, vậy chẳng phải tự giống như từ trong mộng bước ra, hoàn mĩ vô khuyết rồi?

Thanh Niên Tiểu Cường vội tán dương:

- Hay cho một câu “hoàn mĩ vô khuyết”! Dùng câu này hình dung cho tác giả quả không sai. Quan huynh, tiểu đệ kính ngưỡng, kính ngưỡng.

- Quá khen, quá khen.

Nhạc Đông Vân không biết bản thân thì vô tình bị đem ra so sánh với tác giả, ở bên tác giả càng bị trở thành phông nền. Hần hiện tại ngồi im một chỗ nhắm mắt, thoạt nhìn tựa như là dưỡng thần. Mà hai nàng bên cạnh, cũng biết điều không gọi làm phiền.

Nhạc Đông Vân đang nhắm mắt dưỡng thần, thoạt nhìn qua thì có vẻ như vậy. Kì thực thì hần nội tâm, lăm lăm một cách vô cùng khó hiểu.

Hần...giống như cảm giác được một tia khí tức quen thuộc đến từ Tiên Vân.

Chỉ là...có thể là ai nữa đây này? Nguyên Dao nàng ta hiện ở Thanh Sơn cách đây ngàn dặm, thì sao xuất hiện chỗ này được?

Nhưng, ngoài nàng ta ra, thực sự Nhạc Đông Vân không nghĩ ra còn ai, còn có thể để hấn cảm thấy như vậy.

- Quên đi!

Hấn trầm nghĩ. Chuyện nên đến rồi sẽ đến, nghĩ trước chỉ khiến bản thân thêm mệt mỏi. Nhất là khi trước mắt còn quá mông lung.

Phía trên đài, quả không hổ danh với cái tên Ngưu Bức mà tác giả đặt, Ngưu Văn B nhanh chóng hạ gục Mã Văn A, qua đó thành công đoạt lấy tám vé đi vào vòng trong.

Nhiều cặp đấu khác diễn ra, kích thích dân không khí xung quanh, mọi người tâm ngày càng hào hứng.

Cho đến cặp đấu thứ chín.

- Nhạc Đông Vân, Thanh Vân kiếm phái

- Trái Tim Mùa Thu, Đào môn.

Vậy đây! Nhạc mỗ lần này thì tự mình lên đài rồi.

Nhạc Đông Vân nhớ rõ tác giả từng nói với hấn một câu khi trở thành nhân vật chính của truyện tiên hiệp: “Không quan trọng kết quả, quan trọng là quá trình. Chúng ta là tận hưởng nó!”

Hấn biết, một cách thực sự công bằng, rằng nam nhân gọi là Trái Tim Mùa Thu trước mắt. Mạnh, cũng mạnh đấy! Chỉ là, hấn ta sinh ra vốn chỉ là nhân vật phụ qua đường, cho nên kết quả vốn đã định sẵn thất bại. Nhạc Đông Vân bây giờ cần làm, là đánh bại hấn ta ra làm sao, để có thể cho tác giả viết thêm một hai câu chữ thật đặc sắc.

- Không bằng ngươi chủ động nhận thua, để cho tên kia cũng đỡ dìm ngươi thê thảm?

Nhạc Đông Vân dùng giọng thương lượng nói. Hiếm khi nào hấn lại cảm thấy có chút băn khoăn như lúc này.

- Hừm?

Trái Tim Mùa Thu hấn là nội môn đệ tử của Đào môn, lên đài vác một thanh Mặc Dao nặng trăm cân. Lúc này nghe Nhạc Đông Vân nói vậy thì hơi nhướng mày, hơi nhẹ Dao, kinh khí dạt ra bốn phía, hỏi lại:

- Ngươi nói gì?

- Được rồi!

Nhạc Đông Vân nội tâm thở dài. Hấn hảo ý có lòng tốt, thì lại gặp ngay một tên cố ý tỏ ra lợi hại, không nghe khuyên bảo.

- Vậy để tên kia viết thêm vài dòng vậy!

Hấn làm bầm, rồi sau đó theo một tiếng hô bắt đầu của trọng tài, lẳng lặng đứng đó.

- Hừ, tiểu tử, cẩn thận mạng của ngươi rồi!

Trái Tim Mùa Thu khinh thường hơi dao lên. Đối với kẻ trước mắt, không hiểu sao từ trong nội tâm hấn có một loại cảm giác khó ưa, bởi vậy xuất thủ không hề khách khí.

- Xem ta một đao hoành tảo thiên quân.

Đào môn, lấy ý lực phá vạn pháp mà làm nên áo nghĩa, công kích không có biến ảo quá nhiều. Một đòn Hoành Tảo Thiên Quân này của Trái tim Mùa Thu vừa sử ra, nhìn là một đòn quét ngang bình thường, lại đao khí cuộn cuộn, thế không thể đỡ.

Nhạc Đông Vân cũng không muốn vào một câu “thế không thể đỡ” của tác giả vừa nói, bởi vậy trước một đao trước mắt, hấn không đi cứng đối cứng, chỉ lẳng lặng tránh né

- Hừ, chỉ biết tránh né thôi sao?

Nhìn thấy Nhạc Đông Vân liên tục tránh né, Trái Tim Mùa Thu đối với lời khuyên hấn đầu hàng của Nhạc Đông Vân hỏi này, càng tỏ ra khinh thường, đao pháp càng cuộn cuộn, liên miên không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hi vọng của Thanh Vân kiếm phái lần này

- Thôi thôi, vậy là đủ rồi!

Nhạc Đông Vân nói với Trái Tim Mùa Thu, khi mà bản thân tên này đã múa đao được một hồi lâu.

Sở dĩ gọi là “múa”, bởi căn bản toàn bộ đao pháp của tên kia, Nhạc Đông Vân cứ nhẹ nhàng tựa hành vân lưu thủy mà né tránh.

- Có bản lĩnh đừng né tránh.

Trái Tim Mùa Thu căm tức nói. Chỉ là, hắn còn không nhận thức rõ, không có bản lĩnh thì làm sao toàn bộ né tránh được này?

- Nga, được rồi!

Nhạc Đông Vân ứng lời:

- Ta thì đứng đây gặp chiêu phá chiêu, cũng bỏ công người dùng sức một hồi.

Hắn nói xong, thì quả thật đứng im một chỗ thật, tùy thời chờ đợi. Mà Trái Tim Mùa Thu thấy vậy, lòng thầm vui mừng, ngoài miệng vẫn thốt lên một ngụm khẩu khí:

- Tốt, có giỏi ném thử một chiêu này của ta.

Nói rồi cử đao, mãnh liệt chém đến.

- Cách!

m thanh thật lạ, không phải tiếng binh khí kim loại chạm vào nhau, lại cũng không phải tiếng quyền cước giao đấu. Mà Trái Tim Mùa Thu, hắn hai mắt tròn tròn không thể tin được, miệng không ngừng lắp bắp:

- Tại sao? Có lẽ nào?? Sao có thể!

Chúng nhân dưới đài đều kinh hãi. Bốn vị chương môn của tứ đại phái, bọn họ đều ngạc nhiên nhìn lên trên. Dù nói của Trái Tim Mùa Thu, Mặc Đao của hắn cũng không tính là tuyệt thế bảo đao gì, bất quá dùng huyền thuật rèn nên, há có thể tầm thường?

Mà lại, y không những sở hữu hảo đao, tu vi lại cũng Trúc Cơ kì.

Trúc Cơ kì a!

Tứ Đại chương môn tự hỏi, bọn họ mỗi người trong môn phái, trừ bỏ bản thân cùng một, hai vị trưởng lão tu vi cao hơn ra, lại có bao nhiêu đệ tử Trúc Cơ kì tu vi này?

Công bằng mà nói, Trái Tim Mùa Thu là tinh anh của Đao môn, lại sở hữu hảo đao. Chính là, giả như xuất hiện một tuyệt thế thiên tài, đánh bại hắn cũng không phải thế nào. Nhưng mà, điều khiến Tứ Đại chương môn giật mình, là bởi Nhạc Đông Vân không những dễ dàng thắng Trái Tim Mùa Thu tên kia, càng quan trọng hơn cả là, hắn thắng thế nào!

Thắng thế nào ư?

- Chắc, chắc! Dùng tay hóa kiếm, khí tựa như cương, Vương huynh, hảo ngoại viện a!

Nguyệt tông chủ của Thiên Huyền tông nở nụ cười đối với lão đạo sĩ nói ra. Chỉ là, hai chữ “ngoại viện” giống như vô tình hữu ý, cô ta đặc biệt nhấn mạnh. Hiển nhiên, nữ nhân này tâm, cũng không hẳn là đẹp giống như vẻ bề ngoài.

- Khụ khụ!

Lão đạo sĩ xấu hổ ho khan, lòng thì bức bối chửi thầm:

- Ngoại viện nha! Con bà nó cảm sao? Có giỏi người cũng thử tìm ngoại viện ta xem?

Một người ngồi bên mé phải, bảo đao vẫn luôn bên người, nhìn bộ dạng hắn là môn chủ Đao môn. Hắn lúc này thay lão đạo sĩ phân trần:

- Tuy nói là ngoại viện, nhưng dùng tay không, lại đánh nát bảo đao chém ra đao khí của đồ nhi ta. Huyết nhục chi khu mà lại đánh bại tinh thiết chi binh. Thâm nghĩ trong thiên hạ, thì có mấy người trẻ tuổi được như thế? Mối được ngoại viện như thế, cũng là một loại thực lực.

Nghe môn chủ Đạo môn nói vậy, tông chủ Sơn Nhạc tông lòng thầm gật đầu nghĩ phải, lão đạo sĩ thì có chút đắc ý giống như được nói lên cõi lòng. Chỉ có vị Nguyệt tông chủ của Thiên Huyền tông, cô ta cổ họng khẽ “ừ hử” một tiếng, lại nhìn lên đài.

Phía bên trên, Trái Tim Mùa Thu cảm thấy thất lạc. Hẳn nguyên vốn thấy Nhạc Đông Vân không còn tránh né, bèn dồn sức định một đao phân thắng bại. Mà nay, không những khí lực hao tổn, đao cũng không còn, thì đánh thế nào? Bởi vậy chán nản cúi đầu:

- Ta nhận thua!

- Kì thực thì...đặt trong hoàn cảnh chung mà nói, ngươi khá là không tệ?

Nhạc Đông Vân thấy hắn có vẻ ủ rũ như vậy, thì bất giác nổi lòng tốt an ủi.

- Đặt trong hoàn cảnh chung mà nói? Khá là không tệ thôi sao? Ha ha!

Trái Tim Mùa Thu vừa cười vừa thất thểu đi xuống. Hiển nhiên đối với người thua cuộc như hắn, đó tính là an ủi sao?

Nhạc Đông Vân vừa rồi lời an ủi, cũng chỉ bộc phát nhất thời, lại tịnh không để tâm quá nhiều. Lần này hắn đợi cho trọng tài tuyên bố xong, thì phi thân xuống dưới.

- Nhạc Đông Vân, Thanh Vân kiếm phái, thành công vào vòng trong.

...

Nhạc Băng dạo này thường xuyên được Nhạc Đông Vân chỉ dạy võ đạo, dần cũng cảm thấy bớt hứng thú với tỷ võ trên đài, thành thử hôm nay Nhạc Đông Vân hẳn cũng không cần ngồi tại bên dưới ngốc một hồi. Cũng bởi lý do đó, mấy người bọn họ hôm nay về phòng sớm hơn thường lệ.

Nhạc Đông Vân nhìn gian phòng, tự dưng hắn có cảm giác hơi bức bối, dù thực sự điều này đối với chân tiên cũng không ảnh hưởng là bao. Bất quá, hắn vẫn quay sang hỏi hai nàng còn đang uống trà:

- Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát không?

- Há?

Hàn Tuyết đầu tiên nghe thấy, rồi lắc lắc đầu:

- Tuyết nhi nghĩ ngồi nghỉ một hồi.

- À!

Nhạc Đông Vân quay quay Nhạc Băng:

- Còn nàng thì sao?

- Ngươi đi một mình đi thôi, ta cũng ở lại.

Nhạc Băng cô ta cũng không đồng ý. Nhạc Đông Vân ngược lại cảm thấy không sao cả, bèn nhàn nhã bước ra.

Lần này Tứ Đại phái diễn ra Long Hoa hội, mấy chỗ cơ bản Nhạc Đông Vân đều đã được Trương Minh giới thiệu, hơn nữa hắn cũng đi qua rồi. Nghĩ đến mấy chỗ kia cũng không có gì đặc sắc, lại giờ phút này còn đang trong thời gian tỷ võ, hẳn chẳng còn người nào khác, bởi vậy cũng không có bao nhiêu ý tưởng.

Lại nói, Long Hoa hội lần này tổ chức tại đây địa bàn, là của Thanh Vân kiếm phái. Nhạc Đông Vân tự hỏi, hẳn giống như còn chưa đi xem gia chủ(chủ nhà) là như thế nào này? Không bằng đi loanh quanh nhìn một chút kiến trúc của bọn họ thì thế nào?

Nghĩ là làm, Nhạc Đông Vân cước bộ, bèn theo hướng phía Tây mà di chuyển.

Các công trình mà Thanh Vân kiếm phái xây dựng, cũng không cách xa nơi dựng lên đài tỷ võ là bao. Nhạc Đông Vân theo hướng tây đi được một lúc, thì trước mắt hắn hiện lên một quần thể kiến trúc rộng lớn, bao gồm từng dãy tứ hợp viện, đình đài, lầu các...

Nơi này, chính là nơi mấy người Thanh Vân kiếm phái sinh hoạt đi!

Bởi vì là nơi sinh hoạt thường trực của môn phái, thành thử luôn có người túc trực. Nhạc Đông Vân vừa mới định đi vào, trước mặt hắn đã xuất hiện hai thân ảnh ngăn cản:

- Dừng lại!

- Đây là gia viên của Thanh Vân kiếm phái chúng ta. Trừ phi là khách được người trong phái dẫn vào, còn lại xin dừng bước.

Nhạc Đông Vân lấy ra lệnh bài lên son môn mà lúc trước Trương Minh đưa cho hắn, hỏi:

- Ta có cái này, vào được không?

Một người thủ vệ đón lấy lệnh bài, nhìn một chút rồi nói:

- Đây là lệnh bài lên son môn, dành chung cho tất cả khách nhân tham dự Long Hoa hội. Không thể dùng nó để vào bên trong.

Nói xong bèn trả lại cho Nhạc Đông Vân. Mà hắn nghe vậy bèn hỏi:

- Chẳng lẽ bình thường có khách nhân đến bái phỏng, các người cũng giữ người ta bên ngoài thế này?

- Không.

Một trong hai người thủ vệ kiên nhẫn giải thích:

- Ngày thường môn phái có đầy đủ chương môn, đệ tử, trưởng lão,... Nếu là khách nhân đến bái phỏng, chúng ta sẽ đi vào bẩm báo, tùy thời mời vào. Chỉ là hiện tại đang diễn ra tỷ võ, bên trong phần lớn đi ra. Chúng ta được lệnh không tiếp ngoại nhân, thất lễ!

- Nga, là vậy sao?

Nhạc Đông Vân nghe vậy gật đầu, cất lệnh bài rồi thân hình nhoáng lên:

- Vậy hai người canh giữ cho tốt, đừng để kẻ khác vào a!

- Đây còn phải nói...

Một thủ vệ lăm bắm, thì chợt bị đồng bạn dùng tay đập mạnh vào vai:

- Đây, người đâu?

- Há?

Tên thủ vệ đang lăm bắm kia kinh ngạc nhìn xung quanh, sau đó vô tội trả lời:

- Không biết, hắn là đi rồi.

Nhạc Đông Vân chính đã đi, bất quá là đi qua cổng. Bằng hắn tu vi, muốn dễ dàng thông qua thì hai người thủ vệ kia sao có thể phát hiện?

Dù nói không được chủ nhân cho phép, đã tự tiện đi vào thì không phải phép. Nếu là Nhạc Đông Vân trước kia chần chẫn không bao giờ làm loại chuyện này, chỉ là hắn một thời gian ở tại Địa Cầu, tính cách theo hòa nhập vào cuộc sống thường nhân mà có chút tùy hứng, bởi vậy mới có cơ sự như bây giờ.

- Lại nói, ta chỉ nhìn một lát, cũng không đã động đến các người điều gì, đừng keo kiệt thế chứ!

Hắn vừa đi loanh quanh bên trong Thanh Vân kiếm phái, vừa lăm bắm. Thề có trời đất chứng giám, bằng hắn hiện tại tu vi, thì bọn họ có cái gì đáng để bản thân động tâm đây? Mà lại giả như có, Nhạc Đông Vân mới khinh thường việc lấy cắp!

- Đây là hồ sen

Nhạc Đông Vân đang phân biệt xung quanh:

- Bên trái là một ngọn tháp, ừ, men theo đó đi thẳng là tới ao cá. Chỗ đó này nhìn qua rồi. À có người...

Nhạc Đông Vân thuận tiện đứng vào một góc khuất chờ người đó đi qua, cũng chỉ là một đệ tử của Thanh Vân kiếm phái mà thôi.

- Đi tiếp thôi.

Hắn nhìn về một hướng.

...

Cùng lúc, Long Hoa hội, diễn võ tràng.

Từ khi Nhạc Đông Vân rời sân, đã được một thời gian, chỉ là trừ trận của hắn ra, cũng mới có một trận nữa phân thắng bại.

Tại chỗ bốn vị chương môn, bọn họ đều đang tại quan sát một trận đấu kịch liệt trên đài. Chương môn Sơn Nhạc tông gật đầu nói ra:

- Vương đạo huynh quả nhiên giấu tài. Không nghĩ Thanh Vân kiếm phái lần này, ngoài một tên ngoại viện Nhạc Đông Vân ra, thì còn có một đệ tử như thế.

Nguyệt tông chủ của Thiên Huyền tông cười:

- Vương sư diệt không hổ là người của Vương gia nhất hệ nha, lần này quả là làm Thanh Vân kiếm phái nở mặt.

Mà lão đạo sĩ, nghe hai người bọn họ nói như thế, không hề có ý khiếm tốn. Nói gì thì nói, Nhạc Đông Vân kia là ngoại viện mời đến, người ta thực lực thế nào cũng không liên quan đến Thanh Vân kiếm phái của hắn là bao. Mà trên đài Thanh y nam tử kia, là của nhi tử của tiểu sư đệ hắn.

Ngày trước sư tôn của lão đạo sĩ còn tại thế, trước thu lão làm đệ tử, về già thì thu thêm một tiểu sư đệ. Đến khi sư tôn lão tạ thế, lão kế vị lên làm chưởng môn. Lão đạo sĩ cả đời không lấy vợ, mà tiểu sư đệ hắn lại nhỏ tuổi, cho nên lão đối với sư đệ quan tâm ngoài tình huynh đệ ruột thịt, lại giống như cha con.

Có câu: “Thương ai thương cả đường đi lối về”

Đến khi tiểu sư đệ của lão đủ lớn, trở thành trưởng lão của Thanh Vân kiếm phái, hắn lấy vợ sinh con. Lão đạo sĩ đối với gia đình hắn chiều cố có thừa, lại đối với nhi tử của hắn coi như cháu ruột, tài nguyên tu luyện tốt nhất đều ưu tiên dành cho.

Mà quả thực, lão đạo sĩ ưu ái không phải trở thành công cốc. Tên chất nhi kia, không phụ lão đạo sĩ ưu ái, nhanh chóng tu vi tăng mạnh, trở thành đại sư huynh trong hàng đệ tử đời thứ nhất của Thanh Vân kiếm phái, cũng là hi vọng của Thanh Vân kiếm phái lần này.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Vương thị, Ngọc Tình

Lúc này tại phía trên đài, Thanh y nam tử đối với tên trước mặt hắn nhàn nhả nói ra:

- Đầu hàng đi Lư Sơn, ngươi không phải đối thủ của ta.

Trước Thanh y nam tử nói vậy, nam nhân gọi là Lư Sơn kia cũng cảm giác tức giận, chỉ cười khò:

- Không nghĩ Thanh Vân kiếm phái lại có một Vương Cửu Thiên như ngươi. Lần này ta nghệ không bằng ngươi, chấp nhận thất bại. Chỉ là để Sơn Nhạc tông thất vọng rồi.

Hắn nói xong, buồn bã đi xuống. Mà Thanh y nam tử tên gọi Vương Cửu Thiên, lẳng lặng đứng đó chờ trọng tài công bố kết quả.

- Sư tôn!

Bên cạnh môn chủ Sơn Nhạc tông đã xuất hiện thêm một người, đó là Lư Sơn. Hiển nhiên việc hắn đứng ở đây, chứng tỏ người này cũng không phải tầm thường đệ tử của Sơn Nhạc tông

- Không tệ, ngươi đã tận lực là tốt rồi.

Tông chủ Sơn Nhạc tông gật đầu, rồi nói với lão đạo sĩ:

- Vương huynh, xem là lần này Vương huynh chất nhi, thì thắng ta chân truyền đệ tử rồi.

- May mắn, may mắn mà thôi.

Lão đạo sĩ lần này khiếm tốn, rồi hơi cau mày:

- Hôm nay, giống như mới được vài trận ti vô diễn ra?

Môn chủ Đạo môn gật đầu:

- Quả vậy. Chính bởi phần lớn người tham gia hiện tại đều thân mang bản lĩnh, rất khó phân ra thắng bại ngay được. Giống như vừa rồi của Vương huynh chất nhi và Lư Sơn hắn, còn không phải vừa vặn hai canh giờ mới xong?

- Hi hi!

Nguyệt tông chủ nhoen miệng cười:

- Càng lâu càng đặc sắc a!

- Ta cùng nghĩ vậy, dù sao có những lần Long hoa hội trước, có khi một trận kéo dài ba ngày ba đêm đều không sao cả.

Lão đạo sĩ nói. Hắn cũng không biết một câu “không sao cả” của mình, ẩn hàm rất nhiều vấn đề.

Tỷ như, có kẻ đột nhập vào Thanh Vân kiếm phái của hắn, tính là “có sao” không?

Nhạc Đông Vân lúc này, sau một hồi đi loanh quanh chán chê trong Thanh Vân kiếm phái, bất chợt phát hiện một tiểu đạo nhỏ. Hắn men theo đó đi một lúc, thì thấy trước tầm mắt bỗng hiện lên một thủy trúc lâm nho nhỏ.

Tại nơi đó xa xa, tồn tại một gian trúc lâu nằm độc lập. Đó là một gian trúc lâu hai tầng, đơn sơ yên tĩnh, bên cạnh lại có một nhỏ, bên trên trồng thật nhiều hoa sen.

Lúc này sắc trời dần tối, theo đó trúc lâu dường như được người thắp đèn bên trong, sáng lên. Nhạc Đông Vân không kìm được lòng hiếu kỳ đang nổi lên, bèn nhảy lên tầng trên trúc lâu. Theo ánh đèn, đẩy cửa tiến vào một gian phòng nhỏ ở lầu trên, ánh mắt chợt tràn ngập một màu xanh lục. Căn phòng bày trí rất trang nhã nhưng điều khiến Nhạc Đông Vân hứng thú nhất là có một mỹ nhân y phục bằng sa mỏng đang ngồi trên giường trúc bên trong.

Nữ tử ước chừng hơn hai mươi tuổi, mặc trên người là chiếc quần sa màu lục, qua đó thấy rõ nàng đặc biệt thích màu xanh của trúc. Nàng này một trương khuôn mặt, diện như hoa đào, mi tựa tân nguyệt, mầu hàm thu thủy. Trên đầu, mái tóc đen thật dài xõa xuống, đẹp sao kể xiết!

Bằng tu vi của Nhạc Đông Vân, muốn không một tiếng động tiến vào, để cho nàng không phát hiện lấy là chuyện vô cùng dễ dàng. Bất quá hắn vừa rồi thì cũng vô cùng tùy ý, bởi vậy nàng ta liền trông thấy.

- Có chuyện gì?

Nữ tử nhẹ nhàng hỏi, nàng ta giống như cũng không ngạc nhiên về việc Nhạc Đông Vân xuất hiện. Có vẻ như, bởi vì y phục hắn đang mặc cũng là thanh y, cho nên nàng nhầm lẫn hắn là đệ tử của Thanh Vân kiếm phái chăng?

- Ách...Bên ngoài Long Hoa hội diễn ra, có nhiều ngoại nhân tiến vào, cho nên ta đến nơi này kiểm tra một chút.

Nhạc Đông Vân thuận miệng bịa ra cho mình một lý do không thể nào hợp lý hơn.

- Sư huynh ta bảo người đến à?

Nữ tử hỏi.

- Há? Sư huynh nàng?

Nhạc Đông Vân nội tâm thầm kì quái, nhưng cũng gật đầu.

Lúc này, nữ tử chợt ngừng đầu lên, nhìn chăm chăm Nhạc Đông Vân một lát rồi chần chừ hỏi?

- Người...rốt cuộc là nam hay là nữ?

- Há?

Nhạc Đông Vân có chút buồn bực. Hắn không biết gương mặt của mình khi cái nữ trang thì nhìn thế nào, bất quá hiện tại hắn một thân nam trang ăn vận thế này, suất khí đầy mình, nàng làm sao lại hỏi một câu khó hiểu như thế chứ?

Nhạc Đông Vân vừa muốn giải thích, nhãn châu lại xoay chuyển. Kì thực hắn khá tò mò nguyên nhân vì sao nàng hỏi vậy, mới bèn chỉnh giọng yếu ớt:

- Đây...ta, ta đương nhiên là nữ rồi!

- Ủ, vậy người hẳn là Lý Băng Cơ rồi!

Nữ tử gật đầu.

Thì ra nàng nhầm hắn là người khác. Nhạc Đông Vân thầm nghĩ.

Cũng không trách nữ tử nghĩ như vậy. Nàng nơi này vốn là nơi ở nữ nhân, vốn độc lai độc vãng một mình. Sư huynh khi có việc, cũng thường sai nữ tỳ hoặc nữ đệ tử đến gọi. Bản thân cô ta đâu ngờ sẽ có một nam nhân xuất hiện chỗ này?

Mà lại, trong Thanh Vân kiếm phái, tình cờ, thật tình cờ lại có một nữ đệ tử thiên phú khá tốt, cũng khá nổi danh. Nàng ta có sở thích đặc biệt là vận nam trang. Nữ tử ở đây tuy chưa gặp nàng ta bao giờ, cũng đã nghe tiếng qua. Bởi vậy, mới có sự nhầm lẫn này.

- Được rồi, ngươi về đi.

Nữ tử nhẹ nhàng nói:

- Bảo với sư huynh nơi đây không có chuyện gì.

- Cái kia...

Nhạc Đông Vân hơi chán chừ, làm bộ nhìn ra sắc trời bên ngoài, rồi bịa chuyện:

- Tỷ vô hôn nay kéo dài còn chưa kết thúc. Hẳn là lo lắng cho nên mới phái ta đến đây nhìn một hồi. Mà lại, tỷ tỷ nhìn xem, bên ngoài sắc trời đã tối rồi. Tỷ cũng không nỡ đuổi ta ra ngoài chứ?

Mỹ nữ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Được rồi, vậy ngươi cứ ở lại chỗ ta đêm nay vậy.

Nhạc Đông Vân bèn hỏi:

- Tỷ tỷ vẫn chưa nói ta biết mình tên gì này?

Nữ tử nghe vậy hơi ngạc nhiên, rồi lại nghĩ bản thân trong môn phái cũng vốn không nhiều người biết, bởi vậy nhẹ nhàng đáp:

- Ta gọi Vương Ngọc Tinh.

Lại bổ sung thêm:

- Năm nay hai mươi chín tuổi.

Rồi nói:

Ta gọi ngươi là Băng Cơ muội muội nhé?

- Sao? Hai mươi chín tuổi à?

Nhạc Đông Vân trầm nghĩ, xem ra lúc trước thuận miệng gọi nàng một tiếng tỷ tỷ cũng không sai.

Nàng đối với Nhạc Đông Vân hỏi:

- Ngươi ăn tối chưa?

- Há? Ăn tối à?

Nhạc Đông Vân lắc đầu. Hiên nhiên, trời mới vừa chột tối, hẳn thì đâu đã dùng bữa.

Vương Ngọc Tinh gật đầu:

- Vậy lát dùng bữa với ta.

Bữa cơm với Vương Ngọc Tinh cũng không có gì quá đặc biệt. Điều khiến Nhạc Đông Vân bất ngờ là, thì ra đây vốn do nàng tự thân chuẩn bị lấy.

Nàng nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu nhỏ, một trướng phon phớt ửng hồng gương mặt, đẹp sao tả xiết. Nhạc Đông Vân lúc này thậm chí có xung động, đối với nàng ta trực tiếp phi lễ.

Bữa cơm kết thúc nhanh chóng. Căn bản thì không có chuyện gì đáng chú ý xảy ra.

Vương Ngọc Tinh cô ta tính tình khá...nhạt? Nói sao nhỉ? Nhạc Đông Vân cảm thấy khó diễn tả nên lờ. Nhạt cũng có phần đúng, mà lại không hẳn. Nói là nàng ta chỉ là một nữ tử nhu nhược yếu đuối cũng không sai. Dù sao hẳn cảm thấy, đối với Vương Ngọc Tinh, hẳn bất kì một nam nhân nào cũng nổi lên ý nghĩ sùng ái, cùng thương tiếc, yêu thương.

Về phần bản thân nàng rút cuộc thân thế ra sao, Nhạc Đông Vân hẳn sợ hỏi nhiều lộ chuyện, bởi vậy cũng chỉ bóng gió qua loa một vài thứ. Tỷ như, nàng là muội muội của chương môn Thanh Vân kiếm phái này!!!

Thì ra...lão đạo sĩ già kia, còn có một muội muội là mỹ nhân như vậy.

- Băng Cơ muội muội, giờ cũng đã khuya rồi, ta phải ngủ, cũng không cần muội trông coi. Không bằng cùng lên giường ngủ với ta một giấc?

Vương Ngọc Tinh nhẹ giọng nói.

- Cảm ơn Tình tỷ tỷ.

Nhạc Đông Vân lòng có chút vui mừng nho nhỏ, mà “đáng lẽ ra hắn không nên được phép cảm thấy vậy” mới đúng. Dù sao, Nhạc Đông Vân cũng dễ dàng nhận ra rằng ta cử chỉ yếu nhược, rõ ràng không chút tu vi. Bản thân lừa dối người ta như thế, nghĩ lại thật...

Bất quá, hấn ý nghĩ quân tử kia gạt qua một bên. Tiện nghi chính chủ đưa lấy, không nhận thì là bất kính. Vương Ngọc Tình rất đẹp, do với Nguyên Dao tỷ tỷ... à hơn một chút.

Vương Ngọc Tình tắt đèn, sau đó để nguyên y phục nằm lên giường trúc, chừa lại một nửa giường, đối với Nhạc Đông Vân nói ra:

- Băng Cơ muội muội, ngươi cũng ngủ đi, sáng sớm ngày mai còn đi về.

Nhạc Đông Vân không hề do dự, bò lên trên giường trúc, sau đó ôm lấy Vương Ngọc Tình:

- Tỷ tỷ, ôm ta nhé!

- Sao?

Vương Ngọc Tình hơi bất ngờ. Nàng cũng không nghĩ nữ đệ tử Lý Băng Cơ này có sở thích vận nam trang như thế, tính cách lại cũng vẫn mềm mại. Bởi vậy mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy Nhạc Đông Vân, dịu dàng gât đầu:

- Ừ.

Nhạc Đông Vân trong lòng như nở hoa. Thân thể Vương Ngọc Tình thật mềm mại, ôm ấp vô cùng thoải mái. Mùi hương cứ liên tục dội vào mũi làm hắn phải nín thở trong lòng hươu vượn.

Bất quá, Nhạc Đông Vân tạm thời không dám có hành động gì quá đáng. Hắn nói linh tinh với nàng một hồi, thì biết thêm một số chuyện.

Tỷ như ca ca của nàng- Thanh Vân kiếm phái chương môn, hắn rất yêu thương nàng này.

Còn cả, nàng có một chất nhi gọi bản thân là cô cô này...tất nhiên không phải ruột thịt. Đây là con của một sư đệ đồng môn với lão đạo sĩ. Về vai vế nên phải gọi nàng như vậy.

Nhạc Đông Vân phán đoán không sai, nàng quả thật không có tu luyện tiên thuật gì, thật sự là một nữ tử yếu đuối, đây là cô ta chính miệng nói ra. Chỉ có điều tại sao nàng lại sống một mình ở tiểu các lâu này, nàng hoàn toàn không nói đến. Nhạc Đông Vân cũng không có hỏi, bởi vì đối với hắn ta mà nói, chuyện này không quan trọng.

- Băng Cơ muội muội, ta cảm thấy hơi mệt, ta ngủ trước đây.

Vương Ngọc Tình nhẹ nhàng ngáp một cái.

- Tình tỷ tỷ, người ngủ đi, ta cũng ngủ.

Nhạc Đông Vân cũng làm ra vẻ buồn ngủ, nói xong nhắm mắt lại, đương nhiên hắn vẫn ôm chặt Vương Ngọc Tình.

Không bao lâu sau, hơi thở Vương Ngọc Tình trở nên nhẹ và đều. Xem ra nàng quả thật buồn ngủ, đến nỗi ôm một người lạ mà cũng dễ dàng ngủ như vậy. Đúng ra cũng còn một nguyên nhân nữa, rằng ta cơ hồ không có gì bận tâm về Nhạc Đông Vân. Nhưng điều đó lại khiến nàng không thoát khỏi số phận rơi vào ma trảo của hắn.

Hazz, không được nút like nào cũng vẫn phải đăng chương, buồn quá mà.

Các người chờ đây!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Không bằng gả cho ta!

Nhạc Đông Vân mở to mắt, cẩn thận, tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt long lanh của Vương Ngọc Tình. Trong lúc ngủ, nàng trông càng yêu kiều, ôn nhu hơn, càng khiến người ta mê mẩn hơn.

- Ta thật háo sắc!

Hắn chửi thầm mình một câu, nhưng lại vẫn nuốt nước miếng. Ôm người ngọc quyến rũ trong lòng, bản thân rốt cuộc không muốn nhịn.

- Ngọc Tinh tỷ tỷ à, người ngàn vạn lần đừng trách ta, từ nay về sau ta sẽ thương yêu người.

Hắn tự nhủ thầm với mình, hai tay liền đưa tới trước ngực Vương Ngọc Tinh, bắt đầu chậm rãi cởi y phục của nàng.

Cởi xong xiêm y bên ngoài, Vương Ngọc Tinh vẫn còn ngủ say. Lại cởi nốt yếm của nàng ra, một đôi hào nhũ ngạo nhân nảy lên, phơi bày ra ngoài. Vương Ngọc Tinh vô ý chuyển mình nhưng vẫn không tỉnh giấc.

- To thật!

Trong lòng Nhạc Đông Vân bật lên một tiếng cảm thán. Một tay liền chụp lên ngọc nhũ của nàng dù thật sự chỉ che được một nửa. Hắn sử dụng thủ pháp xoa bóp kích tình, đối với người luyện võ mấy huyết đạo kích thích kia cũng không khó tìm, nhẹ nhàng nhào nặn ngọc nhũ của Vương Ngọc Tinh. Từng đạo chân khí thâm nhập thân thể nàng.

Vương Ngọc Tinh cuối cùng cũng tỉnh giấc. Nàng tức khắc phát hiện mình gần như lửa thề, cũng vừa kịp nhận ra chính Băng Cơ muội muội này đang xâm chiếm Thánh nữ phong của nàng, nơi trước giờ chưa từng có ai chạm tới. Không khỏi không chấn động, nàng muốn thét lên nhưng cố gắng nhịn lại.

- Băng Cơ muội muội, người... người đang làm gì?

Thanh âm Vương Ngọc Tinh có chút run rẩy, muốn lấy tay đẩy Nhạc Đông Vân ra, nhưng phát hiện cả người mình vô lực.

- Tinh tỷ tỷ, ta đang giúp tỷ xoa bóp, tỷ thấy thoải mái không?

Nhạc Đông Vân tìm cách nói. Hắn đang ngồi trên người Vương Ngọc Tinh, hai tay phiêu diêu tự tại ấn nhẹ trên hai nhũ phong của nàng.

- Băng Cơ muội muội, không cần dè dặt chỗ đó a, mau dừng đi, dừng đi!

Vương Ngọc Tinh chỉ cảm thấy một cổ cảm giác chưa từng bao giờ có đang bắt đầu lan tràn từ đáy lòng, cổ họng từ từ run run. Nàng lấy tay bảo vệ hai nhũ phong của mình, nỗ lực bảo vệ thánh địa của chính mình, nhưng nàng nhanh chóng phát hiện việc này cơ hồ không có hiệu quả gì.

Nhạc Đông Vân đột nhiên đình chỉ việc xoa bóp. Vương Ngọc Tinh không khỏi thở nhẹ một hơi nhưng nàng nhanh chóng phát hiện rằng sự tỉnh đến đây càng xấu hổ hơn. Nhạc Đông Vân lúc này cúi người xuống, há mồm ngậm lấy nhũ phong của nàng, nhẹ nhàng mút vào.

Sự kích thích khác thường này làm đầu óc Vương Ngọc Tinh trở nên mê muội, chưa bao giờ trải qua điều gì như thế đến nỗi suýt chút nữa đã hôn mê. Đột nhiên nàng có cảm giác một vật cứng rắn nào đó đặt sát hạ thân của mình.

- Người... người là nam nhân!

Vương Ngọc Tinh rốt cuộc đã hiểu ra nhưng lại không dám kêu to, mà kì thực nàng có kêu cũng vô ích, chỉ có thể cất giọng khô khan hỏi:

- Người rốt cuộc là ai?

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, ta chính là ta a!

Nhạc Đông Vân nhẹ nhàng cười. Hắn đang áp trên người Vương Ngọc Tinh, hai tay bắt đầu di chuyển trăn trịa, tiến đến cặp mông nàng, đồng thời bắt đầu cởi bỏ tiết khố cuối cùng của nàng.

- Không được, không được làm như vậy...

Vương Ngọc Tinh lấy hết sức giãy giụa. Nàng la to, thật sự hi vọng có ai đến đây giúp mình.

Chỉ tiếc, nàng giãy giụa không hiệu quả gì. Để tránh nàng kêu la, Nhạc Đông Vân chỉ đơn giản hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

Không bao lâu, Vương Ngọc Tinh trở thành con cừu non trần truồng, tất cả những thứ trên người nàng, đều bị Nhạc Đông Vân quăng sang một bên. Chỉ là, Nhạc Đông Vân đang tùy nghi hôn lấy Vương Ngọc Tinh, đột nhiên cảm giác giữa đôi môi có vị mặn, vừa định thần nhìn lại thì phát hiện nàng ta đã rơi lệ đầy mặt.

Hắn thấy vậy thì nhanh chóng dừng động tác, từ trên người nàng nằm xuống, rồi sau đó ôm chặt thân thể mềm mại của nàng vào ngực, lo lắng nói:

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, tỷ đừng khóc a, ta sẽ yêu tỷ rất nhiều, ta sẽ không làm tỷ đau đâu!

Nào biết đâu hắn không nói còn đỡ, hắn vừa cất lời thì Vương Ngọc Tinh lại khóc to hơn, khóc vô cùng thống thiết, khóc đến nỗi tâm thần Nhạc Đông Vân đại loạn, chẳng biết xoay trở ra sao.

Qua nửa khắc sau, Vương Ngọc Tinh dần dần ngưng khóc, để cho Nhạc Đông Vân cuối cùng thở nhẹ một hơi.

- Đại sắc lang, người nói không làm ta đau, vậy sao vẫn còn ôm ta?

Vương Ngọc Tinh vừa rấm rứt khóc vừa hỏi.

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, tỷ ngừng khóc chưa?

Nhạc Đông Vân nhỏ giọng hỏi.

- Một thân trong sạch của ta đều do người hủy hoại, người khiến ta sau này làm sao nhìn người khác đây?

Vương Ngọc Tinh cuối cùng cũng ngừng rấm rứt. Chỉ là, một bộ dạng lê hoa đái vũ này, càng làm nàng trở nên thật sự mê người.

- Có quan hệ gì, cùng lắm thì tỷ gả cho ta.”

Nhạc Đông Vân nói, thực sự thì hắn có ý này.

- Đại bại hoại, người đừng mơ tưởng!

Vương Ngọc Tinh từ trong lòng Nhạc Đông Vân thoát ra, sau đó dùng chân quấn quanh thân thể trần truồng của mình, cả người co lại ngồi vào một góc chiếc giường trúc, giữ một khoảng cách với hắn. Nàng hiển nhiên cũng lo lắng Nhạc Đông Vân dùng vũ lực.

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, trên người tỷ chỗ nào ta cũng đã chạm qua, không gả cho ta, tỷ gả cho ai?

Nhạc Đông Vân hiển nhiên nói.

- Tên dân tộc đáng chết, người tên là gì?

Vương Ngọc Tinh trầm mặc một hồi, mở miệng hỏi.

- Ta là Nhạc Đông Vân, tỷ tỷ gọi ta là Vân được rồi.

Hắn lúc này thành thực không hề dấu diếm.

- Tên này không phải là giả chứ?

Vương Ngọc Tinh tựa hồ có chút không tin tưởng. Cũng khó trách, ai bảo hắn lúc trước đã lừa dối nàng ta một lần.

- Không, đương nhiên là không. Ngọc Tinh tỷ tỷ, ta thế nào lại lừa dối vợ tương lai của mình chứ?

Nhạc Đông Vân long trọng thề nguyện nói.

- Ta không phải vợ tương lai của người, dân tộc. Đừng nói ta không cảnh báo người, nếu người làm ta ô uế, ta có thể không sao, mà người chắc chắn sẽ chết.

Ngữ khí Vương Ngọc Tinh có chút phức tạp, tựa hồ không phải giận, mà là có chút bất đắc dĩ.

- Ta mới không sợ này!

Nhạc Đông Vân bĩu môi, lại nhào người về phía Vương Ngọc Tinh, áp vào người nàng chỉ cách bởi tấm chăn, vừa thương thức lấy dung nhan tuyệt mỹ kia, vừa nói:

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, chỉ cần tỷ không khóc, mọi thứ ta đều không sợ.

Vương Ngọc Tinh đang muốn trả lời, đột nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nam nhân nói:

- Cô cô, người ngủ chưa?

- Là Cừu Thiên à? Có chuyện gì không?

Giọng Vương Ngọc Tinh nghe có chút lười biếng.

- Không có việc gì! Tiểu chất chỉ muốn đến báo với Cô Cô một tiếng. Hôm nay tỷ vũ Long Hoa hội kéo dài, khả năng trong phái đi lại có ít người, cô cô muốn gọi hạ nhân thì nói tiểu chất một tiếng là được.

- Đi đi, ta ở đây không cần thêm hạ nhân

Vương Ngọc Tinh ôn nhu nói.

Một lúc sau, sau khi đoán chừng đối phương đã đi xa, Nhạc Đông Vân lại cất tiếng:

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, hần là ai vậy?
- Hần là Vương Cửu Thiên, nhi tử của sư đệ đồng môn với ca ca ta. Theo vai về gọi ta một tiếng cô cô.
- Không phải ruột thịt?
- Ủ!

Nhạc Đông Vân cười:

- Xem ra chất nhi này của ta đối với tỷ thật quan tâm a!
- Tiểu dâm tặc, hần là cháu ta, không phải cháu ngoại, hần có khi còn lớn tuổi hơn ngoại!

Vương Ngọc Tinh bực tức nói, rồi lại lập tức thở dài buồn bã:

- Hần đương nhiên quan tâm đến ta, ta có chút quan hệ đến tiền đồ của hần, cũng là liên quan đến người trong lòng của hần!
- Sao?

Nhạc Đông Vân ngạc nhiên.

- Lúc trước ca ca ta, thì cùng với Đào môn môn chủ lập hôn ước, để cho ta và đệ đệ hần thành thân. Mà Cửu Thiên, hần đối với một nữ đệ tử của Đào môn cũng có ý. Hai chuyện này bọn họ mấy người đều coi là hỷ sự. Bản thân Cửu Thiên hần cũng muốn mọi thứ suôn sẻ. Ngoại nghĩ mà xem, nếu Thanh Vân kiếm phái ta cùng Đào môn có quan hệ với nhau qua thông gia, thì Cửu Thiên hần thân là đệ tử trực hệ của chương môn, sẽ được hậu thuẫn từ hai nhà như thế nào chứ?

- Nàng là lo sợ cái này sao?

Nhạc Đông Vân cảm giác vỡ lẽ, sau đó an ủi:

- Đừng lo, có ta ở đây, nàng thì không cần phải gả cho tên kia nữa đâu.
- Ngoại có biện pháp gì?

Ngữ khí của Vương Ngọc Tinh mang chút dè dặt, tuy Nhạc Đông Vân cho nàng một cảm giác không đáng tin cậy, nhưng nàng vẫn còn hy vọng hần có thể đề xuất biện pháp, có thể giúp nàng không cần phải gả đi. Dù sao, có lần Vương Ngọc Tinh đã thấy qua, cái gọi là Đào môn môn chủ thân đệ đệ. Đối với người kia, nàng thật sự không có một điểm hảo cảm. Vì lý do như vậy, nàng thật sự một điểm cũng không muốn gả đi.

- Biện pháp đơn giản nhất đó là Ngọc Tinh tỷ tỷ gả cho ta. Nàng đừng lo lắng, bọn họ đối với ta không dám làm gì, càng đừng nói là dị nghị chút nào đâu!

Nhạc Đông Vân khẳng định nói:

- Dâm tặc, đừng nói khoác, có ngốc mới tin lời này của ngoại!

Vương Ngọc Tinh tức giận nói, ngữ khí có chút thất vọng. Nghe hần nói lời này, nàng nghĩ hần chỉ muốn nàng hiến thân cho hần. Không có biện pháp nào, ai bảo nàng vốn không biết rõ lai lịch của hần này?

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, ta nói thật mà, nàng gả cho ta, thật sự là biện pháp quá đơn giản.

Nhạc Đông Vân thấy Vương Ngọc Tinh có chút không tin tưởng, liền tiếp tục nói:

- Dâm tặc, ta không thể tin ngoại, ngoại từ trước tới giờ đều lừa ta!

Vương Ngọc Tinh tỏ vẻ căm phẫn:

- Trước giả làm nữ hài huỷ thanh bạch của ta, hiện tại còn muốn lừa ta, muốn ta tin ngoại, trừ khi ta không gọi là Vương Ngọc Tinh.
- Thì tại nàng xem nhầm ta thành người khác mà!

Nhạc Đông Vân thì thầm. Hóa ra, đôi khi bị hiểu nhầm cũng không phải không tốt.

- Dâm tặc, ngoại còn không thức thời rồi đi à?

Vương Ngọc Tinh chửi mắng. Cả người Nhạc Đông Vân nằm ép lên thân thể mềm mại của nàng, hần vô cùng thoải mái, nên dĩ nhiên không nguyên ý rời

đi. Hắn đưa tay vào trong chăn, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt sống động của Vương Ngọc Tinh, chậm rãi hưởng thụ lấy.

- Dâm tặc, ngươi còn làm loạn nữa ta gọi người đến đó!

Vương Ngọc Tinh xấu hổ tức giận nói.

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, đừng như thế, chẳng phải nàng sớm là người của ta rồi sao?

- Nói năng bậy bạ, ta bây giờ cảm thấy có nguyện giả cho người kia, cũng không chịu giả cho tên dâm tặc ngươi!

Nàng cảm tức:

- Ngươi so với hắn càng đáng hận hơn.

Nhạc Đông Vân chơi trò vô lại, nâng chân tiến vào, ôm lấy cơ thể mềm mại trần truồng của Vương Ngọc Tinh vào lòng:

- Không bằng tỷ đồng ý giả cho ta, ta thì hôm sau đến cầu hôn. Tỷ tỷ thấy thế nào?

- Còn lâu, ta mới không cần ngươi đến cầu hôn.

- Sao? Không cần cầu hôn ư? Như vậy thì thiệt thòi cho tỷ tỷ quá

Nhạc Đông Vân đã chơi vô lại, thì vô lại đến cùng, cười giả ngốc đáp.

Vương Ngọc Tinh không đành được chực khóc lên, trong lòng ủy khuất rất nhiều, không biết nàng thật sự gặp xui xẻo gì, tự nhiên bị tên dâm tặc này chiếm hết tiện nghi.

Chỉ là, vì muốn bảo hộ trận địa cuối cùng của mình, vì để hôm nay không thất thân thật sự, nàng cũng không thể bận tâm đến chuyện ngày sau nữa. Vì vậy chỉ còn biện pháp ngoan ngoãn gật đầu.

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, ta đi đây, tối mai lại tìm đến nàng nha!”

Nhạc Đông Vân nói lời từ biệt với nàng, song thủ còn không quên ở trên ngọc nhũ to lớn của Vương Ngọc Tinh dùng lực xoa xoa một hồi, để cho Vương Ngọc Tinh vô ý rên rỉ, mới hài lòng rời đi.

- Tối nay trước khi thả nàng. Dù sao, chẳng phải nàng bỏ chạy cũng không thoát khỏi bàn tay ta à!

Nhạc Đông Vân nghĩ thầm trong lòng. Vương Ngọc Tinh hoàn toàn là thu hoạch ngoài ý, bất quá, hắn không ngại.

Vương Ngọc Tinh hoàn toàn là thu hoạch ngoài ý, bất quá, ta cũng không ngại.

Ta cảm giác mình thích nữ nhân như vậy nữa, cho nên thực sự không ngại.

Hãy ủng hộ bộ truyện nào!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Suốt đời đều là!

Nhạc Đông Vân nửa đêm đi về, lòng thầm cảm khái. Xem ra có cơ hội, hắn vẫn phải tìm lão chương môn Thanh Vân kiếm phái nói chuyện một phen.

Đêm nay tiết trời khá đẹp, không một gợn mây. Để cho vàng trăng tròn phía trên cao, tỏa ánh sáng vàng nhu hòa dịu dàng xuống khắp nhân gian. Nhạc Đông Vân chợt thấy tĩnh lặng lạ thường, lại cảm giác có chút cô đơn.

Hôm nay, ngày mồng năm tháng ba, một ngày đặc biệt. Nhớ khi trước còn ở Tiên Vân, vào mỗi ngày này, trên dưới Nhạc gia đều vì hắn tổ chức một buổi lễ. Mà mẫu thân, nàng thì đích thân vì hắn nướng bánh. Đó, là để kỉ niệm năm ấy hắn chào đời.

Phải, ngày mồng năm tháng ba hàng năm, là sinh nhật của Nhạc Đông Vân.

Nhiều chuyện đã xảy ra, nhiều thứ cũng thay đổi.

Khi Nhạc Đông Vân đến Địa Cầu, hấn tập làm quen, cũng dần thích nghi. Chỉ là thích nghi thế nào, quen thuộc thế nào, cũng bằng được cảm giác ảm áp tại nơi kia...mười mấy năm sao?

Hấn hơi thờ dài, bờ vai bỗng nhiên chột chùng xuống, lẩm bẩm:

- Vì sao...giống như bỗng thấy thật cô đơn này?

Nhạc Đông Vân đứng thẳng người lại, chậm rãi bước đi:

- Ài, qua được hôm nay thì tốt rồi. Bất quá là mười mấy năm trước ta ra đời mà thôi, hà tất tự mình lưu luyến?

Nhạc Đông Vân khả năng còn không biết, hấn lưu luyến, không phải ngày sinh nhật kia. Hấn là lưu luyến, một cảm giác thân thuộc, cảm giác... được người quan tâm.

Hấn đây là tự an ủi mình sao?

Tự an ủi bởi tại nơi này, vốn không ai biết, không ai an ủi hấn?

Là như vậy sao?

- Giống như...thật muốn ngay lập tức về nhà.

Đêm nay Nhạc Đông Vân không định trở về cư xá cùng Hàn Tuyết. Hiện tại, giống như hấn cảm thấy bản thân nên ở một mình thì tốt hơn.

- Vân...

Trong ánh trăng mờ ảo, chột bỗng vang lên âm thanh mềm mại.

Là ảo giác sao?

Nhạc Đông Vân không quay đầu, vẫn tiếp tục bước đi. Hấn cảm thấy đêm nay bản thân thật đa tâm.

- Vân, Vân à...

m thanh mềm mại chột rõ hơn. Dù cho Nhạc Đông Vân thật sự không muốn để tâm, hấn thậm chí còn nghe thấy tiếng chân bước vội trên nền đá, ở tại sau lưng.

- Có người gọi ta sao?

Cho đến một khắc tiếng chân kia xuất hiện ngay bên cạnh, Nhạc Đông Vân theo bản năng quay sang nhìn lấy, thì chột sững sờ.

Là nàng sao?

Nàng vì sao ở đây?

Có thật nhiều câu hỏi trong đầu Nhạc Đông Vân lúc bấy giờ, mà lại, hấn cảm giác không chút tâm trạng, hơi ngạc nhiên rồi gật đầu:

- Nguyên Dao tỷ tỷ à!?!

Lạc Nguyên Dao dễ dàng nhìn lấy tiểu Vân của nàng giống như có chút tâm sự. Cô ta khẽ hỏi:

- Đi đi một mình à?

- Ủ!

- Theo ta một lúc thì thế nào?

Nhạc Đông Vân không rõ mình đáp ứng thế nào, bất quá khi hấn theo Lạc Nguyên Dao đến một sương phòng xinh xắn ở phía tây, thì hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Chỗ ở của tỷ à?

Lạc Nguyên Dao không đáp, chỉ nói:

- Theo ta vào nhé!

Bên trong phòng đã được thắp sáng sẵn. Khi Nhạc Đông Vân bước vào, trên bàn được bày biện thật nhiều món ăn, có rượu, có ánh nến, còn có

cả...một chiếc bánh thật đẹp trên đó.

Nhạc Đông Vân nội tâm chợt cảm động, hần quay qua Lạc Nguyên Dao:

- Tỷ làm à?

Nguyên Dao ánh nhìn bỗng trở nên trù mến, đối với Nhạc Đông Vân cũng chiều nói ra:

- Ngốc! Không ta, thì còn ai vào đây?

Nàng nói, rồi dặt tay hần vui vẻ kéo đến ghế:

- Nào, ngồi xuống đây!

Nhạc Đông Vân ngồi xuống, lòng vẫn chưa hết bất ngờ, còn có cả cảm giác thật ấm áp rạo rực trong lòng. Hần nhìn trên bàn một lượt. Mọi thứ bên trên, vẫn giống như là kỉ ức mười mấy năm vậy, cơ hồ là giống y như đúc.

Nghĩ đến Nguyên Dao vốn là tiểu thư Lạc gia, những chuyện nấu nướng thế này thường ngày vốn do hạ nhân làm hết. Mà nàng vì hần hôm nay, tự tay làm lấy hết thấy, thật sự là vô cùng dụng tâm, bởi vậy cảm động nói:

- Vất vả cho tỷ rồi!

Khi ấy, Lạc Nguyên Dao nở nụ cười có phần mẫn nguyện, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh Nhạc Đông Vân:

- Ta vì ngươi làm như vậy, thì có đáng gì? Bá phụ cùng bá mẫu không ở đây, thì cũng còn ta. Vân, ngươi vui không?

- Vui, vui...ta...

Nhạc Đông Vân gật đầu. Lúc này, thiên ngôn vạn ngữ khó nói nên lời, hần chỉ có thể không ngừng gật đầu biểu lộ.

- Được rồi này,

Lạc Nguyên Dao cử chỉ thật mềm mại, tay nhẹ nhàng rót một ly rượu, đưa đến trước miệng hần. Nhạc Đông Vân không ngần ngại nhấp một ngụm:

- Là Trúc Diệp Thanh à!

Lạc Nguyên Dao lại nhón tay lấy một miếng bánh, đưa đến gần:

- Tỷ làm cho ngươi đấy!

Nhạc Đông Vân nhìn tay ngọc nàng trước mắt, ngón tay thon dài mềm mại giống như chực chờ hần thưởng thức, không ngần ngại ngậm lấy, gặm cả miếng bánh nhỏ cùng tay người ngọc. Hần chậm rãi mút nhẹ, thật mềm, thật hương!

- Ừm...

Lạc Nguyên Dao đỏ mặt, rồi nhẹ nhàng rút tay ra, để mặc cho ngón tay nàng ướt lóng lánh nước bọt của hần, gất nhẹ:

- Được rồi, đừng nghịch nữa.

Nhạc Đông Vân không chịu nổi ôm chầm lấy nàng:

- Tỷ tỷ, đêm nay là của ta nhé?

Lạc Nguyên Dao hỏi:

- Qua đêm nay thì không phải à?

- Suốt đời, suốt đời đều là.

Nhạc Đông Vân quả quyết nói.

Hôm nay...cũng là ngày sinh nhật ta. Cũng là năm thứ hai, ngày sinh nhật mà ta vẫn một mình, cảm giác có chút cô đơn.

Vốn tưởng thì ra đã quen, mà lại khi nó chính thức đến, mới nhận ra không có người thân bên cạnh, cảm giác đó là như thế nào.

Chương này thật ngắn, thứ lỗi! Ta không nghĩ thêm được. Giả như, ta cũng giống như Nhạc Đông Vân vậy, có một Lạc Nguyên Dao.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Ai cũng không thể cướp đi

- Nguyên Dao?!?

- Ừm?

- Tỷ vì sao lại ở đây này?

- Hi hi, không nói cho người biết.

Lạc Nguyên Dao cười duyên, đối với Nhạc Đông Vân hôn nhẹ lên trán hắn, rồi trong chớp mắt rời đi.

Khẽ lắc đầu nhìn theo thân ảnh nàng biến mất, Nhạc Đông Vân ngược lại cũng không gấp gáp. Mặc kệ cho nàng ở đây vì lý do gì, chỉ cần không ảnh hưởng tới hắn là được rồi.

...

- Hắn là nên đi đến ti võ đài

Nhạc Đông Vân lẩm bẩm. Hai nàng kia bọn họ thấy tối qua hắn không về, bây giờ có lẽ đang chút nào đó sốt ruột chăng?

Tất cả vẫn như thường lệ tại ti võ đài. Khi Nhạc Đông Vân bước lên trên, đối với hắn mà nói, ở chỗ này, mọi đối thủ đều không phải vấn đề.

Công bằng ti thí, kẻ mạnh đi tiếp, yếu hơn thì đành cam bại hạ phong.

u, cũng là lẽ thường tình!

Tâm tư Nhạc Đông Vân cũng không đặt quá nhiều vào việc này. Hắn thoáng chốc lại đưa mắt nhìn chương môn Thanh Vân kiếm phái, nội tâm lại có chút không cho là đúng. Giống như lão già kia, thì thật có muội muội xinh đẹp như vậy sao?

Cảm giác...thật sự là không đúng lắm này?!

- Tính toán, coi như vậy đi~

Hắn thở dài,

- Quản thế nào, cứ theo quy củ nói chuyện được rồi.

Nhạc Đông Vân nghĩ vậy, rồi thầm quyết định. Hôm nay ti võ xong xuôi, hắn cùng lão chương môn kia, có lẽ nên nói chuyện một chút.

- Ta nhận thua!

Trên đài một người nam tử trẻ tuổi, nhìn Nhạc Đông Vân thoáng chốc, rồi bất đắc dĩ nói. Mà đối với hành động này của hắn, bên dưới ngược lại cũng không nổi lên động tĩnh gì.

Bọn họ đối với một người này ngoại viện của Thanh Vân kiếm phái, nội tâm có chút chết lặng, đối với thành tích của Nhạc Đông Vân, thủy chung dần cho là kết quả vốn nên là như thế. Mà lại, đối với kết quả người vốn đã biết trước, hơn nữa quá trình còn nhàm chán đến cực điểm, thì có bao nhiêu hứng thú?

Nhạc Đông Vân vốn không để ý quá nhiều xung quanh, bởi vậy cũng không có bao nhiêu lưu tâm. Khi mà hắn bước xuống phía dưới, như thường lệ hướng về phía hai thân ảnh xinh đẹp, hai nữ nhân.

- Cảm giác xung quanh có chút tĩnh mịch này!

Hắn Tuyệt bĩu môi. Nàng không hiểu vì sao kẻ khác lên đài thì bên dưới tung hô nhiệt liệt, mà khi chồng nàng bước lên cùng đi xuống, xung quanh chợt trầm mặc như thế.

- Còn không phải bởi vì hắn

Nhạc Băng chỉ tay vào Nhạc Đông Vân đang đến gần:

- Ta hỏi muội, nếu hấn lên đài, kết cục sẽ như thế nào?

- Dĩ nhiên là chồng thất bại.

Hàn Tuyết không chút do dự đáp.

Nhạc Băng gật đầu:

- Cái gọi là biết trước kết quả. Cái này sẽ làm giảm đi nhiệt tình của người xem xung quanh, không phải sao?

- Vậy sao?

Hàn Tuyết gật đầu có vẻ hiểu, nhưng rồi chợt phản bác:

- Đây, không đúng đâu. Giống như trong phim, kịch truyền hình vậy, nhân vật chính thì mấy khi nào chết đâu? Mà lại, bọn họ không phải vẫn được người xem chào đón nhiệt tình đây sao?

- Cũng đúng.

Nhạc Băng không phủ nhận:

- Vậy phải nhìn xem quá trình. Nếu kết quả đã biết trước, mà quá trình lại nhàm chán không chịu nổi, thậm chí có chút mệt mỏi khó hiểu, vậy ai còn hứng thú đây.

- Sao lại mệt mỏi khó hiểu?

Nhạc Đông Vân lúc này ngồi xuống giữa hai nữ nhân, tay vòng qua ôm lấy eo mềm mại của bọn họ, thuận miệng hỏi.

- Còn không phải?

Nhạc Băng liếc mắt nhìn hấn:

- Gặp phải người trên đài, còn gọi là tỉ võ sao?

- Vậy gọi sao?

Nhạc Đông Vân ngược lại cũng tò mò.

Hàn Tuyết nghe vậy thì dùng giọng thăm thía, sâu kín nói:

- Chồng...không phải đang tỉ võ, là đang đi đánh người.

- Ha ha, là vậy đây!

Nhạc Băng nhướn miệng cười, thần nhiên:

- Tuyết muội muội nói chẳng sai chút nào.

Lại nhìn Nhạc Đông Vân:

- Ta lúc đầu đến đây muốn nhìn tỷ võ của tu chân giới mấy người một hồi, mà lại nhìn người lên đài nhiều, tâm có chút chết lặng. Hiện tại cũng không dậy nổi chút hứng thú, còn không bằng đi về nằm trên giường thoải mái một hồi.

- Sao, nàng muốn về à?

Nhạc Đông Vân hơi chần chừ, hấn vốn còn muốn chờ tỷ võ xong xuôi để nói chuyện với lão chương môn kia này.

- Người không muốn à?

Nhạc Băng khó hiểu. Nàng vốn tưởng hấn xong việc của mình rồi sẽ không kiên nhẫn rời đi luôn chứ.

- Cũng không phải. Ta...chỉ là muốn nhìn một chút.

Nhạc Đông Vân ngập ngừng, hấn cũng không thể thoải mái nói mình đi tìm lão chương môn hỏi cưới cô em gái lão được. Cảm giác nói thẳng ra như vậy...không tốt lắm đâu.

- Thật?

Nhạc Băng nhìn hần chăm chú. Nàng cảm giác giống như có gì đó không đúng, mà lại không nói rõ được kì quặc ở điểm nào, đành bất đắc dĩ hỏi lại.

- Ủ!

Nhạc Đông Vân ngẩn gọn đáp, hần cũng không nói gì thêm.

- Tỷ võ mấy bữa nay kéo dài, lâu lắm mà, đến tận khuya có khi còn chưa xong cơ!

Hàn Tuyết khoa tay cường điệu, rồi nín lấy hần năn nỉ:

- Cùng em với Băng tỷ tỷ đi về nha, chồng!!!

Một tiếng “chồng” có ý nũng nịu của Hàn Tuyết, để cho Nhạc Đông Vân xương cốt mềm nhũn, không nỡ từ chối thêm, bèn gật đầu.

- Tốt quá rồi!

Nàng nhảy lên:

- Nhạc gia tỷ tỷ, chồng đồng ý rồi, đi thôi.

- Phi, cái gì mà Nhạc gia tỷ tỷ.

Nhạc Băng đỏ mặt:

- Ta còn chưa gả cho hần đâu đấy! Muội thích, thì lần sau ta gọi muội là Nhạc gia phu nhân.

- A!

Hàn Tuyết mắc cỡ:

- Ta...mới không phải đấy!

Rồi nhìn Nhạc Băng hỏi lại:

- Nhạc gia tỷ tỷ, tỷ không họ Nhạc, thì họ gì a?

- O!

Nhạc Băng ngẩn ngơ, cô ta giống như trước đó quên mất, bản thân cùng Nhạc Đông Vân, thực ra đều mang họ một chữ “Nhạc”.

- Hi hi, cái gọi là “thanh giả tự thanh”, mà nếu trong lòng có ý tưởng ~~~

Hàn Tuyết ngân dài

- Nha, Tuyết muội muội, người cũng hiểu được đùa giỡn ta.

Nhạc Băng đỏ mặt, có chút xấu hổ dùng tay chọc vào em mềm của Hàn Tuyết, làm cho nàng ta mặt cũng đỏ bừng, đành phải xin thua chạy đi trước.

Nhạc Đông Vân nhìn hai nàng làm trò, chờ cho Hàn Tuyết chạy đi khỏi tầm mắt, khóe miệng cong lên:

- Nhạc gia tỷ tỷ sao? Thì ra chúng ta vốn là có thiên duyên, sinh ra vốn dành cho nhau đấy!

- Thiên duyên cái đầu người!

Nàng liếc hần một cái, rồi cũng theo Hàn Tuyết chạy đi.

- À, không phải đó vốn là sự thật sao, còn xấu hổ cái gì chứ!

Nhạc Đông Vân mỉm cười lắc đầu, ý định tìm lão chương môn nói chuyện cũng tạm gác lại, cất bước đi về.

Hần cũng không biết tại một khoảnh khắc vừa quay mặt đi, có một nữ nhân phong tư yếu điệu. Nàng ta tại chậm chậm bước lên tỷ võ đài, vừa nhìn theo phương hướng Nhạc Đông Vân rời đi, vừa có chút suy nghĩ.

Hai nữ nhân kia, bọn họ là gì của Vân, mà lại, mà lại có thể tùy ý như vậy?

Vân a! Vân...hần từ nhỏ tới lớn, chỉ thuộc về nàng mới đúng.

Ai, cũng không thể cướp đi!

Núy like ấn vào có thể ủng hộ tác giả. Là vậy đó!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Biện pháp chỉ có một

- Tới!

Là một đêm tối trời.

Thi hào Nguyễn Du từng có câu thơ: “Trời cao, gió mát, trăng thanh”, âu cũng là chỉ buổi tối vậy.

Không phải là một thời điểm ngẫu nhiên nào đó trong ngày, thực sự có thể vào buổi tối mà thôi!

Sở dĩ nói chỉ có buổi tối, bởi đó là lúc, tâm hoan tác nhạc việc kia, dưới màn đêm mờ ảo bao bọc lấy, càng lộ vẻ kiêu diễm.

Nhạc Đông Vân hẳn là có ý lấy, tại khi tối trời, định ngựa quen đường cũ lên vào bên trong Thanh Vân kiếm phái, mà đích đến, dĩ nhiên là chỗ kia... đình viện.

Chỉ là, không biết vô tình hay hữu ý, tên này vừa ra khỏi cửa, đã gặp một mỹ nhân vận thanh y đứng chờ sẵn. Chờ cho Nhạc Đông Vân đến gần, cô ta nhẹ nhàng cười khẽ:

- Vân a, tối trời như vậy ngại vì sao còn ra ngoài nha? Cũng nở bỏ rơi hai nữ nhân như hoa như ngọc kia, không sợ bọn họ đau lòng sao?

- Ách!

Nhạc Đông Vân có chút bối rối. Vì sao lại là nàng đây này?

- Nguyên Dao tỷ tỷ, trùng hợp nha! Ta cũng định ra ngoài đi dạo mà thôi.

- Vậy ngại định để hai nữ nhân như hoa như ngọc kia đêm dài tịch mịch sao? Cũng không đau lòng à?

Giọng Lạc Nguyên Dao đặc biệt mềm mại, mà nghe vào tai Nhạc Đông Vân sao có vẻ có chút chỉ chiết đây này?

- Nữ nhân? Nữ nhân nào cơ? Cái gì mà đêm dài tịch mịch? Nguyên Dao tỷ tỷ là đang nói gì vậy a?

Hắn quyết định giả ngu, cái gì cũng không biết.

- Ngươi còn chối?

Lạc Nguyên Dao bực mình dậm chân:

- Đừng tưởng tỷ tỷ không biết. Đừng quên ngại nhưng là đối với tỷ tỷ... cái kia... bây giờ còn có nữ nhân khác sao?

- Ừ hử?

Hắn hơi lơ đãng:

- Tỷ là đang ghen sao?

- Ngươi!

Nàng tức giận tiến tới một bước, tay ngọc vươn ra nhéo má hắn:

- Ta chính là ghen thì sao? Ngươi có biện pháp gì?

- Ta..

Nhạc Đông Vân có chút câm lặng. Để cho Lạc Nguyên Dao thừa nhận bản thân nàng ghen tuông, ngoài việc hắn thực sự bất ngờ, tâm có bất giác cảm thấy thật vui vẻ. Chỉ là, này để cho hắn nhất thời cũng không biết nói sao.

- Tính toán...quên đi.

Lạc Nguyên Dao nhìn Nhạc Đông Vân vô ngữ, cô ta im lặng một lúc, rồi có chút vô lực mà thở dài. Dù sao, nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là thường tình đây, càng huống gì Vân, hấn vốn sau này sẽ đi lên làm gia chủ đây này? Coi như nàng tận lực giữ gìn, mà lại hấn thực sự ý đã quyết mà nói, cô ta cũng vô pháp ngăn cản.

- Nguyên Dao, ủy khuất nàng.

Nhạc Đông Vân vuốt nhẹ gò má Lạc Nguyên Dao, áy náy nói. Hấn bây giờ xưng hô, cũng không gọi “tỷ tỷ” một từ kia, mà đổi thành “nàng” gọi lấy. Đây coi như thừa nhận địa vị của Lạc Nguyên Dao sau này đi.

- Ngươi tới nay đã thành thói đi ra ngoài như vậy, không bằng ra ngoài đi dạo bồi tỷ tỷ một lúc?

- Không được!”

Nhạc Đông Vân vội vàng nói.

- Tỷ tỷ xinh đẹp, tới nay đệ cần làm một chuyện rất trọng yếu.”

Quả thực là có chuyện trọng yếu, hấn còn phải đi tìm Vương Ngọc Tĩnh cơ mà!

- Chuyện trọng yếu gì?”

Lạc Nguyên Dao hơi nhíu mày một chút.

- Cái này..., tỷ tỷ, đệ..., đệ phải đi gặp một người

Nhạc Đông Vân lấp bắp nói. Hấn cuối cùng không thể cho Lạc Nguyên Dao biết, tới nay hấn muốn đi đầu hương.

- Vậy...được rồi. Ngươi đi vậy!

Lạc Nguyên Dao hơi chút thất vọng, bất quá nghĩ là hấn thực có việc, cũng buông tha ý tưởng đi dạo.

- Tỷ tỷ, ta đi trước.

Nhạc Đông Vân nói xong, thì thân hình lóe lên rồi tiêu thất.

Vương Ngọc Tĩnh lúc này đang ngồi trên giường trúc, tâm thần không ổn định, cả người nhìn rất khàn trương. Hôm qua, cuối cùng nàng cũng không nhận được mà kể chuyện này với ca ca nàng, tức lão chương môn của Thanh Vân kiếm phái. Tất nhiên, cô ta cũng không có thành thực kể lại đúng sự việc, chỉ bảo là có kẻ đột nhập bị nàng ta phát hiện, sau đó bị dọa bỏ chạy mà thôi. Có điều như vậy, cũng để lão chương môn tức giận quở trách mấy tên đệ tử một hồi, sau đó phải thêm người trông coi.

Vì muốn không ảnh hưởng đến muối muối, mấy tên đệ tử của Thanh Vân kiếm phái được lão chương môn dặn dò, bọn họ canh phòng nghiêm ngặt cũng là ở vòng ngoài, mà xung quanh đình viện chỗ ở của Vương Ngọc Tĩnh, vẫn là yên ắng như vậy.

“Tiểu dâm tặc này tới nay thật sự không có trở lại à?”

Nghĩ đến lời nói của Nhạc Đông Vân tới qua khi đi khỏi, trong lòng Vương Ngọc Tĩnh lo lắng không ngừng.

Nghĩ đến chuyện phát sinh tới qua, mặt cô ta không giữ được liền nóng lên, có một loại cảm giác chưa bao giờ có tựa hồ đang chậm chậm trào ra từ trong tim làm nảy sinh trong lòng nàng một loại cảm giác xấu hổ.

- Ngọc Tĩnh ơi là Ngọc Tĩnh! Ngươi không được hồ tư loạn tưởng, chuyện này rất xấu hổ, ngươi còn nghĩ tới làm gì?”

Vương Ngọc Tĩnh trong lòng thầm nói với mình, cũng như tự an ủi mình.

- Thoải mái đi, tiểu dâm tặc đó chỉ nói vậy thôi, tới nay chắc không tới.”

- Ngọc Tĩnh tỷ tỷ, nàng đang tưởng nhớ ta à?”

Ngay lúc đó, một thanh âm từ một bên truyền đến.

Vương Ngọc Tĩnh giật mình, thỉnh linh xoay người qua, liền phát hiện Nhạc Đông Vân chính cũng đang ngồi trên giường trúc nhìn nàng với bộ mặt cười hi hi.

- Tiểu..., tiểu dâm tặc, ngươi..., ngươi thế nào lại đến đây?”

Vương Ngọc Tĩnh lấp bắp hỏi.

- Tinh tỷ tỷ, sao nàng mau quên vậy? Ta đã nói ta sẽ tiếp tục tìm đến nàng mà!

Nhạc Đông Vân nhẹ nhàng nhảy qua, ngồi bên người Vương Ngọc Tinh, đưa tay ôm lấy eo của nàng.

- Tinh tỷ tỷ, một ngày không thấy, nàng tựa hồ hấp dẫn thêm!”

- Tiểu dân tộc, ngươi mau đi đi! Ta không muốn nhìn thấy ngươi!”

Vương Ngọc Tinh vùng vẫy vài cái, thật sự không chút tác dụng nào, liền có chút xấu hổ nói.

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, ta đến là để giải quyết ưu phiền của nàng a!

Nhạc Đông Vân mặt mang ý cười nói:

- Thế nào, chẳng lẽ nàng thật sự muốn gả cho người mà bản thân không mong muốn sao?

- Dĩ nhiên!

Vương Ngọc Tinh yêu kiều “hừ” một tiếng:

- Nhưng ta không muốn ngươi tiểu vô lại này đến giúp ta, ngươi căn bản không có một chút hảo tâm nào!”

- Tỷ tỷ xinh đẹp, nàng nói như thế thật làm ta thương tâm này! Ta vì nàng nhưng là làm cho ba người khác ủy khuất nha.

Nhạc Đông Vân lẩm bẩm.

- A?

Có thể là, tuy là nói nhỏ, bắt quả Vương Ngọc Tinh nàng bị hấn ôm lấy, ở bên tai vẫn là nghe được nhất thanh nhị sở.

- À không có gì.

Nhạc Đông Vân đổi trọng tâm câu chuyện:

- Cái kia, ta thương lượng với lão chương môn xong, hấn đồng ý, tỷ tỷ làm vợ ta nhé?

Bởi vì Nhạc Đông Vân dùng lối nói lấp lửng, thành thử nữ nhân có chút hiểu nhầm:

- Ca ca ta vậy mà sẽ đồng ý sao?

- Dĩ nhiên rồi, với lại ta cũng đã cùng nàng chung một chỗ, quanh đi quẩn lại, lại có thể thế nào đâu?

- Không, không đúng đâu?

Vương Ngọc Tinh suất chút nữa là tin lời hấn, rồi vội lắc đầu, có chút không tin tưởng.

- Nếu thật sự có loại chuyện này, không thể không có người nói cho ta biết!

- Nha, bọn họ còn đang bận cái kia Long Hoa hội chín năm một lần. Hiện tại cũng chỉ có ta nhớ đến nàng!

- Tiểu dân tộc, ta không thể nào tin lời của ngươi!

Vương Ngọc Tinh suy nghĩ, yêu kiều tức giận:

- Tóm lại, tiểu dân tộc ngươi khẩn cấp thả ta ra, không được phá hủy danh dự của ta.

- Tỷ tỷ xinh đẹp, nàng thế nào cứ không chịu tin. Mà lại, ta cũng không thể không quản tới nàng. Nếu ta bỏ đi, nàng sẽ bị gả đi, một khi gả đi rồi thì không trở lại được nữa.

Nhạc Đông Vân biết nữ nhân xinh đẹp trước mắt này không muốn bị gả đi, mà nàng đối với hấn tuy là ngoài miệng chửi mắng, cơ thể lại vẫn không có bài xích mãnh liệt, bèn nhân cơ hội dọa nàng một tí, lại chừa một kẽ hở gợi ý.

- Ta không tin, gả hay không gả, một thời gian nữa mới tính.

Tuy đối với những chuyện bên ngoài, Vương Ngọc Tinh không biết rõ nhưng nàng cũng không dễ dàng bị lừa.

- Không tin thì đi hỏi ca ca của nàng. Nàng hỏi bọn họ có gả nàng ra ngoài không?

Nghĩ một chút, Nhạc Đông Vân lại chậm rãi nói:

- Chưa kể, nàng nghĩ thử mà xem, giả sử chuyện chúng ta hôm nay vỡ lở ra, thì sẽ thế nào chứ?
- Từ dâm tặc, ngươi lại uy hiếp ta à?"

Vương Ngọc Tinh phần nộ nói.

- Tinh tỷ tỷ, ta thế nào mà uy hiếp nàng? Tốt lắm, ta chỉ hỏi nàng một câu, nàng không muốn bị gả đi đúng phải không?

Nhạc Đông Vân nhăn châu xoay chuyển, có ý đồ hỏi lấy.

Vương Ngọc Tinh ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu nói:

- Ta đương nhiên không muốn hôn sự của mình bị sắp đặt, gả cho kẻ mà ta không ưa. Chỉ là mọi chuyện đã như thế, âu cũng đành do huynh trưởng sắp đặt. Lại nói, ta ở Thanh Vân kiếm phái lâu như thế, vì bọn họ, còn có cả đũa chắt nhí kia, hi sinh một ít thì có làm sao.
- Tinh tỷ tỷ này, nếu ta có biện pháp để nàng không gả đi, hơn nữa đối với Thanh Vân kiếm phái cũng không có ảnh hưởng vậy nàng nguyện hay không nguyện ý?

Nhạc Đông Vân liền hỏi.

- Ngươi, ngươi có biện pháp gì?

Vương Ngọc Tinh quả thật động tâm.

- Biện pháp này, kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần tỷ tỷ nguyện ý nghe ta thì có thể!

Nhạc Đông Vân nói xong ôm Vương Ngọc Tinh trở lại giường, đồng thời kéo tấm chăn đắp cả hai người.

- Tiểu dâm tặc, ngươi muốn làm gì?" Ngữ khí Vương Ngọc Tinh mang một chút kinh hãi.
- Không có gì, tỷ tỷ xinh đẹp, chúng ta nằm từ từ nói!

Nhạc Đông Vân hồ hững nói, một bàn tay không biết vô tình hay hữu ý, tại nàng kiều đồn mềm mại nhẹ đặt lên má sát.

- Ngươi, ngươi nói nhanh lên, cuối cùng có biện pháp gì?

Vương Ngọc Tinh nhăn nhin xấu hổ trong lòng, nhẹ giọng hỏi.

- Tỷ tỷ, ta hỏi nàng, nhiều người đệ tử canh gác bên ngoài như vậy, có phải chuyện đêm qua ta ở đây ca ca nàng đã biết?
- Không phải đâu, ta chỉ nói là có kẻ đột nhập, nhưng bị ta phát hiện nên đã chạy đi.

Vương Ngọc Tinh phủ nhận.

- Lời là như vậy, nhưng nếu là nàng, chẳng lẽ nàng không thể suy đoán thêm ư? Mà lại, tỷ dám chắc hôm qua không ai nhìn thấy ta ở lại đây sao?

Nhạc Đông Vân vừa hỏi, vừa đưa một bàn tay lần mò trên người Vương Ngọc Tinh, một bàn tay khác đang trên kiều đồn của nàng cũng không quên nhiệm vụ, tiếp tục xoa nắn, bóp,...

Thân thể xinh đẹp của Vương Ngọc Tinh run rẩy nhẹ, như muốn tránh khỏi sự vuốt ve của Nhạc Đông Vân, nhưng trong lòng cô ta lại tự hỏi thật sự liệu có thể thoát khỏi không? Chẳng phải tối qua đã bị tiểu dâm tặc này chiếm hết tiện nghi, giờ để hắn chiếm một chút tiện nghi cũng không là gì. Nghĩ đến đây, Vương Ngọc Tinh liền cảm giác nhận mệnh, cũng bất kể song thủ không thành thật của Nhạc Đông Vân mà thám những nơi thần bí âm u của nàng.

- Cũng...cũng có thể chuyện tối qua bọn họ đã biết.

Vương Ngọc Tinh thở hổn hển nhẹ nói.

- Tiểu dâm tặc, ngươi cần gì phải hỏi chuyện này?"
- Nàng hãy nghĩ xem, nếu chuyện này để bên kia biết được, bọn họ sẽ thế nào?

Nhạc Đông Vân tiếp tục hỏi, một bàn tay đồng thời thâm nhập vào nội y của nàng, trào lên song phong kiều ngạo của nàng.

"Ta..., ta nghĩ đối với hai bên quan hệ đều sẽ trở nên không tốt.

Vương Ngọc Tinh rên rỉ nhỏ nhỏ:

- Hơn nữa ta có thể cũng sẽ bị ca ca phạt nặng.
- Nếu hậu quả như nàng nói, mà lại bọn họ có thể cũng đã biết chuyện, nàng tính sao?

Nhạc Đông Vân nhẹ nhàng xoa bóp ngọc phong của Vương Ngọc Tinh, đồng thời thổi một hơi bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi.

- Ta...

Tiểu thủ mềm mại của nàng đột nhiên giữ tay hắn lại, nhẹ giọng van xin:

- Tiểu dams tắc, người đừng loạn động có được không?"
- Biện pháp duy nhất chỉ có một.

Nhạc Đông Vân không vì lời van xin của Vương Ngọc Tinh mà dừng lại. Ngược lại, các động tác càng mau hơn, xoa bóp trên ngọc nhũ phong mẫn của nàng một hồi.

Một loạt cảm giác khó chịu liên truyền đi khắp toàn thân Vương Ngọc Tinh, khiến cô ta không nhịn nổi, chậm chậm yêu kiều rên rỉ.

Vương Ngọc Tinh cố gắng phòng ngự sự tập kích của Nhạc Đông Vân, nhưng đáng tiếc không có chút hiệu quả nào.

- Nàng chỉ có thể danh chính ngôn thuận gả cho ta, sau đó để cho ca ca nàng đối với mấy người kia từ hôn. Lý do cũng rất đơn giản, dù sao khi ấy nàng cũng đã thành của ta, bọn họ liền không nói được gì.

Nhạc Đông Vân nắm tới dây lưng của Vương Ngọc Tinh, tháo ra nhẹ nhàng.

- A, tiểu dams tắc, người muốn làm gì?

Vương Ngọc Tinh cảm giác hạ thân lạnh lạnh, đột nhiên ý thức trở về, trên toàn thân thượng hạ của mình đã bị che khuất

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đây là đồ dành!

Họ Nhạc có thể nhanh chóng giải giáp vũ trang của nữ nhân trong lúc bất tri bất giác, loại hỗn sự này, bằng thực lực của hắn cũng không tính là chuyện to tát. Lại nói, không bàn đến thực lực, kì thực chuyện này, Nhạc mỗ có kinh nghiệm.

Không tin? Một hồi đi hỏi nữ cảnh quan liền rõ.

Vương Ngọc Tinh tất nhiên không giống nữ cảnh quan, mà lại vốn là giống nhau đi chẳng nữa, kết quả cũng không thay đổi được gì, vì vậy cô ta vô lực phản kháng.

- Tinh tử tỷ, ta sẽ làm nàng rất khoái lạc.

Nhạc Đông Vân nói xong liền hôn lên môi Vương Ngọc Tinh, cũng không để nàng đáp lại. Nhẹ nhàng vuốt ve toàn thân da thịt của Vương Ngọc Tinh, từ từ tham quan các bộ vị mẫn cảm trên thân thể của nàng, rất nhanh hắn liền phát hiện, tòa ngọc nhũ to lớn của nàng là nơi tối mẫn cảm trên thân thể nàng. Sau khi phát hiện được, hắn tự nhiên không bỏ qua bộ vị này trên thân thể của Vương Ngọc Tinh, hai bàn tay liền trèo lên song phong của nàng, mỗi tay một cái, để mỗi tòa ngọc nhũ cao vút nằm trong bàn tay, rồi bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

Tòa ngọc nhũ của Vương Ngọc Tinh trong tay của Nhạc Đông Vân biến thành một vài hình dạng mơ hồ không giống nhau, nhưng da thịt trắng phau của Vương Ngọc Tinh từ từ biến thành phấn hồng. Nàng rung động thân thể một cách khó chịu, chân ngọc dài cũng cùng nâng lên, bắt đầu đập loạn trong không trung, đến tối hậu, thật sự kẹp chặt lấy eo của Nhạc Đông Vân.

- Tỷ tử xinh đẹp, tỷ có điều gì muốn nói với ta không?

Nhạc Đông Vân ngược đầu lên, tạm rời khỏi song phong chấp chờn của nàng, trêu đùa hỏi lấy. Nữ nhân xinh đẹp trước mắt này đã động tình, hắn tự nhiên có thể cảm giác được.

- Tiểu dams tắc, không, không...muốn a...

Vương Ngọc Tinh lẩm bẩm, rên rỉ thành từng tiếng đứt quãng. Có lẽ...lí trí cô ta là không cho phép đấy, mà hiện tại đã ngôn ngữ thốt ra miệng, lọt vào tai Nhạc Đông Vân để cho hấn vừa lòng là được rồi. Dù sao việc này từ đầu hấn vốn là nửa cưỡng bức, nửa lợi dụ đấy!

Nhạc Đông Vân lại tiếp tục trêu chọc thân thể vốn đã sớm thành thực của Vương Ngọc Tinh, để cho nàng trong lòng không cảm được trào dâng một loại khát vọng chưa bao giờ có. Nhưng đúng lúc tối hậu, trong lòng có sự kiềm chế, lập tức cho nàng biết, nàng phải cự tuyệt hành động của tiểu dân tộc này trên thân thể nàng.

Nhạc Đông Vân cúi đầu xuống, lần này không phải đôi môi của nàng, mà là tại hai điểm đỏ hồng long lanh kia.

- Mmm...

Hấn liếm lên trên ngọc phong của Vương Ngọc Tinh, tạo cho nàng một luồng kích thích to lớn, để cho cô ta không nhẫn nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ nho.

- Đừng, đừng như vậy...

Vương Ngọc Tinh hoàn toàn vô ý thức lẩm bẩm.

Nhạc Đông Vân thấy vậy, tự nhiên không thể bỏ qua, áp lên miệng nhỏ này của nàng. Bản thân hấn cảm giác cũng không sai biệt mấy, liền không chờ đợi được nữa, song thủ ôm chặt phong đồn của Vương Ngọc Tinh, đỉnh thân tiến nhập vào thân thể nàng.

- Ô, đau...

Liền, lần theo sự kích phá các chướng ngại trên đường của Nhạc Đông Vân là thần sắc thống khổ xuất hiện trên gương mặt Vương Ngọc Tinh. Nàng mày liễu cau lại, khỏe mắt hàm lệ, để cho Nhạc Đông Vân không thể không đỡ dành.

- Hào tử tử, nàng ngay lập tức sẽ không đau nữa.

Nhạc Đông Vân một tay vừa bóp lấy song phong của Vương Ngọc Tinh, vừa day nhẹ hạt đậu đỏ kia. Tay còn lại vuốt ve má nàng. Hấn khuôn mặt dán sát vào dung mạo xinh xắn của Vương Ngọc Tinh, phả từng hơi thở nóng ấm, bên dưới bắt đầu dùng lực tiến hành chinh phạt đối với thân thể mỹ nhân.

Tiếng rên rỉ từ miệng Vương Ngọc Tinh phát ra, lúc ngừng lúc liên tục để cho nội tâm cô ta xấu hổ muốn chết.

Nàng...nàng thế nào lại phát ra thanh âm xấu hổ như vậy này? Vương Ngọc Tinh tuy rất muốn nghiêng răng nhẫn nhịn, chỉ là mỗi lần tại Nhạc Đông Vân trùng kích mạnh mẽ phía dưới, đều làm cho nàng nguyên lai muốn ngậm miệng lại, vẫn không khỏi tự chủ phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nho.

Đau đớn tưởng như xé đôi người nàng khoảnh khắc đó, giờ đây chợt tiêu thất, chỉ có một loại cảm giác sống động dị dạng chưa từng thấy, để cho cô ta trong lúc bất tri bất giác, liền hạ thân vô ý nghiêng tiếp kết hợp với sự chiếm hữu của Nhạc Đông Vân.

- Ngô!

Nàng ê a không rõ. Trước đó miệng nhỏ vốn bị Nhạc Đông Vân chiếm dụng, khiến cho cô ta trước mặt tối đen, chỉ còn lại trên môi một mảnh mềm mại ướt át. Mà nay, khi hấn buông nàng ra, Vương Ngọc Tinh chỉ hơi cúi đầu nhìn xuống liền xấu hổ nhắm mắt.

Tại nàng song phong chấp chờn trước ngực, nam nhân kia vậy mà cúi đầu xuống mút lấy, chăm chú, không ngừng, giống như là hải tử vậy...ân ~ hấn giống như còn cần lấy, dùng răng day day lấy đầu vú của nàng nữa...

Vương Ngọc Tinh rất khó chịu, cô ta hơi thử dùng sức đẩy hấn ra nhưng rất nhanh liền phát hiện điều này là bất khả thi. Mà lại, cảm giác ngứa một cách kì lạ, day dứt từ trước ngực không ngừng truyền đến, khiến cho nàng suy nghĩ thậm chí còn khó thể liên mạch.

- A...

Cảm giác kì lạ từ trước ngực lại truyền thẳng lên, Vương Ngọc Tinh vô thức ưỡn người ra, tay ngọc phấn trắng ôm lấy đầu Nhạc Đông Vân, vò vò loạn xạ trên mái tóc dài của hấn.

- Đừng cắn...đừng cắn...a...nhẹ một điểm...

Lược bớt vài ngàn chữ vì một!

Mây thu mưa tạnh, Nhạc Đông Vân mãi tức nương tựa vào ngọc thể kiều mỹ của Vương Ngọc Tinh. Tiếng khóc thúc thít từ miệng của nàng liên tục truyền ra, làm hấn có phần bận tâm.

- Ngọc Tinh tử tử, nàng làm sao mà khóc?

- Ngươi..., ngươi tiểu dân tộc này, ta, thanh bạch của ta, tất cả đều do ngươi hủy mất!

Vương Ngọc Tinh nức nở:

“Ta..., ta hận người tới chết!”

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, đừng khóc mà, ta sẽ cưới nàng.”

Nhạc Đông Vân ôm lấy Vương Ngọc Tinh bắt đầu hống (dỗ) nàng. Kì thực hẳn nghĩ cũng đơn giản thôi. Dù trước đó nàng đồng ý hay không, tại làm chuyện kia xong xuôi, nữ nhân cuối cùng bận tâm đến, là nam nhân cảm giác đối với bản thân là gì. Mà lại Nhạc Đông Vân cũng thực tâm muốn lấy nàng về làm vợ, bởi vậy không lo lắng quá nhiều.

- Ta..., ta không gả cho tiểu dams tắc người đâu!”

Vương Ngọc Tinh khuôn mặt lệ hoa như mưa. Sau khi qua cơn kích tình, giữa hai chân mày của nàng có thêm vài phần phong tình của thiếu phụ, lúc này dường như còn động nhân thêm nhiều.

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, ta nhất định sẽ đối với nàng rất tốt, không để người khác khi phụ nàng. Nàng gả cho ta, xong rồi ôm ta, hoặc để cho ta ôm mỗi ngày nha, có được hay không?”

Nhạc Đông Vân bắt đầu lời ngon tiếng ngọt, lại thêm hẳn biểu tình cùng nhan trị (giá trị dung nhan) phối hợp, Vương Ngọc Tinh ánh mắt chỉ là vô tình liếc qua liền động lại trên gương mặt hắn, giọng nói hơi hơi ngập ngừng:

- Người...người trước giờ toàn khi phụ ta!

Nàng vốn là sắp bị hắn dỗ nín, lại chợt nghĩ đến người này từ lúc mới gặp nàng, đã luôn khinh bạc nàng, lại khóc lên. Bản thân mới chỉ gặp hắn có hai ngày liền thất thân, trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất.

- Tỷ tỷ, Ngọc Tinh, Tinh nhi, tỷ tỷ xinh đẹp của ta, đừng khóc nữa mà, được không? Nàng chỉ cần không khóc, muốn gì ta cũng chiều.

Nhạc Đông Vân bối rối gọi loạn. Cô nàng này vốn là lúc đầu hắn dỗ sắp nín, làm sao lại khóc lên rồi!

“-Hu hu, thanh bạch của ta, người trả lại được không? Trả đây, trả đây!”

Vương Ngọc Tinh nắm tay như mưa, đập đập vào ngực Nhạc Đông Vân.

- Thanh bạch của nàng vẫn luôn ở đó mà. Ai dám nói nàng không thanh bạch, ta xử lí kẻ đó. Nàng xem, vậy có được không?

- Vậy người xử lí chính mình đi. Chỉ tại người, tại người cả.

Nhạc Đông Vân nắm lấy tay mềm nhỏ của Vương Ngọc Tinh, chìa một ngón tay của nàng ra, đoạn ngậm lấy mút mứt:

- Ủ ừ, tại ta. Xử lí ta cũng được, nhưng xử lí ta rồi thì ai bảo vệ nàng đây. Với lại nàng là của ta rồi, sao lại có thể đối với ta nói không thanh bạch đây? Nàng nghĩ xem phải không?

- Lừa người, người lừa người. Ta không tin người đâu! Bây giờ ta còn mặt mũi nào mà gặp người khác chứ!

Tiếng khóc của Vương Ngọc Tinh nhỏ xuống một chút.

- Sao không chứ! Ngọc Tinh tỷ tỷ, nàng nếu không tin ta, bây giờ ta dắt nàng đi, kẻ nào dám hó hé nửa lời, luân hồi thì không có hẳn được chứ?

Nhạc Đông Vân nói ra biện pháp hơi cực đoan, mà lại bản thân hắn cũng không quá để tâm. Dễ cho nữ nhân này nín, coi như thật làm như vậy cũng được.

“Ta, ta không đi! Người, người nhanh đi đi!”

Ngữ khí Vương Ngọc Tinh hơi nóng nảy. Cô ta vẫn cảm thấy không nên hết giận mới đúng, nhưng lại không cảm thấy lí do để giận, bởi vậy mới thấy giận. Dù cho tất cả đều là giận, nhưng cái giận này cũng không giống cái giận kia, cũng không thể phát tác giống nhau.

- Được rồi, đừng náo!

Nhạc Đông Vân có chút bất lực, hẳn tất nhiên không muốn chạy đi theo lời nàng nói được, cũng không nghĩ cô nàng này dỗ xong rồi, lại nổi lên giận đối vô lý như vậy. Thấy nàng đã ngừng khóc, mà miệng nhỏ còn mở ra định nói gì đó, bèn áp lên người nàng, hôn ngấu nghiến.

“Không cần...”

Thanh âm của Vương Ngọc Tinh vĩnh viễn đọng lại trong cổ họng, hiện tại nàng tâm lý cũng đã tiếp nhận, bởi vậy Nhạc Đông Vân tất nhiên không lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Tình cò

Lạc Nguyên Dao thờ thần tản bộ một mình. Vốn dĩ, nàng cũng muốn tìm đến tên đệ đệ kia, bắt quả lại nghĩ đến hai cô nàng bên cạnh hắn, liền thôi.

Đối với chuyện Nhạc Đông Vân bên người có những nữ nhân khác, cô ta cũng không quá bất ngờ. Chỉ là, thân Lạc gia đại tiểu thư nàng, sao có thể cam nguyện chủ động chạy đến làm bóng đèn cơ chứ!

Càng nghĩ, nội tâm nàng càng buồn bực, vung mũi chân hất văng hòn đá nhỏ trên đường.

- Vị tiểu thư xinh đẹp này, hòn đá vô tri kia thì có tội tình gì, để cho nàng trừng phạt tàn nhẫn như vậy đây này? Nếu tiểu thư có gì bực bội, không bằng kể cho tại hạ nghe, như vậy biết đâu ưu phiền trong lòng lại chợt tan biến?

- Hừ?

Lạc Nguyên Dao định thân nhìn lại, đã thấy tại lối rẽ có một nam nhân chậm rãi đi ra, nhìn nàng mỉm cười.

Người nam nhân này thân cao thước tám, dáng người thẳng tắp như cây ngọc đón gió. Hắn ngũ quan đoan chính, giọng điệu cất lên âm áp mà nghe chân thành, để cho Lạc Nguyên Dao nguyên bản vốn đang bực mình vì có người rồi hơi xen vào chuyện của mình, hiện tại cũng khó mà quay lưng xem như không thấy. Nàng hơi gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Đa tạ vị công tử này quan tâm. Tiểu nữ còn có việc, không phiền công tử bận tâm.

Nói rồi trở mình bước tiếp. Nam tử này ấn tượng ban đầu của nàng với hắn cũng không tệ, nếu không muốn nói là không có ác cảm. Chỉ là, không có ác cảm, nó cũng chỉ dừng lại ở mức “người xa lạ” mà thôi. Cô ta không ngốc đến mức chuyện của mình, lại đem kể cho kẻ khác nghe, càng huống gì là một kẻ xa lạ, hình như còn có ý đồ tiếp cận nàng.

Lạc Nguyên Dao vừa mới quay mặt chuẩn bị rời đi, chợt nghe nam tử ở sau lưng “ồ” khẽ, đoạn nghe hắn nói:

- Coi như nàng không nguyện ý kể cho tại hạ nghe phiền não trong lòng, vậy coi như cùng đường tản bộ với ta một lúc cũng được, hà cớ gì vừa gặp mặt ta đã vội rời đi như thế, không lẽ Phương mỗ có gì đáng sợ hay sao?

- Thì ra hắn họ Phương.

Lạc Nguyên Dao nhướn mày trầm nghĩ. Nàng cũng không ngốc, người này chủ động xưng tên họ với nàng, xem ra là muốn làm quen. Chỉ là Lạc Nguyên Dao nàng đối với hắn, cũng không hề có mấy may động dung gì, hà tất phải đáp lễ? Mà lại, bản thân vốn đã định rời đi, kẻ này còn mặt dày như thế, để cho cô ta bắt đầu cảm thấy không bực bội, bởi vậy giọng điệu lạnh hơn vài phần:

- Phương công tử đa tâm rồi. Ta chỉ là muốn tản bộ một mình, nay gặp người khác, mất hết nhã hứng mới đi về. Nếu không còn chuyện gì khác, vậy xin cáo lui.

- A, sao có thể như vậy đâu.

Họ Phương vội xua tay:

- Thì ra là quý rầy nhã húng cô nương, thất lễ, thất lễ.

Hắn vừa nói, vừa chấp tay, hơi cúi đầu. Lạc Nguyên Dao thấy vậy càng bực mình, kẻ này là cố tình làm quen mình, bởi vậy phất tay áo bỏ đi. Nam nhân họ Phương kia lúc ngẩng đầu lên, trước mắt đã không còn bóng người.

- Hà, người đâu?

Hắn cau mày, rồi bắt chợt trầm giọng:

- Sơ Cửu, nàng là thế nào rồi đi?

Một giọng nói cất lên:

- Tiểu nhân không rõ. Nữ nhân này, chỉ sợ tu vi không lường được.

- Là tu vi thật cao sao?

Nam nhân họ Phương lăm bằm như tự hỏi, rồi chợt bật cười lên ha ha:

- Thú vị, thì ra còn có người tu vi để cho Sơ Cửu người không nhìn thấu, lại còn là nữ nhân mà ta để mắt đến.

- Công tử, Sơ Cửu khuyên người tốt nhất vẫn nên...

Giọng nói kia lần nữa cất lên, chỉ là bị nam nhân họ Phưong cắt ngang:

- Đừng nói, ta không ngờ đến việc đem bản thân gây thù chuốc oán với nàng...

Hắn lẩm bẩm nói khẽ:

- Nữ nhân như vậy...nữ nhân của ta...mới phải.

- Ài...

Trong hư không phảng phất nghe thấy tiếng thở dài của Sơ Cửu. Công tử cái gì cũng tốt, chỉ là trước giờ mọi thứ với hắn quá thuận lợi, cho nên có một số chuyện còn không có nghe hắn khuyên bảo. Nữ nhân kia, Sơ Cửu nghĩ lại chợt rung mình, coi như là tứ đại chủng môn của Tứ đại phái hắn cũng ước lượng được phần nào, mà nàng này tu vi để cho hắn nhìn không ra một tia manh mối. Công tử yêu thích muốn có nàng ta sao? Hoặc là nói để cho nàng ta để mắt tới? Có khả năng sao?

...

Lạc Nguyên Dao bị quấy rầy đến không còn nhã hứng, bực bội rời đi, đến khi nhìn lại xung quanh, chợt phát hiện bản thân vô tình lúc nào đã đến trước đình viện của Nhạc Đông Vân.

Đúng lúc từ trong đình viện, một thiếu nữ trẻ tuổi bức ra. Thiếu nữ nhìn thấy Lạc Nguyên Dao, ánh mắt thoát tiên hơi tò mò, sau đấy nở nụ cười thật tươi với nàng. Đúng là hết cách, dù Hàn Tuyết sáng sớm bất ngờ khi thấy người lạ đứng bên ngoài, có điều đó là một vị tỷ tỷ xinh đẹp nha, nàng cũng không thể có biểu cảm khác được. Lại nói, dường như linh tính mách bảo Hàn Tuyết, để cho nàng cảm thấy nên thân thiện với vị tỷ tỷ này vậy.

Lạc Nguyên Dao hơi bối rối khi thấy Hàn Tuyết, lại nhìn nàng ta hướng về mình đầy thân thiện, cũng gượng gạo cười chào lại. Lúc này, nữ cảnh quan từ bên trong đi ra, thấy Hàn Tuyết cùng Lạc Nguyên Dao cười chào hỏi với nhau, cũng ngạc nhiên không kém, quay qua hỏi Hàn Tuyết:

- Tuyết nhi, người quen của muội hả? Sao không dẫn vào?

Nói rồi, cũng không chờ Hàn Tuyết trả lời, vội đi ra mở cửa, nắm lấy tay Lạc Nguyên Dao dắt vào.

- Ta...

Lạc Nguyên Dao bối rối mở miệng, còn chưa nói xong đã bị Nhạc Băng kéo lấy. Nàng theo bản năng hơi rụt lại, nhưng vì Nhạc Băng quá nhiệt tình, thành thử cô ta cứ ngờ ngợ ngắc ngắc bị kéo vào trong.

- Vậy...

Cho đến khi cả ba yên vị trên chỗ ngồi của mình, Nhạc Băng về mặt vốn đang niềm nở chợt nhận ra không đúng lắm. Nhìn Hàn Tuyết một cái, đoạn quay qua Lạc Nguyên Dao:

- Vị...cô nương này

Nhạc Băng điều chỉnh cách xưng hô bản thân cho là phù hợp nhất:

- Sáng sớm tới chơi, chúng ta cũng không kịp chuẩn bị gì nhiều, mong cô nương đừng trách.

- Không...không có gì.

Lạc Nguyên Dao vẫn còn đang trong trạng thái nửa ngờ ngắc, nghe Nhạc Băng nói vội lắc đầu. Kì thực nội tâm cô ta còn đang tự hỏi, bản thân rốt cuộc thế nào lại vào đây rồi?

- Ở đây chỉ có hai người à?

Lạc Nguyên Dao biết rõ còn hỏi. Chỉ là nàng vốn đang tràn ngập bối rối, cũng chỉ có thể hỏi vậy.

- A...

Lần này đến phiên Nhạc Băng ngập ngừng. Nàng nhìn Hàn Tuyết, thấy nàng ta cũng đang nhìn mình, sau đó hơi đỏ mặt đáp:

- Còn có một người nữa.

- Vậy à!

Lạc Nguyên Dao không để ý đến vẻ mặt Nhạc Băng, nghe câu trả lời chỉ gật đầu lấy lệ. Dù sao nam nhân kia ở đâu, nàng còn không rõ sao?

Lúc này Hàn Tuyết chợt cất lời:

- Vị tỷ tỷ này, tỷ còn chưa cho ta biết danh tính đây!

- Nha

Lạc Nguyên Dao nghe vậy giật mình, mà Nhạc Băng bên cạnh vẻ mặt không thể tin được.

- Ta họ Lạc, tên là Nguyên Dao.

- Cái gì, Tuyết nhi ngươi không biết nàng?

Hàn Tuyết vô tội lắc đầu:

- Không biết.

- Lạc tiểu thư không quen Tuyết nhi nhà ta?

Nhạc Băng quay qua Lạc Nguyên Dao.

- Không biết.

Lạc Nguyên Dao cũng thành thực.

- Vậy cô là ai? Sao lại vào đây?

Nhạc Băng ngạc nhiên thốt lên.

Hàn Tuyết: "..."

Lạc Nguyên Dao: "..."

Sau một hồi trò chuyện trên trời dưới đất, ba nữ nhân rất nhanh thì quen thuộc với nhau...

Cuối cùng

- Nhanh thật, mới đây đã đến trưa. Lạc tỷ tỷ, không bằng tỷ ở lại dùng cơm trưa với chúng ta nhé?

Hàn Tuyết đưa ra lời mời.

- Đây không tốt đâu. Với lại, không phải còn có một người nữa sao?

Lạc Nguyên Dao nhăn nhó. Nàng cũng không tính gặp Nhạc Đông Vân trong trường hợp này.

- Không sao đâu. Lạc cô nương cứ ở lại đây thêm một lúc. Người kia hẳn mấy ngày nay chạy đi đâu, cũng không có về đây.

Nhạc Băng nói.

- Vậy...được rồi.

Lạc Nguyên Dao hơi suy nghĩ, rồi đồng ý.

Lúc này, tại một nơi nào đó bên trong Thanh Vân kiếm phái.

- Tiểu dams tắc, trưa rồi người còn chưa đi à?

Tiếng nữ nhân nói khẽ.

- Ngọc Tinh tỷ tỷ, tỷ nữ đuổi ta đi à?

- Đi hay không là việc của người, ta đâu quản được.

Vương Ngọc Tinh ở trong chốn, bị Nhạc Đông Vân ôm gắt gao, thân hình khẽ cựa quậy:

- Người chẳng lẽ muốn ở chỗ ta cả ngày?

- Hi hi, nếu được ta cũng muốn vậy. Có điều chiều này còn có Long Hoa hội đến phiên ta, thành thử lát nữa ta phải đi rồi.

- Ủ

Vương Ngọc Tình gật đầu, rồi không nói gì thêm. Nàng cũng cần yên tĩnh một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.